

Handwritten symbol or signature, possibly a stylized 'R' or 'P' with a diagonal stroke.

Handwritten number '1'.

ਸੰਨ ੨੮੦੨ ਆਖੀਰੀ ਆਗੂ ਪੁਰਖਾਰੇ ਜਤਾਈਏ ਕਿੰਨੇ ਬੁਰਾ ਆ

ਮੁਹੂਰਤ ਘੋਲੇ ਗਈ : ਸਾਬ ਸਿੰਘ ! (page 318)

Ley

"Bhai, Sahib Singh"

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ॥

੧

ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਵੀ ਸਿਖਾਈ ਭਗਤ ਮਾਯਾ

॥ ਏਕ ਸਮੇਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੀ ਸਿਖਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤਿ

॥ ਜੁਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਜੁ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪਰਥਾਇ ਵਾਰੀ

ਤੀਰੈ॥ ਤਿਸ ਭਦੇ ਸਦੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਭਿਖੇ ਹੋਂ ਨੀ॥ ਭਨਾਈ ਅ

ਗਹਿ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਤੂਤਾਂ ਅਸਨੂੰ ਮਲੂਮ ਕਰਾਵੇ॥ ਤੁ ਅਸੀਭੀ

ਜਾਣੀਏ ਜੁ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਮੇਸੀਆਂ ਵਰਤਣਾਂ ਤੁ ਦੀਆਂ ਹੋ

ਨੀ॥ ਅਸਨੂੰ ਭੀ ਗੀ ਸਮਾਵੈ॥ ਤਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰ

ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸੁਤੁ ਸਾਂਤੁ ਲਾਪਰਭਿ ਪਕਾਰਦਾ ਵਚਨੁ ਕੀ
ਤਾ ਹੈ। ਅਸਾਂਭੀ ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿ ਬਕਰਨ ਕਾਰਨ ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦ ॥ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮਰਦ
ਸਕਰਿ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ। ਜੇਕੁ ਫਸਾ ਹਿ ਬਲਿ ਪਾਕਰਿ
ਕੇ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸੋ ਅਸੀਂ ਤੁਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇਹਾਂ। ਤੁਸਾਰਿ
ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੁਨਣਾ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਹੀ ਵਰਤਣਾ ਪਈ। ਤੁਸਾਂ
ਨੂੰ ਸਿਖੀ ਪਤਰ ਦੇਵੀ। ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ
ਹਾਭਾਈ ਦੀ ਸਾਗੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣੇ ਦਾਫ ਲੁਹੇ ਦੇਗਾ। ਤੇ ਹਾਏ
ਸੋਗ ਸਾਹਿਬੁ ਲਵਾਲੇ ਨੂਫ ਲੁਹੇ ਦੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਸਾਹਿਬ

ਦੀਖਾਸਰਸਨਥੀਸੁਣਿਆਹੈ॥ਤਿਵੇਮੇਤੁਸਾਨੁਬੀਖਿਆ ੨

ਨੁਕਹਦਾਹਾ॥ ੧॥ ਪਉੜੀ ਪਹਲੀ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

॥ ਸਤਿਗੁਰਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹ ਪਾਤਸਾਹ ਜੁਹਾਗੀ॥ ਸਾਧ

ਸੰਗਤ ਸਚ ਖੰਡਹੈ॥ ਮਾਇਓਰ ਬੇਖੋਲੇ ਬਾਗੀ॥ ਅਮਿਓ

ਕਿਰਣਨਿ ਝਰਝਰੇ॥ ਅਨਹਦਨ ਦਵਾਇਨ ਦਰਬਾਗੀ॥

ਪਾਤਸਾਹ ਦੀ ਮਜਲਸੇ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਪੀਵਣ ਭਾ

ਗੀ॥ ਸਾਕੀ ਤੋਇ ਪੀਲਾ ਵਣਾਉ ਲਸੀ ਪਿਆਲੇ ਖਰੀਖੁ ਮਾ

ਗੀ॥ ਭਗਇਓ ਗਾਤਿ ਭੈਚਲਣਾ ਮਸਤ ਮਲਾ ਮਸਤ ਸ

ਦਾ ਹੁਸੀਆਗੀ॥ ਭਗਤ ਵਛਲਹੈ ਭਗਤ ਭੰਡਾਗੀ॥

੧॥ **ਤਿਸ ਦਾ ਵਿਰਾਗ** ॥ ਅੰਗ ਜਿ ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥
ਤੂਠ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਕੇ ਫੇਰੇ ਬਿਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਗੁ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜੇ
ਹੈ ਨਿ॥ ਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥ ਜਿਨ ਦੇ ਪਾਸ ਨਾ ਮਕਾ ਅਗੁ
ਗਿ॥ ਮਨ ਕਾ ਸਚਾ ਧਨੁ ਹੈ॥ ਜੇ ਥਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥
ਤਿਨ ਨੂ ਸਚਾ ਧਨੁ ਦੇ ਕੇ ਉਨ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਰਿ ਦੇ ਦੇ ਹੈ
ਨਿ॥ ਇਸ ਤੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹ ਹੈ ਨਿ॥ ਇਨ ਦਾ
ਹੁਕਮੁ ਸਭ ਸਦੇ ਸਭਿ ਪਰ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮੁ
ਆਪਣੇ ਦੇ ਸਪ੍ਰਚਲ ਦਾ ਹੈ॥ ਬਾਦ ਸਾਹੁ ਜੇ ਆਪਣਿ ਆਂ
ਸੇਵਕ ਨੂ ਧਨੁ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਸੁਤਾ ਲੇਖੇ ਨਾਲ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਜਿ

ਸਸਮੇਬਖਸੀਸਦਾਝੋਰਖਾਖੋਲਦੇਹੈਨਿ॥ਤਿਸਸਮੇਜਿ ੩
ਸਤੇਕਿਰਪਾਕਰਿਦੇਹੈਨਿ॥ਸੋਝੂਠਧਨੁਓਸਨੂਦੇਕੇਨਿਹਾਲ
ਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰਦਾਝੋਰਖਾਸਾਧਸੰਗਤਹੈ॥ਜੇਹੜਾ
ਸਾਧਸੰਗਤਿਟੁਗਮਾਵਦਾਹੈ॥ਓਸਨੂਸਚਾਧਨੁਨਾਮਮਰੁ
ਗਿਆਨਕਾਦੇਕਰਤਿਸਕਾਜਨਮੁਮਰਨਕਰਿਦੇਹੈਨਿ॥
ਤੇਦੇਵਤੇਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਦੇਹੈਨਿ॥ਸੁਖਹਮੇਦੇਦਿਨਤਾਈ
ਜੀਵਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਵਿਖੇਤੇਵਿਕਾਰਈਗਖਾਓਨਦੀਅੰਨਹੀ
ਮਿਦਦੀਅੰ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਜੋਸਬਦੁਹੈਸੋਸਚਾਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੁਹੈ॥ਤੇਜੋਸਬਦੁਸੁਣਿਦੇਹੈਨਿ॥ਓਹੁਮਾਪਨੁਮਾਤਮਾ

ਸਰੂਪ ਜਾਂਤ ਦੇ ਹੋਇ। ਠਿਕ ਕਰ ਦੇ ਨਹੀ ਮਰਦੇ। ਤੇਈ ਰਖ ਤੇ ਮ
ਭਮਾਨ ਤੇ ਕਾਮ ਕਰੇ ਪਉਨ ਦਾਸ ਭਾਮਿ ਦਸਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾਸ
ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਮਜਲ
ਸਵਿਰ ਮਦਦਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰਿ ਸਰੂਪੀ ਲਾਵ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਹਜ਼
ਗਲ ਦਰ ਬਾਹ ਦੀ ਬਾਹ ਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖ ਨੁ ਸਰ
ਕਿ ਕਾਲ ਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਮਾਪ ਦੀ ਕਲਾ ਜਲਾਂਦ
ਦੇ ਨਹੀ। ਤੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਾਰਿ ਰੰਨੂ ਦੂਰ ਹੋ ਜੰ
ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦ ਦੀ ਮਸਤੀ ਉਤਰ ਦੀ ਨਹੀ। ਤੇ ਭਾਇ ਭਗ
ਤ ਸਭ ਸੇ ਨ ਲਕਰੇ ਦੇ ਹੋਇ। ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰ ਬਾਹਿਸ ਬਦ

ਦਾਭੰਡਗੁਸਦਾਮਖੁਟਹੈ॥ **ਪਉੜੀਦੂਜੀ॥** ਇਕਤੁਕਿਨੁਤੇਹ ੪
ਇਜਾਇਮਹਾਮੁਮੁਜਗਮਖੇਰਖੁਮਾਗੀ॥ ਮਸਤਨੀਵਿਚਮ
ਸਲਤੀਗੋਰਮਹਲਜਾਣਮਨਮਾਗੀ॥ ਗਲਿਨਬਾਹਗਿਨਿਕ
ਲੇਹੁਕਮੀਬੀਦੇਕਾਰਕਾਗੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਪਿਰਮਗਸ
ਦੇਹਬਿਦੇਹਵਡੇਵੀਚਗੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਤਗੁਰਸਬਦੁਸੁਇਸਾਧ
ਸੰਗਤਿਮਾਸਲਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਆਦਿਪੁਰਖੁਮਾਦੇਸੁਕਗਿਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਸਬਦੁਮਹਾਰੀ॥ ਅਬਿਗਤਗਹਿਅਗਧਬਧ
ਅਕਥਕਥਾਮਸਗਾਹਮਪਾਗੀ॥ ਸਹਿਨਮਵਟਲਪਰ
ਉਪਕਾਗੀ॥ **ਤਿਸਕਾਵਿਚਗੁ॥** ਗੁਰੁਕੇਸਿਖਜੁਗੁਰਕਉਲ

ਸਖਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਇਕ ਚਲ ਸਚਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੁਖ ਬੀਜੋ ਸ
ਬਦੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਇਆ ਹੈ। ਏਹੁ ਚਲ ਸਖਾਂ ਵਟ ਵਾਝਾ
ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮਾਤਮ ਗਿਆਨ ਕਾ ਮਹਾ ਮਹੀ ਦ ਹੈ। ਤੇ
ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਕੇ ਜੇ ਹੋ ਮੇਦਾ ਨੁਕਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਾ ਦਾ ਹੈ
।। ਤਾਂ ਮਾਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰ ਮੁਖ ਦੀ ਅੰਕਰ ਲੀਅ
ਨ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਸਿਆਲ ਪਾਂ ਸਿਖਾ ਇਕੋ ਓਪ ਦੇ ਸੁ
ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਮੁਜਰ ਮੁਹੀ ਦਾ ਹੈ। ਮੁਜਰ ਮਕ ਹੀ ਏ ਪਾਪੀ ਤੇ ਦ
ਤੇ। ਜੇ ਦੇ ਛਿਨਾ ਗਇ ਸਤੀ ਭਰਤ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ਦੁਰ ਚਰਕ
ਰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੇ ਚਹੁ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇ ਵਿਖੇ ਭਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ

ਸਬਦੁਗੁਰੂਕਾਹਉਮੇਦੇਰਗਥੀਸੁਖਕਰਿਕੈਛਡਾਵਣਵਾਲਾ ੫
ਸੀ।ਸੋਗੋਓਸਨੁਖੁਅਗੀਹੋਦੀਹੈ।ਜੁਅੰਨੁਖੁਹਵਿਚਪਵੈਤਾਂ
ਓਸਨੁਕੇਈਨਹੀਕੁਛੁਅਖਦਾ।ਪਰਜੇਸੁਜਾਖਾਹਬਦਿਚਿਦੰ
ਪਕਲੈਕੇਖੁਹਪਉਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਖੁਅਗੀਹੋਦੀਹੈ।ਤੇਸੇ
ਜੇਅਣਪੜਿਆਪਾਪੁਕਰਿਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਭੰਡੀਨਹੀਹੋ
ਦੀ।ਜੇਪੜਿਆਹੋਇਆਪਾਪੁਕਰਿਦਾਹੈ।ਤਾਂਓਸਨੁਸਾਰੇ
ਜਗਤਦੀਭੰਡੀਹੋਦੀਹੈ।ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਦਰਬਾਰਭੀਮੁਹ
ਨਹੀਦੇਸਕਦਾ।ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਗੁਰਮੁਖਗੁਰੂਕਾਸਬਦਿਦਾਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਪਿਆਲਾਪੀਕੇਸਹੀਰਦੇਰਸਾਦਲੇ।ਸਤਨੇਰਦੇਹੈ॥

॥ ਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਜਗਿਆਸੀ ਗੰਗਮ ਹਰਮ ਦਾ ਜੋ ਥਨਾ ਦੇ ਪਾਸ
ਜਾ ਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਆਪ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਹਉਮੈ ਤੇ ਸਿਆਲ ਪਾਸ
ਰਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਥਨਾ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂਰਿ ਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਦੇ ਹੈ ॥
ਪਰ ਜੇ ਹਜ਼ਾਰ ਥਨਾ ਦੇ ਗਿਆਸ ਦਾਲ ਖਾਓ ਹੈ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰ
ਕੇ ਤੇ ਇਕੋ ਕਮਾਵ ਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਨ ਦਿਨ ਉਸ ਦੀ ਸੁਧ ਬਿਤਵ
ਧੀ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਸੁ ਆਇ ਆ ਹੈ
॥ ਸੁਦੇਹ ਦੇ ਰਸਾ ਵਲ ਮਨ ਰਹੇ ਹੈ ਨੀ ॥ ਓਹ ਵੀ ਚਬ ਦੇ ਤੇ ਨਿ
॥ ਜੋ ਤਨੂਰ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਆਂ ਪਕਾਵ ਲੀ ਆਂ ਹੈ ਨੀ ॥ ਭਾ
ਵੇ ਚੰਨ ਲੀ ਆਂ ਲਕੜੀ ਆਂ ਬਣੀ ਆਨੀ ॥ ਭਾਵੇ ਪਲਾਸ ਦੀ

ਆਂਬਾਲੀਅਨਿ। ਤੈਸੇਸ੍ਵਾਂਅਕਰਿਕੈਨਾਮਜਪਣਾਹੈਭਾਵੈ ६
ਕੜਾਹਖਾਜੇ। ਤੇਭਾਵੈਰੁਖੀਪ੍ਰਸਾਦੀਹੋਵੈ। ਠਗੀਦਭੀਅ
ਖਿਆਹੈ। ਜੋਰੁਖੀਸੁਖੀਖਾਇਕੇਠੰਢਾਪਾਂਟੀਪੀਉ। ਦੇਖਿ
ਪਰਾਈਚੋਪੜੀਨਾਤਰਸਾਏਜੀਉ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਬ
ਦੁਗੁਰੂਕੀਮੁਰਤਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸਾਧਸਿੰਗਤਨਿਰੰ
ਕਾਰਦਾਅਸਣੁਜਾਣਦੇਹੈਨ। ਲੋਦੇਹੈਨਿ। ਹੋਰਗਸਨਿਰੰ
ਸਕਰਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਸਤਿਸਿੰਗਤਜਾਇਕੇਵਾਹਗੁਰੂਨੁ
ਮਥਾਏਕਕੈਸਬਦੁਸੁਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤੀਉਂਠਿ
ਕੇਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੈਗੁਰੂਕੀਬਾਲੀਗਾਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਧਰਮ

ਦੀਕਿਰਤਕਹਿਕੈਵੰਡਿਖਾਵਦੇਹੈਨਿ॥ਸਾਹਿਬਦਭੀਬਰ
ਨੂਹੈ॥ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਆਪੁਗੀਰੇਈਜੁਗਤਿ॥ਹਸਿ
ਦਿਅੰਖਿਲੰਦਿਅੰਖਾਂਵੰਦਿਅੰਖੇਨੰਦਿਅੰਖਿਰੇਰੇਵੈਮੁਕ
ਤਾ॥ਵਹਿਗੁਰੂਜੇਅਵਿਗਤਹੈਉਸਦੀਗਤਸਬਦਕਰ
ਲਖਦੇਹੈਨਿ॥ਸਰਬਪਟਾਵਿਚਵਹਗੁਰੂਜਾਂਦਕੇਭਾ
ਉਤੁਗਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਆਪਲੇਸਗੀਰਤੇਦਖਭੀਸਹਿ
ਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਪ੍ਰਉਪਕਰਕਹਦੇਹੈਨਿ॥ਜੈਸੇਜਲੁਆਪ
ਅਵਟਲਸਾਹਿਦਾਰੈ॥ਤੇਦੁਧਨੂਖਪਲਨਹੀਦੇਦਾ॥
ਪਉੜੀਤੀਜੀ੩॥ਗੁਰਮੁਖਜਨਮੁਸਕਰਥਾਗੁਰਸਿਖ

ਮਿਲ ਗੁਰਸਰਦੀ ਅਭਇਆ ਆਦਪੁਰਖੁ ਅਦੇਸਕ ?
ਰਿਸਟਲ ਮੂਰਤ ਗੁਰਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਦਖਣ ਭੰਡ
ਤਕਰਿ ਮਸਤਕ ਚਰਣ ਕਵਲ ਗੁਰਲਾਇਆ ਸਤਿਗੁ
ਰਪੁਰਖ ਦਾਇਆ ਲਹੇਇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਚ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਇ
ਆ ਸਚੁ ਗਾਸਰ ਗੁਰਸਕ ਰਿਪੇ ਗੀ ਪੇਜ ਗੁਪੇ ਗੀ ਪਾਇ
ਆ ਕਾਮ ਕੋਰੇ ਪਾਇ ਰੇ ਪਹਰ ਲੇ ਭੁਮੇ ਹਮਰੀ ਕਾਰਤਜ
ਇਆ ਜਤੀ ਸੀਤੋ ਖਦਇਆ ਧਰਮੁ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ
ਦਿਤੁ ਭਾਇਆ ਗੁਰਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰਸਿਖ ਸਦਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰ ॥ ਤਿਨਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਖੁਜਨੁ

ਸਠ ਲੁਭੈ। ਜਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਜਿਗਤ ਕਰਿ ਕੈਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁ
ਆਰੇ ਸਾਧ ਜਿਗਤਿ ਦਿਚ ਦੁਰਜਾਂ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦਿ
ਅਗੋ ਮਥਾਟੇ ਕਕਰਗੁਰੂ ਮੁਖਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਦੇਹੈ ਨਿ
ਤੇ ਪਖੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਿਲ ਕਰਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ
ਬਾਰੀ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰਕੈ ਚਰਨ ਧੂੜ ਮਸਤਕ ਤੇ ਲਾਵਦੇ
ਹੈ ਨਿ। ਤੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਬਦੁ ਧਿਆਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸੁਣ
ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਸਚੀ ਰਹਾਸ ਸੁਣਨ ਦੇ ਮੁਕਰਦੇਹੈ ਨਿ।
ਧੀਨਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਜੁ ਅਸਾਂ ਸਬਦਿ ਦੇ ਲਾਇ ਲਾਇ ਕੇ ਉਧਾ
ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ। ਭਨਾਈ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਖ ਕੇ ਸਾਗਰ ਗਤੁ ਭਨਾ ॥

ਈਪੇਗੀਪਉਦਾਹੈ। ਤੇਕਾਂਮਨੂਤਿਅਗਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਆ
ਪਈਧਰਮਕੀਇਸਤੀ। ਬਿਨਹਰਕਿਧਰੇਧਿਅਨਨਹੀ
ਕਰਦੇ। ਤੇਕਿਸੇਨਾਕਿਕਰੇਧਨਹੀਕਰਦੇ। ਕਰਦੇਹੈਨਿਜੁ
ਕਰੇਧਚੰਡਾਲੁਹੈ। ਇਸਦੇਨਾਲਛੁਹਿਅਨਹੀਚਾਹੀਦ
। ਜੇਕੋਈਹਰਭੀਕਰੇਧਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਸਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇ
ਅਗਮਿਠਾਬੋਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਹੰਕਾਰਨਹੀਕਰਦੇਕਰਦੇ
ਹੈਨਿ। ਜੁਅਸੀਸਭਲਾਖੀਨੀਚਹਾਂ। ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਭੇ
ਅਸਾਈਵਸੇਖਹੈਨਿ। ਤੇਜਤੁਰਖਦੇਹੈਨਿ। ਥੀਰਜੁਗਿ
ਨਾਨਹੀਦੇਦੇ। ਬਿਰਨੀਇਸਤੀਨੁਮਾਤਾਤੇਬਹਿਨਦੇਸ

ਮਨਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਲੜਕੇਨੁਪ੍ਰੇਸਰਸਮਾਨਕੈਪੁਤ੍ਰਸਮਾਨ
ਜਾਣਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪਦਰਥਥੇਰਾਅਵੈਬਹੁਤਾਮਾਵੈ। ਅਪਣੇ
ਪ੍ਰਾਨਬਧਤੇਰਾਜੀਗਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਵੈ
ਭਿਖਾਂਦਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗਰੀਬਾਂਤੇਅਗਿਆਨੀਆਂਤੇਦਇਆਕਰ
ਤੇਹੈਨਿ। ਤੇਆਪਣੇਗੁਰਾਂਦੇਧਰਮਤੇਦਿੜਗਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਭਠਕੇਇਸਨਾਨੁਕਰਿਕੈਬਾਣੀਪੜਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਪ੍ਰ
ਸਾਦਗੁਰੁਕੇਨਾਮਿਤਦੇਕੇਖਾਂਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਬਸਤ੍ਰਗੁਰੁਕੇਨਾਮਿਤਦੇਕੇ
ਪਹਿਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗੁਰੁਕੇਸਬਦੁਨਾਮਠਪਹਿਰਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨਿ।
ਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਦਸਵੰਧਗੁਰੁਕਾਕਾਢਿਦੇਹੈਨਿ।

ਪਉੜੀ ॥ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤੁ ਲਿਵਲੀ ਏਹੋਇ ਸਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਮੇ

ਲਮਿਲਾਇਆ ॥ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਮਾਪੁ ਗਵਾਇਨਾ

ਪੁਜਣਾਇਆ ॥ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਮ ਦੇ ਸਕਰਿ ਪਉ ਪਕਰ ਮਚਰ

ਲੁਭਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਮਾਪਿ ਮਾਲਾ ਮਾਪਿ ਥਪੀ ਸਹਿ ਜਸ ਮਾਈ ਅਜ

ਰੁਜਗਾਇਆ ॥ ਮਿਠੁ ਬੋਲਣੀ ਵਰਲਾਣਾ ਬਹੁ ਦੇ ਕੇ ਭਲਾ

ਨਾਇਆ ॥ ਇਕ ਅਨ ਇਕ ਮਹਾਧਣਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾ

ਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਠਲੁ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀ

ਚਰਾ ॥ ਬਹੁਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਿ ਕੇ ਨੇੜ ਭੀ ਤਿਸ ਵਨ ਭੀ ਸਬ

ਦ ਦੇਵ ਲਿਖ ਦੇਹੈ ਨੀ ॥ ਤੇਰਿ ਦਾਸ ਬਦ ਦੇਵੀ ਚਾਰ ਨਵ ਲਿਖਿ ਕੇ

ਲਿਵਦੇਵਿਚਮਨੁਲੀਟਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਮਨੁਸਬਦਦ
ਮੇਲੀਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਜਿਉਜਿਉਵਾਹੁਗੁਰੁਕਾਹੁਕਮੁਹੈਦਹੈ॥
ਤਿਵੈਤਿਵੈਮਿਠਾਮਨਕੇਕਮਾਦਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਵਿਚੋਆਪਘਟਾ
ਦਦੇਹੈਨਿ॥ ਆਖਦੇਹੈਨਿਜੁਇਹੁਸਭਬਡਿਆਈਆਸ
ਤਿਗੁਰਾਂਦੀਅੰਹੈਨਿ॥ ਅਸੀਮਹਨੀਚਹਾਂਜੇਇਸਸਗੀਗਛਿ
ਨਭੰਗਰਥੀਪਹਉਪਕਰਹੈਆਵੈ॥ ਜੇਈਅਸਤੁਲਾਭ
ਹੈ॥ ਵਾਹਗੁਰੁਦਾਸਬਦਾਮੀਮਿਤਕਾਪਿਆਲਾਹੈ॥ ਸਭਜੇ
ਗਵੈਰਾਗਾਇਸੇਵਿਚਹੈ॥ ਇਸਾਪਿਆਲੇਨੁਪੀਕੇਤੇਕਾਮਕਰੇ
ਧਨੁਜਰਦੇਹੈਨਿਕਿਸੇਨੁਫਿਕਸਹੀਬੋਲਦੇ॥ ਸਭਸੇਨਾਲਿਮਿ

ਠਾਥੇਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਨਿਵਚਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਧਰਮਦੀਕਮਾਈ ੧੦
ਵਿਚੋਵੰਡਖਾਂਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਇੰਦੀਅਨੁਸੰਕੋਚਕੇਤੇਵਾਸਨਾਨੁ
ਰੋਕਕੇਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਸੁਦਿਦੇਪੜਿਦੇਹੈਨਿ। ਕਿਸੇਨਾਲਦੁਖਿ
ਧਨਹੀਕਰਦੇ। ਸਭਨਾਨੁਗੁਰੂਮੁਰਤਜਾਲਦੇਹੈਨਿ। ਤੇ
ਜਿਨਾਵਿਚਗੁਰਮਤਦੇਖਦੇਹੈਨਿ। ਜਿਨੀਦੀਵਸੇਖਕਹਿਕੇ
ਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਗੁਰੂਪਜਾਲਦੇਹੈ
ਨਿ। ਜਿਮਨਦੀਕਾਮਨਾਹੈਸੇਸਬਦਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਹਿਕੇਸੰਗ
ਦੇਹੈਨਿ। ਏਹਤਾਗੁਰੂਕੀਸਿਖੀਦੀਗੁਰਸਹੈ। ਪਰਹੋਰਭੀ
ਜੇਹਨੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਕੇਕਰਮਹੈਨਿ। ਸੇਭੀਮੈਤੁਸਨੁਆਖਦੇ।

ਹਾਂ॥ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ॥ ਗੁਰਸਿਖੀ ਬਾਗੀਕਰੈ ਖੰਡੇ ਧਾਰ
ਗਲੀ ਅਤਿ ਭੀੜੀ॥ ਓਥੇ ਰਿਕੇ ਨ ਭੁਲਣ ਚਲ ਸਕੇ ਏਧ
ਰ ਕੀੜੀ॥ ਵਾਲ ਹੁਨਿ ਕੀ ਅਖੀ ਮੇ ਤੇ ਲਤਿ ਲੇ ਕੇ ਝੂਪੀੜੀ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਵੰਸੀ ਪਰਮ ਹੰਸੁ ਖੀਰਨੀ ਰਸ ਉਚੈ ਜਵੀੜੀ॥ ਜਿਲ
ਅਲੂਣੀ ਚਰਣੀ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਨਿਵੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾ
ਰਗ ਚਲਣਾ ਮਾਸ ਨਿਰਾਸੀ ਝੀੜੁ ਝੀੜੀ॥ ਸਹਜਿ ਸੋਰ ਵਰ
ਸਚ ਖੰਡੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਤਖਤ ਹਰੀੜੀ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਇਕੀਹ
ਪਤ ਪਵੜੀ॥ ਅਨੰਤ ਕਾਰ ਗੁਰਸ ਬਦਸ ਹੀੜੀ॥ ਗੁੰਗੇ ਦੀ
ਮਿਠਿ ਮਾਈ ਮੇ ਅਕਥ ਕਥਾ ਵਿਸਮਾਦ ਵਚੀੜੀ॥ ਗੁਰਮੁਖ

ਫਲਸੁਖਸਹਜਮਲੀਨੀ॥ ਪ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਗ॥ ਗੁਰੂਕੀ ११

ਸਿਖੀਬਹੁਤਸੁਖਮਹੈਜੈਸੇਖੰਡੇਕੀਧਾਰਉਪਰਲੇਪਣਹੈ
॥ ਤੇਜੇਕਾਮਕਰੋਧਦਾਤਿਅਗਣਾ॥ ਬਹੁਤਿਅਜਨਮਾਦਾਵਿ
ਅਸਨਪਾਇਆਹੈ॥ ਸੰਤਾਦੀਕਿਹਪਾਕਰਿਕੈਤਿਅਗੇਜਾਂਦੇਹੈ
ਨਿ॥ ਜਾਤਾਅਪਣੇਵਿਚਅਭਮਨੋਤਵੈ॥ ਤਾਂਗੁਰਸਿਖੀਦੇਮਾ
ਰਗਨਹੀਨੁਰਸਕਦਾ॥ ਜਿਵੈਕੋਲੂਵਿਚੋਤੇਲਪੀੜਕਫੀਦ
ਹੈ॥ ਤਿਵੈਸਗੀਰਵਿਚੋਰਸਪੀੜਕਫਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੈਸੇਹੋਜਵੈ
ਉਜਖਦੀਹੁਦੀਹੈ॥ ਤੇਦੁਧਵਿਚਪਾਂਟੀਪਾਇਕੇਥਸਦੇਅਗੇ
ਰਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਓਹੁਵਿਚਉਜਪਾਵਦਾਹੈ॥ ਤੇਦੁਧਦੀਅੰਠੁ

ਦੀਆਂ ਖਾਲੀ ਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਪਾਈ ਛਡਿ ਦੇ ਦਾ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਜੋ ਸਤਿ ਤੇ ਮਾਸਤ ਦਾ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਰੇ
ਹਨੁ ਮਨਿ ਤਜਾਂ ਲਕੇ ਇਸ ਦਾ ਸੁਛ ਡਿਏ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਪਰਮ
ਤਮ ਗਿਆਨ ਕਰ ਸਹੁ ਪ੍ਰਸਤਿ ਜਾਂ ਲਕੇ ਵਿੜਕ ਰਹੇ ਹੋਨਿ।
ਤੇ ਨਿਹਕਾ ਮੋਹ ਕੇ ਤੇ ਮਾਪ ਲਾ ਮਨੁ ਵਡਿਆਈ ਛਡਿ ਕੇ ਸਬਦੁ
ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਏਹ ਮਝੁ ਲੀਲ ਚਟ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਨਾਮ ਦਾ ਨਿਸ
ਨਾਨੁ ਵੈਗਾ ਏਹ ਮੋਤੀ ਸਬਦੁ ਹੂ ਪੀਸਮੁ ਦਾ ਵਿਰੋਚੁ ਗਾ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ
ਜਗਤ ਨੁ ਮਾਨਿਤ ਜਾਂ ਲਕੇ ਸਭ ਮਾਸਾ ਛੇਤ ਕੇ ਇਕ ਵਾਹੁ ਹੁੰਦੀ
ਆਸਾ ਰਖ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸਚੁ ਖੰਡ ਜਾਂ ਲਕੇ ਤੇ ਸਬਦੁ

ਨੂਨਿਰੰਕਾਰਦਾਰੂਪਜਾਂਦਕੇਗੁਰੂਕੇਤਖਤਵਿਚੈਨੇਮਨਾਲਸ ੧੨

ਦਾਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਵੀਹਿਵਿਸਵੇਜਗਤਹੈਤੇਇਕੀਹਵੀਪਤਦੇ

ਪਉੜੀਸਬਦਨੂਸਮਝਕੇਦਾਹਗੁਰੂਕੇਤਜਨਨੂਰਿਦੇਵਿਚਧ ०

ਰਕੈਅਕਾਲਪੁਰਖਨਾਲਿਇਕਰੂਪਹੋਦੇਹੈਨਿ। ਜਿਵੇਗੁਗਾ

ਮਿਠਿਅਈਖਾਦਾਹੈਤੇਮੁਹੰਨਾਹੀਕਹਿਸਕਦਾ। ਤੈਸੇਜੇਤ

ਬ੍ਰਿਤਓਨਾਨੂੰਪ੍ਰਪਤਹੋਈਹੈਸੁਕਹਿਨਾਹੀਸਕਦੇ। ਪਰਗਿ

ਅਨਕਹਿਕੈਤ੍ਰਿਪਤਹੋਰਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਪਉੜੀਛਿਵੀਚਲੀ॥

੬॥ ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲੁਪਿਰਮਸਰਚਰਣੇਦਕਗੁਰਚਰਣ

ਕਵਲੁਮਕਰੰਦਪਿਆਲੇ॥ ਕਉਲਾਲੀਸੁਰਜਮੁਖੀਲਖ

ਕਵਲੀਖੜਦੇਹਲੀਆਲੋ। ਚੰਦਮੁਖੀਹੋਇਕਮਦੀਚ
ਰਨਕਮਲਸੀਤਲਾਮਮੀਆਲੋ। ਚਰਨਕਵਲਦੀਵਾਸਨ
ਲਖਸੂਰਜਹੋਵਨਿਭੋਰਕਾਲੋ। ਲਖਤਾਰੇਸੂਰਜਚੜੇਜਿਉ
ਛਪਜਾਨਾਆਪਸਮਾਲੋ। ਚਰਨਕਵਲਦਲਜੋਤਦਿਚ
ਲਖਸੂਰਜਲੁਕਜਾਂਨਹਵਾਲੋ। ਗੁਰਮੁਖਲੈਗੁਰਸਿਖਸੁ
ਖਾਲੋ। **ਰਿਸਦਾਵੀਚਗੁ।** ਗੁਰਮੁਖਨੁਪ੍ਰੇਮਦਰਸੁਗੁਰਾਂਦੇ
ਚਰਨਦਾਇਅਨੁਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੇਚਰਨਏਕੇਚਰਨੇ
ਦਕਪੀਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸਬਦਦਾਇਅਨੁਕਰਿਕੈਗਿਆਨ
ਰਸੁਪੀਦੇਹੈਨਿ। ਮਨੁਆਪਣਭਵਹਦੀਨਿਆਈਗੁਰਾਂ

ਦਾਸਬਦੁਸੰਪਦਵਿਚਰਗਪਿਦੇਹੈਨਿ॥ਜਿਉਕਰਸੂਰਜਚਰਿ ੧੩
ਆਕਵਲਪਿਤ੍ਰਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਕਵੀਆਂਮੁਹਬਦੀਆਂਹੈਨਿ
ਤੇਸੇਗੁਰਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਸਬਦਨੂਸੁਦਿਕੇਪ੍ਰਕਾਸਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇ
ਮਨਮੁਖਾਦੇਰਿਦੇਮੁਹਬਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਪਰੁਜੇਵਹਗੁਰੂਕਾਸਬ
ਦੁਰਿਦੇਵਸਾਂਵਦੇਹੈਨਿ॥ਭਾਵੇਤਾਮਸੀਬਿਤਾਵਲੇਪਾਪੀਕ
ਲਿਅੰਭੁਓਰਾਦੀਨਿਅੰਈਹੋਵਨਿ॥ਸੋਭੀਗਿਅਨਕੇਪ੍ਰਕਾ
ਸਕਰਸਭਅਨ੍ਰਿਗਅਗਿਅਨਕਾਮਿਟਵਣਜੇਗਹੋਜਾਂਦੇਹੈ
ਨਿ॥ਜਿਉਕਰਿਸੂਰਜਚਰਿਅਤਾਰੇਛਪਿਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤਿ
ਵੇਸਬਦੁਸੁਦਿਕੇਹੋਗਮਤੀਆਮਟਾਂਦੀਆਂਪੁਜਾਂਛਪ

ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋਨੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਜਗਤ ਦੇ ਜੇਹੜੇ ਕਰਮਾਂ ਤੇ ਬਰਤਾਂ ਦੇ
ਗਿਆਨ ਹੋਨੀ ਓਭੀ ਛਪ ਜਾਂਦੇ ਹੋਨੀ। ਜਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖੀ
ਰਿਵੇਦਿ ਚਲਿ ਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੋ। **ਪਉੜੀ ਸਤ ਵੀ ॥** ਚਰ ਦਰ
ਨ ਇਕ ਦਰ ਨ ਕਰ ਦਰ ਨ ਮਦਰ ਨ ਤੀ ਮੋਲੁ ਗੁਲਾਲੇ। ਅਸਟ
ਧਾਤਿ ਇਕ ਧਾਤ ਕਰ ਦੇ ਦਕਤ ਬਨ ਭੇਦ ਵਿਚਾਲੇ। ਚੰਦਨ ਵਾ
ਸਵਣਾ ਸਪਤ ਮਛਲ ਸਫਲ ਵਿਚ ਦਾਂਸ ਬਹਾਲੇ। ਲੋਹਾ ਸੁ
ਇਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਕੈ ਸੁਇਨ੍ਹੇ ਹੋਇ ਸੁੰਗੀ ਧਾਇ ਖਾਲੇ। ਸੁਇਨ੍ਹੇ ਅੰਦਰ
ਗਰਸ ਚਰਨ ਮਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਤ ਵਾਲੇ। ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਸੁਇਨ੍ਹੇ
ਅਹੁ ਜਗਮਗ ਜੇਤ ਹੀ ਪਰ ਵਾਲੇ। ਦਿਬ ਦੇਹ ਦਿਬ ਦਿਸ

ਇਹੋਇਸਬਦਸੁਰਤਦਿਬਜੋਤਭਜਾਏ॥ ਗੁਰਮੁਖਸੁਖਠ ੧੪
ਲਗਸਕਰਸਾਏ॥ ੧॥ **ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰ**॥ ਸਤਿਗੁਰਨੈਕਿਰ
ਪਾਕਰਿਕੇਸਿਖੰਨੁਗਿਆਨਦੇਕਰਦੇਹਅਭਮਨਸਕਰਿਕੇ
॥ ਚਾਰਵਰਨਥੀਇਕਵਰਨਕੀਤਾਹੈ॥ ਜਿਉਕਰਚੂਨਏਜਲ
ਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਕਥੁਭੂਸਲੀਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਤੇਸੁਪਥੀਚਿਤ੍ਰਮਿਤ੍ਰਾ
ਲਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤੇਪੰਨੁਸਾਵਾਪੀਲਾਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਪਰਜਦਬੀੜ
ਖਾਈਦਾਹੈ॥ ਤਾਰੰਗੁਲਾਲੁਹੋਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਿਵੈਜਬਅਤ
ਅਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਰੋਰਵਰਨਦਾਅਭਮਨਦੁ
ਰਕਰਿਕੇਆਪਤੁਖਾਲਸਾਗੁਰਮੁਖਜਾਣਦੇਹੈਨਿ॥ ਜਿਵੈਅ

ਸਟਧਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਤਲੀਆਂ ਜੋ ਤੁੰ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿ। ਪਰਸ
ਦੇ ਪਰਸ ਲਕਸ਼ਮੀ ਸੁਵਰਨ ਹੋ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿ। ਕਿਰਮਾਂ
ਨਾ ਪੁਤਲੀਆਂ ਦੀਆਂ ਈ ਕਰ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿ। ਪਰਮੁਲੁ
ਜੋ ਇਨ੍ਹੇ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਪਰਸੁ ਹੈ॥
ਜੋ ਸਿਖਰ ਦੁਵਰਨ ਤੇ ਚਹੁਆਸੁ ਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸਬਨੁ ਵੀਚਰ
ਦੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਸੇ ਦੇ ਗਮਭਾ ਮਨੁ ਕਟਿ ਕੇ ਮਾਤਾ ਮਾਗਿ ਮਨੁ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੋ ਕੇ ਸਗੀਰ ਦੇ ਹੁੰਦਿ ਮਾਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਮਾਗਿ ਮਾਂ ਨੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿ
ਮਾਂ ਈ ਖਨ ਪ੍ਰਨਾ ਮਾਂ ਦ ਕ ਕਿਰੀ ਮਾਂ ਕਰ ਦੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਪ੍ਰਸਗੀਰ
ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈਂ ਨਿ। ਤਾ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰ

ਸਨਕੀਤਾਜੀਚਾਰਦਰਨਕਵਨਹੈਨਾਤੇਚਾਰਾਸਮਕਵਨਹੈ ੧੫
ਨਾਤਾਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ।ਖੜੀਬ੍ਰਹਮਨਸੁਦ
ਵੈਸਚਾਰਦਰਨਹੈਨਾਤੇਬ੍ਰਹਮਚਰੀਤੇਗਹਸਤੀਤੇਬਾਣਪ੍ਰ
ਸਤੀਤੇਸੀਨਿਆਸੀ।ਚਾਰਾਸਮਹੈਨੀ।ਇਹੁਅਸਟਧਾਂਤ
ਤੇਨਾਤੇਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਪਰਸਹੈ।ਜੈਸੇਚੰਦਨਅਫਲਸਫ
ਲਬਨਸਪਤੀਵਿਚਬਸਨਾਪ੍ਰਪਤਿਕਰਦੇਦਾਹੈ।ਤੇਪਰਸੁ
ਲੇਹੇਨੁਸੁਇਨਕਰਦਾਹੈ।ਪਰਚੰਦ੍ਰਸੁਇਨਤਾਰੇਸੁਲੇਹੇਨੁਸੁ
ਇਨਾਹੀਕਰਦਾ।ਅਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਗੁਰਮਤਿਗੁਪੀਦਸ
ਨਾਸਿਖਨੂੰਦੇਕੇਹੇਨਾਪਾਪੀਆਧਰਮੀਆਕਾਸਭੁਸਦਾਕਲਿ

ਆਣਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰਦਾਚਰਨਾ ਮੁਤਜੇ ਪੀਵਦੇ ਹੋਨ ਸੇ
ਹੀਰ ਪ੍ਰਵਾਲਿ ਆ ਦੀ ਨਿ ਆਈ ਸਭੁ ਅਮੋਲ ਕਰਦੇ ਹੋਨ। ਜੇ
ਸੇ ਸਿਧੀ ਸ੍ਰੀ ਬੁੰਦ ਪੀਕੇ ਅਮੋਲ ਕਾ ਮੇਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੈ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲ
ਕਾ ਮੇਤੀ ਕਰਦੇ ਮੁਹ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਝ
ਣਗੇ ਹਿ ਵਿਬਾਧਿ ਸਟਹ ਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਬ ਬਿਗਾਮਾਤ ਮਠਾ ਮਜ
ਣ ਕੈ ਸਬਦ ਦਾ ਗੁਰੂ ਖਾਧੇ ਹੋਨ॥ ਪਉੜੀ ਅਠਵੀ॥

ਪਿਰਮਾਪਿ ਆਲਾਸਾਧ ਸੰਗ ਸਬਦ ਸੁਰਤਾ ਮਨ ਹਰਦ ਲਿਖ
ਲਾਈ॥ ਧਿਆਨੀ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਗਤਾ ਮੀ ਮੁਤ ਦਿਸਦ ਸਿਸਰ

ਦਰਸਾਈ॥ ਅਨਹਰਿਚਾੜਕਮੇਰਜਿਉਅਨਹਦਧੁਨਸੁਦਿ ੧੬

ਪਾਇਲਪਾਈ॥ ਚਰਨਕਵਲਮਕਰੰਦਰਸੁਸੁਖਸੰਪਦੋ

ਇਕੁਉਗਸਮਾਈ॥ ਸੁਖਸਾਗਰਵਿਚਮੀਨਹੋਇਗੁਗੁਮਖਚ ०

ਲਨਖੋਜਖੁਜਾਈ॥ ਅਪਿਓਪੀਅਣੀਨੜਰਵਰਣਅ

ਜਰਜਰਣਨਅਲਖਲਪਾਈ॥ ਵੀਹਇਕੀਹਉਲੇਘਕੇਗੁ

ਰਸਿਖਗੁਗੁਮਖਿਸੁਖਫਲਪਾਹੀ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀਵਡੀਵਡਿਅ ०

ਈ॥ **ਤਿਸਦਾਵੀਚਗੁ**॥ ਏਹਸਬਦੁਪਾਠਿਬੈਠਕੈਭੀਪਜੀਦ ०

ਠੇ॥ ਪਰਜੇਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਜਾਇਕੇਕਥਾਕੀਗਤਨੁਸੁਣੀ

ਦਾਠੇ॥ ਤਾਂਭੈਏਪ੍ਰੇਮਦਾਪਿਆਲਾਪੀਵਦਾਠੇ॥ ਫੇਰਅੰਤੁਸੁਖ

ਅਨਹਦਸਬਦੁਖੁਲਜਾਂਦਾਹੈ॥ਜੈਸੇਚੰਦ੍ਰਮੇਸੂਧਿਅਨੁਲਾਇ
ਕੈਚਕੋਰੁਦੇਖਦਾਹੈ॥ਤਿਅੰਮ੍ਰਿਤਕਿਰਣਾਪੀਵਦਾਹੈ॥ਤਾਂਅ
ਗਨਤੀਓਸੰਨੁਸੁਖਦਾਈਹੋਈਹੈ॥ਤਿਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਜਬਸਬ
ਦਦਾਧਿਅਨੁਕਰਕੇਸਮਝਦੇਹੈ॥ਤਬਮਾਇਆਦੀਕਿਰ
ਰਤਤੀਓਨਨੁਪਰੁਸਮਾਠਬਕਰਿਕੇਸੁਖਦੇਈਹੈ॥ਜੈਸੇਮੋਰ
ਮੇਘਕੀਆਂਧੁਨਾਨੁਸੁਣਿਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇਪਾਇਲਪਾਂਦਦਾਹੈ
॥ਤਿਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਣਿਕੇਓਨਦਾਮਨਪ
ਇਆਪਾਇਲਾਂਪਾਦਦਾਹੈ॥ਜਿਵੈਭਵਰਕਵਲਦੀਆਂਤ
ਰੀਆਂਦਿਚਬੈਠਕੇਵਾਸਨਾਲੇਦਾਹੈ॥ਤਾਂਓਸਨੁਬਾਂਸਦਾਬ

ਨੁਭੁਲਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤੈਸੇਸਿਖਸਬਦੁਦੇਵੀਚਾਗਨਵਿਚਮਨੁ
 ਦੇਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਨੇਤੁਤੇਕਰਨਸਬਦੁਦੇਸਮੂਹੇਗਖਦੇਹੈਨਿ॥
 ਤਾਬਾਹਰਿਦੀਬਲਭਨਾਚਿਤਨਹੀਗਹਿਦੀ॥ ਜੈਸੇਸਮੁੰਦ੍ਰ
 ਵਿਚਮਛੀਦੀਚਾਲਨਹੀਲਖੀਜਾਦੀ॥ ਤੈਸੇਅਠੇਪਹਿਰਥ
 ਨਾਦਾਮਨੁਸਬਦੁਦੇਵੀਚਾਗਵਿਚਗਹਿਦਾਹੈ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਈ
 ਦਾਲਕੇਈਲਖਨਹੀਸਕਦਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨੁਪੀਰੇਤੇ
 ਨਿ॥ ਤੇਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੇਉਨਾਦੇਇੰਦ੍ਰੀਭੂਪੀਬਰਨਿਅਵਿਚੋਸਬ
 ਦਦਾਸਨਕਰਿਕੇਉਚਾਰਤੀਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੇਈਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਏ॥ ਤੇਕਾਮਕਰਧਨੁਅਜਗਨੁਜਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਪਰਮਾਪਦੀ

ਚਾਲਕਿਸੇਨੂਲਖਾਵਦੇਨਹੀ॥ਆਪਨੂੰਚਹੀਕਹਾਵਦੇ
ਭੇਨੀ॥ਵੀਹਵਿਸਦੇਤੈਗੁਣਹੈਨਿਤੋਇਕੀਹਤੁਹੀਆਪਦੇ
॥ਪਹੁਸਿਖਤੁਹੀਆਬੀਭੀਅਤੀਤਹੋਕੇਦਰਤਵੇਹੈਨਿ॥ਵ
ਹਗੁਰੂਦਾਜਾਪੁਮਨਕਰਿਕੇਜਪਲਏਹਤੁਹੀਆਵਗੀਵ
ਡਿਆਈਹੈ॥**ਪਉੜੀਨਵੀ॥੮॥**ਕਛੁਆਂਡਾਧਿਆਨਧ
ਰਕਪਧਪਕਨਦੀਵਿਚਆਲੇ॥ਕੁੰਜਗਿਦੇਸਿਮਗਣ
ਕਰਿਲੈਬਚਾਉਹਦੀਅਸਮਾਣੇ॥ਬਤਕਬਚਾਤੁਰਤੁ
ਤਹੈਜਲਥਲਦਰਤੇਸਹਜਾਦਿਗਾਣੇ॥ਕੋਇਲਪਾਲੇਕਾਂਦ
ਈਮਿਲਦਾਜਾਇਕੁਟੰਬਸਿਧਾਣੇ॥ਹੈਸਦੈਸਦਸਿਮਾ

ਨਸਗਮਾਣਕੋਤੀਚੋਗਚੁਗਾਣੇ॥ਗਿਆਨੁਧਿਆਨੁਸਿਮਰਣੁ॥ ੧੮

ਦਾਸਤਿਗੁਰਸਿਖਰਖੇਨਿਰਥਾਣੇ॥ਭੂਤਭਵਿਖੁਦਰਤਮਨਤ੍ਰਿਭਵ

ਲੋਸਣੀਮਾਣਨਿਮਾਣੇ॥ਜਾਤੀਸੁੰਦਰਲੋਕੁਜਾਣੇ॥**ਤਿਸਦਾਦੀ**

ਚਰਾ॥ਹੋਰਜੁਗੁਰੁਹੋਨਿ॥ਪ੍ਰਥਮੇਹੀਸਿਖਦੇਕੋਸਿਖਨੁਪਰਬਾਹੁਛ

ਰਾਇਕੇਦੈਰਾਗੁਦਸਦੇਹੋਨਿ॥ਤੇਸਤਿਗੁਰੁਕਹਿਆਹੈ॥ਜੁਤਸੀ

ਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਦੇਹੋ॥ਤੇਦੁਇਵੇਲੇਕਥਾਕੀਰਤਨਜੁਟਿ॥

ਆਕੋਗ॥ਤੁਸਾਡੇਰਿਦੇਵਿਸੇਖਸਚਿਜੇਉਦਾਸੀਹੋਇਆਵੈਗੀ॥

ਜੈਸੇਕਛੂਨਦੀਵਿਚਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਬਚੇਰੇਤੀਵਿਚਰਖਦਾਹੈ॥ਆ

ਪਣੀਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰਪਰਪਕਕਠਿਕੇਨਦੀਵਿਚਲਿਆਵਦਾਹੈ

ਤੇ ਕੂਜ ਬਚਿ ਅਸੂ ਸਿਮਰ ਦੀ ਗਹਿ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬਚੇ ਕੂਜ ਨੂ ਸਿਮ
ਰਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਬਚਿ ਅਸੂ ਅਕਾਸ ਨੂ ਉਡੀ ਦੀ ਹੈ। ਬਤ ਕਿ ਦੇ
ਬਚੇ ਅੰਤ ਕੁ ਕੜੀ ਦੇ ਅੰਤਿ ਅੰਦਿ ਚਰ ਲਾਇ ਗਏ ਹੈ ਨੀ। ਜੇ ਬ
ਚੇ ਟੁਰ ਨਵਾ ਲੇ ਹੋ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤਾਂ ਬਤ ਕਪਾਸਾ ਅਇ ਕੇ ਬਲ ਦੀ ਤੇ।
ਤੇ ਬਚੇ ਬਤ ਕਦੇ ਲਾਲ ਗਟੁਰ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਬਚੇ ਲਾਲ ਕੁ ਕੜੀ
ਦੇ ਬਚੇ ਭੀ ਲਗ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਨੀ। ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਭੀ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਜਾਂ ਦੀ
ਤੇ। ਪਰ ਜਿਥੇ ਤਲ ਉਕੇ ਨਦੀ ਉ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਤਿ ਕਿ ਵਿਚ ਜ
ਲ ਦੇ ਤਰ ਦੀ ਹੈ। ਬਚੇ ਬਤ ਕਿ ਦੇ ਭੀ ਵਿਚ ਨਿਭ ਪਉ ਦੇ ਹੈ
ਨੀ। ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਤੇ ਮੁਰਗੀ ਟੋਰਾ ਅਇ ਕੇ ਕਲਗ ਨੂ ਟੋਲ

ਨਲਗਦੀਹੈ। ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਪਿਛਲਿਅੰਜਨਮਾਦਓ ੧੯
ਨਨੁਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਹਦਾਹੈ। ਤੈਸੇਵਕਦੇਤੇਪੀਰਾਂਦੇਮੁਹੀਦਾਂਦੇ
ਘਰਜਨਮੁਲੈਦੇਹੈਨਿ। ਪਗੁਜਿਸਦੇਲੇਗੁਰਮੁਖਨੁਮਿਲਕੇ
ਸਬਦਸੁਣਿਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਭੰਤੀਚਰਨਾਮਤਲੈਕੇਸਿ
ਖੋਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਸਬਦਨੁਸੁਣਿਕੇਅਵਿਦਿਆਈ
ਨਦੀਨੁਤਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਵਿਖਈਫੇਰਵਿਖਿਅੰਦਿਚ
ਗਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੈਕੋਇਲਾਮਾਂਪਦੇਅਥੇਕਾਂਵਣੀਦੇਅ
ਲਣੇਵਿਚਪਾਇਜਾਂਦੀਹੈ। ਪਗੁਜੇਬਚੇਊਡਣਵਾ
ਲੋਰਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਪਾਸਮਾਣਬੋਲਦੀਹੈ। ਤਾਂਕੋ

ਇਲਦੀਬੋਲੀਪਛਾਣਕਹਿਓਸਦੇਬਚੇਕੋਇਲ
ਨੂਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ॥ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸਬ
ਦੁਸੁਣਿਕੇਸਿਖਾਂਨੂਜਾਇਮਿਲਦੇਹੈਨਿ॥ਤੈਹੰਸਾਦੇਬ
ਚੇਬਗੁਲਿਅਨਾਭਉਡਿਕੇਹੋਫਨਸਰਤੇਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥
ਤੇਓਥੇਓਨਾਦੀਚਗਨਹੀਹੁੰਦੀ॥ਤਾਂਫੇਰਮਨਸੋਰਦਰ
ਤੇਮੋਤੀਮਾਣਿਚੁਗਦੇਹੈਨਿ॥ਤੈਸੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਵਿਖ
ਈਆਂਦੀਸੰਗਤਿਤਿਅਗਕੇਟੇਰਸਬਦੁਗੁਰੂਸੁਣਿਕੇ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਤੈਸੇਸਤਿਗੁਰਨੈਸਾਧਸੰਗਤਬਣਾ
ਇਦਿਤੀਹੈਨਿ॥ਤਸਿਖਗਿਆਨਧਿਆਨਸਿਮਰਣਕਰ

ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚਨ ਨੂ ਚ ਦਾ ਸੀ ਹੋ ਅੰ ਵ ਦੀ ਹੋ ੨੦
॥ ਜੈ ਸੇ ਫੁਲ ਤਰ ਵਰ ਥੀ ਗਸ ਪੀ ਕੇ ਪਰ ਪ ਕ ਹੋ ਇ ਕੈ ਨਿਅ ॥
ਗ ਹੋ ਇ ਜਾਂ ਦਾ ਹੋ। ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬ ਦੁਸੁ ਟਿ ਕੈ ਸਿਖ ਭਿਰ ॥
ਸਹ ਹੋ। ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਤ ਵਰਤ ਮਨ ਤਿਹਾਂ ਕਾ ਲਾਜਿਖ ॥
ਨੂ ਜੋ ਝੀਰੁ ਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਆਪ ਨੂ ਜਣਾਂ ਵ ਦੇ ਨਹੀ ਨਿਮਾਣੇ ਹੋ ਵ
ਗੁਰੇ ਹੋ ਨਿ। ਓਹੁ ਜਾਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਨਿ। ਪਿਛਲਿ ਅੰਜਨ
ਮਾਂਦੀ ਸੋ ਝੀਰੁ ਪਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਪਰੁਲ ਖਾਂ ਵ ਦੇ ਨਹੀ॥ ੫ ਚਿਨ੍ਹੀ
ਦਸਵੀਂ ॥ ਚੰਦਨ ਵਾਸਵਣਾਸ ਪਤ ਬਾਂ ਵ ਨਚੰਦਨ ਚੰਦੀ
ਨਹੇ ਦੀ॥ ਫੁਲ ਬਿਨ ਚੰਦਨ ਬਾਂ ਵ ਨਾਂ ਮਾਦ ਮਨਾ ਦਥਿਅੰ

ਤਸਦੇਈ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਂਦਨ ਚੰਦਨ ਚੰਦਨ ਵਾਂਸਨ ਚੰਦਨ
ਕੋਈ॥ ਅਸਟਧਾਤ ਇਕਧਾਤ ਹੋਇ ਪਰਸਪਰ ਸੇਕੰਚ
ਨਜੋਈ॥ ਕੰਚਨ ਹੋਇ ਨ ਕੰਚਨ ਚੰਦਨ ਵਰਤ ਹੋਵਰ ਤੇਸਭ
ਲੋਈ॥ ਨਦੀ ਅੰਨ ਲੇਗੀ ਗਸੀਗਸੀਗਸੀਗਸੀ ਮਖਾਗਸੀ
ਈ॥ ਬਗੁਲਾ ਹੋਸੁਨ ਹੋਵਈ ਮਨ ਸੋਹਵਰਜਾ ਇਖਲੇ
ਈ॥ ਵੀਹਾ ਦੇਵਰਤ ਹੋਓਈ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਗਾ ਅੰਮੇਸੇਜੁ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨਿ॥ ਜਿਨਾ ਦੇਵਿ ਚਏ ਹਲ ਖਣ ਹੋਨਿ॥
ਇਕੁ ਇਕੁ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਾਹ ਦੇਸਨੂ
ਸਿਖੀ ਦਨੁ ਕਰ ਦੇਹੈਨਿ॥ ਸਭ ਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰ ਦੇਹੈਨਿ॥

ਜੈਸੇਜਿਸਬਨਮੇਥਾਂਵਨਚੰਦਨਹੋਦਾਹੈ॥ਜੋਸਭੇਰੁਖ ੨੧

ਸਫਲਾਮਫਲਚੰਦਨਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਪਰਮਾਪਚੰਦਨਨਿ

ਫੁਲਹੈ॥ਤੇਸਾਧਸੰਗਤਦੇਪਗਸਾਦਤੇਪਾਪੀਪੁਨੀਸਭ

ਸਬਦਬਾਣੀਸੁਣਿਕੈਗਿਆਨਨੂਪਪਤਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਸਭ

ਨਾਦਓਧਾਰੁਹੋਦਾਹੈ॥ਚੰਦਨਬਾਵਨਥੀਜੇਹੜਾਚੰਦਨਹੋ

ਦਾਹੈ॥ਜੋਓਹੋਰਗਬਿਰਖਾਂਨੂਚੰਦਨਹੀਕਰਦਾ॥ਤੇਸਾਧ

ਸੰਗਤਥੀਜੋਗਿਆਨਨੂਪਪਤਹੋਦੇਹੈਨਿ॥ਜੋਹੋਰਨਾਨੂਭੀ

ਗੁਰਮਤਪਾਪਤਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਹੋਰਅਸਦਧਾਤਜੁਪਾਰ

ਸਨੂਪਗਸਦਾਹੈਜੋਸਭਸੁਣਿਨਾਹੋਦਾਹੈ॥ਤੇਕੀਰਨਹੋਰਸੁ

ਨੂਕੰਚਨਨਹੀਕਰਸਕਦਾਨਦੀਮਾਂਤੇਨਾਲੇਜੇਹੜੇਗੀਗਾ ।
ਨਾਲਗਲਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਗੀਗਾਸਭਨਾਨੂਪਵਿਤੁਕਰਦੀਹੈ।
ਤਿਲੋਕੀਓਨਾਨੂਪੂਜਦੀਹੈ। ਪਰਸਮੁਦ੍ਰਿਨਾਲਮਿਲਕੈਫੇ
ਗਪਾਣੀਖਰਾਹੇਜਾਂਦਾਹੈ। ਤੇਬਗੁਲਾਹੀਸਾਂਦੇਨਾਲਹੀਸੁਨ
ਤੀਤੇਜਾਦਾ। ਤੇਮਨਸਰੋਵਰਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤਮੋਤੀਨਹੀਚੁ
ਗਦਾਤੇਹੀਸਾਂਦਾਬਚਾਬਗੁਲਿਅਨਾਇਮਿਲਕੈਹੋਰਨਾਸ
ਗਾਂਤੇਬੈਠਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਬੈਠੇਤੀਨਹੀਹੁੰਦੇ। ਤਾਂਫੇਗਮਨਸਰੋਵ
ਰਤੇਜਾਇਬੈਠਦਾਹੈ। ਤੇਮਾਣਕਮੋਤੀਚੁਗਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਗੁ
ਰੂਕੇਸਿਖਜੁਹੈਨਿਸੋਇਕੀਹਾਂਦੇਵਰਤਾਰੇਹੈਨਿ। ਤੁਗੀਆਗੁਣ

ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹੋਨਿ। ਜੇਕੁ ਸੰਗੀ ਦੇ ਸੰਗਤ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਤਾਂ
 ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੇ ਵਿਖਿਆ ਵਿਚ ਜਾਂ ਦੇ ਭੀ ਹੋਨਿ। ਤਾਂ
 ਥੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਰਚਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੋਹ ਕੇ ਫੇਰ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਂਣੀਆਂ ਇਸੁ ਦਿ ਦੇ ਹੋਨਿ। ਤੇ ਕੰਚਨੁ ਤਾਂ ਹੋਰ
 ਸਨੁ ਕੰਚਨੁ ਨ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤੇ ਜੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮਿਲ ਦੇ
 ਹੋਨਿ। ਤੇ ਓਨ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਓਨ ਦੇ ਮਿ
 ਲਣ ਕਰਿ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋ। ਤੇ
 ਬਾਂਵਨ ਚੰਦਨ ਹੋਰ ਸਭ ਬਿਛਨੁ ਚੰਦਨ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਪਰੁ
 ਸਦੇ ਵਿਚ ਚਾਹਿਦ ਕਾਰ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਚੰਦਨੁ ਨ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਇ

ਕਾਮਾਪਨੁਵਰਜਾਂਲਦਾਹੈ॥ ਦੂਜਾਵਿਰੋਪੇਲਾਹੈਤੀਸਾ
ਵਿਚਰੀਢਾਂਹੈਨਿ॥ ਚੌਥਾਵਰਨਦੇਖੀਹੈ॥ ਜਿਸਬਾਂਸਨ
ਲਿਖਹਿਦਾਹੈਸੋਦੇਨਜਲਦੇਹੈਨਿ॥ ਚੰਨਦੇਨਾਲਬਨਾ
ਸਪਤੀਭੀਜਲਜਾਂਦੀਹੈ॥ ਪਰਗੁਰੂਕੇਸਿਖਚੇਤੰਨਹੈਨਿ
॥ ਮਾਪਣੀਬਿਰਦੇਜੋਸੋਸਾਖੀਹੁੰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਖੋਟੀਬਿਤ
ਫੜਦੇਹੈਨਿ॥ ਚੰਨਦਾਭੀਕਲਿਅੰਨੁਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਪਰ
ਜੋਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦਾਸੰਗਕਰਦਾਹੈ॥ ਟੋਰਓਹੁਕੁਸੰਗਵਿਚ
ਭੀਖੜਨਹੀਹੁੰਦਾ॥ ਪਉੜੀਯਾਹਟੀ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖ
ਇਕੀਯਪਉੜੀਅਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਨਿਜਪਰਹਈ

॥ ਸਾਧਸੀਗਤਹੈਸਹਿਜਪਗਸਿਮਰਣਦਰਸਪਗਸਗੁਦ २੩
ਗੋਈ॥ ਲੋਹਾਸੁਇਨਹੋਇਕੈਸੁਇਨਿਅਹੁਸੁਇਨਾਜਿਓ
ਅਵਲੋਈ॥ ਚੰਦਨਬਹੈਨਿਮਵਣਾਨਿਮਹੁਚੰਦਨਬਿ
ਰਖਅਲੋਈ॥ ਗੀਗੋਦਕਚਰਣਦਕਹੁਗੀਗੋਦਕਮਿਲ
ਗੀਗੋਰਈ॥ ਕਗਹੁਹੰਸਸੁਵੰਸਹੋਇਹੰਸਹੁਪਗਮਹੰਸ
ਵਿਰਲੋਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਵੰਸੀਪਗਮਹੰਸਸਚਕੁੜਨੀਰਖ
ਗਵਿਰਲੋਈ॥ ਗੁਰਚੇਲਾਚੇਲਾਗੁਰਹੋਈ॥ ਤਿਸਦਾ
ਵੀਚਾਰਾ॥ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁਗੁਣਾਦਾਵਰਤਾਗਜਹੈਸੋਵੀਹਵਿ
ਸੁਏਬਹੁਤਹੈ॥ ਤੇਚੋਥੇਗੁਣਵਿਚਗੁਰੂਕੋਸਿਖਵਿਰਲੇ

ਵਰਤਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੈਗੁਲਕੇਹੜੇਹੈਨਿ॥ ਜਾਗਤਜੁਹੈਸੋਸਾਂ
ਤਕੀਗੁਣਹੈ॥ ਅਰੁਸੁਪਨਜੁਹੈਸੋਰਾਜਾਜੀਗੁਣਹੈ॥ ਅ
ਰੁਸਮਾਧਜੁਹੈਤਿਨਾਹੀ॥ ਬਿਵਸਥਾਵਿਚਭਜਨਦੇਨਾਭ
ਜੁੜੇਹਰਿਣਾਸਮਾਧਜੁਹੈਸੋਤੁਰੀਆਹੈ॥ ਸੋਗੁਰਮੁਖ
ਸਦਾਸਮਾਧਵਿਚਰਹਿਦੇਹੈਨਿ॥ ਜੋਗੀਆਦੀਹਠਾਸ
ਮਾਧਹੈ॥ ਜੇਇੰਦ੍ਰੀਅਤੋਵਾਸਨਾਰੋਕਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਸਮਾਧ
ਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਪਰਜੇਭਤਾਨਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਇੰਦ੍ਰੀਅਾਂਦੇਰਜਾਵਿ
ਚਪਰਚਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਿਖਾਦੀਸਹਿਜਸਮਾਧਹੈ॥
ਅਠੇਪਹਿਰਥਨਦੇਕਥਾਕੀਰਤਨਬਾਂਣੀਵਿਚਗੁਜਰਦੇਹੈਨਿ॥

ਤੇਰੇ ਨਾ ਦੇ ਸੁਸਾ ਬਿਰਥੇ ਨਹੀ ਜਾਵੇ॥ ਓਹੁ ਇਕੀ ਹਾਂ ਦੇ ਵਰ
ਤਰੇ ਵਰਤ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਜੋ ਚਰਨ ਦੇ ਕਸਿਖ ਪੀਵ ਦੇ
ਤੇ ਨਿ॥ ਸੋਭੀ ਗੀ ਗਾ ਦੇ ਸਮਨ ਜਗਤ ਪੁ ਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
ਤੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਕਾਗਹੀ ਸਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕੇ ਮੋਤੀ ਨਹੀ ਚੁ
ਗਦੇ ਤੇ ਨੀਰ ਖੀਰ ਨੂ ਨਿਰਾ ਲਾਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ
ਦੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਤਿਅੰਨ ਲੇ ਸਬਦੁ ਗੁਪੀ ਮੋਤੀ ਅੰਦਾਂ
ਅਹਾ ਰੁਹੰਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਥ ਹੀ ਸਚੁ ਅਰੁਣੁ ਠਾਨੀ ਨ ਕਰ ਉਹੰ
ਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਹੋਰ ਨਾ
ਦੇ ਉਧਾਰੁ ਕਰਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਪਉੜੀ ਬੰਗ ਵੀ ੧੨

॥ ਕਛੂਬਚਾਨਦੀ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਲਹਰ ਨਭ ਉਜਲ
 ਵਿਆਪੇ ॥ ਕੁੰਜ ਬਚਾ ਲੈ ਭਰੇ ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਨਜ
 ਪੇ ॥ ਹੀ ਸਦੀ ਸਹੈ ਮਨ ਸਹ ਸਹਿਜ ਸਹੈ ਵਰਵਡਿ ਪਰਤਾਪੇ
 ॥ ਬਤਕ ਬਚਾ ਕੋਇ ਲੈ ਨੀਦ ਨ ਦਨੁ ਵਸਦੇ ਵਸਿਲਾਪੇ ॥ ਰ
 ਵਸ ਸਚ ਕਵੀ ਤੇ ਰਕੇ ਗਸਿ ਵਸ ਕਤੀ ਲੰਘਵਰੈ ਸਹਾਪੇ ॥
 ਅਨਿਲ ਪਖ ਬਚਾ ਮਿਲੈ ਨੀਰਾਧਾਰੇ ਇਸਾ ਮਝੈ ਆਪੇ ॥
 ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਸੰਧ ਮਿਲਾ ਵੜਾ ਸਬਦ ਸੁਠਤ ਪਰਚਾਇ ਪਛਾ
 ਪੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਥਾਪ ਅਥਾਪੇ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚ
 ਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਕਛੂਬ ਚੇਨੂ ਰੇਤੀ ਵਿਚ ਪਰਪ ਕਕਰਿ ਕੇਨ

ਦੀ ਵਿਚਲਿਆ ਵਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਭਉਜ ਲਈ ਲਹਿਰ ਉਸ

ਨੂਹੀ ਵਿਆਪਦੀ॥ ਤੇ ਕੁੰਜ ਬਰੇ ਨੂਆਪਣੇ ਸਿਮਰਣ

ਕਰਿ ਕੈ ਪਰਪਕ ਕਰਿ ਕੈ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਲੈ ਉਡੀਈ ਹੈ॥

ਬਤ ਕਿ ਬਰੇ ਨੂਹੀ ਵਿਚ ਲੈ ਤਰਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਕੋਇ ਲਬਰੇ

ਨੂਕਾ ਵਣੀ ਦੇ ਆਲੇ ਵਿਚੋਂ ਕਾਹਿ ਕੇ ਅੰਬਾ ਦੇ ਬਿਰਖਾਂ ਤੇ

ਲੇਜਾਂਦੀ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੀਕ੍ਰਿਸ ਨਮਹਾਂ ਜਜੀ ਨਿਦ ਦੇ ਪਾਹਿ ਦਸ

ਕੈ ਆਪ ਨੂਗੋਪਕ ਹਾਵ ਦੇ ਸਨਿ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਵਜ ਦੇ ਵ

ਦਾ ਮਿਲਾ ਪੁਹਾਇਆ॥ ਠੇਰ ਖੜੀ ਧਰਮ ਕਰਿ ਕੈ ਗੋਪ

ਨੂਮਿਲਾ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਨੂਸ ਬਦਦੀ ਸੋਈ ਦੇ

ਕੈਅਤਮਗਿਆਨਕਰਪਰਪਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਦੇਹਅ
ਤਮਨੁਉਨਾਦੀਅੰਜਾਂਦਾਹੈ॥ ਤੇਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਕੇਵਿਚ
ਰਦੇਹੈਨਿ॥ ਆਪਣੀਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਵੰਡਿਖਾਂਦੇ
ਹੈਨਿ॥ ਤੇਦੇਹਅਭਾਮਾਨਨੂਛੋਡਕੇਨਿਮਾਣੇਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈ
ਨਿ॥ ਤੇਫੇਰਕਦੇਅਗਿਆਨਦੀਕਿਰਿਆਨਹੀਕਰਦੇ॥ ਫੇ
ਰਸਿਖਾਂਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਨੁਮੈਸੇਗਿਆਨਵਾਨਜੋਜੀਵਨਮੁ
ਕਤਹੋਕੇਵਰਤਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੋਅਗਲਿਅਜੁਗਾਵਿਚਕੈਈ
ਵਿਰਲੇਸੁਣੀਦੇਹੈਨਿ॥ ਇਸਕਲਜੁਗਾਵਿਚਤੁੰਕੈਈਨ
ਦਰਨਹੀਅੰਦਦੇ॥ ਤੁੰਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾ ॥

ਜਿਵੇਂ ਤੁਸਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਵੇਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਜਿ
 ਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਤਾਏ ਭੇਤ ਪਭੀ ਨਹੀ
 ਸਾਧੇ ਜਾਂਦੇ॥ ਏਭੇ ਜੋ ਗਭੀ ਨਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਅਜੇ ਹੋ ਬਿਬੇਕ
 ਵਨ ਭਗਤ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਤਾ ਦੁਹ ਲਭ ਹੈ ਨਿ॥ ਤਾਭਾਈ
 ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਵਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਜੈ ਸੇ ਸੁਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਕਿਸੇ
 ਦੇ ਸਾਵਿਚ ਕੋਈ ਸਾਧ ਪਗੁ ਲਾਜਾ ਦਾਹੈ॥ ਜੇ ਚਾਹੀ
 ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾ ਕਰਕੀ ਦੀਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹੇ ਦਾਸੀ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਅੰਨ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਪਗੁ ਲੇ
 ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਣੀ ਜੁਗਾਤਿ ਦੇ ਨਾ ਲਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀਹੈ॥

ਤਾਂਭੁਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੁੰਦਾਹੈ॥ਜੁਅਜੇਹੇਸਮੇਕੋਈਕਿ
ਸੇਦੀਸੇਵਾਨਹੀਸੀਕਰਦਭੁੰਦਿਸਮਸਾਡੀਦਹਿਭਕੀ
ਤੀਹੈ॥ਅਸੀਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹਾਂ॥ਤੇਸੇਹੋਰਨਜਗਾਂਵਿਚ
ਜਗਿਹੋਮਤਪ੍ਰਯੋਗਸਭਕਰਮਹੋਸਕਦੇਸਨਿ॥ਤਾਂਕਈ
ਹਜਾਗਾਂਬਰਸਾਂਤੀਕਜੰਗਾਂਤੇਤਪਤੇਹੋਮਪੂਜਾਕਰਦੇਸ
ਨਿ॥ਤਾਂਭਗਵਾਨਪ੍ਰਸੰਨਹੁੰਦਾਸੀ॥ਤੇਇਸਕਲਜੁਗ
ਵਿਚਜੋਧਰਮਈਕਿਰਤਕਰਿਕੇਤੇਵੰਡਖਾਂਵਦੇਹੈਨਿ
॥ਤੇਗਿਆਨਮਗਨਕਰਿਕੇਜਿਨਾਦੇਹਮਭਮਨਦਗ
ਧਿਕੀਤਾਹੈ॥ਤੇਸਾਧਸੰਗਭਿਟੁਰਜਾਂਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਗੁਰ॥

ੴ
ਦੇਸਬਦਤੇਦਿੜਪਰਤੀਤਰਖਦੇਹੈਨਿਤੇਭਨਾਨੁਵਾਹ ੩੭
ਗੁਰੂਤਰਤੁਹੀਆਪਣੀਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿਦੇਕੈਉਧਰੁਕਰਿ
ਲੇਦਾਹੈ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਅੰਤਾਰਜਗਤਦੇਉਧਾਰ
ਦਾਸਤੇਹੀਹੋਆਹੈ॥ ਜੇਹੜੇਤਾਰਖੀਸੁਰਮੁਨੀਸਰਗੀਸ
ਦਾਂਕਰਿਕੈਉਧਾਰਕੀਤੇਹੈਨਿ॥ ਭਨਾਂਦੀਤਾਂਸਿਖਿਆਗਣੇ
ਨਹੀਜਾਂਦੀ॥ ਪਰੁਜਿਤਨੇਸਿਖਾਂਦਾਭਧਾਰੁਹੋਇਆਹੈ
॥ ਤੇਭਨਾਂਦੇਪਿਛੇਸਭਦੇਸਦਾਭਧਾਰੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਭਰੁ
ਭੀਨਹੀਗਿਣੇਜਾਂਦਾ॥ ਪਰੁਜੇਹੜੇਸੇਰੇਸਮਾਨਵਿਚ
ਆਵਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਿਨਾਂਦੇਨਾਉਥਾਉਮੈਭੁਸਾਂਨੁਭਚਰੁਕਰਿ

ਕੇਸੁਣਾਵਦਾਹਾਂ॥ ਪਉੜੀ ਤਿਹਵੀ॥ ੧੩ ॥ ਤਾਰੂਪੋ
ਪਦਤਾਰਿ ਮਾਗੁ ਮੁਖ ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਉਦਾਸੀ॥
ਮੂਲਾ ਕੀ ਜਵਾਣੀ ਏਰ ਲਤ ਮਚਰ ਜਲਭ
ਤੁ ਗੁਰਦਾਸੀ॥ ਪਿਰਥਾ ਖੇਡਾਸੋ ਇਹੀ ਚਰਣ ਸ
ਰਣ ਸੁਖ ਸਹਿਜ ਨਿਵਾਸੀ॥ ਭੁਲਾਰ ਬਾਬੁ ਦ
ਸਾਂਇਦਾ ਮਜਲ ਸਮਰਦਾ ਨਾਮੀ ਰਾਸੀ॥ ਪਿਰ
ਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿਗਲਾ ਰਾਮਾਡਿ ਡੀਭ ਗਤਿ ਅਭਿ
ਆਸੀ॥ ਦਊਲਤ ਖਾਂਲੋ ਟੀਭ ਲਾਹੇ ਆਜਿੰਦਾ
ਪੀਰ ਅਥਿਨਾਸੀ॥ ਮਾਲੇ ਮਾਗਾ ਸਿਖ ਦਇਗੁਰ ਬਾ

ਈਹ ਸਗ ਸਕਿ ਬਿਲਾਸੀ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਕਾ ਲੂਆ ਸਧਾ ੨੮
ਰਹੁ ਬੁਝੀ ਦਰਗਹ ਸਾਬਾਸੀ॥ ਗੁਰ ਮਤ ਭਾਉ ਭਗ
ਤਿ ਪਰਗਾਸੀ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਸਾਖੀ ਪਹਲੀ
ਚਲੀ॥ ॥ ਤਹੁ ਪੋਪਟ ਸਿਖੁ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾ
ਹੀ ਨੂਮਿ ਲਿਆਹੈ॥ ਬਰਸਾਂ ਦਸਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਜਾਓ ਸਦ
ਹੈ ਜੀ॥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂਮਾਇਆ ਤੇ ਅਰਦਾ
ਸਕੀਤੀ ਮਸੂ॥ ਜੋਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਸੁਣਿਅਾਹੈ ਜੋ
ਜੀਤਾ ਮਿਲਵਾਹੈ॥ ਤਿਸ ਨੂਮਾਂ ਤਪ ਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥
ਮੇਭੀ ਤੁਸਰੀ ਸਗਣਿਅਾਇਆ ਹਾਂ॥ ਤੁਸਾਹਿ ਬਬ

ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਅਜੇ ਤੇ ਗੰਢੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ
ਤੁਧਾ ਆਪਣੇ ਪਰਬਾਰ ਦਾ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇ
ਆ ਭੈ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਗਲਿ ਕਿਥੋਂ ਜਾਤੀ ਹੋ ਭਾ
ਓਹੁ ਬੋਲਿ ਮਾਜੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਇ
ਲਗੀ ਸੀ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨਿਕੀਆ ਲਕੜੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਅਗ
ਨ ਲਗੀ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਵਡੀ ਭੀ ਬਲੀਆਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
ਚ ਭੈ ਆਇਆ ਜੁ ਮੇਰੀ ਸਾਧਨੁ ਮਿਲਾਂ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਕ
ਲਿਆ ਛੁੱਟੇ ਹੋਵੇ। ਮਿਰਤ ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀ ਕਿਜ
ਦੀ ਹਾਰੈ ਜੇ ਛੋਟੇ ਨੂਹੀ ਅਗੇ ਦੇ ਮ੍ਰਿਤਿ ਆਵੈ। ਤੁਸਾਰਿ

ਬਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਭਾਈਤਾ ਹੂਤੂ ਕਲਤਾ ਹੂਹੈ ਵੈਗਾ। ਧ ੨੬
ਗਮਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇਵੰਡ ਖਾਂਵਣਾ। ਤੇਜੋ ਸੁਸਾਅ
ਦੁਸਾਵੈ ਸੋਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇਬਾਹੁ ਰਿਆਵੈਤ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਣਾ। ਤੇਮਨੁ ਗੁਰੂ ਦ੍ਰੋਖ ਥੀ ਸੁਧ ਕਰਣ
॥ ਇਕ ਗਾਜੇ ਫਟ ਕਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਕ
ਸਾਦਿਵਾਹ ਵਿਚ। ਮੂਰਤਾ ਸੁਵਰਨ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜਾ
ੜੀਆਂ। ਤੇ ਇਕ ਨੇ ਦੁਜੀ ਦਿਵਾਹ ਪੋਟ ਕੈ ਸੁਧ ਕੀਤੀ
ਸਭੇ ਮੂਰਤਾਂ ਓਸੇ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ। ਤਾਤੇ ਹਿੰਦੇ ਸੁਧ
ਵਿਚ ਸਭੇ ਗੁਣ ਭਾਸਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਇਸੇ ਤਗਾਂ ਭਾਈਤ

ਰੂਵਰਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰੇ॥ਤੇਸਦਾਤਜਨੁਕਰੇ॥
ਆਇਆਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇ॥ਤੇਤੁਰਨਿਤੰਗਲਿਜਾ
ਇਕੈਪਹੁਚਾਇਆਵੈ॥ਸਭਨਲਾ ਲਭਾਇਭਗਤਿਕਰੇ
ਤਿਸਦਾਉਧਾਗਇਸੇਤਰਹੋਇਆ॥ ॥ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥
१ਅਗੇਮੁਲੇਕੀਨਦੀਸਾਖੀ॥ ॥ਮੂਲਾ
ਕੀਨੁਭੀਪਹਿਲੀਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੁਮਿਲਿ
ਆਸੀ॥ਉਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਬਚਨੁਹੋਇਆਹੈ॥
ਚੰਚਲਚੀਤਨਜਾਇਤਮਾਸੇ॥ਜੂਏਜਾਇਨਖਲੇਪਾਸੇ
॥ਇਸਦਾਵੀਚਾਰੁਹੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ਜੋਅਗਲੇ

ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ ਜੂਅਰਾ ਜੇਵੰਗਾ ਕੇਖੇਲ ਦੇਸ ਨਿ। ਤਿਮੰਗ ੩੦
ਲਾਚਾਰ ਤੇ ਦੇਸ ਵਾਅਦ ਕਰਦਾ ਕੋਤ ਕਰ ਦੇਖ ਦੇਸ ਨਿ। ਤੇ
ਹੁਣਿ ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ਮਿਸਰ ਜਾਦਾ ਸਿਖੀ ਦੀ ਠਹਿਰਾਇ
ਤੇ। ਜੋ ਜੂਅੇ ਕਰ ਵਡੀਆਂ ਅਪਦਾ ਹੋਈਆਂ ਹੋਨਿ। ਜੋ
ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੂਆ ਤੇ ਦੇਸ ਵਾਦਾ ਤੇ ਅਗ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਜੁਗ ਦੇ ਵਰ੍ਹਾ ਪਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣੈ। ਤੇ ਸਬ ਦਿਨ ਲਪੀ
ਤ ਕਰੇ। ਗੁਪਾਇ ਕੇ ਸਬ ਦਿਨ ਜੁਗ ਵੈ। ਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿ
ਰਤ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਤਨ ਮਨੁ ਕਰਿ ਕੇ ਗੀਤ ਵੈ। ਕਈ
ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਮਾਵ ਨਿ। ਕਈ ਗਤੀਆਂ ਵਨਿ। ਪ੍ਰਸਾਦ

ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਸਾਦਿ ਗੀਤ ਨਾਲ ਖਵਾਏ॥ ਬਸਤਰ
ਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬਸਤਰ ਦੇਵੈ॥ ਇਕ ਠਗੁਸੀ ਚਿਹਨ
ਬਦ ਬਾਣੀ ਬਹੁਤੀ ਕੀਠਿਕ ਰਿਕੇ ਮੂਲੇ ਦੇ ਪਹਿਗਾਇ
ਆ॥ ਮੂਲੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਹਿਲ ਕੀਤੀ॥ ਗਤ ਨੂੰ ਮੂਲੇ ਦੀ
ਸਿਖਣੀ ਆਪਣੇ ਭੂਖਾਣਿ ਲਾਹ ਕੇ ਆਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰੁਥਾ
ਰਖ ਕੇ ਸੋਰਹੀ॥ ਤੇ ਮੂਲਾ ਭੀ ਸੋਇ ਰਹਿ ਆ॥ ਤਾਠ ਗੁਠਿ
ਕੈ ਰੁਥਾ ਖਣਾ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਉਠਿ ਚਲਿ ਆ॥ ਹਵੇ ਲੀ ਦੇ
ਬਾਹਰਿ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੂੰ ਤਾਲ ਲਗਾਹੇ ਇਥਾ ਸੀ॥ ਤੇ ਤੰ
ਲੀ ਮੂਲੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋ ਸੀ॥ ਜੇ ਓਥੇ ਫੇਰ ਆਇ ਆਤਾ ਰੁਥਾ

ਬਾਹਰੀ ਛਾਡਿਆਇਆ। ਤੇ ਮੂਲੇ ਨੂ ਕਹਿਆ ਮੇ ੩੧
ਬਾਹਰਿ ਰਮਦੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇ ਨੂ ਕੀਜੀ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ
ਕਹਿਆ ਬਾਹਰਿ ਨ ਜਾਵਹਾ। ਏਥੇ ਹੀ ਰਮਦੇ ਫਿਰੇ।
ਮੇ ਤੁਸਾਰਾ ਰਮਣਾ ਸੁਦਘ ਤਾਂ ਗਲਾ ਲੇ ਤੁਸਾਨੁ ਇਸਨੁ
ਕਹਾਂ ਵਾਂਗਾ। ਤਾਂ ਓਸੁ ਮਾਖਿਆ ਮੇ ਨੂ ਜਰੂਰ ਕੀਜੀ ਦੇ ਹੋ।
ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇ ਕੇਤਾ ਲਾਖੋ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਓਹ ਰੁਥਾ ਲੈ
ਕੇ ਜਾਤੁ ਰਿਆ। ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਬਗਲ ਥੀਡ ਬਾਢਹਿ ਪਾਇ
ਆ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਓਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਰੁਥਾ ਉਠਾਇ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਝਲਾਂ
ਘੁਰੇਇਆ। ਤਾਂ ਮੂਲੇ ਦੀ ਸਿਖਲੀ ਉਠੀ ਤਾਂ ਵੇਖੇ ਰੁਥਾ

ਣਾਦਾਡਬਾਹੈਨਹੀ॥ਤਾਓਹਮੂਲੇਨੁਲਗੀਪੁਛਦਿ॥
ਤਾਂਮੂਲੇਆਖਿਆਰਾਤੀਚੋਰਾਮਸਭੇਧਾਰਿਪਇਆਸੀ॥
ਉਹੁਭੂਖਣਿਲੇਗਇਆਹੈ॥ਤੇਜਿਖੁਸਗਮਿਦਹੋਇ
ਕੇਉਨਿਗਇਆਹੈ॥ਜੇਮਤਮੇਨੁਬਦਨਾਵੀਹੁਦੀਹੋਵੈ॥
ਤਾਂਓਸਇਸਤ੍ਰੀਨੁਹੋਰਭੂਖਣਿਘੜਾਇਦਿਤੇ॥ਸਾਹਿਬ
ਮੂਲੇਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸਿਨਹੋਇ॥ਤੁਧੁਮੇਰਾਪੜਦਾਫਕਿ
ਆਹੈ॥ਤੇਰਾਪੜਦਗੁਰੂਫਕੇਗਾ॥ਤੁਸਾਂਸਬਦਨੁਤੇਗੁਰੂ
ਨੁਇਕੋਰੂਪਜਾਂਨਣਾ॥ਸਬਦਸਤਿਗੁਰਾਂਦਾਰਿਦੇਜਾਂਣ
ਕੈਸਰਵਨਮਨਨਕਰਨਾਤੇਰਾਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ॥੪੫॥

ਭੋਰਚਲੀ॥੨॥ਪਿਰਥਾਤੇਖੇਡਾਸੋਇਗੀਜਾਤਦੇਖ ੩੨
ਤੀਹੋਸਨਿ॥ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇਦਰਸਨਨੂਕਰਤਾਰਪੁਰ
ਆਇ॥ਅਗੋਬਾਣੀਦਾਵੀਚਰਹੁੰਦਾਸੀ॥ਜਿਸਦੇ
ਲੇਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਅਇਥੈਠੇ॥ਦੋਨੇਦਾਮਨੁਇਕਾਗਰਹੋ
ਇਆ॥ਸਤਿਗੁਰਾਬਚਨੁਕੀਤਾਜਿਸਕਾਮਨਾਵਾਸਤੇ
ਤੁਸੀਅਏਹੋਸੇਮੰਗੋ॥ਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਗਗੀਬਨਿ
ਵਾਜਅਸੰਨੁਆਪਣਿਅਚਰਨਾਦੀਸਰਸੀਰਖੀਇ॥ਤੇ
ਏਹਦਾਨੁਦਿਚੇਜੁਜਗਤਿਨੂਅਸਰਜਾਣਕੇਅਸੀਅੰਗ
ਏਕਛੁਨਹੀ॥ਬਚਨੁਹੈ॥ਅਣਿਮੰਗਿਆਵਾਨੁਦੀਜੈਮੇਰੇ

ਦਾਤੇਤੇਗੀਭਗਤਭਰੇਭੰਡਾਗਾ।ਤੇਗੀਭਗਤਿਦੇਭੰਡਾਗਤਾਂ
ਨਖੁਟਦੇਨਹੀਅਗੋਤੀ।ਸਿਖਖਾਇਕੇਅਪਾਏਹੈਨੀ॥
ਤੇਹੁਇਭੀਖਾਂਦੇਹੈਨੀ॥ਤੇਅਗੋਤੀਖਾਂਵਨਗੇ॥ਅਸਨੂ
ਏਹੁਦਾਨੁਇਚੇਤੇਹੁਕਮੁਅਸਨੂਮਿਠਾਲਗੇ॥ਤੇਹੋਰ
ਮੰਗਣੇਦੀਅਸਾਨਿਵਰਤਹੋਵੈ॥ਤੇਹੋਰਗਦੀਸਰਗ
ਹੀਏ॥ਬਚਨੁਹੋਆ॥ਅਸਾਡੇਚਰਗਸਾਧਸੰਗਤਦਿਚਸ
ਦਾਗਹਿਦੇਹੈਨੀ॥ਤੁਸਾਂਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ਤੇਧਰ
ਮਸਾਲਾਦੁਇਵੇਲੇਦੁਰਜਾਂਵਣਾ॥ਤੇਸੀਤਾਂਦਿਚਤੇਸ
ਤਿਗੁਗਾਂਦਿਚਤੇਪਰਮੇਸਰਦਿਚਤੇਦੁਨੀਜਾਂਣਨਾ॥

ਤੇਧਗਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਅਥਿਤਾਂਸਿਖਨਾਲਵੰਡਿ ੩੩

ਖਾਂਵਣਾ॥ਤੁਸੀਸਦਾਮੇਰੇਚਰਨਾਦੀਸਰਨਹੈ॥ਸਗੀਰਸੇ

ਰਾਸਗੁਣਹੂਪੁਰੈ॥ਤੇਸਬਦੁਮੇਰਾਹਿਦਾਹੈ॥ਨਿਰਗੁਣਹੂ

ਪੁਰੈ॥ਸਗੀਰਸੇਲਾਮਿਲੇਗੋਤਾਂਟੇਰਭੀਵਿਛੜੇਗੇ॥ਤੇਸਬ

ਦਨਾਲਾਮਿਲੇਗੋਤਾਂਵਿਛੜੇਗੇਨਾਹੀ॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚ

ਲੀ॥੩॥ ॥ਇਕਸਮੇਗੁਨਾਨਕਜੀਗਇਭ

ਏਦੀਤਲਵੰਡੀਬੈਠੇਸਨਿ॥ਤੇਇਕਰੂਮੁਅਇਕੈਰਬ

ਬੁਦਜਾਇਆ॥ਤੇਗੁਮਲਾਪਿਆ॥ਤੇਸਦਾਗੁਮ

ਇਕੈਮਨੁਇਕਾਗੁਤੇਇਆ॥ਤਾਂਸਾਹਿਬਪੁਛਿਅਤਾ

ਈਤੇਗਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਤਾਂਉਸਨੇਕਹਿਆਜੀ। ਅ
ਗਨਾਉਦਨਾਮੀਗਸੀਲੋਕਕਹਿਦੇਹੈ। ਬਚਨੁਹੈਅੰ
ਤੂੰਰਬਾਬੁਲਦਜਾਇਦਾਹੈ। ਤੇਤੈਨੂਗਾਂਦੀਭਰੀ
ਸੋਝੀਹੈ। ਪਰਜੇਤੂੰਅਸਾਡਾਸੰਗੁਕਰੇਤਾਂਇਹੁਗੁਸਬ
ਦੁਪਾਇਕੈਗਾਵੈ। ਤਾਂਅਸੀਤੇਗਾਈਨਤੇਦੁਨੀਅੰਗਵਿ
ਚਥਾਹੁਕਰੀਏ। ਤਾਂਥਸੁਆਖਿਆਜੀ। ਅਸੀਧ
ਨੀਲੋਕਾਂਨੂਗੁਸੁਣਾਇਕੈਚਾਹਪੇਸੇ। ਇਅਾਵਨੇਹਾਂ
ਆਪਟੇਪੁੜਾਂਧੀਆਵਿਚਥੈਠਿਕੇਦੁਨੀਅੰਗੁਜਰਨ
ਕਰਦੇਹਾਂ। ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਪੜਦੇਹਾਂ। ਤੇਤੀਰਿ

ਰੋਜੇਗਮਜਨਨੁਰਖਦੇਹਾਂ ਅਸਡਾ ਦੀਨਦੁਲਾਹੀ ੩੪
ਦਾਹੈ। ਤੇਤੂੰ ਚੰਦਾਸੀਕੀਤੀਚਾਹਨਾਂਹੈ। ਅਸੀਜੋਤੇਰੋਨ
ਲਿਲਗਾਗੇ। ਤਾਂਦੁਨੀਆਦੇਜੁਕਦੀਬੀਹੈਨਿਸਤਾਂਭੁਖ
ਨਲਿਮਹਿਜਾਵਨਿਗੇ। ਤੇਅੰਗਨਿਵਜੋਰੋਜਨਾਹਵੇਗਾ
। ਦੀਨਭੀਤੇਦੁਨੀਭੀਅਸਾਰੇਏਵੇਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਉਧਾ
ਰਕਿਸਤਰਾਂਕਰੋਗੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਭਾਈਦਾ
ਨਿਅੰਤੂਦਿਵਾਨਾਹੋਇਆਹੈ। ਸਾਹੀਸਿਸਦਿਪਲਨ
ਈਸਰੁਕਰਦਾਹੈ। ਏਹਾਦਿਵਾਨਿਅੰਦੀਬਿਤਹੈ। ਜੋ
ਤੁਆਪਦੇਸਿਰਤੇਕੁਟੀਬੀਅੰਦਾਭਾਹੁਚਕਲੀਤਾ
ਹੈ। ਨਹੀਤਾਂਸਭਨਾਜੀਅੰਦੀਪਾਲਨਾਆਪੁਵਾਹਿਗੁ

ਗੁਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਤੁਧ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਨਿਮਾਜੋਰ
ਜਾ ਕਹਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭਾਓ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮਾਧਿਵੇ
ਖਹਿ ਨਿਮਾਜ ਤੇ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅਰਥੁ ਬਿਆਹੈ। ਤੇ ਕਿਤਨੇ
ਵੇਲੇ ਏਹ ਨਿਮਾਜੋਰ ਜਾਗਤਾ ਵਿਚ ਆਂਦਾ ਹੈ।
ਤਾਂ ਅਗੋ ਉਸਤੂਮਾ ਮਾਧਿਮਾਜ ਨਿਮਾਜੋਰ ਜੇ ਦਾ ਅ
ਰਥੁ ਤਾਂ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਂਣਾ ਪਾਗੁਇਤਨ ਜਾਂਣਾ ਹਾਂ।
ਜੋ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਨਿਮਾਜ ਨਿਤ ਆਂਦਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਮਾ
ਹੀ ਨਾ ਅਜਾਨੀ ਦੋ ਰੋਜੇ ਨਿਤ ਵਰਸ ਦੇ ਵਰਸ ਜਗਤਾ ਵਿ
ਚ ਆਂਦਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਆਹ ਰਸ ਦੇ ਲੇ ਨਿਮ
ਜਿਤੇ ਰੋਜੇ ਕਿਥੇ ਹਰਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਓਸ ਮਾਧਿਮਾਜ

॥ ਹੁੰਖੁ ਦਾਇਦੇ ਪਾਹਿ ਸਦਾ ਗਹਿ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਬਚਨੁ ੩੫
ਤੋਆ ॥ ॥ ਖੁਦਾਇਦਾ ਪਰ ਕੋਨੁ ਪੈ ॥ ਭਿਸਿ ਮਾਖਿ
ਆਜੀ ਮੇਤਾਂ ਭਿਠਨ ਹੀ ॥ ਭਾਂਸਾਹਿ ਬਬ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥
ਖੁਦਾਇਦਾ ਪਰ ਸੀਤਾਂ ਦਾਹਿ ਦਾਹੀ ॥ ਤੇ ਸੀਤ ਖੁਦਾਇ
ਦੇ ਹਿ ਦੇ ਵਿਚ ਵਸ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਿ ਗੁ
ਰੂ ਕਾ ਮੁਜ ਪ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਉਨ ਦੇ ਹਿ ਦੇ
ਵਿਚ ਵਸਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਂ
ਵਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੀਤ ਜੋ ਸੀਜ ਮਨਾ ਲਾਮ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੋਇ
॥ ਸਦਾ ਹੋ ਜੇ ਭਾਵੇ ਪਾਹਿ ਗਹਿ ਦੇ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਇਕ ਮਹੀ

ਨਾਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਂਦਰੇ ਹੋਨਿ। ਜੋ ਸੰਤਾ ਦਾ ਸੰਗੁ ਕ
ਹਰੇ ਹੋਨਿ। ਓਨ ਨੂ ਜੋ ਸੰਜਮੁ ਪ੍ਰਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਓਨ ਨੂ
ਭੀ ਸਦਾ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਗੀ ਉਸ
ਰੂਮ ਕਾ ਹਿਮਾਜੀ ਤੁਸ ਜੋ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅਗਥੁ ਕ
ਹਿਮਾਸੀ। ਸੋ ਭੀ ਅਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਰਿ ਕੈਸੁ ਦਾ ਵਹੁ
॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣੁ ਦਾ ਨਿਮਾਜ। ਜਿਸ ਸਮੇ
ਅਹਾਂ ਪਰ ਲੋਹੇ ਵੈਗੀ। ਤਾਂ ਸਭ ਜੀਖੜੇ ਕੀਚਨਗੇ॥
ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਛਿ ਨਿਬੋ। ਤੁਸਨੂੰ ਮਨੁ ਖਾਜਨ ਮਾਇ
ਤਾਸੀ। ਰੇ ਸਭ ਪਦਾਗਥਿ ਦਿਤੇ ਸਨਿ। ਚੌਵੀ ਹਜ ਰੁਸੁ ਸ

ਸੁਤੁਸਾਡਾਨਿਤਮਜਾਈਜਾਦਾਸੀ॥ਤੁਸਾਮਹਾਂਗਾ ੩੬

ਜਦਾਤੁਜਨੁਕਿਉਨਾਕੀਤਾ॥ਤੇਪਦਾਭਥਗੋਵਿੰਦਦੀ

ਨਮਿਤਕਿਉਨਾਦਿਤੇ॥ਤੁਤੁਸੀਸਾਂਮਣੇਦੇਖਨਾਸਕੋਗੇ

॥ਤੇਹਥਿੰਦੋਨਕਮਰਤੇਰਖਕੇਖੜੇਰਹੋਗੇ॥ਤਾਂਫੇਰਿ

ਫੇਰਸਤਿਅੰਨੁਅਗਿਆਰੇਈਏਨਨੁਮੋਗੇ॥ਤਾਮਾਗੀ

ਦੇਰੇਏਗੋਰਿਅੰਤੇਡਿਗਪਵੇਗੇ॥ਤਾਫੇਰਫੇਰਸਤਿਅੰ

ਅਨੁਅਗਿਆਰੇਏਗੀ॥ਫੇਰਫੇਰਮਾਰਨਲਗਾਨਿ

ਗੇ॥ਤੁਤੁਸੀਸਿਰਦੇਪਰਨੇਡਿਗਪਵੇਗੇ॥ਤਾਂਫੇਰਮਾ

ਰਿਕੇਉਠਾਏਖੜਕਰਨਗੇ॥ਫੇਰਪੁਛਿਨਿਗੇਤੁਸੀਅੰ

ਰਜਾ ਬਿਗਥੀ ਕਿਉ ਗਵਈ ॥ ਜਾਦਿ ਦਇਤਿ ਨਿਦੇਗੀ
ਮਾਹ ਕੇ ਉਠਾਈ ਭੀਗੇ ॥ ਤਾਂਤੁ ਸੀਸ ਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ ॥
ਭਿਬਿਗੁ ਰਪੀਰ ਮੁਹਸਦ ਪੇਕੈ ਬਗ ਖੜੇ ਤੇ ਹੋਵਨਿਗੇ
॥ ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਤੁ
ਸਾਰੇ ਸਿਖ ਮੁਗੀ ਦੋਹੇ ਸਾਂ ॥ ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਅਸਾਂ ਤੁ ਛਡ
ਵਹੁ ॥ ਤਾਂ ਅਗੇ ਗੁਰਪੀਰ ਮਾਖਨਿਗੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਥੇ
ਤੁ ਸਾਰੇ ਸਗੀਰ ਅਗੇ ਹੈ ਜੀਨਿ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਅਸੀ ਪੁਕਾਰ
ਕੇ ਕਹਿ ਦੇਸਾਂ ॥ ਜੁ ਤੁਸੀ ਮਹਾਂ ਗਜ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰਹੁ
॥ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਮਿਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇਵਹੁ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ

ਤੁਥਿ ਸਦੇ ਕੇ ਅਸਾ ਰਾ ਕਹਿ ਮਾਮਨ ਦੇ ਨਹੀ ਸੋ। ਤੇ ਆ ੩੧
ਪਇ ਮਾ ਕਰੰ ਬੀਅਨੁ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣ ਦੇ ਸੇ ਹੁਣ ਭੀ
ਨਹੁ ਹੀ ਮਾਖੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਬਾਏ ਪਾਸੇ ਦੇ ਖੋਗੇ। ਥਿਥੇ ਅ
ਗੇ ਕਰੰ ਬੀਅਨੀ ਦੇ ਹੋਵਨਿਗੇ। ਤਾਂ ਥਿਹ ਮਾਖੀ ਨਿਗੇ ਅ
ਸੀਅ ਪਇ ਮਾ ਕਰਮਾਨੁ ਪਕੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਦੁ
ਹੀ ਪਾਸਿ ਚਿਨਿਠਾ ਸੋ ਕੇਟੇ ਗਮਾਂ ਜਦੇ ਅਗੇ ਹਥਿ
ਅਡੇਗੇ। ਜਿਹੁ ਦਿਤੁੰ ਅਸਾਨੁ ਬਖਸੁ। ਜਿਵੇ ਚੋਗਨੁ
ਪਕੜ ਕੇ ਅਨੇਗੀ ਕੋਠੀ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਦੇਈ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਇ
ਕਵੇਲੇ ਕੁਝ ਖਾਂਦਿਨੁ ਦੇਈ ਦਾਹੈ। ਤਿਵੇ ਤੁਸਾ ਬੀਰ

ਜੇਬਤਕਰਾਈਅਨਿਗੋ। ਜੇਹੁਇਤੁਮਰਦਨਾਹੋਵੈ
ਤੇਸੰਤਾਦਾਸੰਗੁਕਰੈ। ਤੇਸਬਦਪਾਇਕੇਰਾਗਨੂਗਾਵੈ
॥ ਤੇਤੇਰਾਅਸੀਦੋਹਾਲੇਕਾਦਾਕਰਨੁਕਰਾਂਗੋ॥ ਓਸ
ਅਖਿਆਜੀਜਿਵੇਤੁਸਾਡੀਰਜਾਇਹੋਵੈ॥ ਥਚ
ਨੁਹੋਆ॥ ॥ ਤੇਰਨਾਉਅਸਾਮਰਦਨਾਗਖਿਆਹੈ॥ ਵ
ਹਿਗੁਰੂਦਭਜਨੁਕਰੁਤੇਰਕੁਟੰਬੀਅਦੀਤੀਤੇਤੇਗੀ
ਭੀਅਸੀਖਬਰਲੇਵਾਂਗੋ॥ ਤਾਮਰਦਨਾਬਾਬੇਚੇਅਲਿ
ਤੇਇਆ॥ ਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿਆ॥ ਪਜਿਨਿਵਾਜਾਵਖਤ
ਪਜਪੰਜਾਪਜੇਨਾਉ॥ ਪਹਿਲਾਂਸਚੁਹਲਾਲੁਦਾਇ

ਤੀਜੈ ਖੰਗੁ ਦਾਇ। ਚੋਰੇ ਨੀ ਅਤਿ ਗਾਸ ਮਨ ਪਜਿ ਦੇ ਸਿ ੩੮
ਠਤਿ ਸਨਾਇ। ਕਰਣੀ ਕਲਾ ਮਾਪੁ ਕੈ ਤਾਮੁ ਸਭਾ
ਨੁਸ ਦਾਇ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇ ਕੁੜਿ ਮਾਰ ਕੁੜੁ ਪਲੇ ਪਾਇ।
ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਿ ਆਂ ਪਹਿਲੀ ਨਿਵਾਜ ਸ
ਚੁ ਬੋਲਣਾ। ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ। ਦੂਜੀ ਨਿਵਾਜ ਧਰਮ
ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਖਾਂਵਣੀ। ਤਿਸ ਮਨੁ ਗੁਰ ਦੇ ਬਚਨ
ਦੀ ਕਰ ਦਕਰ ਕੁਹਿਣਾ ਹਲਾ ਲੁਕ ਗਨ। ਤੀਜਾ
ਸੇਵਾ ਕੁਲਾ ਚੇਤਵਣਾ। ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਵਿ ਤਵੰਤਿ
ਖਾਂਵਣਾ। ਚੋਰੇ ਸੁਧਾ ਮਨ ਸਾਰਖੁ ਦੀ ਕਿਵੈ ਮਹਾਰਾਜ

ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ॥ ਤੇ ਪੰਜਵੇਂ ਜੋ ਸੁਵਾ
ਸਹੈ ਨਿ॥ ਸੋ ਪਰਮੇ ਸਰਦੀ ਸਿਫਤ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸਿਫਤ
ਵਿਚ ਗੁਜਰਵੇ॥ ਗੁਲਿਆਕਰ ਮਾਂ ਵਿਚ ਗੁਜਰਨੀ॥
ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਵੀਏ ਹੋ ਕਲਮਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਉਂ
ਰਤੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਦੇ ਜ ਕਲਮਾ ਦੇਗਾ॥ ੪॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲ**
॥ ॥ ਪਿਰਥੀ ਮਲੁਸ ਹਿਗਲੁ ਤੇ ਗਾਂ ਮਾਡਿ ਡੀਏ ਹਭੀ ਬਾ
ਬੇਨਾਨ ਕਥੀ ਵਗਸਾਏ ਹੈਨੀ॥ ਜਿਸ ਦਿਨ ਫਨ ਪਹਿਲੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾਦਗਸਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਏਨਾ ਮਰਦਾ ਸਿ
ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਅਜੇਹਾ ਸੁਖਾਲਾ ਰਹੁਦਸੇ॥

ਜੇਅਸੀਵਿਸਨਨਾਇਕਰੁਪੁਰਈਅੰਤਾਂਸਹਿ ੩੯
ਬਕਹਿਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਦਾਤਪੁਰੈ।ਇਕਤਾਂਅਸ
ਹੈ।ਜੇਨੰਗਹਿਣਭੂਖਾਭਿਦੰਜਲਦਿਚਬੈਠਣਾ
ਇਸਕਰਿਕੇਭੀਜੇਸਹਿਕਾਮਹੈਨਿ।ਓਨਾਨੂਰਿਧਾਂਸਿ
ਧਾਂਫੁਰਦੀਅਹੈਨਿ।ਤੇਜੇਨਿਹਕਾਮਹੈਨਿ।ਤਿਨਾਵਾ
ਰਿਦਾਸੁਧੁਹੁੰਦਾਹੈ।ਪ੍ਰਥਮੇਏਹਤਪ੍ਰਕਾਰਨਾਕਠਨੁ
ਹੈਬਹੁਰੇਅਨਵਿਚਕਾਮਕੋਧਫੁਰਾਅੰਦਦਾਹੈ।ਤਾਂਤੇ
ਤੁਸੀਰਾਜਸੀਤੇਸਾਤਕੀਤਪ੍ਰਕਾਰਤੇਭਗਤਿਕਹੈ।ਤੁਸਰੁ
ਤੁਹਤਕਾਇਆਏਹਵੈਗੀ।ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਜੀਅ

ਸੀਤਾ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਜ ਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁ ਅਰੁ
ਭਗਤਿ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨੀ। ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਮਾਖੀ
ਨੁ ਸੀ ਦਰੁ ਪਾਵ ਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਕਰਨਾ ਨੀ ਨਿਦਿਅ
ਉਸਤਤਿ ਵਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਤੇਹ ਬਾਨੁ ਚੋਹੀ ਜਾਹੀ ਵ
ਲੋਹਾ ਵਟਾ। ਤੇ ਪੈ ਗੁਨ ਕਸੀ ਗਤੇ ਬੁਰੇ ਕੀ ਮਾਵ ਲੋਹ
ਵਟਾ। ਤੇ ਅਖੀ ਨੁ ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੈ ਥੀ ਅੰਗੀ
ਰੀਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਲ ਜੋੜਨਾ। ਤੇ ਕੀਨ ਨੁ ਗਵਿਦ ਦੇ ਜ
ਸਸੁਲਾ ਨਿਵਲ ਜੋੜਨਾ। ਤੇ ਗਸਨ ਨੁ ਧੂਠ ਥੀ ਮੋੜ ਕੇ ਮ
ਠੇ ਬੋਲ ਲਤੇ ਸਿਫ ਤਵਲ ਜੋੜਨਾ। ਤੇਹ ਬਾਨੁ ਸੀਤਾਂ ਦੀ

ਜੇਵਨਾਲੋਜੋੜਨਾ ਤੇਦਨਾਲਿਪੇਹੰਨੁਗੁਰੂਦਾਅਗੇਤੇ ੬੦
ਸਤਿਸੰਗਤਿਨੂਲੇਜਾਵਣਾਏਹੁਰਾਜਸੀਤਪੁਰੀਤੇਸੀ
ਤਕੀਤਪੁਕਿਆਹੈ। ਜੋਜਿਸਦੇਲੇਪੁਰਖਨਾਮਦਾਕੇਬਾ
ਈਵਲਿਧਿਅਨੁਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਮਨੁਦਿਰੋਨਿਕਲਜਾਂ
ਦਾਹੈ। ਤਾਮਨੁਹੋਰਨਾਦੇਲੇਬੀਬਾਹਰਦਾਇਕੋਤੇਨਾਮਦ
ਕੋਜੋੜਨਾ। ਆਪੁਨਹੀਥਕਣਾਜੇਮਨੁਤਾਜੁੜਦਾਨਹੀ॥
ਏਸੇਮਨੁਥਕਾਵਣਾ। ਜਿਓਕਰਿਧੇਤੇਨੁਕਿਸੇਮਸਾਲਾ
ਖਵਾਵਣਾਹੁਦਾਹੈ। ਤੇਓਹੁਖੰਦਾਨਹੀਸੁਟਿਘਤਿਦਾਹੈ॥
ਪਰੁਜੇਖਵਾਲਿਟਿਵਾਲਾਦਿਲਾਭਾਓਕਰਿਕੇਓਸਦੇਮੁ

ਹਵਿਰਿਹਥਿਪਾਈਗਖੀਦਹੈ॥ਤਾਂਘੋੜਾਥਕਕੇਮਸਾ
ਲਾਖਾਂਦਾਹੈ॥ਪਰਜੇਖਵਾਵਟਿਵਾਲਾਓਰਜਾਂਦਾਹੈ॥
ਤੇਛੋਡਿਦੇਦਾਹੈਤਾਂਘੋੜਾਮੁਧਵਿਚਗਖਿਅਹੈਇਆਮ
ਸਾਲਭੀਸੁਟਦਾਹੈ॥ਤੇਮਸਾਲਾਖਾਵਾਇਕੇਕਜਕਰਦਾ
ਹੈ॥ਤਾਂਘੋੜੇਦਾਹੈਗੁਰੂਹੁੰਦਾਹੈ॥ਤੇਸੇਮਨੁਦੁਗਵਾਸ
ਨਾਵੇਬੋਹਟਵਦਾਹੈ॥ਤੇਸਬਦਦੇਧਿਆਨਾਵਿਚਜੋੜਦ
ਹੈ॥ਜਿਸਵੇਲੇਸਬਦਿਏਸਦੇਮਨੁਵਿਚਸਮਝਦੇਵੈਗ
॥ਇਸਦਾਜਨਮਮਨੁਦਾਹੈਗੁਕਰੀਐਗਾ॥ਤਾਂਓਨ੍ਹੇ
ਹੋਵਰਨੁਦਿੜਕਰਲੀਤਾ॥ਜਿਥੇਸਾਧਸੰਗਤਿਹੋਵੈਓਥੇਤੁ

ਰਿਜਾਵਨਾ ਨਾਲੇਟਹਿਲਕਰਨੀ ਸਾਥੀ ਸਬਦਿਦਾਅ ੪੯
ਭਿਆਸੁਕਰਨਾ ਭਿਨਾਦਾਸਭਕੁਟੰਬੀ ਅਸਮੇਤਕਾਥਿ
ਅਵੁਹੇਅ ॥ ੫ ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ ॥ ॥ ਏਲ
ਤੁਖਲੇਦੀ ॥ ਸੁਲਤਾਨਪੁਗਵਿਚਗਹਿਦਾਸੀ ॥ ਓਸਿਜਗ
ਦਾਸਿਰਦਾਹੁਸੀ ॥ ਤੇਜੇਗਮਬਾਬੇਜੀਦਾਬਹਿਣੇਈਅ
ਸੀ ॥ ਓਸਦਾਮੇਦੀਖੰਨਾਕਰਦਾਸੀ ॥ ਓਬੇਬਾਬੇਜੀਗਏ
॥ ਤਾਂਜੇਗਮਸਾਹਮੇਦੀਖੰਨੇਦਾਕੀਮੁਬਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਅ
॥ ਤਾਬਾਬੇਦੇਅਗੇਸਭੇਵਦੇਅਟਗਖੇ ॥ ਜਬਬਾਬੇਨੇਪਾ
ਓਦਾਵਟਾਡਿਠਾ ॥ ਤਾਂਓਸਦੇਅਗੇਮਥੇਕਿਅ ॥ ਧੀਨਦੇ

ਹੁਵਟਾਹੈ ਜਿਨਾ ਅਪਨੁ ਪਦਿ ਸਦਾਇਆ ਹੈ। ਪੈਰ ਜੋਸ
ਭਨਾ ਅੰਗ ਬੀਨੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਅੰਗ ਬੀਨੀ ਦੇ
ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਅੰਗ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਚਰਨ ਹੀ ਦੇ
ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸਭ ਸਾਧ ਸੰਤ ਜੋ ਓਸ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ
ਆਵਨਿ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਭ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਦਿਤੇ ਬਾਸ ਤਾਂ ਤੀਕ ਪੂਜਾ ਕਰੈ। ਏ ਲਤ ਖੰਡ ਦੇ ਖਰਕ
ਨਾਲੋ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਨਿਮਿਤ ਖਾਹਾਇ ਤਬ ਹੁਤੁ ਹੋਵੈ
॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਖੰਡ ਦੀ ਵਨੁ ਜੁ ਹੋ ਸੀ। ਜਾਇਕੇ ਖੰਡ
ਪਾਸਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿ ਅਜੀ। ਜੇਹਾ ਮਦਾ ਜੋਸ ਲਾਇਕੁ

ਅਹਿਅਹੈ॥ ਅਸਭਾਸਾਹਧਨੁ ਜੋਹੈ ਸੀ॥ ਬੁਢ ੪੨
ਕੀਰਨੁ ਲੁਟਾਇ ਦਿਤਾਹੈ ਸੁ॥ ਸਿਪਾਹੀ ਦਾਖਰਚੁ ਸੋ
ਰੁਪਈ ਯਾਰੋਜ ਉਠਦਾਹੈ॥ ਤੇਖਰਾਇਤ ਦਾਰੁ ਪੰਜ
ਸੈਰੁਪਈ ਯਾਉਠਿਦਾਹੈ॥ ਜਾਂਖਨ ਨੈਜੈਗੰਮਨੁ ਸਾਦਿਕੇ
ਪੁਛਿਆ॥ ਤੁਧੁ ਅਸਭਾਸਾਹਧਨੁ ਖਰਚ ਕਰਿ ਦਿਤਾਹੈ
॥ ਦਿਵਨੁ ਲਿਲੇਖਾ ਕਰੇ॥ ਤਾਂਜੈਗੰਮਨੇ ਬਾਬੇ ਨੁਕਰਿ
ਆਖਨ ਲੇਖਾਂ ਮੰਗਦਾਹੈ॥ ਤਾਬਾਬੇ ਕਹਿ ਮਾਮੇ ਲੇਖਾ
ਦੇਵਾਂਗਾ॥ ਤਾਜਬਾਬੇ ਪਾਸੇ ਲੇਖਾ ਲੀਤਾ॥ ਤਾਂਦੁ ਜੁਟੇ
ਪਦਾਰਥ ਸਭੇ ਪਗਵਿਚ ਭੀ ਪਏਹੈ ਨੀ॥ ਤੇਜਿਤਨੀਖਾ

ਨਥੀ ਮਾਇਆ ਲੀਤੀ ਹੈ॥ ਓਹ ਭੀ ਖੰਨ ਦੇ ਖਰਚ ਲਗੀ
ਹੈ॥ ਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਈਆ ਵਧੀ ਕਭੀ ਖੰਨ ਵਾਲੇ
ਲਹਿਣਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਖੰਨ ਅੰਧਿਆ ਭਾਈ ਏਹੁ
ਕੋਈ ਵਡ ਵਲੀ ਹੈ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਵੀ ਵਨ ਗੀਤੀ ਦੇਹੇ
॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਅ ਮੇਰੇ ਸਾਡੇ ਕੀ ਮੁਨ ਹੀ ਲੇਦਾ॥ ਕਿਉ
ਜੇ ਤੁਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਿਸਾਹੁ ਨਹੀ॥ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ
ਸਭੁ ਛੋੜਿ ਦਿਤਾ॥ ਤੇ ਜੇ ਸੰਤਾ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤਾਂ ਥੋਰੀ ਬੈਠ
ਰਹੇ॥ ਜੇ ਪਾਗਿ ਵਿਚਿ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਥੋਰੇ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਧ
ਲਗੀ ਰਹੇ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਖਾਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਭੇਜਿਆ॥

ਤਾਂਬਾਬੇਦੇਬੈਠਿਅਕਾਜੀਭੀਅਭਇਆ॥ ਤੇਖੰਨਭੀਪੇ ੪੩
ਸੀਦੀਨਿਮਾਜਪੜਨਲਗੇ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਦੇਖਕੇਹਾਜਿ
ਆ॥ ਤਾਂਕਾਜੀਕਹਿਅਭਿਠਾਖੜਜੀਏਹਕਾਫਰੁਅ
ਸਾਡੀਨਿਮਾਜਨੁਹਾਜਿਆਹੈ॥ ਤਾਂਖੜਪੁਛਿਆਬਾ
ਬਾਜੀਤੁਸੀਅਸਾਡੀਨਿਮਾਜਨੁਕਿਉਹਸੇਹੈ॥ ਤੁਬ
ਬੇਕਹਿਅਭਿਸਦੇਲੇਤੁਸੀਉਨੁਕਰਦੇਸੋ॥ ਓਸਦੇ
ਲੇਤੁਸਾਡਾਅਨੁਨਿਵਾਜਦਲਹੈਸੀ॥ ਤਾਂਤੁਸਡੇਉਪਰ
ਖੁਦਾਇਪ੍ਰਸੰਨੁਸੀ॥ ਪਰਜੇਤੁਸੀਨਿਮਾਜਪੜਨ
ਲਗੇਹੈ॥ ਤਾਂਤੁਸਡੀਨਿਮਾਜਕਬੂਲਨਹੀਪਈ॥ ਤਾਂ

ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾ ਦਾਇਆ ਮੁਤੂਰੈ ਭੈ ਤੇ ਰੋਘ ਰਘੋੜ
ਸੁਈ ਸੀ ਤੇ ਰੋਘ ਰਿਵਿਚਿ ਖੂਹਾ ਹੋ ਸੀ ਤੇ ਗਾਧਿਆ
ਨੁਓਧ ਰਗਾਇਆ ਸੀ ਅਤੁ ਮੇਰੀ ਵਛੇਰੀ ਖੂਹਾ ਵਿਚ
ਪੇਜਾਈ ਹੋਵੈ ਜਿਉਇਆ ਮਦਾਮ ਨੁਨ ਠਹਰਿ ਮਾਮਾ
ਤੂੰ ਹੋਰ ਨਾਈ ਨਿਮਾਜ ਕੋ ਬੋਕ ਬੂਝ ਪਵੈ ਤਾਂ ਖਾਂਨ
ਕਹਿ ਆ ਕਾਜੀ ਏਹ ਕੋਈ ਵਲੀ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ
ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰੀ ਪਰ ਵਾਨੁ ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕ
ਹਿ ਆ ਜੇ ਵਲੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮਜਾਹੀ ਸਗਾਈ ਮਾਨ
ਮਨੀ ਤਾਂ ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਈ ਵਿਚ ਨਾ ਵਲੀ

ਗਇਆ ਅਠਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਧ ਲਾਇਕੇ ਜ ੪੯
ਲਗੂ ਪਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਗਇਆ ਖਨ ਨੂਖ ਬਰ ਪਹੁਚੀ
॥ ਖਨ ਥੇ ਮਹਾਂ ਜਾਲੁ ਪਾਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਭੀ ਬਾਬ
ਜੀ ਬਾਹਿਗਨ ਨਿਕਸੇ ॥ ਤਾਂ ਅਠ ਵੇਦਿ ਹੋਏ ਥੇ ਹੀ ਨਿ
ਕਲੇ ॥ ਤਾਂ ਖਨ ਮਿਲਣ ਗਇਆ ਕਾਜੀ ਨਾਲ ਗਇਆ
॥ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਕੋਈ ਜਾ ਦੁਵਾਲਾ ਫਕੀਰੁ ਹੈ
॥ ਜਿਸ ਤੇ ਖਨ ਤੁੰਡੁ ਲਗੀ ॥ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿ ਅਨਾਨਕ
ਤੂੰ ਹੋਵੈ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ
ਕੋਈ ਆਖੈ ਤਨ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ

ਅਦਮੀਨ ਕੁਵੇਚਾਗ। ਭੁਇਆ ਦਿਵਨਾਸਾਹ
ਕਾਨਕ ਬਓਗਨ। ਮੇਹਗਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰਨਜਨਾ।
ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਗ। ਬਾਬੇਕਹਿ ਮਾਏਹੁ ਪੰਜਾਤਤਾਂਦ।
ਸਗੀਰਹੈ। ਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭੂਤਨਾ ਕਹਿਦਾਹੈ। ਕੋਈ
ਇਸਨੁ ਮਾਦਮੀ ਕਹਿਦਾਹੈ। ਤੇਮੇਨੁ ਜਦਦੀਸੀਤਾਂ
ਸੋਵੀਦਿਤੀਹੈ। ਤੇਮੇਆਪਨੁ ਇਸਦਾ ਸਾਖੀਜਾਣ
ਦਾਹਾਂ। ਤੇਜੇਹੜਾ ਮਾਤਾਪਿਤਾਨੁ ਮਿਲਕੇਤੇਮੇਨੁ ਦੇਹਿ
ਅਭਿਮਨੁਹੈ ਇਮਾਸੀ। ਓਸਦੇਲੇਮੇ ਬਓਗਨ
ਇਹਤੇਗਰਾਂਦਾਉਪਦੇਸੁਮੇਦਿੜਕੀਤਾਹੈ। ਜੇਮੇ

ਇਸ ਸਗੀਰ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਤਮਾ ਹਾਂ॥

੪੫

ਆਗੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਹੀ॥

ਜੇ ਸੇਤਰੀ ਗਾਂਥੇ ਸੁਣਾਇ ਕਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਪਦਾਂ ਮਦਾਂ ਮੇ

ਅਕਾਸੁ ਆਇ ਕਹੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਭੂਖਨਾਂ ਵਿਚ ਕੰਚਨੁ ਆਇ ਕ

ਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਸਗੀਰਾਂ ਮੇ ਸਤਿ ਮਾਪਗਮਾਂ ਤਮਾ ਦੀ ਆਇ ਕ

ਹੈ॥ ਜਦ ਦਾ ਮੇ ਗੁਰਾ ਥੀ ਇਹੁ ਗਿਆ ਆਇ ਕਹੈ ਕੀਤ॥

ਹੈ॥ ਤਾਂ ਮੇ ਵਹਹੁ ਗੁਬਿਨ ਦੂਜਾ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾਣ

ਦਾ॥ ਦੇਹ ਹੀ ਹੋਇ ਦੂਹੈ॥ ਤੇ ਦੇਹ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ॥

ਮੇ ਦੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨੀ ਆਗਾ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਖਾਂਸੁ ਆਇ ਕਹੈ ਮ

ਥਾਟੇਕਿਆਜੇਮੇਤੈਨੁਖੁਦਾਇਦਾਵਲੀਜਾਂ
ਲਦਾਹਾਂ॥ ਪਗੁਇਕਮੇਰੇਵਿਚਮਾਸਾਹੈ॥ ਜੇ
ਮੇਸੁਣਿਆਹੈਜੁਖਿਜਗਜਿੰਦਾਪੀਰੁਹੈ॥ ਪਿਥ
ਅਕਾਸਭੀਮਿਟਜਾਦੇਹੈ॥ ਤੇਜਲੁਤੇਵਰਨ
ਨਹੀਮਿਟਦਾਇਕਵੇਗੀ॥ ਮੇਖਿਜਰਦਾਦਰਸਨੁ
ਕਰਾਂ॥ ਤਾਂਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਤੂੰਆਖੇਤਾਂਤੈਨੁਖਿ
ਜਰਦਾਦਰਸਨੁਕਰਾਈ॥ ਮੇਤੂੰਕਹੈਤਾਂਤੈਨੁਖਿ
ਖਿਜਰਬਣਾਈ॥ ਮੇਤਾਂਖਾਨਬੋਲਿਆਜੀਤੁਸਾ
ਬੀਸਤੁਕਛੁਹੈਦਾਹੈ॥ ਪਰਮੇਨੁਦਰਸਨੁਜਰੂਹਿਖ

ਜਰਦਾਕਰਦਾਈਐ॥ ਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿਅਜੇਤੁਧਿਅ ੪੬
ਅਨਕਰਕੈਬੈਠੇਜੇਤਨੇਪਿਥੀਅਕਾਸਵਿਚਪਦੰ
ਰਬਹੈਨਿ॥ ਸਾਭਿਜਲਮਈਹੈਨਿ॥ ਤੇਜਲਵਿਚਜੇ
ਦਵਤਾਸਕਤਹੈਸੋਆਤਮਾਬੈਹੈਗੰ॥ ਤਾਂਖਨਕ
ਹਿਅਮੇਗਧਿਅਨੁਠਹਿਰਦਾਹੀ॥ ਤਾਬਾਬੇਕਹਿ
ਅਗਜਿਥਿਜਿਉਤੇਗਧਿਅਨੁਨਿਕਿਲਜਾਵੇ॥ ਤਿਉਤਿ
ਓਠੇਗਦਿੜਕੋਗ॥ ਤੇਨਾਸਕਾਤੇਅਗਧਿਅਨੁਰਖੇਗਾ
॥ ਤਾਂਤੁਸਤੁੰਦਰਨਦਾਦਰਸਨੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸਤੁੰਉਪ
ਰਮੇਭੀਦ੍ਰਿਸਟਿਕਰੰਗਾ॥ ਤਾਂਅਜੁਹੀਗਤਸਮੇਤੁਸਾ

ਨੂਦਰਨੁਪਿਦਰਦਾਹੋਵੈਗਾ॥ਜਬਤਿਨਪਹਿਰਖੰਨੁਇ
ਅਲੁਕਰਿਕੈਬੈਨਾ॥ਤਾਂਪਿਛਲੀਰਤਵਰਨਅਲਪ
ਪਤਿਭੁਇਆ॥ਹਥਿਵਿਚਵਰੇਰਤਨਲਿਅਇਆ
॥ਜਿਨਾਦੇਪ੍ਰਕਾਸਕਰਿਕੈਉਜਿਅਲਾਹਗਇਆ॥
ਪ੍ਰਸੰਮੇਬਾਬੇਦੀਚਰਨੀਲਗਾ॥ਤੇਰਤਨਭੇਟਗੁਜਾ
ਗੇ॥ਤੇਬਾਬੇਕਹਿਆਖਨਜੀਖਿਜਰਜਿਦਾਪੀਰਅ
ਇਆਹੈ॥ਤੁਖਨੀਖਿਜਰਦੀਪੇਗੀਪਇਆ॥ਖਿਜਰ
ਟੇਰਖੰਨਦੇਅਗੇਮਥਾਦੇਕਿਆ॥ਤੁਬਾਬੇਕਹਿਆ
ਖਿਜਰਜੀਅਸਾਂਖਿਜਰਜਲਾਂਦਾਗਜਾਖੰਨਨੂਕੀਤ॥

ਹੈ॥ ਤਾਂ ਖਜਰ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਮੇਰੂ ੯
ਕਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਪਣਾ ਗੁਛ ਫਿਰੈ ਕੈ ਤੁਸਰੀ ਦਹਿ ਲਾਵੈ
ਚਰ ਹਾਂ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਤਾਂ ਖਜਰੀ ਦਹਿ ਲਾਵੈ ਚਰ ਹਾਂ॥ ਤਾਂ ਖਾਂ
ਨਥੇ ਲਿਖਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਜਲਾਂ ਦਾ ਗੁਛ ਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜਾ
ਣਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹਾ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਮਾ
ਜੀ ਪੰਜ ਵਰਸ ਖਾਂ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਗਾ॥ ਤੇ ਸਰੀਰ ਛਡਿ
ਕੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਗਾ॥ ਤੂੰ ਇਸ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ॥
ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਦਾ ਹਾਂ॥ ਤੇ ਗੀਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕ
ਤਿ॥ ਇਕ ਗੀਤ ਦੇ ਗੀ॥ ੬॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ॥** ॥

ਭਾਈਮਾਲੋਤੇਮਾਗੋਬਾਈਕੀਰਤਨਤੇਕਥਾਗਸਨਾ
ਲਕਰਦੇਸਨਿ॥ਇਕਦਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕੇਦਰ
ਸਨਨੂਭਾਈਮਾਲੋਤੇਭਾਈਮਾਗਾਮਾਏ॥ਓਨਾਮ
ਰਦਾਜਕੀਤੀ॥ਜੋਕਿਰਪਾਕਰਿਕੇਅਸਨੂਸੋਏਪ
ਦੇਸੁਕਰੇ॥ਜਿਸਕਰਿਕੇਸਾਡਾਏਧਾਰੁਹੋਵੈ॥ਤਾਬ
ਬਾਬੋਲਿਅਜੇਤਾਮਸੀਤਪਕਰੇ॥ਅਗਨਦਾਤ
ਪਨਾਤੇਜਲਵਿਚਨਿਵਾਸੁਕਰਨਾ॥ਤੇਸੀਤਯਸ
ਨੁਸਹਰਨਾ॥ਤੇਤੀਰਥਾਂਦਾਨਿਵਾਸੁਕਰਨਾ॥ਤੇਚੰ
ਦਾਇਣਮਾਏਕਿਬੂਤਕਰੇ॥ਤੇਭੂਮਦਾਕ੍ਰਮ

ਦਾ ਤੇ ਕੀ ਦਮੁ ਲਦਾ ਮਹਾਰਕਰਨਾ ਏਹ ਸਭੁ ਕ
ਕਰਮ ਪੈਨਾ ਤੇ ਏਹੀ ਮਾਂ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਏਕਾ ਗਕ
ਕਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀ ਗਤ ਨੁ ਰਚੇ ਸੀ ਗਵਣਾ ਸੁਣਨਾ ਏ
ਹਕਰਮ ਸੁਗਮ ਪੈਨਾ ਏਹੁ ਗਜ ਸੀਤ ਪੁਰੀ ਅਰੁ
ਫਲੁ ਇਸ ਦਾ ਵਡਾ ਪੈਨਾ ਤੇ ਖੇਚਲ ਬੋਝੀ ਪੈਨਾ ਤਾਮ
ਗੋਮਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਸਾਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਪੈਨਾ ਜੇਹ
ਮਿਹਨ ਤੇ ਹਫਲੁ ਜੇ ਵਡੀ ਮਜੁਰੀ ਕਰੇ ਗਾਏ ਵ
ਡਾਫਲੁ ਪਾਏ ਗਾਏ ਬੋਝੀ ਮਜੁਰੀ ਕਰੇ ਗਾਏ ਬੋਝਾ ਫਲੁ
ਪਾਏ ਗਾਏ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਪੈਨਾ ਜੇ ਕਰਮ ਸੁਗਮ

੪੮

ਹੈ॥ ਕਥਾ ਕੀ ਰਤਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲੁ ਵਡਾ ਹੈ॥ ਏਹੁ
ਅਸਾਡੇ ਸਾਮਾਇ ਵਿਚ ਕੈ ਸੇਆ ਵੈ॥ ਤਾਥਾ ਥਾਥੈ
ਆਜੇ ਲੜੀ ਹਾਰੇ ਲਕੜੀਆਲਿ ਆਵਦੇ ਹੋਨਿ॥
ਉਪਾਂਡੀ ਪੰਡਾ ਲਿਆਵਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਤਾਂ ਅਜੂਗੀ ਵਡੀ ਕ
ਰਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਤਿਨ ਫਥੇ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਨੁ ਣ ਅਨਿਦੀਤ
ਦੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਅਜੂਗੀ ਥੀ ਥੀ ਥੀ ਹੋਦੀ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਫ
ਦੁਧੀ ਕਹੁਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਗਫੁ ਤੇ ਬਜਾਜੁ ਥੀ ਥੀ ਮ
ਜੂਗੀ ਥੀ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਤੈਸੇ ਕਹਿ ਆਦਰੁ ਪਈਅ
ਦਸੇ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਤਿਨ ਫਥੇ ਹੋਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਨ

ਵਾਹਿਗੋਸਤੀਗੋਰਦਾਸੇਦਾਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਸੁਖਨਾਲ ੪੮
ਬੇਠੇਗਹਿਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਨਠਾਥਨੁਬਹੁਤੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇ
ਜੇਠਨਾਦੀਸੇਦਾਕਰਦਾਹੈ। ਸੋਭੀਮੋਤੀਗੋਰਦੀਪਰ
ਖਸਿਖਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਹੋਰਜੇਤਪੁਹੈਨਿ। ਸੋਸਰੀਰਉਪ
ਰਿਕਸਟੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਗਿਆਮਨਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਹੁੰਦੀ
॥ ਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਪੜਨਸੁਣਨਿਕਗੀਪ੍ਰਥਮੇਤਾ
ਉਪਾਸਨਾਦਿਤੁਹੁੰਦੀਹੈ। ਤਿਪਛਾਇਸੇਦੇਵਿਚਰਿਅਮ ॥
ਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਜਾਂਦਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਸਾਂਤਕੀਤਪੁਹੈ। ਨੁਠ ॥
ਬਹੁਤੁਹੈ। ਤਾਏਹਵਚਨਸੁਣਕੈਭਾਈਮਾਏਪੋਥਾ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਗਸਰ
ਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਭਾ ਏਵੀ ਅੰਤੁ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਸਿ ਕੋ ਚ ਕੇ
ਸੁਣੇ॥ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰਿ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਨਾ॥ ਤਾਂ
ਨਦੇ ਗਸਨਾ ਥੀ॥ ਐਸਾ ਸਭਾ ਸਿਖੁ ਨੂ ਗੁਸੁ ਆਵੈ॥ ਤਾਂ
ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਸਭਾ ਪਾਂਪਾ ਦਾ ਤਿਅ ਗੁ ਕਰਨਾ॥ ਤੇ ਧੁ
ਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰਿ ਕੇਵੁੰ ਰੁਖਾਂ ਵਨਿ॥ ਤੇ ਅਏ ਗ
ਏ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰਨਾ॥ ਸਾਹੇ ਦੇ ਸਿਦਾ
ਕਲਿ ਮਾਣੁ ਤੇ ਇਅ॥ ੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
॥ ਕਾਨ੍ਹਖੰਡੀ ਮਾਸਾ ਧਾਰ ਬਾਬੇ ਨੂ ਮਿਲਿਅ॥

ਤੁੰ ਭੀ ਸਿਕਹਿ ਅਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਸਨਮੁਖ ਕਿਸਨੁ ५੦

ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇਵੇ ਮੁਖੁ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਵ

ਚਨੁ ਹੋ ਅਜੇ ਪਾਪਿ ਪੁਨਿ ਪਿਛਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਪੁਨਾ ਦੇ

ਸਾਮਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਜੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ

ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਤੇ ਸਬਾ ਦਿਨੁ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ

ਕੇ ਸੁਣੇ। ਤੇ ਅਪਣੇ ਮਨ ਦੀ ਬਿਰਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੇ

॥ ੪ ॥ ਤਾਰਿ ਸਾਖੀ ਅੰਗ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖਾ ਦੀਆ ਹੋ ਨਿ

॥ ਜੇ ਸਕਹਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ ਕਾ

ਲੁ ਅਮਰ ਦਾ ਸਕੀਤੀ। ਜੁ ਜੀ ਬਹੁ ਕੇ ਹਰੀ ਅਸਾਖੀ

ਮਾਹੇਨੀ। ਤਾਬਾਬੇਆਖਿਆ। ਇਕਮੇਤੀਰੇ। ਆਇ
ਕੁਕਰਨਾਹੈ। ਇਕਮੁਦਤਾਹੈ। ਇਕਥਪੋਖਿਆ
ਤੈ। ਤਾਂਕਾਭੂਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਨੁਇਸਦਾ
ਅਰਬੁਸਮਾਵਹੁ। ਤਾਂਬਾਬਜੀਬੋਲਿਆ। ਜੇ
ਏਹਜੀਭਿਕਹੇਜੁਸਾਰੇਜਗਤਦੇਸੁਖਮੇਨੁਹੀਹੋਵਨਿ
। ਤਾਂਇਸਨੁਤਾਭਹੋਹੋਵਨਿਗੇ। ਜੇਹੜੇਇਸਦੇਕਰ
ਮਾਵਿਚਾਇਖੇਰੈਨੀ। ਪਰਜੇਸਭਨਾਸਿਖਾਂਨੁਆਪੁਣ
ਮਿਤਕਰਜਾਣੇ। ਤਾਂਮਿਤਦਾਸੁਖੁਆਪੁਣਾਹੀਸੁ
ਖੁਰੀਦਾਹੈ। ਤਾਸਭੇਸੁਖੁਇਸਦਾਹੀਹੋਆ। ਤੇਅ।

ਪਣੇ ਪਾਸ ਜੋ ਕੁਛ ਧਨੁ ਹੋਵੁ ਸੁਕੋਵਿਦਿਆ ਕੋ ਕੋ
 ਈ ਗੁਣੁ ਹੋਵੈ ਭਾਂਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿ ਕੋਵੈ ਰੂਪਾਵੈ ਜੇ
 ਕੁਛ ਬੁਧ ਹੋਵੁ ਸੁਭ ਕਾਰਿ ਕੋ ਭੀ ਸਿਖੰਨੁ ਸੁਖੀ ਕਰੈ
 ॥ ਏਹੁ ਮੇਰੀ ਹੈ ॥ ਕਰੁਨਾ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੁ ਅੰ
 ਪਬੀਧਨ ਕਾਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੈ ॥ ਬੁਧ ਕਾਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੈ
 ਹੈ ॥ ਦਾਇਆ ਕਾਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੈ ॥ ਅਥਵਾ ਬਲ
 ਕਾਰਿ ਕੋ ਨੀਵਾਰੈ ॥ ਤਾਂ ਭੈਸਨੁ ਮਾਪਣੁ ਛੋਟੇ ਭਾਈ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਅੰਤ੍ਰੀ ਜਾਂ ਲੈ ॥ ਭੈਸਨੁ ਲਿਖਾ ਗਇਤੁ
 ਕਰੈ ॥ ਗੁਰ ਬੁਨਾਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰੁਣਾ ਹੈ ॥ ਭੈਸਨੁ ਦਰੁ ਕਰੈ

ਸਤੁਕਹਿਦੇਹੇਨਿ। ਜੇਆਪਥੀਗੁਣਕਰਿਕੈਕੈਭੁ
ਧਕਰਿਕੈਕੈਵੇਦਿ। ਆਕਰਿਕੈਵੇਦੁਹੋਵੈ। ਤਾਂਸੁ
ਇਕੈਦੇਖਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈ। ਆਖੇਧੀਨਵਹਿਗੁਰੂ
ਹੇਅੰਸੇਭੀਸਿਖਕੀਤਿਹੈਸੁਨਿਵੈਆਪਣੀਪਤਾ
ਦਾਤੇਗੁਰਾਂਕਜਸੁਸੁਣਿਕੈਕੈਈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਦਾਹੈ। ਤੈ
ਸੇਈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈ। ਨਿੰਦਾਕਿਸੇਕੀਨਾਕਰੇ। ਤੇਉਪੇ
ਖਿਆਓਨੁਆਖਦੇਹੇਨਿ। ਜੁਆਪਣੀਬੁਧਤੇਗੁ
ਰਾਦੇਵਚਨਾਦੇਇਨਸਾਰਸਭਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰੇ।
ਪਰੁਜੇਸਤਿਕਰਿਕੈਮਨੈਓਸਨੁਫਰਭੀਉਪਦੇਸੁਦੇ

ਵੈ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਨਾ ਮਨੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹਨੁ ਕਰੈ॥ ਜਾਣੇ ੫੨
ਜੁਇ ਸਦੀ ਪਾਲ ਬਧਨ ਹੀ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹੇ॥ ਯਾਦਿਏ
ਹੁਵ ਚਨ ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਗਦਿ ਲ
ਗਾ॥ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਭੀ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ॥ ਹੋਰਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਭੀ ਓ
ਸ ਦੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਉਧਾਰੁ ਹੋਆ॥ ੮॥ ਸਾਖੀਆਂ ਤੁ
ਰਦੀ ਪਉੜੀ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ॥ ਅਗੇ
ਚੋਧਵੀ ਪਉੜੀ॥ ਕੁਗਤੁ ਜੇ ਭਗਤਾ ਓਹ ਗੀ ਜਾਪੁ
ਵਸੀ ਸੇਵਕ ਸਾਂਵੇ॥ ਸੀਹ ਉਪਲੁ ਜਾਂਦੀ ਐ ਗਜਲੀ
ਐ ਗਜਲੁ ਉਪਲੁ ਜਤਿ ਗੁਰ ਭਾਵੈ॥ ਮੇਲ ਸੀਹਾ ਵਿਚ

ਆਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੀਗੁਰੁਕਾਲੀਗੁਣਗਾਵੈ॥ਜਿਤਾਧੰਧਾਵੰ
ਭਲਾਬੁਝਾਭਾਈਬੁਢਾਇਕਾਮਨਧਿਆਵੈ॥ਟਿਗਣੰ
ਖਰਗਜੇਧੁਸਿਖੁਜੀਵਾਈਗੁਰਸੇਵਕਮਾਵੈ॥ਗੁਜ
ਰਜਾਤਿਲੁਹਾਰੁਹੈਗੁਰਸਿਖੀਗੁਰਸਿਖਸੁਣਾਵੈ॥ਨੰ
ਈਧਿਕਵਖਾਣੀਅੰਸਤਿਗੁਰਸੇਵਿਕਟੰਬੁਤਗਾਵੈ॥
ਗੁਰਮੁਖਿਸੁਖਫਲੁਅਲਖੁਲਖਾਵੈ॥ਤਿਸਦਾਵੈ
ਚਗ॥੪॥ਗੁਰਤਾਰੰਗੀਜਾਪੁਦਸੀਖਤੀਸਨਿ॥
ਜਬਬਾਬੇਜੀਦਾਠਨਾਦਰਸਨੁਕੀਤੰਤਾਂਦੇਖਕੈਬਹੁਤ
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ॥ਤੰਠਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਮਹਾਰਾਜਜੇ

ਹਰੇ ਮਾਦਿ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਿ॥ ਛਨਾ ਦਾ ਤਾ ਵਿਦਿਆ ੫੩
ਕਰਿ ਕੇਗਿ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਉਧਾਰੁ ਤੇ ਮਾ॥ ਪਰ ਮਸੀਤਾਂ
ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਂਣਦੇ॥ ਅਸਾਡਾ ਓਧਾਰੁ ਕਿਉਂ ਕ
ਹੋਵੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ
ਤਿਆਗੁ ਕਰੋ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਦਹਿਲ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭ
ਕਾ ਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਂ ਛਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ
ਕੋਨ ਕਰਮ ਹੋਨਿ॥ ਕਿਹਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜਾਣੀਐ ਮੇਜੀ॥
ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ॥ ਚਾਹੁ ਸਾਖੀਆਂ ਮਨਿ ਮੁਖਾਂ ਦੀ ਅ
ਧੋਨਿ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਈਸਾਖਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਭਿ ਬਖੀਲੀ ਕ

ਰਨੀਜੁਸਭੇਪਦਾਠਥਤੇਸਭੇਗੁਣਮੇਥੇਹੀਹੋਵਨਿ॥
ਪਰੁਜੇਕਿਸੇਹੋਰਸਭੇਹੋਵਨਿ॥ਤਾਰਿਦਾਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹਨਾਹੋ
ਵਣਾ॥ਸਭਨਾਨੂਆਪਣਾਵੈਗੀਜਾਣਨਾ॥ਤੇਦੂਜੀ
ਅਕੁਣਾਹਉਮੇਕਰਣੀ॥ਜੇਆਪਥੀਘਾਇਵੇਖਣ॥
ਤਾਂਓਸਨੂਬੁਧਿਨਾਦੇਵਣੀ॥ਓਸਨੂਹਸਣਾ॥ਤੇਹਉ
ਮੇਕਰਨੀਜੁਮੇਰੇਜੇਹਾਕੋਈਨਹੀ॥ਤੇਤੀਜੀਨਿਦਾਜੇ
ਆਪਥੀਕੋਈਵਸੇਖਹੋਵੈ॥ਤੇਓਸਦੀਕੋਈਓਸਤਤਿ
ਕੇਗਾ॥ਤਾਂਸਹਾਗਨਾਂਸਕਣੀਸਗੋਓਸਦੀਨਿਦਿਅਕਰ
ਨੀਜੁਓਹਭੀਮੇਰਾਡਿਠਾਹੋਇਅਹੈ॥ਜੇਆਪਣੇਸਮਾ

ਨਹੈਵੈ॥ ਤਾਗਰਬੁਕਰਨਾਈਰਖਾਕਰਨੀਜੁਮੇਰੇਵਿਚਵਡੇ ५੪
ਗੁਣਤੈਨਿ॥ ਓਹਕਿਆਹੈ॥ ਤੇਚੋਥੀਹਠਿਬ੍ਰਿਤਅਗੈਕੋ
ਈਓਪਦੇਸੁਮਨਿਨਹੀ॥ ਤਾਂਭੂਜੋਰੀਹਠਿਕਰਿਕੈਕਹਣ॥
॥ ਏਹਚਾਹੋਸਾਖੀਆਂਮਨਮੁਖਾਂਦੀਆਂਹੈਨਿ॥ ਇਨਾਦਾਤਿ
ਆਗੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਸਿਖਾਂਨੁਗੁਰਦੇਵਰੂਪਜਾਣਿਕੈਧਰ
ਮਦੀਕਿਰਤਕਰਿਕੈਸਿਖਾਂਨਾਭਿਵੰਡਿਖਾਂਵਣਾ॥ ਤਾਂਭ
ਗਤੇਓਹਗੀਤੇਜਾਪੁਵਸੀਦਾਇਸੇਕਰਿਕਾਇਆਵੁਣੇ
ਇਆ॥ ੯॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਸੀਗਾਂਤੇਗਜਣੁਦੇ
ਨੋਭਾਈਚਾਚੇਤਾਏਦੇਪੁਤਸਨਿ॥ ਜਬਬਾਬੇਦਾਓਨਾ

ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਭਨਾ ਮਰਦਾ ਸੁਕੀਤੀ ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਕੈ ਅ
ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਕਈ ਐਤਾ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੁ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਨਿ ॥ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਏਹ ਜੁਵਾਹਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਾਨ ਮੁਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਹੋਵੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾ ਭਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਅਰ
ਥੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਬਾਬ ਬੋਲਿਆ ਵਦਾਵਾ ਸਦੇਵਾ ॥ ਹਾ
ਹਾਹਿ ॥ ਗਾਗਾ ਗਵੇਦਾ ॥ ਗਾਗਾ ਮੁ ॥ ਇਕ ਵਾਹੀ ਦੇ ਨਾ
ਮ ਜਪਣ ਕਰਿ ਚਾਰੇ ਐਤਾ ਗਾਦਾ ਜਾਪੁ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ
ਇਸ ਦਾ ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ ॥ ਜੁਵਾਹਿਰ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜ ਦਾ ਹੈ

॥ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਤਿ ਆਕਰਿ ਕੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਾਤੇ ਜਾ ॥
 ਵਨਿ। ਤੇ ਓਸ ਨੂਜਾ ਲਨ ਸਕੀ ਐ। ਤੇ ਗੋਇਨਾ ਮਾਮੀ
 ਧਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੋਇਨਾ ਮੁਪਕਾਸਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅੰਸੀ
 ਜਾਤਿ ਅਨਿਤ ਦੇਹ ਨੂਪਕਾਸ ਦੇਹ ਰਿਖਾ ਹੈ। ਓਸ
 ਦਾ ਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਓਸ ਦੇ ਜਪਣੇ ਅਰੁ ਜਾਣ
 ਨ ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨਿ। ਤਾ ਓਨਾ ਪੁ
 ਛਿਅ ਭਾਕਿ ਸਤਗੁਰ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਮੁਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਮਾਖਿਅ ਆਮੀ ਮਨ ਦੇਹੋਨਿ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਆਸੇ
 ਜਾਪ ਸੀਗਤ ਨੂਟਰ ਜਾਣੀ ਐ। ਤਾਂ ਚਰਨਿ ਚਰਨਿ

ਵਿਚ ਅਸਮੇਧ ਸੋ ਜਗਦਾਫਲੁ ਹੋਵਾਹੈ। ਤੇ
ਜਿਸਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ ਬਡੇ ਜਤਨ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਿ।
ਸੋਮਾਇਆ ਭੀ ਮਹਾ ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਲੋ
ਕਾ ਮਾਣ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਜੋ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਮਾਪਦੇ ਭ
ਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨਿ ਵਿਚਿ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਸਭ ਮਹ
ਰਾਜ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਵਾਹੈ। ਤੇ ਸੇਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮਿ ਦ
ਮਰ ਬੁਝ ਸਮਝੀਐ। ਤਾਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾਹੈ। ਤੇ
ਮੁਕਤਿ ਹੋਈ ਹੋਵਾਹੈ। ਤਾਥਾ ਹੋ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾ
ਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵਾਹੈ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਚਹਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕ

ਹਿਕੇਬਾਣੀਪੜਨਿ॥ਤੇਦਿਨੇਆਪਣੀਕਿਗਤਿਭੀ ੫੬
ਕਰਨਿ॥ਤੇਸਵਾਸਤਲੇਜਾਵੈਤਾਂਵਾਹਓਚਾਰਨਾ॥
ਤੇਜੋਸਵਾਸਉਪਰਿਆਵੈਤਾਂਗੁਰੂਦਓਚਾਰਕਰਨਾ॥
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਬੀਤਾਵਨਿ॥ਤੇਆਏਗਏਸਾਧਸੰ
ਤਦੀਸੇਵਾਦਹਿਲਿਕਰਨਿ॥ਤੇਸੰਗਰਾਦਓਆਵਸਿ
ਆਵੈਵੈਸਾਖੀਦੀਪਾਮਾਲਾਸਭਦਿਨਵੀਚਾਰਕੇਕ
ੜਾਹੁਕਰਨਿ॥ਤੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁਕਰਨਾ॥ਇਸਪ੍ਰਕ
ਰਿਕਈਦਿਨਬੀਤੇ॥ਇਕਦਿਨਸੀਹੇਦੀਬੋਦੀਦਾਂ
ਵਿਵਾਹੁਹੈਸੀ॥ਤੇਭਲੰਕੇਜੀਵਨਾਵਲੀਸੀ॥ਤੇਇ

ਕਾਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ ਬਹੁਤੇ ਸਿਖ ਭੇਖੇ ਆਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦ
ਰਸ ਨੂਚ ਲੇਸੇ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਹੜਾ ਪਕਵਨੁ ਜੀਵ ਵਾਸਿ
ਤੇ ਤਿਅ ਮੁਕੀਤਾ ਸੀ ॥ ਸੋ ਸਭ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਖਵਾ ਲਿਦਿ
ਤਾ ॥ ਤਾਂ ਭਜਦੀ ਇਸਤੀ ਸੋ ਚਿਓ ਤਾਲਗੀ ਕਰਨਿ ॥
ਜੰਦਨੁ ਅਸੀ ਕੀ ਖੁਵਾਂ ਲਾਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਹੋ ਕਹਿ ਆਮ
ਸਾਡੀ ਪੇਜਿ ਬਾਬਾ ਖੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜੰਦ ਅ
ਈ ਤਾਂ ਇਸਤੀ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕਿ ਭੋਜਿ ਵਾਈਐ ॥ ਤਾਂ
ਭਾਈ ਸੀ ਹੋ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਜੰਦਾ ਪੋਲਿ ਆ ॥ ਤਾਂ
ਸਾਗੀ ਜੰਦ ਭੀ ਖਾਇ ਕੈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਈ ॥ ਤੇ ਮਾਂ ਵੀ ਭੀ

ਪ੍ਰਸਾਦਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਭਏ॥ਪੰਜਦਿਨਸੀਏ ੫੭
ਨੂਰਖਿਆ॥ਸਭਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹਹੋਏ॥ਤਾਓਨਾਕਹਿਆਗੁ
ਰੁਆਪਣੇਸਿਖਾਦੀਪੰਜਰਖਦਾਹੈ॥੧੦॥ਸਾਖੀ
ਰੁਚਈ॥ਸੇਲਸੀਹਾਂਦਾਚੋਧਗੀਭਗੀਰਬੁਕਾ
ਲੀਦਾਉਪਾਸਕਹੈਸੀ॥ਜਬਬਾਬਾਓਸਨਗਗੀਮ
ਰਿਆਇਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰਬੁਵਡੀਸੇਵਾਦਹਿਲਕੀ
ਤੀ॥ਗਤਨੂਬਾਬਾਓਸਨਗਗੀਰਹਿਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰ
ਬੁਭੀਓਥੇਹੀਸੋਗਹਿਆ॥ਜਬਪਿਛਲੀਗਤਬਾਬ
ਓਨਿਆ॥ਤਾਂਭਗੀਰਬੁਭੀਓਨਿਕਹਿਇਸਨਾਨਨੂਜ

ਲੁਣੇ ਮਾਇਆ ਮਗੇ ਦੇਖੇ ਤਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ
ਹੈ ਅਸਟ ਭੁਜਾ ਹੈ ਸੁ ਤੇ ਵਾਹੁ ਕਰ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗੀ
ਰਬੁ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕੋਨੁ ਹੈ ਜੁ ਅਜੇ ਹੋ ਸਮੇ ਆਪਣੇ
ਪਰ ਥੀ ਥਾਹਰ ਆਈ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸਿ ਕਹਿ ਅਭਗੀ ਕਸ
ਤੁਸਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੇ ਦੇਵੀ ਹਾਂ ਤਾ ਭਗੀ ਰਬੁ ਚਰ
ਨੀ ਲਗਾ ਤੁਸਾ ਰੇ ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਵ
ਤਿਅਾਂ ਦੇ ਸਹਾਇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਰਾਕਸਾਂ ਦੇ ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਥੇ ਵਾਹੁ ਕਿਉ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੇ
ਵੀ ਬੋਲੀ ਏਹੁ ਸੇਤ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਨਿ

॥ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੁਗੁਣ ਪੁਰੀ ਜੇ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਾਕਰ ५८
ਨੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਭਗੀਰ
ਥੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖੁ ਹੋਇਆ ਸੀਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥
॥ ਤਾਂ ਭਗੀਰਥੁ ਏਹੁ ਹੋਇਆ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਗੁਰੂ
ਚਲੀ ॥ ਪਾਇ ਕੇ ਸਮਾਤਾਈ ਜਿਤਾ ਏਹਾ ਵਾਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸਿ ਆਇ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੁ ਮੇਰੇ
ਹੁਤੁ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾਂ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ
ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਮਿਟਿ ਆ। ਤੁਸਾਰਾ ਹੁਣ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ
ਹੈ। ਮੇਰਾ ਸੰਸਾਰ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ। ਜੁ ਮੇਰੇ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਪਤ ਹੋ

ਵੈਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੁਦਇਪ੍ਰਕਾਸਾਂਤਦੇਈਪੰ
ਇਬੇਦਾਂਨੇਭੀਤੇਸਤਨੇਭੀਕਾਹਿਆਹੈ। ਜੋਤੇਰੋਮ
ਨਵਿਚਉਪਾਓਹੋਸਕਦਾਹੈ। ਸੋਤੁਮਕਰੋਤਾਂਜਿਤਾ
ਬੋਲਿਆਜੁਮੇਨੂੰਦੋਨੇਉਪਾਓਤੁਮਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇ
ਬਤਾਵੇ। ਜੁਮੇਥੇਹੋਸਕੇਗਾ। ਸੋਮੇਕਰਗਾ। ਤਾਂਬਾਬ
ਬੋਲਿਆਇਕੁਕਸਾਦਿਜੋਗੁਹੈ। ਇਕੁਭਗਤਿਜੋ
ਗੁਹੈ। ਤਾਜਿਤਾਬੋਲਿਆਕਸਾਦਿਜੋਗੁਕੋਨੁਹੈ। ਭ
ਗਤਿਜੋਗੁਕੋਨੁਹੈ। ਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਮਸਟਮ
ਗਕਸਟਜੋਗਦੇਹੈਨਿ। ਪ੍ਰਥਮੇਯੰਮ ੧ ਦੂਜੇਨੇਮਸ

॥ ਤੀਜੇ ਇਕਾਤ ਦੇ ਸਾ ३ ॥ ਚੌਥੇ ਅਸਨਾ ॥ ੪ ॥ ਪੰਜ ५ ॥
ਵੇ ਪ੍ਰਾਣਾ ਅਸਾ ॥ ੫ ॥ ਛੇ ਵਾਧਿ ਅਸਨਾ ॥ ੬ ॥ ਸਤ ਵਾ
ਧਾਨਾ ॥ ੭ ॥ ਅਠ ਅਸਮਾਧਾ ॥ ੮ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਤਾ ਬੋਲਿ ਅ
ਅਸੀ ਜਟਿ ਸਿਖ ਹਾ ਜੋ ਲਗਾ ਲਿਕੇ ਦੇਹੁ ਅਠ ਅ
ਗਤੁ ਸੀਨ ਸੁਣਾਵਹੁ ॥ ਤੋਲਹੁ ਅਸੀ ਸਮਝ ਦੇ ਨਹੀ ॥
ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿ ਅਸਾ ॥ ਦਸ ਅਸਮਿ ਹੈ ਨਿ ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਰਿ
ਸਾ ॥ ਇਕ ਅਨ ਦੀ ਹੋ ਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕਰਿ ਕੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁ
ਰਾਚਿ ਤਵਨਾ ॥ ਇਕ ਵਚਨਾ ਦੀ ਹੋ ਸਾ ਹੈ ॥ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇ
ਕਾ ਬੋਲ ਕੇ ਦੁਖਾਵਣਾ ॥ ਕੇ ਮੁਹੁ ਕਹਿ ਕੈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿ

ਘਨੁਕਰਾਵਣਾਏਹੁਵਚਨਾਦੀਹਿਸਾਰੇ। ਹੋਰਕਰ
ਮਾਂਦੀਹਿਸਾਏਹੁਹੈ। ਜੁਹਥਾਨਾਭਿਕਿਸੇਨੁਮਾਰਨਾ॥
ਜੇਏਹੁਕੈਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹਿਸਾਤਿ। ਮਾਗੁਕਰਨਾਮਾਹਿਸਾ
ਤੇ। ਦੂਜਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾਸਤਿਜਾਣਨਾ। ਤੀਜਾਚੇ
ਗੀਦਾਤਿਮਾਗੁਕਰਨਾ। ਇਕੁਸਗੀਰਦੀਚੇਗੀਹੋਜੁਕਿ
ਸੇਦਾਕੁਛਪਾਵਣਾ। ਦੂਜੀਮਨਦੀਚੇਗੀਤੇ। ਜੋ
ਪਾਪੁਕਰਨੇਤੇਛਪਾਥਪਣੇ। ਏਹੁਭੀਤਿਮਾਗੁਕਰਣ
॥ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਚੇਥਾਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਜਕਿਸਨੁਬ੍ਰਹ
ਮਾਹੈ। ਅਠਿਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜੀਤਣਾ। ਤਾਂਅਜਿ

ਤੇ ਕਹਿ ਮਾ ਅਠਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ਰੂਪੈ ਨਿ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਏ ੬੦
ਸਤੀ ਅੰਦੀ ਗਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੂਜਾ ਗਲਾਂ ਸੁਣ
ਨੀਆਂ ਤੀਜਾ ਏ ਕਾਂਤ ਦੇ ਸਇਸਤੀਆ ਪਾਸ ਬੈਠ
ਲਾ ਚੋ ਥਾਊ ਸਦੇ ਨਹ ਲਿਖ ਪ੍ਰਸਕਰਨਾ ਪਜਿਵਾਂ
ਹਿਤ ਨਾਲਿ ਏ ਸਤੀ ਅੰਗਲ ਦੇਖਣਾ ਛੁਟਵਾ
ਅਲਿੰਗਨ ਕਰਨਾ ਸਤਵਾਂ ਸੀਗਾਰੁ ਏ ਸਤੀਆ ਦਾ
ਬਣਾਵਣਾ ਅਠਿਵਾਂ ਏ ਸਤੀਆ ਨਾਲਿ ਭੋਗੁ ਕ
ਰਨਾ ਏਹ ਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਮੁ ਤਿਅਗੀ ਲਾ ਬ੍ਰ
ਹਮਚਰਨੁ ਏਹ ਹੈ ਖਿਅ ਏਹ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕੋ

ਬੁਧਾਕਰੇਓਸਦਾਸਹਰਨਾ। ਦੁਖੁਹੋਵੇਭਵੇਸੁਖੁਹੋ
ਵੇਓਸਦਾਸਹਰਨਾ। ਖਸਮੇਧਿਤਕਹੀਐਧੀਰਜੁਜੇ
ਕੁਝਦੁਖਸੁਖੁਹੋਵੇਸੀਤਤਪਤਾਅਪਦਾਸੀਪਦਾਵਿ
ਅਕੁਲਨਾਹੋਵਣਾ। ਧੀਰਜਕਹਨਾ। ਸਪਤਮਦ
ਇਆਜੁਆਪਣੀਸਕਤੋਹੋਵੇਸੋਸਭਸਤੇਦਇਅੰ
ਕਰਨੀ। ਅਸਟਮਹਿਦਾਕੋਮਲੁਗਖਨਾ। ਕਿਸੇਦਾ
ਬੁਧਨਾਚਿਤਵਣਾ। ਨਿਦਾਮਿਜਾਦਾਕਾਅਹਾਰੁਕਰ
ਨਾ। ਜੋਅਹਾਰੁਹੋਵੇਓਸਥੀਚੋਥਹਿਸਾਘਟਖਾਂਵਦੇ
॥ ਦਸਵਾਸੋਚਸਗੀਰਦੀਜਲਮਿਤਕਾਕਰਿਕੈਮੁਖ ६

ਮੰਜਨ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੋਚ ਦੇ ਹਰੇ। ਜੋ ੬੧
ਗਾਏ ਖਨਾ ਕਰਨਾ। ਏਹੇ ਮੇਲ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨੀ। ਏ
ਤਦ ਸਯੀ ਮਹੇ ਨਿ। ਅੰਗ ਦਸਨੇ ਮਕ ਹਿਤੇ ਹੈ। ਸਿਪੁ
ਮੇਤ ਪਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੈ ਨਿ। ਗਾਜ ਸੀਤਾਂ ਮਸੀ
ਸਾਂਤ ਕੀ। ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਕਿਆ ਹੈ। ਕੇਸਰੀ ਰਦਤਾ
ਵਲਾ। ਕਿਜ ਲਾਂਵਿ ਚ ਬੈਠ ਲਾ। ਤੇ ਭੁਖਾ ਗਹਿਦੁ
। ਏਹੁ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਹੇ ਇਸ ਕਰਨ ਛੁਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਪਗੁਗੀ ਮਨੁ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਬਹੁੰ ਇਕ ਗਾਜ ਸੀਤ ਪੁ
ਹੈ। ਇੰਦੀ ਅੰਮਾ ਪਣੀ ਮੰਨੁ ਰੁਕੇ ਕਰਮਾ ਵਲੇ

ਹਰਾਇਕੇਸੁਭਕਰਮਾਵਲਲਾਵਲੀਆਂ। ਬਹੁ
ਜੋਇਕਸਾਂਤਕੀਤਪੁਰੈ। ਅਪਾਈਆਂਵਸਨਾਬੁ
ਰੇਕਰਮਾਵਲੇਹਰਾਵਲੀਆਂ। ਤੇਸਬਦਵਿਚਰਜ
ਜੁਨੀਆਂ। ਤਾਂਏਹੁਪਾਈਗਜਸੀਅਗੁਜਾਂਤਕੀਤਪੁ
ਕਰੇ। ਬਹੁਕੋਸੀਤੋਖਸੀਤੋਖਭੀਦਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ॥
ਇਕਚੀਜਨਾਪਾਪਤਭਈਅਗੁਕਹਿਆਕਿਮੇਸੀ
ਤੋਖਕਰਨਾਹਾਂ। ਤਾਂਭੀਸਸੀਤੋਖਕਹਿਹਿਦਾਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੀਹੁੰਦਾ। ਅਗੁਦੁਜਾਯਥਾਭੇਰੁਸੀਤੋਖਾ। ਜੇਕਰਚ
ਜਨਾਪਾਪਤੋਵੇ। ਤਾਂਭੀਵਹਿਗੁਰੂਜੀਦੀਗਜਇ

ਉਪਰਗਾਜੀਰਹੇ॥ ਅਰੁ ਜੋ ਕਦਾਚਿ ਚੀਜ ਥੋੜੀ ਪੁ ੬੨
ਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੁਦ ਭੀ ਸੀ ਵਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰ
ਗਾਜੀਰਹੇ॥ ਅਰੁ ਬਹੁਤੀ ਪੁਪਤਿ ਹੋਵੇ ਤੁਦ ਭੀ ਗਾਜੀ
ਰਹੇ॥ ਤੀਜਾ ਅਸਤ ਕਬੁਧ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਤੇ ਇਕੁ
ਪਰੀਤਾ ਚੋਥਾ ਦਾਨੁ ਜਮ ਝਕੇ ਦੇਵ ਦਾ॥ ਤਾਂ ਮਸੀਦ
ਦਾਨੁ ਦਿਤਾ ਫਲੁ ਤੁਛੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਗਾਜ ਸੀ ਜੁਆਪ
ਦੇ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾਨੁ ਦੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੋਭੀ ਥੋੜਾ ਫਲੁ ਹੋ
ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਨੁ ਖਰਿਕੇ ਦਾਨੁ ਦੇ ਦ
ਹੈ॥ ਸੋਭੀ ਸਦਾ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਹੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰ

ਬਦਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਵਾਹੈ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੁਛ
ਨਹੀ ਜਾਂਣਦਾ ਸੋ ਅਖੀ ਦਾਨੁ ਹੀ ਦਾਹੈ। ਭਾਵੈ ਧਨਿ ਦਾ
ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਕੋਈ ਦ
ਨੁ ਦੇਵੈ ਸਾਂਤ ਕੀ। ਇਸ ਬਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬਹੁਤਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰ
ਪਤ ਹੀ ਦਾਹੈ। ਪੰਜਵਾ ਪੂਜਾ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਿ ਕੈ
ਕਰੈ। ਜੋ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨੀ ਨਾਲਿ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾਹੈ। ਸੋ
ਸਫਲੁ ਹੀ ਹੋਈ। ਛਿਵਾ ਵਚਨੁ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇ ਸਬ
ਦ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰ ਹੋਵੇ ਸੋ ਈ ਸੁਣੇ। ਸੋ ਈ ਪੜੇ ਗੁਰ ਦੇ
ਸਿਧਾਤਾ ਬਿਨ ਹੋਰ ਬਚਨੁ ਨਾ ਸੁਣੇ। ਸਪਤਮ ਆਪ

ਏਪੜੇਸੁਏਪਰਲਜਾਹਖੇ॥ਉਸੇਪ੍ਰਕਾਰਕਮਾਵ ੬੩
ਣਵਿਚਿਭਿਆਵੈ॥ਤੇਅਸਟਮਮਤਾਮਾਪਈ
ਸਾਂਤਕੀਰਖੇਸਭਕਿਸੇਨਾਲਿਨਿਵਰਲਣਾਮਿਠਾ
ਬੋਲਣਾ॥ਨਾਵਾਜਾਪਸਬਦਦਾਜੇਹੜਨੇਮਨਾ
ਲਕਰਨਚੈਉਸਦੇਵਿਚਿਬੋਲੇਨਹੀ॥ਤੇਦਸਵ
ਤੇਮੁਜੇਅਗਨਵਿਚਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਸੇਦੇਵਤਿਆ
ਦੇਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਾਸਤਾਵਾਸਭੇਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇਖੁਧਿ
ਆਰਥੀਸਿਖਦੇਮੁਹਵਿਚਪਾਵਣਾਏਹੁਬ੍ਰਹਮ
ਤੇਮਤੇ॥ਕਿਉਮੁਖਕਾਦੇਵਤਾਅਗਨਹੈਭਰਿਵਾ

ਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਜਪਕੇਸੁਖਵਿਖੇਪਾਵਦਾਹੈ॥ਸ॥
ਥਹੀਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਸੰਨੁਹੁਦਾਹੈ॥ਸਾਥਹੀਸਭੇਦੇਵਤੇ
ਪ੍ਰਸੰਨੁਹੋਤੇਹੈਨਿ॥ਇਕੁਸੰਗਗਿਆਨਹੋਮਹੈ॥ਸ
ਭਾਇਦ੍ਰੀਆਕੇਜਿਤਨੇਗਸਹੈਨਿ॥ਸਭੁਗਿਆਨ
ਅਗਨਮੇਹੋਮਕਰੈ॥ਏਹਨਿਸਚੇਜਾਣੇਜੋਸਾਸਰ
ਗਅਨਿਤਹੈਤੇਜੇਗਸਅਨਿਤਹੈ॥ਅਹੁਬ੍ਰਹਮਕ
ਜਾਣਨਾਸਤਹੈ॥ਏਹਦੇਸਨੇਮਹਠਜੋਗਕਾਦੁ
ਜਾਅੰਗੁਹੈ॥ਅਹੁਤੀਜਾਅੰਗੁਇਕਾਂਤਦੇਸਹੈ॥
ਜਿਥੇਦੁਸਰਾਮਨੁਖਕੋਈਨਹੈਏਥੇਜਾਇਥੇਠ

ਏਯੋਰੋਥਾਅੰਗਜੋਗਕਾਅਸਦੁਹੋਯੋਅਸ
ਦੁਭੀਜੇਤੇਚਉਰਾਸੀਲਖਜੀਅਜੰਤਹੋਯੋਤੇਤੇ
ਹੀਉਨਕੇਬੈਠਦਕੇਅਸਦੁਹੋਯੋਤਿਨਾਥੀਸਿਧਾ
ਨੇਚੋਰਾਸੀਅਸਦਿਚੁਦਿਲੀਏਹੋਯੋਤਿਨਾਥੀਮਹਾ
ਪੁਰਖਨੇਵਾਇਅਸਦਿਲੀਏਹੋਯੋਇਕਪਦਮ
ਅਸਦੁਦੁਜਾਸਿਧਾਅਸਦਾਪਦਮਅਸਦੁਏ
ਹੁਹੈਜੋਬਾਂਏਉਪਰਸਜਾਪੈਰੁਠਹਿਰਵਦਾਅ
ਰੁਦਾਹਨੇਉਪਰਖਬਾਪੈਰੁਠਹਿਰਵਦਾਅਰੁਦੋਨੇ
ਭੁਜਾਮਗਰਪਿਛੇਫੇਰਕਰਦੇਨੇਅੰਗੁਠੇਪੈਰਕੇਦ੍ਰਿ

ੴ ਸਾਥੇ ਸੋ ਪਕੜੇ ॥ ਅਗੁ ਪ੍ਰਥਮੀ ਬੋਦ ਕੇ ਕੋਮ
ਲਕਿਰਿ ਕੇ ਉਪਰ ਪਾਸੁ ਛਾਇ ਕੇ ਮਾਸੁ ਦੁਭਾ
ਲਿਦਾ ॥ ਉਸ ਪਠ ਬੈਠ ਕਰ ਭਉਹ ਕਾਧਿ ਮਾ
ਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਕੈਨਾ ਸਕਾ ਕਾਧਿ ਮਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਏਹੁ
ਪਦ ਮੁਆਸੁ ਦੁਹੈ ॥ ਦੁਜਾ ਸਿਧਾ ਮਾਸੁ ਦੁਹੈ
॥ ਜੇਵੇ ਸੇਹੀ ਕੋਮ ਲਾ ਪ੍ਰਥੀ ਪਰ ਮਾਸੁ ਦੁਭਾ
ਕਰ ਬੈਠ ਕੇ ਅਡੀ ਬਾਂਝੇ ਪਾਉ ਕੀ ਗੁਦਾ ਕੇ ਬੀਚ
ਦਬਾਵਣੀ ॥ ਅਗੁ ਦਾਹਨਾ ਪਾਉ ਬਾਇ ਉਪਰ
ਕੋਇ ਵੀ ਪਰ ਨਹਿ ਰਵਣਾ ॥ ਤੇਨਾ ਸਕਾ ਕੋਮ

ਅਗਧਿਅਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਾਮਾਸਣਹੈ॥ ਅੰ ੬੫
ਰਪੰਜਵਾਅੰਗਜੋਗਕਾਪ੍ਰਣਾਮਹੈ॥ ਸੋਪਾਣ
ਯਾਮਪੂਰਕਕੰਭਕਰੋਚਕਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕਹਤਾਹੈ
॥ ਅਪ੍ਰਥਮੈਤੋਅਨਕੀਸੁਰਤਕਰਪ੍ਰਣਾਕੋਦਾਹਨੀਨ
ਸਕੇਤੇਤਿਕੁਈਨੁਖੇਚਣਾਖੇਚਣਦੇਸਮੇਦਾਮਾ
ਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰਕਾਰਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੋਤਊਹਾਮੇਕੀ
ਭਕਕਰਕੇਠਹਿਰਵਣਾ॥ ਤੇਚੋਬੀਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰ
ਕਾਰਕੀਭਕਮੇਜਪਣਾ॥ ਬਹੁਰੋਬਾਂਈਨਾਸਕਾਸੇਰੋਚ
ਕਕਰਨਾਦੁਮਾਦਸਮਾਤ੍ਰਾਓਅੰਕਾਰਕੀਅੰਰੋਚਕ

ਮੇਜਪਟੀਆਂ ਤੈਸੇਈ ਬਾਂਏ ਸੇਉਤਾਰੇ ਮਹੁਦਾਏ
ਸੇਚਕਾਏ॥ ਮਹੁਦਾਏ ਸੇਉਤਾਰੇ ਮਹੁਬਾਂਏ ਸੇਚ
ਕਾਏ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਕੁਟੀਕਾਰਾ ਖੁਲਤਾ ਹੈ
॥ ਮਹੁਪ੍ਰਾਣ ਦਸਵੇਦੁ ਮਾਰੇ ਨਹਿਰਤਾ ਹੈ॥ ਤਬ ਮ
ਨਹਦਕੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਖੁਲਤੀਆਂ ਹੈ॥ ਮਹਜੇਤਕ
ਦਰਸਨੁ ਹੁਤਾ ਹੈ ਜਿਉ ਜਿਉ ਧੁਨ ਮੇਧਿ ਮਨੁ ਧਰੀ
ਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਧੁਨ ਵਧਤੀ ਹੈ॥ ਛੇਵਾਂ ਅੰਗ ਜੋ
ਗਾਥਾ ਧਿ ਮਨੁ ਹੈ॥ ਧਿ ਮਨੁ ਭੀ ਦੇਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ
ਇਕ ਬਾਹਯ ਕਾ ਹੈ ਇਕ ਅੰਤਰ ਕਾ ਹੈ॥ ਬਾਹਯ

ਕਾਏਹਧਿਅਸੁਹੈਜੋਵਿਸਨਚਤੁਰਭੁਜਕਾਧਿਆ ६੬
ਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਗੁਰਾਂਕੇਸਬਦਿਦਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ
॥ ਤੇਅੰਤਰਕਾਧਿਅਸੁਦੇਹਹੈ। ਜੁਨਾਭਕਾਧਿਅ
ਨੁਕਰਨਾ। ਕੈਰਿਦੇਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ। ਕੈਨਾਸਕਾ
ਕਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ। ਕੈਭਉਅੰਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ
॥ ਕੈਦਸਵੇਦੁਅਰਕਾਧਿਅਸੁਕਰਨਾ। ਬਹੁਜ
ਬਅਸਾਹਦੀਧੁਨਖੁਲੈਅਰੁਜੋਤਪ੍ਰਕਾਸੈ। ਤੇਧੁ
ਨਕਾਅਰੁਜੋਤਕਾਧਿਅਸੁਧਰਨਾ। ਏਹਧਿਅਸੁ
ਹੈ। ਸਪਤਮਅੰਗਧਾਰਨਾਹੈਧਾਰਨਾਕਿਅੰਜੋਧਿਅ।

ਨੂਠਹਿਰਤਸੁਹੀ॥ ਪ੍ਰਤਬੰਧਜੇਹੈਨਿ॥ ਸੋਸੰਕਲ
ਪਾਂਦਿਚਰਜਾਇਭੁਲਿਤੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਸੰਕਲਪਾਂਥੀਅ
ਨੂਠੇਫਰਕੈਬਹੁਫੁਧਿਅਨੂਮੇਜੇਜਨ॥ ਬਹੁਫੁਧੁ
ਫੁਠਹਰਵਣਾ॥ ਏਹਧਾਰਨਹੈ॥ ਜੇਮਨੁਜਾਇਠਹ
ਰਤਾਹੈਤਾਇਸਕਸਾਮੁਸਮਾਧਅਠਵਾਅੰਗੁਹੈ॥ ਅ
ਗੋਸਮਾਧਭੀਦੋਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ॥ ਇਕਸਦਿਕਲਪ
ਸਮਾਧਹੈ॥ ਸਦਿਕਲਪਸਮਾਧਧਿਅਥਾਧਿਅ
ਨਧੋਇ॥ ਅਧਾਨੁਧਿਅਨੁਕਰਨਵਾਲਾਜਾਣੇ॥ ਤੇਪ੍ਰ
ਮੇਸਰਨੁਧੋਇਜਾਣਕੈਉਸਕਾਧਿਅਨੁਕਰੈ॥ ਤੇਨਿ

ਗਵਿਕਲਪਸਮਾਧਏਹੁਤੈ॥ ਜੋਆਪਨੁਭੀਭਿੰਨ
ਨਾਜਾਂਏ॥ ਅਰੁਧਿਅਨੁਭੀਭਿੰਨਾਕਰੈ॥ ਸਭਕਛੁ
ਧੇਇਹੀਬ੍ਰਹਮਰੂਪਕਰਿਕੈਜਾਏ॥ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅ
ਠਿਅੰਗਜੋਗਦੇਸਾਧੋ॥ ਜੋਲਗਿਬ੍ਰਿਤਜੋਗਵਿਚਅ
ਰੁੜਹਹੈ॥ ਤੁਜੋਗਸਲੇਵੈ॥ ਜਬਬ੍ਰਿਤਉਤਰੈ॥ ਤਾਂ
ਗੁਗੰਦੀਬਾਲੀਦਾਪਰਚਾਰਖੈ॥ ਏਹੁਹਰਿਜੋਗੁਹੈ॥
ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਕੈਭੀਬਹੁਤਿਅੰਦਾਕਲਿਆਣੁ
ਹੈਅਹੈ॥ ਦੂਜਾਭਗਤਿਜੋਗਹੈ॥ ਦੂਜਾਭਗਤਿਜੋ
ਗਕੇਅਸਟਅੰਗਇਹਿਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇਏਹੁਨੁਮਹੈ

੬੧

ਜੇਆਪਦੇਮਨਨੂਹੀਨੀਵਾਰਖਣਾ। ਕਿਸੇਗੁਣਦੇ
ਅਭਿਮਨਨੂਮਨੀਵਿਚਿਨਾਭਿਮਾਵਣਾ। ਦੂਸਰੇ
ਮਇਹਰੇਜੇਸਾਧਸੀਗਤਿਵਿਖੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਵ
ਚਮਨਨੂਹਿਗਵਣਾ। ਤੇਜੇਪੜਨਦੀਸਕਤਹੋਵੈਤਾ
ਨੇਮਨਾਭਪੜਨਾ। ਜੇਸੁਲਨਦੀਸਕਤਹੋਵੈਤਾਂਨੇਮਨ
ਲਸੁਣਨਾਂ। ਤੀਸਗਇਕੰਤਦੇਸਾਇਹਰੇਜੇਸਗਬਵਿਖੇ
ਇਕੋਗੋਬਿੰਦਜਾਂਣਨਾ। ਅੰਗਦੂਸਗਕੋਈਨਜਾਣ
ਨਾ। ਚੌਥਾਮਾਸਲਾਇਹਰੇਜੇਗੋਬਿੰਦਵਿਖੇਬਿੰਤ
ਨੁਇਸਬਿੰਤਕਰਣਾ। ਪੰਜਵਾਪ੍ਰਾਣਾਨਾਮਪੁਰਕ

ਕੀਭਕਰੋਚਕਾਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾਇਹੁਹੈ॥
 ਸੋਪੁਰਕਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਸੁਣਕੇਤੇਮਨਵਿਖੇਇ
 ਕੜਸਮਝਣੇ॥ਮਨਵਿਖੇਖੋਚਣੇ॥ਦੂਸਰਾਕੀਭਕ
 ਇਹੁਹੈ॥ਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਸੁਣਕੇਜੇਹੜੀਵਸਤ
 ਸਮਝੀਹੈਸੋਰਿਦੇਵਿਖੇਉਸਦੇਤਿਅਗਨੁਕਦੇਨਾ
 ਕਰੈਠਹਰਾਵਨਾਰਿਦੇਵਿਖੇਸਦਾਉਸਦਾਅਭਿਆਸ
 ਕਰਨਾ॥ਤੀਸਰਾਰੋਚਕਜੋਗੁਰਾਂਦੇਬਚਨਕਰਕੇਜੇ
 ਪਦਾਰਥਤਿਅਗਾਣੇਕਰੇਹੈ॥ਤਿਨਕਾਤਿਅਗੁਕ
 ਰਨਾ॥ਛਠਵਾਧਿਅਨੁਇਹੁਹੈਜੋਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਸੁਣ

ਨਪੜਨ ਬੈਠੇ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਮਰ ਬਦਿਖੇ ਰਖੇ ॥ ਕੋ
ਈ ਸੀਕ ਲਪ ਮਨ ਵਿਚ ਫੁਰਨ ਦੇ ਵੀ ॥ ਸਤ ਵਾਧਾ
ਨਾਇਹੁ ਹੈ ਜੇ ਮਨ ਕਿਸੇ ਸੀਕ ਲਪ ਵਿਖੇ ਧਾਰੇ ਭੀ ਫਿਰਮ
ਨਨੂ ਅੰਨ ਕੇ ਜੇ ਤੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ॥ ਅਸਰ ਮਦਾਇ ਚਾਰ
ਘੜੀਆ ਮਨ ਸਬਦ ਵਿਚਿ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਠਹਿਰਿਆ ਤਿ
ਸਕਾਨਾ ਮਸਾਧ ਹੈ ॥ ਓਸਿਨੁ ਵਧਾਏ ਤੇ ਜੇ ਅਠੇ ਪ
ਹਿਰਮਨੁ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਜੁੜਿਆ ਹੋਤਾ ਸਦਿ ਕਲਪ
ਸਮਾਧ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਸਾਦਿ ਕਲਪ ਸਮਾਧਾਇਹੁ ਹੈ
ਜੇ ਜਾਂਦੇ ਮੇ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣੇ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਮ

ਰਬਨੁ ਭੀ ਸਾਮ ਵਿਆਹੈ ॥ ਨਿਗਦਿ ਕਲਪ ਸਮਾਧ

੬੬

ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਬ ਦੇ ਤਾਤ ਪਰ ਆਵਿਖੇ ਮਨ ਠਹਿਰਾ

ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਇਹੁ ਭਗਤ ਜੋ ਗਾਹੈ ॥ ਭਾਈ ਅਜਿ ਤੇ ਇਸੇ

ਸਬ ਦਨੁ ਸਮਾਝ ਕੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਗਗੀ ਬਨਿਵ

ਜਮੇਨੁ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿਚੇ ਜੋ ਤੇ ਗੰਗਾ ਮਿਠੀ ਲਗੇ ॥

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ॥ ਅਜਿ ਤੇ ਮਾਤੇ ਗੋਪਿ ਛੇ ਕਿਤ

ਨਿਆ ਦਾਉ ਧਾਰੋ ਵੈਗਾ ॥ ੧੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲ

॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਬਨ ਵਿਖੇ ਤਾਈ ਬੁਝਾ ਗਊ ਮਾਂਚ

ਗੰਦਾ ਸੀ ਸਾਹ ਬਦਾਈ ਗੁਮਾਇ ਕੀਤੋ ਸੁਆਤੇ

ਦਾ

ਦੁਧ ਅਗੇ ਅਨੁਗਤਿ ਖਿਥੁ ਤੇ ਅਨੁਗਤਿ ਅਨੁਗਤਿ
ਤੀਗਤਿ ਬਨਿਵਾਜ ਤੇ ਗਦਗਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ
ਗਤਿ ਨਾਮ ਅਨੁਗਤਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਨੁਗਤਿ
ਅਨੁਗਤਿ ਬਾਲਕ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਏਹੁ ਬੁਧ ਕਿਥੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ
ਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਸਿ ਅਖਿਅਤਿ ਅਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ
ਮੁਗਲ ਅਨੁਗਤਿ ਤੇ ਸਨਿ। ਨਾਲੇ ਕਦੀ ਅਨੁਗਤਿ
ਅਨੁਗਤਿ ਲਈ ਅਨੁਗਤਿ ਪਕੀ ਅਨੁਗਤਿ ਰੂਗੀ ਅਨੁਗਤਿ
। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਅਨੁਗਤਿ ਅਨੁਗਤਿ ਏਨਾ ਡਾਢਾ ਅਨੁਗਤਿ
ਹਬੁ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਫਰਿਅ। ਤਾਂ ਜਮੁਦਾ ਹਬੁ ਕਿਸ

ਠੜਨਹੈ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੈਅਤ੍ਰਿਤਾਬਲਕੁਨਹੀਤੇ ੧੦
ਗੋਤਬੁਢਿਅੰਕੀਜੈਸੀਮਤਹੈਤ੍ਰਿਤਾਬਢਾਹੈ॥ ਤ੍ਰਿ
ਇਕਮਨਹੋਕੇਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਧਿਆਵੇਗਾਤਾਂਤ
ਗਕਲਿਆਵੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਓਸਿਕਾਹਿਅਜੀਬਾ
ਈਕੇਈਡਾਢੀਜਪਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੇਕੇਈਹੋਲੀਜਪ
ਦੇਹੈਨਿ॥ ਐਕਿਸਤਰਾਂਜਪਾਂ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੈਅਚਾਰ
ਪ੍ਰਕਾਰਕੀਆਬਾਂਈਅੰਤੇਨਿ॥ ਇਕਪਗਾਬਾਂਈ
ਏਜੋਪਗਾਵੁਅੰਗਲਭਕੇਬਿਖੋਧਿਆਨੁਧਰਤੇਹੈ॥
ਇਕਮਧਮਾਬਾਂਈਦੁਆਰੇਸਵਾਸਾਕਰਿਕੇਜਪ

ਤੇਰੇ॥ ਇਕ ਬੈਧਗੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਪ
ਗਦ ਪੜ੍ਹ ਤੇਰੇ॥ ਤਾਂ ਪੌਰ ਜਨਮ ਨੂ ਕੇ ਇਕਾਗਰੀ
ਕਾ ਹੋ॥ ਜੈਸੇ ਪੀਓ ਸਭ ਬਿੰਨ ਨ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ
ਹੂਆ ਸਨਿ ਗਧ ਕਰ ਤਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਜੇਨਾ ਮਇਕਾ ਗ
ਮਨ ਜਪਿਆ ਕਾਲਿਆ ਏਕ ਰਤਾ ਹੋ॥ ਪਰੁ ਤੇ
ਪਗ ਬਾਂਣੀ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਮਜ ਪੁਅਰੁ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰੁ॥ ਇਸ ਮੇ ਤੇਰੀ ਮਾਰ ਜਾਭੀ ਵਧੇ ਗੀ॥
ਤਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਿਆ ਏਕੀ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਮੇਰੇ ਬਾਜ
ਮਾਧਾਰ ਕੇ ਤੇਰੀ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਾਂਗਾ॥

ਤੇ ਤੇਰੇ ਵੀ ਸਦਿ ਖੇਭੀ ਮੇਰੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ११

॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਤੀ ਕਰੁ ਆ

ਪਲਾਸਰੀ ਗੁਭੀ ਗਖਿ ਅਤੇ ਟਹਿਲ ਭੀ ਕਰ ਦਾਹੀ

ਗਹਿ ਆ ॥ ੧੩ ॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ॥** ਟਿਹਰਣਾਖ

ਹਿਰਾ ਤੇ ਜੇ ਪਾਦੁ ਇਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਏ

॥ ਤੇ ਫਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਅਨੁ ਕੋ ਤੇ ਏਤਾ ਨਿਨੇ ਅਰਦ ०

ਸਕੀਤੀ ॥ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਉਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿ ਸਕਰਿ

ਕੇ ਅਸਾਡਾ ਕਾਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਵੇ ॥ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ

ਵੇ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਮਨੀ ਦੇ ਕਰ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ

ਠ
ਏ। ਜਿਤੁ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋਇ
ਆਵੈ ਸੇਕਰਨੀ। ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਉੱਕੈ ਇਸਨਾ
ਨੁਕਰਿ ਕੈ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਮ
ਨੁਨੀ ਵਾਰਖ ਲਾਭੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਜਾਂਦਾ।
ਆਪਨੁ ਜੇ ਵਕਤ ਲਾਗਾ। ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ
ਜਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਾ। ਤੇ
ਉਨ੍ਹਿ ਕੇ ਦੇਸੇਨੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬਾਂਟੀ ਦਾ ਮਨੁ ਕਰਨਾ
ਤਾਂ ਭਨਾ ਦਾਇ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰੇ ਹੋਇਆ। ੧੪॥ ਸ
ਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ। ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਦੁਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਰੀ

ਸੇਵਾਵਹਿਲਕਰਦਾਸੀ।।ਨਿਤਪਿਰਤੀਤੇਦ 72
ਹੀਸਾਹਿਬਦੇਲਿਗਰਵਾਸਤੇਕਰਿਲੇਆਵੈ।।ਤਾ
ਇਕਦਿਨਭਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜ
।।ਜੇਅੰਧੇਗੀਅਜੁਬੰਦਹੋਵੈ।।ਤਾਮੇਪ੍ਰਸਾਦਸਵੇਰੇ
ਸਾਹਿਬਦੀਰਸਨਾਵਾਸਤੇਲੇਆਵਾਂ।।ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਅਭਇਸਅੰਧੇਗੀਕਰਿਕੈਕਿਛਨੇਜਹਾਜਿਰਲ
ਤੇਹੋਨੀ।।ਕਿਤਨਿਅੰਸਰਪਾਨੁਤਾਂਬੇਦੀਪ੍ਰੀਮੇਅ
ਹਾਰਪੁਰਦਾਰੈ।।ਪ੍ਰਸਾਦਚਾਰਘੜੀਆਪਿਛੇ
ਹੋਵੈਗਾ।।ਪਰਗੁਰੂਕੀਰਜਾਇਤੇਰਾਜੀਰਹਿਲਾਵੈ

ਸਿਖੀਦਾਧਗੁਹੈ॥ ਜੈਸੇਇਸੜੀਨੁਭਰਤੇਦੀਅ॥
ਗਿਆਮਨਦੀਪਰਵਾਣੁਹੈ॥ ਤੈਸੇਭਗਤਾਂਨੁਮਹ॥
ਗੁਜਦੀਅਗਿਆਪਰਵਾਨਹੈ॥ ਤੂਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਅ
ਅਗਿਆਤੇਗਜੀਰਹਾ॥ ਸਭੁਸੇਵਾਕਛਲੁਤੇਨੁ
ਇਸਥੀਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਓਸਿਦਾਓਧਾਰੁ
ਵਾਹਗੁਰੂਦੀਇਛਾਮਨਦਿਕਰਿਕੇਹੋਇਆ॥ ੧੫
॥ **ਸਾਖੀਚਰਚਲੀ** ॥ ਗੁਜਰਜਾਤਦਾਛੁਹਾਰੁ
ਸੀ॥ ਤੇਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਨੁਮਿਲਿਆ॥ ਤਾਂਓਸਾਮ
ਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਜੁਮੇਸਾਗਦਿਨੁਆਪਣੇਕੰਮ

ਵਿਚਲਗਾਹਿਦਾਹਾਂ॥ ਮੇਗਭੀਕਿਵੈਉਧਾਰੋ
ਵੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਮੀਮਿਤਵੇਲੇਉਡਕੋਜ
ਪਜੀਪੜਨਾ॥ ਤੇਜੋਕੋਈਗਗੀਬੁਦਾਕੰਮੁਹੋਵੈਸੇ
ਗੁਰੂਕੋਨਾਮਿਤਜਾਂਦਕੋਕਰਿਦੇਵਲਾ॥ ਤੇਜੋਕਮ
ਈਕਰੋਸੇਦਸਵੈਧੁਉਸਦਾਗੁਰੂਕੋਨਾਮਿਤਵੇਵਲਾ
ਭਿਸਿਨੁਇਸੇਪ੍ਰਕਾਸਕਈਬਰਸਸਿਖਾਈਸੇਵਕ
ਗਦਿਅਾਂਬੀਤੇ॥ ਇਕਦਿਨੁਇਕਸਾਧਹੈਸਨਿ॥ ਤੇ
ਕਿਸੇਨੇਤੁਹਮਤਵੇਕੇ॥ ਰਾਜਦਾਮਰੇਬੰਧਾਇਰਿਤੇ
ਹੈਸਨਿ॥ ਤੇਅਧੀਗਤਵੇਸਮੇਭਯਪੰਡਤਖੰਨੇਬੀਲਿ

੧੩

ਕਸੇ॥ ਗੁਜਰਲੁਹਾਰਦੇਘਰਆਏ॥ ਓਨਕਹਿਆ
ਪ੍ਰਸੇਸਰਦੇਨਮਿਤਾਅਸਾਡੀਅਗਦੀਆਵਏ॥ ਜੰ
ਓਸਗਟੀਆਂਵਏੀਆ॥ ਤਓਨਦੀਖੁਸੀਕਰਿਕੇ
ਗੁਜਰਨੂਤੀਨਕਾਲਦੀਜੋਤੀਹੋਗਈਜਾਂਗੁਰਾਪਾਸਿ
ਗਾਇਆਤਾਂਸਤਿਗੁਰੂਤੀਪ੍ਰਸਿਨੁਹੋਏ॥ ੧੬॥ ਸਾਖੀ
ਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਨਾਂਈਧਿਝਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਦੇਦਰ
ਬਾਰਅਗੇਆਇਰਹਿਆ॥ ਨਾਲੇਪਾਂਟੀਗਰਮੁਕ
ਰਿਕੇਸਿਖਾਂਨੂਇਸਨਨੁਕਰਾਵੇ॥ ਨਾਲੇਸਿਖਾਂਨੁਚਾਪੀ
ਕਰੇਗੁਗਛਕਾਵੇ॥ ਸਾਖੀਗੁਰੂਕੀਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰੇ॥ ਇ

ਕਦਿਨਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਥਾਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਜੁਮੇ ੧੪
ਨੂਓਪਦੇਸੁਕੋਗ॥ਬਚਨੁਹੋਆ॥ਮੁਗੀਦੁਮੁਰਦਾਕਹੀ
ਦਾਹੈ॥ਤੇਗੁਰੂਗੋਰਹੈ॥ਜਬਾਮਰਤਕਦਾਅੰਗੁਕੋਈ
ਨਹੀਹਲਦਾਤਾਗੋਰਦੀਲਾਇਕਹੈਦਾਹੈ॥ਜਬਸਿਖ
ਦੇਮਨਵਿਚਹੁਤਕਾਹੁਦੁਰਹੈਦਾਹੈ॥ਤਾਂਸਿਖਗੁਰਾਂਦੇ
ਗਿਆਨਵਿਚਜਾਇਸਮਾਵਦਾਹੈ॥ਦੇਖੇਸੈਨੁਨਾਈਜ
ਬਮਨਲਾਇਕੇਸਾਧਾਦੀਦਹਿਲਕੀਤੀ॥ਤਾਂਭਗਵਾਂ
ਨਥਾਸਦਾਹੁਪਧਾਰਿਕੋਗਾਟੇਨੂਗੀਝਾਇਆਏ॥ਤੂੰਭੀ
ਐਸਾਹੀਹੋਵਿਚਗੁ॥ਤਾਂਥਾਸਨੇਐਸੇਹੀਸਿਖਾਂਦੀਆਦਹਿ

ਲਾਂਕੀਤੀਆਂ। ਓਸਨੂਜਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਈ। ਤੇਉਸ
ਦੇਸਰੇਕਰੰਬਦਾਉਧਗੁਰੋਆ॥ ੧੧॥ ਸਾਖੀਰੋਡਰ
ਲੀ॥ ਪਉੜੀਪੰਦੁਮੀਚਲੀ॥ ਪਰੋਜੁਲਕਾਪਗਮ
ਹੰਸਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਧਾਗੀ॥ ਮਲੂਸਾਹੀਸੁਗਮਾ
ਵਡਾਭਗਤੁਭਈਕੇਦਾਗੀ॥ ਦੀਪਾਦੇਉਨਗਾਇਲਦ
ਸਬੁਲੇਦੇਜਾਈਅੰਬਲਿਹਾਗੀ॥ ਲਾਲੁਸੁਲਾਲੁਬੁ
ਧਵਾਰਵਰਗਾਜੀਵੰਦਾਪਰਉਪਕਾਗੀ॥ ਜਗਾਧਰ
ਲੀਜਾਲੀਅੰਸੀਸਾਨੁਲੇਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਖੰਨਮਾਈਅ
ਪਉਪੁਤੁਹੋਗੁਣਗਾਹਕਗਬਿਦਭੰਡਾਗੀ॥ ਜੇਧਰ

ਸੇਈਆਦੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾਕਰਦੁਤਰਤਾਗੀਪੂਰੇਸਤਿ ੭੫

ਗੁਰਪੇਸਸਦਾਗੀ॥੧੮॥**ਸਾਖੀਰੋਰੁਚਲੀ॥**ਪੋਰੁ

ਲਕਾਗੁਰੂਮੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸਿਮਾਇਆਮਗਇਕੋਆ

ਰਦਾਸਕੀਤੀਗਗੀਬਨਿਵਾਜਜੀ॥ਪਗਮਹਿਸਕੋਸੇ

ਰੇਤੇਹੈ॥ਬਰਨੁਹੋਇਆਭਾਈਪਾਰੇਤੈਨੁਮਸੀਪਗਮ

ਹਿਸਾਂਦੀਸਾਖੀਸੁਣਾਂਉਨੇਹਾਂ॥ਜੇਤੂੰਸੁਣੇਤੇਮਨਿਦਿਚ

ਵਸਾਏਗਾਤਾਤੂਭੀਪਗਮਹਿਸੁਹੋਵੇਗਾ॥ਤੇਜੇਤੇਹੀਸੇ

ਗਤਕਰੇਗਾ॥ਤੇਸਨੂਭੀਪਗਮਹਿਸਦਾਸਾਪ੍ਰਪਤਹੋਵੇਗੀ

॥ਹਿਸਾਇਸਕੇਤਾਂਈਕਹੀਤਾਹੈ॥ਜੇਸਮੁਦ੍ਰਿਕੇਬੀਚਜਾਇ

ਕੇ ਮੋਤੀ ਚੁਗਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਜ ਲੁਭੇ ਦੁਧਾਇ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇ
ਥਨਾ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਾਂ ਥਨਾਂ ਦੀ ਉਂਜ ਪਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਉਂਜ ਪਾਂਓ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਦੁਧ ਦੀ ਅੰਛੂਟੀ ਅਹੋ ਜਾ
ਤੀ ਅਹੋ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਦੁਧ ਦੀ ਅੰਛੂਟੀ ਅੰਖਾ ਜਾ ਤੇ ਹੋ
ਤੇ ਜ ਲੁਭੇ ਦੇ ਤੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੇ ਪਰਮ ਹੋ ਸਹੋ ਸ ਓਹੁ ਕਰ
ਤੇ ਹੋ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਜੋ ਹੋ ਜੋਈ ਮਾਣ ਕੇ ਮੋਤੀ ਹੋ॥
ਇਸ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੇ ਸੁਲੇ ਕਰ ਉਲਕੀ ਬੁਧ ਬੀਚ ਵੀਚਾਰ
ਅਨੁਪਾਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋਤਾ ਹੋ ਜੋਈ ਉਸ ਕੀ ਉਂਜ ਤੇ॥ ਦੇ
ਹ ਅਰਾਮ ਮਾਜੇ ਦੇ ਕਠੇ ਪਏ ਭਾਸਤੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਏ ਕਠਾ ਪੁ

ਤੁ

ਤਲਾਕਾ ਪੁਤਲਾ ਸੋ ਵਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ਜੋ ਦੇਹ ੭੬

ਅਨਿਤ ਹੈ। ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ। ਤੇ ਅਤਮਾ ਸਤ ਹੈ ਚੇ
ਤੰਨ ਹੈ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ਏਹੁ ਭਗਮ ਕਰੁ ਕੇ ਦੇਹ ਦੇ ਧਰਮ
ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਪਏ ਭਾਸਤੇ ਹੈ। ਮਰਨ ਦੇ ਹਕਾਧਰ ਮੁਹਿ
ਏਹ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੈ ਮਰਨਾ ਹਾ। ਜੜ੍ਹ ਧਰਮ ਦੇ ਹਕਾ ਹੈ ਏ
ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੈ ਮੈ ਅਪਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਦੁਖ ਧਰਮ ਦੇ ਹ
ਕਾ ਹੈ ਏਹੁ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੈ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਜਬ ਵੀ ਚਾਹੁ ਬੁਧ ਸਿ
ਉਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਾ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈ ਤੋੜੁ ਈ ਕਾਲਾ ਇਸਾ ਬਿਤ
ਹਾ। ਜਾ ਪਛੇ ਦੇ ਕਰਮ ਹੁਣ ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਮ

ਗੋਭੋਗਾਗਾਤਾਂਡੈਕਾਠਸਤਿਹੋਮਾ॥ ਬਹੁਕੁਏਹੀਪੁ
ਮੇਸਰਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਏਹੀਸਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਏਹ
ਚੇਤਨੁਜਾਣਤਾਹੈ॥ ਤਾਭੇਏਹਚੇਤਨੁਹੈ॥ ਜੇਨਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇਛਤੀਹਾਮੀ॥ ਮੁਤਬਾਸਨਾਦੇਵਿਚਰੋਤੇਹੈ॥
ਤਾਂਬਾਸਨਾਨੁਤਾਮਨੀਦਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੀਖਾਂਵਦਾਹੈ
॥ ਤਾਏਸਨੁਹੀਮਨੀਦਹੋਦਾਹੈ॥ ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇ
ਬਸਤੁਬੁਕਚੇਬੀਚਰੁੰਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਬੁਕਚੇਨੁਤਾ
ਮਨੀਦਨਹੀ॥ ਜੇਏਹੋਪਾਹਿਰੇਤਾਂਏਸਨੁਮਨੀਦਹੋਤ
ਹੈ॥ ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇਪ੍ਰਗਾਣਕਾਗਤਾਂਭੇਲਿਖੇਹੁਏ

ਹੈਨੀ। ਕਾਗਦਨੁਤਾਮਨਿਦਨਹੀ। ਜੇਏਹੋਸੁਣਦਾਪੜ ੭੭
ਦਾਹੈ। ਤਾਂਏਸਨੁਹੀਮਨਿਦਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਮਨਿਦਰੂਪਭੀਏ
ਹੀਏ। ਜੇਬੁਧਵੀਚਾਰਕਰਿਕੈ। ਮਾਪਨੁਸਗੀਰਤੇਭੀਨਜ
ਣਾ। ਤਾਂਏਹੀਪਗਮਹੀਸੁਹੈ। ਜੇਮਾਪਨੁਸਗੀਰਤੇਨਿਅ
ਰਾਜਾਏਗਾ। ਤਾਂਸਗੀਰਦੇਰਸਾਂਵਾਸਤੇਪਾਪਨਕਰੈਗਾ।
ਜੇਸੇਕਮਲਜਲਮੇਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਏਮਨੁਭੀਸਕਾਸੁਰਜ
ਵਲਿਹੋਤਾਹੈ। ਤਾਂਜਲਕਾਭੀਸਨੁਸਪਗਮਹੀਹੋਤਾਹੈ। ਤੇ
ਸੇਪਗਮਹੀਸਵਿਚਜਗਤਦੇਗਹਿਦੇਹੈਨੀ। ਤੇਏਮਨੁਭੀਦ
ਮਾਤਮਵਲਹੀਦਾਹੈ। ਤਾਂਦੇਹਦੇਦੁਖਾਂਸੁਖਾਂਦਾਹਰਖਸੇ

ਗਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਵਰਤਣ ਹੋਗ ਮਗਿ ਮਨੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿ ਮਾਈ
ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਜਗਤ ਨੂਪੁ ਪਨ ਵਤਿ ਜਾਂਣ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਾਂ
ਓਨ ਨੂ ਬੰਧ ਨੂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਭਾਈ ਪਰੇ ਵਰਤਣਿ ਲ
ਗਾ। ਮਾਪ ਭੀ ਉਧੋਰੇ ਤੇ ਸਭ ਸਨ ਬੰਧੀ ਮਾਂ ਦ ਭੀ ਉਧਾਰ
ਕੀ ਮਾਂ॥ ੧੯॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥** ਮਾਨੁ ਜਾਹੀ ਗੁਰੂ
ਮੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਮਾਇ ਕੈ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀ॥ ਜੁ ਮ
ਸੀ ਨੋ ਕਹੀ ਮਗਲ ਦੀ ਕਰ ਦੇਹਾਂ। ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕ
ਹੋ॥ ਜਿ ਸਕਰਿ ਮਸਾਡਾ ਦੇ ਬੇ ਭੀ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਮ
ਗੇ ਭੀ ਉਜਲਾ ਮੁਖ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾ ਦਿ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾ

ਭਾਈ ਮਾਨੂ ਦੇ ਹਾਮਨਿ ਤਹੈ। ਏਹੁ ਤਾਮਗੋਹੀ ਬਿਨਸੀ
ਆਹੇਈ ਮਾਂਚੈਨਿ। ਤੇ ਮਾਤਾ ਮਾਸਤਿਹੈ। ਏਹੁ ਕਿਸੈਦ
ਮਾਰਿ ਮਾਮਰਦਾਹੀ। ਮਾਪਦੇ ਵਰਨਾ ਮਾਮਦੀ ਕਿਰਿ
ਮਾਭੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਨ ਕੈ ਕਰੀਏ। ਤੇ ਗਿਅਨੁ ਭੀ ਦਿੜਹੈ
ਵੇ। ਏਹੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮਰਜਨ ਨੂਓ ਪਦੇ ਸੁਕੀਤਾਹੈ। ਜਿ
ਜੁਧੁ ਭੀ ਕਰੀਐ ਮਰਦਾਨੁ ਭੀ ਕਰੀਐ ਤੇ ਮਾਪਲੀ ਦੇਹ
ਦੇ ਬਿਨਸਨ ਦਾਸਹਿ ਸਨਾ ਕਰੀਏ। ਜੇ ਭੀ ਨ ਬਾਤਾਏ ਕ
ਠੀ ਮਾਂਹੁ ਦੀ ਮਾਂਚੈਨਿ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਗੀਰੁ ਬਿਨਸਿਦਾਹੈ।
ਇਕੁ ਸਮਾਜੇ ਸੁਵਾਸਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਹੋਰਹਿਦਾਹੈ। ਦੁਜਾ

੭੮

੦

ਜਿਸ ਪਿਥ ਮੀਤੇ ਸਗੀ ਗਗਿਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਓਹ
ਜਾਗਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਤੀਸਰਾ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਕਰਿ ਪਾਣ
ਜਾਂ ਵਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਕੋ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਰਿ ਬਿਸਲੇ ਹੁ
ਦੇ ਹੋ ਨਿ ॥ ਜਾਂ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਪੁੰਨ
ਦਾ ਮੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਹ ਤੀਨ ਇਕੋ ਨਾ ਹੋਵਨਿ ਤਾ
ਆਪਕਾ ਲਾਇਸ ਦੀ ਗਛਿ ਆਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਆਪੇ
ਉਪਾਧਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਨ ਕੀਜੈ ॥ ਜੇ ਜੁਧ ਜਹੂਰ ਆਇ
ਥਲੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿ ਮਾਂਝੋ ॥ ਤਿਅੰ ਦੀ ਸੀਕ ਨਾ ਕੀਜੈ ॥ ਤੇ
ਜੇ ਕੁਛੁ ਖਾਇ ਲਿਖਾਵੀ ॥ ਮੇਜੇ ਜਿਖਾਸ ਧਨਾ ਲਵੀ ॥

ਕੇਖਈਸੀ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਲੁ ਮਲੁ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲ ੭੬
ਗਾਵਰਤਨਾ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਲੁ ਦਵੰਡ ਪਾਵਲ ਕਰਿ
ਕਾਲਿ ਮਾਣਹੋ ਮਾ॥ ੨੦॥ **ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ॥** ਭ
ਈ ਕਿਦਾਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣਿ ਗਾਇ ਮਾ॥
ਕੇਸਾਗ ਜਗਤੁ ਕਾ ਮੁਕੋਰਧਾ ਵਿਚ ਪਾਇ ਮਾਜ ਲਦਾ
ਹੈ॥ ਕਿਵੈ ਮੈਨੁ ਤੁਸੀ ਗਿਖਿਓ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਜੇ
ਵੇਖਨ ਨੂ ਅਗਨਿ ਲਗਾਈ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਮੁਗ ਬਨ ਸੇਕੁ ਦਕੇ
ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਤੈਸੇ ਜਗਤ
ਵਿਚ ਕਾ ਮੁਕੋਰਧਾ ਵਰਤਿ ਮਾਹੋਇ ਮਾਹੈ॥ ਜੇਸਾ ਧਸਿ

ਗਤ ਵਿਚ ਅਵਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਸੀਤ ਲੁਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ
ਨਿ। ਤੇ ਜੋ ਸਬਦ ਬਾਲੀ ਦੇ ਸਮੁਲ ਵਿਚ ਰੁਕ
ਕੀਲੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਸੀਤ ਲੁਹੇ ਅੰਦ
ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਕਰੁ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇ
ਵਾਹਿਲ ਕਰੁ ਏ ਸੇ ਥੀ ਤੇ ਨੁਗਿ ਅਨੁਹ ਦੇ ਗਾ। ਤਾਂ
ਭਾਈ ਕਿ ਦਾ ਗੀਤ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਯੀ ਦਾ ਵਚਨੁ ਦਿ
ਨਕੀਤਾ ਓਸ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਇ ਮਾ। ੨੧॥ ਜਾਖੀ ਰੋਰ
ਰੁਚ ਲੀ॥ ਦੀ ਪਾਜਾਤਿ ਦਾ ਦੇ ਉਤੇ ਨਗਾਇਲ ਦਾ
ਸਤੇ ਬੁਲਾਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਾ ਜੀ ਪਾਸਾ ਮਾਇ ਸਗਨ

ਪਰੇਜੇਅਸਨੂਜਨਮੁਅਰਨੁਥੀਰਖੀਏ॥ਤਾਂਵਚ ੨੦
ਨੁਰੇਅਗ॥ਤੁਸੀਵਾਹਗੁਰੁਦੀਭਗਤਿਕੋਗ॥ਤਾਂਥਨ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਨੂਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੈਸੁਣਾਂ
ਈਅੰ॥ਭਗਤਿਕਿਸਨੂਕਾਰਿਦੇਹੈਨੀ॥ਤਾਂਬਚਨੁਰੇ
ਅਯਜੇਤਸਮੇਅਹਾਂਗਾਜਨੇਅਯਇਅਯਉਤਪਤਿਕੀ
ਤੀਤੇਥਸਨੂਬਚਨੁਕੀਤਾਤੂੰਸਭਨਜੀਅਨੂਉਤਪਤਿ
ਥੀਕਗ॥ਤਿਅਪਦੇਅਮਧੀਨਕਰਿਕੈਏਨਨੁਭਰਾਮਾ
ਊ॥ਤੇਚਾਰਦੇਵਤੇਅਪਦੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਣਵਾਸਤੇ
ਕੀਤੇ॥ਤਿਨਿਪੁਰਖਤੇਇਕਾਇਸਤੀਜੇਏਨਚਹੁਵਿ

ਚਹੁਇਕਦੀਤੀਸਰਨਜੋਮਾਵੈਸੋਮੇਰੁਮਾਇਮਲੇ
ਗਾ॥ਇਕੁਬੈਰਾਗੁ॥੧॥ਦੁਜਾਜੋਗੁ॥੨॥ਤੀਜਾਗਿ
ਅਨੁ॥੩॥ਤੇਚਉਥੀਭਗਤਿ॥੪॥ਪਰਵੈਰਾਗੁਤੇਜੋ
ਗੁਤੇਗਿਆਨੁਏਹੁਤੀਨੋਪੁਰਖਹੈਨਿ॥ਓਨਨੁਕਸਿਗ
ਦੇਬਾਲਿਤੇਮਾਇਅਬੁਮਾਲੈਦੀਹੈ॥ਪਰਭਗਤ
ਮਹਾਂਰਾਜਦੀਪਤਿਭਿਤਾਇਸਤੀਹੈ॥ਤੇਮਾਇਆ
ਨਟਦੀਹੈ॥ਤਾਂਭਗਤਨੁਮਾਇਅਨੁਹੀਮੇਰਸਕਤ
॥ਹੋਰਨਕਰਮਾਨੁਮੇਰਲੈਦੀਹੈ॥ਤਾਂਓਨਾਸਿਖਾਂਮ
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਮਹਾਂਰਾਜਏਨਾਚੈਰਾਦਾਸਹੁਪਾਕਿ

ਠਪਾਕਰਿਕੈਕਹੀਐ॥ ਜੇਅਸੀਸਮਾਇਕੈਠਨਦੀ ੨੧
ਸਰਨਹੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹਈਐ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਬੇ
ਲੇ॥ ਜੇਬੈਗਾਗੁਭੀਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦਾਹੈ॥ ਇਕਏਹੁਹੈ
ਜੇਘਰਬਾਰਬਸਤੁਭੇਜਨਸਭਤਿਆਗੁਕਰਨਾ॥
ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰੀਤਵਾਸਤੇਤੇਦੂਜਾਬੈਗਾਗੁਏਹੁਹੈ॥
ਜੇਸਤਿਗੁਗੰਥੀਜੇਸੁਣਿਅਹੈਜੇਜਗਤੁਅਨਿਤਹੈ
ਤਾਂਹਿਦੇਕਰਿਕੈਪਦਾਰਥਾਵਿਚਲੀਨਨਹੋਵਣਾ॥ ਤੇ
ਵਰਤਣਮਾਤ੍ਰਵਰਤਣਕਰਿਲੇਵਣੀ॥ ਤੇਜੇਗੁਭੀਦੁ
ਇਪ੍ਰਕਾਰਹੈ॥ ਇਕਤਾਂਕਸਟਜੇਗੁਹੈ॥ ਜੇਅਸਟਾਂਗ

ਜੇਗੁਪ੍ਰਾਂਤਾਂਅਮਥੀਆਦਕਰਣਾ। ਦੂਜਾਏਹੁਯੋਗੁ
ਹੈਮਨਨੁਵਾਸਨਾਥੀਰੋਕਕਰਿਵਾਹਗੁਰੂਦੇਭਜਨਸਬ
ਦਨਾਇਜੇਜਨਾ। ਤੇਗਿਆਮਨਭੀਦਇਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈ। ਜੋ
ਸਤਿਗੁਰਾਂਥੀਜੇਸਮਾਇਆਹੈਜਗਤੁਤੂਠਾਹੈ। ਤੇਆ
ਤਮਾਹੀਸਰਬਦਿਚਸਤਿਹੈ। ਜੋਸਗਬਿਦਿਖੇਦਾਹਗੁਰੂ
ਦਗੁਪ੍ਰਜਾਂਟਕੈਗਾਗਦ੍ਰੋਖਗੁਪੀਮੈਲੁਭਿਦੇਥੀਧੋਵਣੀ। ਤੇ
ਦੂਜਾਸਰਵਨਿਅਨਹੈ। ਜੋਸੁਣਨਾਮਰੁਕਮਾਵਣਾ।
ਏਕਭਗਤਿਹੈ। ਤੇਦੂਜਨੋਪਭਗਤਹੈ। ਤੇਭਗਤਿਏਹੁ
ਹੈ। ਜੋਦਾਹਗੁਰੂਸੁਆਮੀਜਾਂਟਨਾ। ਆਪਿਨੁਸੇਵਕ

ਜਾਂਦਾ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਪਛਤਾ॥ ੨੨
ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਤਿਸੁ ਅਗੋਗਾ ਖੋ॥ ਪਭ ਕੀ ਮਾਗੀ ਮਾਮ
ਨੇ ਮਾਥੇ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਚੋਗੁਣ ਕੇ ਗੰਗਾ ਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ
ਸਦਾ ਦਿਆਲੁ॥ ਤਾ ਤੇ ਏਹੁ ਵਚਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭੇ ਸਿਖ ਰ
ਇਣ ਦਾ ਸਥੀ॥ ਅਏ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿਲਕ ਰਨ
ਲਗੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਹਿਤ ਕੀ ਤੋਨੇ॥ ਸਭ ਨਾ
ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਤੇ ਮਾ॥ ੨੩॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥** ਭਾਈ ਲ
ਲੂਬੁ ਧਵਾਰ ਤੇ ਵਗਾ ਜੀਵ ਦਾ ਹਾਜਰੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਜੀ
ਦੇ ਮਾਏ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਮਾਸਾ ਭਾਉ ਧਾਰੁ ਕਿਉ

ਕਰਿਹੋਵੈ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਂ
ਨਹੋਰੁ ਕੁਝ ਨਹੀ॥ ਪਰਉਪਕਾਰ ਭੀ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ
ਹੈ ਇਕ ਜੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਹੋਵਨਿ ਸੇ ਆ
ਪਭੀ ਜੁਗਤ ਨਾਲ ਵਰਤਨਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗੀ ਬੰਨ੍ਹ ਅ
ਸਥਾਨੁ ਭਜਨ ਦਾਲਿ ਅੰਨੁ ਵੰਡਿ ਖਾਵੀਐ॥ ਬਹੁੜ
ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਥੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕ
ਰੀਐ॥ ਤੇਰਾ ਸਨਕ ਰਿਕੇ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੀਐ
॥ ਬਹੁੜ ਗਿਆਨ ਧਿਅਨ ਦਾ ਭੀ ਰਸ ਸਨਕ ਰਿਉ
ਪਦੇ ਸੁਕੀਐ॥ ਤੇ ਮਨਕ ਰਿਕੇ ਭੀ ਸਭ ਸਦ ਭਲਾ

ਮੰਗੀਐ॥ ਤਾਂਓਹਿਸਿਖਾਐਸੇਹੀਸਰਨਸਿਖਾਂਦੇ ੨੩
ਨਾਲਪਰਉਪਕਾਰਕਰਨਿ॥ ਤਾਂਓਨਾਦਾਏਸੇਸੇਵ
ਦਹਿਲਕਰਿਕੈਓਧਾਰੁਹੋਆ॥ ੨੩॥ **ਸਾਖੀ**
ਰਚਲੀ॥ ਜਗਾਜਾਤਧਰਣੀਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀ
ਦੀਸਰਨਗਾਇਆ॥ ਜੋਮੇਨੁਤੁਸੀਬਚਨੁਕਰੋਤ
ਮੇਘਾਰਿਬਾਰਛਡਿਕੈਫਕੀਰੁਹੋਜਾਂਦਾਹਾਂ॥ ਮੇ
ਇਕੁਜੇਗੀਨੂਮਿਲਿਆਸਾਂ॥ ਤਾਂਓਸਅਗੀਖਅ
ਹੈ॥ ਜੋਘਰਬੰਧਨਹੁਪਹੈ॥ ਤੂੰਪ੍ਰਥਮੇਘਰਬਾ
ਰਦਾਤਿਆਗੁਕਰਿਆਵੈ॥ ਤਾਂਬਹੁੜੇਮੇਤੁਸਨੁਓ

ਪਦੇ ਸੁਕਰਨਾਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੋ ਗਿਕੀ। ਤਿ
ਅੰਤੇ ਪਾਗਿਛੋ ਡਿਅ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਫਕੀ
ਰਹਈ ਅੰਤੇ ਕਉਣ ਪੜਦੇ ਫਿਰਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਵ
ਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਜਲ ਦੇ ਗਹਿਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੂਰਜ ਵਾ ਲਿਧਿ
ਅਨੂਰਖ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਚੇ ਗੁਸਤ ਦੇਰ
ਹਿਦੇ ਹੋਨ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਸੇ ਵਧਾਹਿ ਲਕਰ ਦੇ
ਹੋਨ। ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਥੀ ਲੇਖਾ ਵੇਗਾ। ਤਾਂ
ਆਪਣੇ ਤਪਦਾ ਬਲੁ ਨੂਵੀਂ ਡਿਦੇ ਵੇਗਾ। ਤੇ ਜੇ
ਗੁਸਤੀ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤਿ ਕਰੇਗਾ। ਓਹ ਭੀ ਉਸਤੇ ਰਹੇਗਾ।

ਤੇ ਜਿਸ ਸਾਧ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਓਹ ੨੪
ਭੀ ਭੀ ਸਨੁ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜੇ ਸੇ ਗਊ ਨੁ ਕੋਈ ਘਾਸੁ
ਅਗੁ ਖਾਇ ਦਿਖਵਾਂਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਦੁਧੁ ਦਹਿ
ਲੈਦਾ ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਗਾ ਵਿਚੇ ਕਿਸਤ ਦੇ ਸਿਖਾ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਿਲ ਕਰੈ ਭੀ ਸਦਾ ਉਪਾਹੁ ਏਸੇ ਕਰਿ ਹੋਅ
॥ ੨੪ ॥ **ਜਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ** ॥ ਭਾਈ ਖਨੂ ਤੇ ਭਾਈ
ਮਾਹੀ ॥ ਮਾਦੋ ਨ ਪਿਠੀ ਪੁਤੁ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦੁ
ਭੰਡਾਰੀ ਖੜੀ ਹੋ ਸੀ ॥ ਏਹੁ ਭੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ
ਸਰਲ ਗਾਏ ॥ ਗਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਕੋਈ ਮੇਸਾ ਗੁਣ

ਕਹੀ ਮੇ॥ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਭੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ॥
॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਅਮ ਹਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤਿ ਸਭਨਾ
ਗੁਣ ਦਾ ਗੁਣੁ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਕਹਿਅ ਭਗਤਿ ਕਿ
ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਹੁਕਮੁ ਹੋਅ ਭਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਦੀ ਭਗਤਿ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਧਾ ਭਗਤਿ ਹੈ॥ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰ
ਮ ਭਗਤਿ ਹੈ॥ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਮ ਭਗਤਿ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਅ
ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਖੋਲ ਕੇ ਤਿਨਾ ਹੀ ਭਗਤਾ ਦਾਸ
ਗੁਪਕ ਹੀ ਮੇ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਅ ਨਧਾ ਭਗਤਿ ਨੇ ਪ੍ਰਕ
ਰਦੀ ਹੈ॥ ਪਰੁ ਜੇਸ ਦਾ ਵਿਚੈ ਇਕੁ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ॥

ਸੋਤੀਕਾਭਿਆਣਕਰਦੀਹੈ॥ ਜੇਨਵਹੀਪ੍ਰਕਾ ੮੫
ਗੰਦੀਪ੍ਰਪਤਹੋਵੈ॥ ਤਾਂਵਹਗੁਰੂਵਿਚਮਿਲਾਇ
ਦੇਦੀਹੈ॥ ਸਿਪ੍ਰਸਮੇਏਹੁਭਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇ
ਵਚਨਸਰਧਾਸੰਜੁਗਤਸੁਵਨਕਰਨਾ॥ ਦੂਜੀਏਹੁਭ
ਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਅਪਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਨਾ॥ ਤੀਜੀਏਹੁ
ਭਗਤਿਹੈ॥ ਜੋਗਮਨਾਮਬਿਨਨਾਅਪਣਾਸਮਧਾਹੁ
ਜਾਨਨਾ॥ ਸਾਸਿਸਾਸਿਸਿਸਿਮਰਨੁਕਰਨਾ॥ ਚੌਥੀਏਹੁ
ਪੈਜੋਪ੍ਰਸੇਸੁਦੇਚਰਨਾਦਾਇਅਨੁਕਰਨਾ॥ ਤੇਸੀਤਾਂ
ਦੇਚਰਨਧੇਵਦੇਤੇਸੀਤਾਂਪੁਪਾਣੀਪਖੇਚਾਪੀਦੀਟ

ਹਿਲਕਰਦੀ॥ ਪੰਜਵੀਸੀਤਾਂਸਾਧੰਗੁਓਤਮਭੋਜ
ਨਾਦੀਬਸਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ ਛੇਵੀਗੁਰਾਂਦੇ
ਰਨਾਦੀਗੁਰਾਂਦੇਦੁਆਂਗਾਦੀਸਦਾਬੀਦਨਨਮਸਕ
ਰਕਨੀ॥ ਪ੍ਰਦਖਲਾਕਰਦੀ॥ ਸਤਿਭੀਭਗਤਿਆ
ਪ੍ਰਦਾਸਜਾਂਨਲਾ॥ ਤੇਮਹਾਂਗਜਨੂਸੁਆਮੀਜਾਂਦ
ਨਾ॥ ਸਭਤਨੁਮਨੁਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਜਾਂਦਨਾ॥ ਅਠ
ਵੀਏਹੁਭਗਤਿਹੈ॥ ਸੁਮਹਾਂਗਜਨੂਆਪਲਾਸਖ
ਮਿਤ੍ਰਜਨਲਾ॥ ਜੋਮੀਤਦਭਬਾਹੀਚਿਤਵਤਹੈ
॥ ਤਾਂਮੇਰੇਮਹਾਂਗਜਮੀਤਹੈਨਿ॥ ਜੋਕਰਨਗੋਸੇਮੇਰੇ॥

८६
ਭੁਲਾਹੀਕਗਨਿਗੇ॥ਤੇਨਾਵੀਏਹੁਭਗਤਿਹੈ॥ਤ
ਨਮਨੁਪਨੁਸਭੁਦਾਹਗੁਰੂਸੇਪਛਰੁਲਾ॥ਅਪ
ਣਕਛਨਜਨਲਾ॥ਏਹੁਨਉਧਾਭਗਤਿਹੈ॥
ਬਹੁਰੇਪੇਮਾਭਗਤਿਕਹਿਤੇਹੈ॥ਜੈਸੇਬਿਛਕਾਫ
ਲੁਹਤਾਹੈ॥ਜੈਸਾਵਾਹਤਾਹੈਤੇਕੋੜਾਹਤਾਹੈ॥ਜੈ
ਪੀਲਾਹਤਾਹੈਤਉਖੁਦਾਹਤਾਹੈ॥ਤੇਬਿਛਕੇਬੀਚ
ਹੀਰਸੁਲੇਤਾਹਿਤਾਹੈਤੇਲਾਲੁਹਤਾਹੈ॥ਸ੍ਵਾਦਉਸ
ਕਾਮਿਠਚਤਾਹੈ॥ਤੇਸੇਜੋਮਹਾਂਗਜਕੇਪ੍ਰਮੀਹੈਨਿ॥
ਸੇਏਹੁਭਨਾਕੇਲਛਨਹੈਨਿ॥ਪ੍ਰਥਮੇਰੁਦਨਕਰਤੇਹੈ

ਅਰੁਭੇਸਾਸਲੇਤੇਹੈਤਾਂਤੇਉਨਕਾਮੁਖਪ੍ਰਸੰ
ਸਾਂਵਾਂਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗੁਜਿਉਪ੍ਰਮਵਧਤਾਹੈਤੇਅ
ਹਾਰਦਿਅਹਾਰੁਘਟਤਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਤੇਉਨਕਾਮੁ
ਖਪ੍ਰੀਲਾਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਗੁਜਿਉਜਿਉਸੀਤਾਂਕਾਸੀਗੁਰ
ਤਾਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਉਨਕਾਵਚਨਾਵੇਸਾਮਝਣਕਰਿ
ਮੁਖਲਾਉਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਮਹਾਂਗਜਕੀਪੀਤਗੁਪੀ
ਮਿਸਟਾਂਉਨਕੇਬੀਚਅੰਨਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਂਗਿ
ਅਨਕੀਸਾਮਝਉਨਕੋਹੋਇਅਵਤੀਹੈ॥ ਜਿਉਜਿ
ਉਗਿਅਨਕਾਅਭਿਅਸੁਕਰਤੇਹੈ॥ ਤਿਉਤਿਉਪ

ਗੁਰਗਤਿਅਨਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੋ। ਤੋਜੀਉਅਰੁ ੯੭
ਈਸਰਮੇਭੇਦਤਾਵਿਸਾਇਆਂਉਤੀਹੋ। ਸੋਈ
ਸਤਚਿਤਅਨੰਦਰੂਪਈਸੁਹੋ। ਸੋਈਸਤਿਚਿ
ਤਿਅਨੰਦਰੂਪਜੀਵਹੋ। ਪਰੇਤਾਕਭੇਦਹੋਸਹਿ
ਕਾਮਤਾਮਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਕਾ। ਜੀਉਅਗਿਆ
ਨਕਰਿਸਹਿਕਾਮੀਹੋ। ਈਸਰਗਿਆਨਕਰਨਿਹ
ਕਾਮੀਹੋ। ਸੋਕਾਮਨਾਮਰੁਨਿਹਕਾਮਤਾਦੇਵੈਕਲ
ਪਤਹੋ। ਜੇਈਸਰਨਿਹਕਾਮਤਾਕੇਭੇਦਕੋਤਿਆ
ਗਦੇਵੈਅਰੁਜੀਉਸਹਿਕਾਮਤਾਤਿਆਗਦੇਵੈਤਾ

ਦੋਨੋਥਾਮਰੂਪਹੋਨੀ। ਤਾਖੰਡਤੇਮਾਈਏਭੋਗੋਇ
ਦਦਾਇਸਪ੍ਰਕਾਸਕਲਿਆਲੁਹੋਆ॥ ੨੫ ॥
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਜੋਧੁਰਸੇਈਆਗੁਰੁਅੰਗ
ਦਜੀਦੇਹਜੁਰਗਹਿਦਾਸੀ॥ ਬਾਹਿਮਲਦਾਸਗੀ
ਰੁਓਸਦਾਸੀ॥ ਤੇਸਾਹਿਬਦੇਹਜੁਰਮਾਇਅਭੇਛੁ
ਹਿਦਾਨਹੀਸੀ॥ ਤਾਜੋਧੁਰਸੇਈਅਜੋਕੁਣੁਲੀ
ਗਰਨੁਲਗੇਸੋਸਿਖਾਂਬੀਲੈਕੋਪ੍ਰਸਾਦਪਕਾਇ
ਕੋਸਿਖਾਂਨੁਸਾਗਦਿਨੁਛਕਾਉਦਾਰਹੇ॥ ਤੇਆਪ
ਪਤਲਾਜੁਠੀਅਧੋਕੋਪੀਲਏ॥ ਜੋਏਹਦਾਹੁ

ਰੂਕੇ ਸਿਖ ਹੋਨਿ ॥ ਜਿ ਤਨੀ ਏਨਾ ਦੀਦਾ ਹਿਲ ਮੇਕਰਾਂ ॥ ੮੮

ਗਾਉ ਤਨਾ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੋ ॥ ਜਿ ਸਸ ਮੇਕੋ ਈ ਸਿਖੁ ਅੰ

ਦੇ ॥ ਜਿਨੁ ਥੇ ਸੇ ਸਮੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵੇ ॥ ਮਾਲ ਸੁਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਮੇ ਈ ਏਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣ

ਹੋ ॥ ੮੯ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚ ਲੀ ॥ ਪਉੜੀ ਸੋਚ

ਦੀਚ ਲੀ ॥ ਪਿਥੀ ਮਲੁ ਤੁਲਸਾ ਭਲਾ ਮਲੁ ਗੁਰ

ਸੇਵਾ ਹਿਤ ਕਾਗੀ ॥ ਰਾਮੁ ਦੀ ਪਾਉਗੈ ਲੁਗਾਉਗੀ ਗੁ

ਰਸ ਬਾਦੀ ਚਾਗੀ ॥ ਮੋਹ ਦੁਗਾ ਮੁਮਹਤਿ ਮਾਮ

ਮਰੂਗੇ ਪੀਹ ਉਮੈ ਮਾਗੀ ॥ ਸਾਹਗੀ ਗੁਭ ਲੇਭਾ ਗਭ

ਗਤਭਗਤਿਹੈਪਿਆਰੀ॥ਖਾਂਨੁਛੁਗਤਾਹੁਤਰੇਬੇ
ਗਾਪਸੀਕਛਲੀਸਾਰੀ॥ਉਗਰੁਨੰਦਸੁਦਨਾਪੁਰਾ
ਝਟਾਪਾਰਿਓਤਾਰੀ॥ਮਲੀਆਸਾਹਾਹੁਭਲੇਛੀ
ਬੇਗੁਰਦਰਗਾਹਦਰਬਾਰੀ॥ਪਾਂਧਾਭੁਲਾਜਾਂਦੀ
ਮੇਰੁਰਬਾਂਦੀਗਾਇਏਲੇਖਾਰੀ॥ਭੁਲੇਵਾਲੀਸੀ
ਗਤਿਭਾਰੀ॥੨੭॥**ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥**ਭੁਲੇਜਬਸੀ
ਬਿਬੀਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਰੀ॥ਗੁਰੁਅਮਰਦਾਸਜੀ
ਆਇਓਤਰੇ॥ਪ੍ਰਥੀਮਲੁਤੇਤੁਲਸਾਭੁਲੇਜਤ
ਦੇਹੇਸਨਿ॥ਸੋਭੀਦਰਸਨਨੂਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਏ

ਚਹੁਕਹਿਲਗੋਅਸੀਤੁਸਤੀਜਾਤਹਾਂਤਾਂਗੁ ॥
ਗੁਆਮਰਦਾਸਜੀਬੇਲੇਗੁਰੂਕੀਜਾਤਕੋਈਨਹੀ
॥ ਜਾਤਿਸਰੀਰਾਦੀਹੈਸੋਸਰੀਰਾਬਿਨਸਜਾਂਦ
ਦੇਹੋਨਿ॥ ਅਗੋਜਾਤਨਜਰਹੈਅਗੋਜੀਉਨਵੇ
॥ ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਪਵੈਚੰਗੇਸੇਈਕੋਇ॥
ਬਾਬੇਕਹਿਅਹੈਜੋਸਰੀਰੁਏਖੇਹੀਉਪਜੇਹੈ
॥ ਏਖੇਹੀਇਨਾਰਹਿਲਾਹੈ॥ ਤੇਅਗੋਜਾਤਕਿਸੇ
ਨਾਲਨਹੀਜਾਂਦੀ॥ ਜਿਨਨਾਮੁਜੀਪਅਹੈਤੇਸੇ
ਦਾਸਿਖਾਦੀਕੀਤੀਹੈ॥ ਪਤਿਓਨਾਦੀਲੇਖੇਪਵੈ

ਗੀ॥ ਤਾਮਲਣਾਮਾਇਮਥਾਵੇਕਿਅਜੀਮੇਨੁਭੀਉ
ਪਦੇਸੁਕੀਜੈ॥ ਤਾਂਓਸਨੁਭੀਬਚਨੁਹੋਇਅਹਿਤਲ॥
ਇਕੈਸਾਧਾਈਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ ਬਹੁਜੋਗਮੂਤੇਦੀਪਾਤੇ
ਉਗਸੈਨੁਤੇਨਗੋਰੀ॥ ਮਾਇਚਰਨੀਭਗੋ॥ ਤਾਂਓਸਨੁਬ
ਚਨੁਹੋਅਮਾਮਾਇਮਾਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ ਤੇਚਰ
ਘੜੀਅੰਮੀਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਬੈਠਕੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਦਾ
ਵੀਚਰੁਕਰਨਾ॥ ਜਿਉਕਰਿਬੇੜੀਬੋਝਨਾਲਭਗੀਰ
ਦੀਹੈ॥ ਤੇਚਾਰਉਗਲੀਅੰਬਾਹਿਰਹਦੀਹੈ॥ ਤਾਸ
ਭਨਾਨੁਪਰਉਤਾਰਦੀਹੈ॥ ਤਿਉਮਠੇਪਹਿਰਮਾਪ

ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰੀ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਚਾਰ ਪੜੀ ਮਾਂ ਗੁਰੂ ੨੦
ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਵੀ ਚਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ
ਹੈ। ਬਹੁੜ ਮੋਹ ਲਏ ਗਏ ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਂ ਮਰੂ ਤੇ ਗੋਪੀ ਮਾਂ
ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਗਾਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਮਾਂ ਸੰਨੁ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰ
ਏ। ਬਚਨੁ ਹੋ ਮਾਂ ਭਾਈ ਏ ਹੁਹ ਉਮੈ ਬੁਗੀ ਬਲਾਇੰ
॥ ਤੇ ਅਣੁ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਬਾਇ ਖਲੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਪਰਮੇ
ਸਰ ਵਲੋ ਭੁਲਾਇ ਛੋੜੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸਨੁ ਵਿਚੋ ਦੂਰ
ਕੋਰੇ ਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਥਾ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰ ਨਾ ਕਰੀ ਦੂਰ ਵੈਗਾ। ਤਾਂ
ਭਾਪੁ ਛੇ ਮਾਂ ਗਾਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜਾ ਹਉਮੈ ਕਿਉਂ ਕਰਿ ਮਾਂ

ਦੀ ਹੋਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਸਰੀ ਰਹੂ ਟੁਠਾ ਜਾਣਨਾ ਜੇ
ਕੋਈ ਇਸ ਨੂ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਹੇ ਸਹਾਰਨਾ ਬਹੁੜੇ
ਸੁਹਾਹੁ ਤੇ ਗੀ ਗੁ ਤੇ ਭਾਹੁ ਅਇਚਰਨੀ ਲਗੋ ਤਾਂ ਠਨਾ
ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋ ਅਸਿਖਾਂ ਨਾਲ ਭਓ ਭਗਤਿ ਕਰਨਾ
ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਇ ਫੁਕਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖਿਖ
ਕੋਈ ਅਵੇਓ ਸੇਵੇ ਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਵ
ਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ
ਬਦਨੁ ਮੰਨਣਾ ਅਦਮਤੀ ਕਬਹੋ ਬਹੀਨੁ ਹੀ ਸੇ
ਵਣਾ ਬਹੁੜੇ ਖੰਨ ਫੁਹਾ ਤੇ ਤਾਹੁ ਤੇ ਦੇਗਾ ਪਾਸੀ ਤੇ ਭ

ਗੁਰੂ ਤੇ ਨਿਦੂਸੁ ਦਸਾ ਤੇ ਪੂਰੇ ਤੇ ਵੰਡਾਏ ਹੁਆਇ ਚਰਨੀ
ਲਗੇ॥ ਤਾਂ ਭਨਿਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ॥ ਇਸ ਕਲ
ਜੁਗਾਦਿ ਚਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਗੀਣਨਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਵੰ॥
ਵਦਾਹੈ॥ ਰਸਦਾਜਗਾ ਦੇ ਸਾਮਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋ॥ ਕਲਜੁਗ
ਦਾ ਜਗਾਏ ਹੋ॥ ਜਿਵੇਂ ਭਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋ॥ ਨਿਭਨਾ ਦਾ
ਏ ਥੇਭੀ ਧਨੁ ਵਧਦਾ ਹੋ॥ ਅਗੋਭੀ ਭਨਿਨੁ ਅਨੇਕ ਫਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ॥ ਬਹੁੜੇ ਮਲੀਆ ਤੇ ਸਹਾਰੂਛੰ
ਬੇਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮੇ
ਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਵਲੇ॥ ਪਾਟੇ ਸੀਂ ਵਿਦੇ ਲੇ॥ ਤੁਸੀਂ ਭੀ

੬੧

ਉਜਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲੀ ਦੁਹੋਵੇਗਾ।
॥ ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਰਿਦੇ ਦੀ ਮੈਲੁ ਧੋਵਨਗਾ। ਬੁਲਾਪਾਂਧ।
ਅਭਿਚਰਨੀ ਲਗਾ। ਓਸ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੈਥ
ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਰੁਝੇ ਹਨ ਹੀ ਸਕਤੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ
॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਂਟੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਖੁ ਸੁਣਾਂ ਵਲੀ। ਨ
ਲੇਪੋ ਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨੀਮਿਤ ਲਿਖ ਦੇਵਲੀ। ਮੰਗਾ ਦੁਕ
ਵਨ ਹੀ। ਭੁਗਿ ਪ੍ਰਲਾਧ ਆਪ ਕੋਈ ਦੇਜਾਵੇ। ਤਾ
ਵਗਤ ਲੇਵਲੀ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੋ ਜਿਤਨੇ ਤੁਸੀਰੁ ਥੇ
ਵਾਲੀ ਏ। ਸਿਖੋ ਸਾਭਨੁ ਏਹਾ ਸਾਂਝਾ ਉਪਦੇਸੁ ਤੈਸੇ ਗੁ

ਗਾਂਦੇ ਪੁਰਬ ਦੇ ਦੇਨ ਸਿੰਗ ਗਾਂਦੇ ਮਾਵ ਸਿਵੇ ਸਾਖੀ॥
ਦੀ ਪਮਾ ਲਾ ਦਸਾ ਹਿਰਾ ਸਭ ਨਾ ਦਿਨਾ ਵਿਚ ਸਭ ਨਾ
ਸਿਖਾਂ ਮਾਪਾ ਵਿਚ ਮਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ॥ ਮਾਪਾ ਦੀ
ਸਰਧਾ ਨਾ ਭਿਮਾਇ ਮਾਹੂ ਜੁ ਕਰਨੀ॥ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ
ਨਾ ਕਰਾਹੁ ਕਰਨਾ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤਵ ਰਤਾ ਵਣਾ॥
ਗਗੀ ਬਾਸਿਖਾ ਨੁ ਬਸਾਵ ਦੀ ਘੋੜ ਵਾਲੇ ਨੁ ਬਸਾਵ ਦੇ
ਵਣਾ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਤੇ ਵੈਤਿਸ ਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛ
ਕਾਂ ਵਣਾ॥ ਮਰਿਦਾਸ ਕਰਿ ਕੇ ਪੈਸਾ ਗੁਪਾਈ ਯਾਜੇ
ਭੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਰਧਾ ਹੋਵੇ॥ ਸਿਖਾ ਨੁ ਇਕ ਠਾਕਰਿ ਕੇ ਉਸ

੨੩

ਦਾ ਕਰਜੁ ਕਰਿ ਦੇਵਣਾ ਤੁਸਡੇ ਪੁਰਾਂ ਪੋੜਿ ਅੰਤੀ
ਕਏ ਹਰਹਰ ਸਚ ਲੈਗੀ॥ ਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸਡੇ ਘ
ਰਿਹੋਵੇਗੀ॥ ਤੁਸਾਂ ਸੇਸ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਨਾ॥ ੨੮॥ ਸ
ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਪਉੜੀ ਸਤਾਰਵੀ ਚਲੀ॥ ਸਨਮੁ
ਖਤਾਈ ਤੀਰਥ ਸਭੁ ਰਵਾਲ ਸਭੇ ਸਰਦਾਰਾ॥ ਪੂਰ
ਮਾਣੁ ਕਰੰਦੈ ਬਿਸਨਦਾਸ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਾ॥ ਪੁ
ਰਖ ਪਦਾਰਥ ਜਾਂਵੀ ਮੇਤਾ ਰੂਭੂਰੁ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ॥
ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮਹਾਂ ਨੰਦਾ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਬੁਧਾ ਬਿਮਲ
ਵੀਚਾਰਾ॥ ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਰੈ ਖੇਤਰੁ ਰੂਗਰਵ ਸਭੁ ਲੇ

ਤੁਕਿਆਗਾ। ਦੀਪਾਜੇਠਾਤੀਰਥਾਸੈਸਾਰੂਬੂਲਾਸਾਰਿਆ ੨੩
ਗਾਮਾਈਆਜਾਪਾਜਾਂਦੀਅਨਿਨਈਆਖੁਲਰੁਗੁ
ਗੁਪਿਆਗਾ। ਤੁਲਸਾਵਰੁਗਾਜਾਂਦੀਅਨਿਗੁਰਉਪ
ਦੇਸਅਵੇਸਅਰਾਗਾ। ਸਤਿਗੁਰਸਚੁਸਵਾਰਨਹਾਰਾ
॥੨੪॥ **ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਥੀ॥** ਰਾਈਤੀਰਥਾਸਚੁਵਲੁ
ਅੰਦਕੇਗੁਰੁਗਾਮਦਾਸਜੀਕੀਸਰਲਪਾਇਆ। ਕੇ
ਅਜਾਗਾਕਿਵੇਉਧਾਰੁਹਵੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਚਿ
ਜੇਹੋਰੁਧਗਮੁਕਈਨਹੀ। ਮੁਖੰਤੀਸਚੁਥਲਣਾਤੇਰਿ
ਦਿਓਤੀਸਚਿਆਗਹਿਲਾਂ। ਤੇਭੂਜੈਸਾਪਾਪੁਕੋਈਨ

ਗੀ॥ ਸੁਨੁ ਹੀ ਕਮਾਂ ਵਟਾਂ ਇਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਭਾਈ ਤੀਰ
ਥੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਆ॥ ੩੦॥

ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ

ਭਾਈ ਪੁਰੋਤੇ ਭਾਈ ਮਾਣਕ ਚੰਦ ਤੇ ਵਿਸਨ ਦਸ
ਤਿਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਚੰਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਚ ਜੁਰ
ਆਏ॥ ਅਸਨੂੰ ਮੇਸਾਉ ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ
ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਕਈ ਐ॥ ਤੇਸੇ ਦੇ ਕੁਟੰ
ਬ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇ॥ ਭਾਖ ਚਨੁ
ਹੋਇਆ॥ ਅਪਭੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਸੇਵ
ਕਰਨੀ॥ ਪੁਤਰਾਂ ਧੀਆਂ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ

ਕਰਾਉਣੀ॥ ਇਸਤਗਾਂਜਾਂਨਣਾਕਿਜਿਦੇਅਸੀ ੨੪
ਵਾਹਗੁਰੂਕੇਟਹਿਲੀਏਹਾਂ॥ ਤਿਦੇਅਸਾਡੇਪੁਝ
ਸਭਵਹਿਗੁਰੂਕੇਟਹਿਲੀਏਹੈਨਿ॥ ਤੇਜਿਸਤ
ਗੰਘੋਰਾਖਸਾਮਦਾਖਸਾਮਦੇਬੁਹੇਰੇਬੀਨਛਰ
ਦਾਹੈ॥ ਤਾਸਭਚਿੰਤਾਖਸਾਮਹੁਹੁੰਦੀਹੈ॥ ਤਿਦੇਸ
ਭਕਤੁਦਾਹਗੁਰੂਕਾਕਰਜਾਣੇ॥ ਤਾਂਵਾਹਗੁਰੂ
ਨੁਸਭਾਇਸਦੀਸਗਮਪੀਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਇਸਦਾਕ
ਹਿਅਛਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਏਸੇਕਰਿਕੇਭਾਈਪੂਰੇ
ਮਦਾਕਚੰਦੁਤੇਬਿਸਨਦਾਸੁਦਾਇਸੇਕਰਿਕੇ

ਭਨਾਦਾਕਲਿਮਾਣੁਹੋਅਮ॥੩੧॥**ਸਾਖੀਹੋਰੂਚ**
ਲੀ॥ ਰੁਖੀਪਦਾਗੁਭੁਤੇਭਾਈਤਾਗੁਤੇਭਾਈਭ
ਗੁਤਿਨੇਗੁਰੂਗਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਾਮਾਏ॥ਅ
ਗਦੀਵਲਲਗਾਹੋਇਅਹੈਸੀਕਥਾਕੀਰਤਨੁਪੁ
ਦਾਸੀ॥ਤਾਥਿਗੁਰੂਕੇਵਚਨਨਾਮੁਲਕੇਭਨਾਦੇਮ
ਨਵਿਚਬਹੁਤੁਭੋਅਗਇਅਮ॥ਤਾਂਭਨਾਮਰਦਾ
ਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵਜਅਸੀਪਰਾਕੁਟੀ
ਬਾਵਿਚਪਲੇਟੇਹੋਏਹਾਂ॥ਕਿਰੇਵੇਲੇਸਬਦਬ
ਈਪੜਸੁਣਨਹੀਸਕਦੇ॥ਅਸਾਡਾਕਿਸਪ੍ਰਭ॥

ਗਰਿਕੇ ਉਧਾਰੇ ਦੇ ਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਮਾਸਿ ੨੫
ਗਰਿਕੇ ਜਿ ਕੁ ਸੀ ਬਾਹੇ ਠਾਕਰ ਕਾਹੇ ਮਨੁ ਭਉ
ਕਰਿ ਮਾ। ਜੇ ਤੇਜੀ ਅਵਾਹ ਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ
ਕੀਤੇ ਹੋਨ। ਸਭ ਨਾਦਾ ਰਿਜ ਕੁ ਪਾਹਿ ਲੇ ਉਤਪ
ਤਿ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਿਦਕੁ
ਕਰਿ ਕੇ ਬੈਠਹਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਨ ਬੀਧੀ ਅੰਦਾਸਿ
ਕਵਾਹ ਗੁਰੂ ਬੈਠੀ ਪਹੁਚਾਏ ਗਾ। ਤਾਂ ਉਨ ਅਪ
ਇਮਾ ਬਾਟੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਦਕੇ ਕਰਿ ਮਾ। ਭਾਈ ਹੁਣ
ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਮਦੇ ਲਾਏ ਕਰੇ ਹੋ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਰਦਾ

ਕੀਮੁਸੀਮਾਲੇ॥ ਜੋਕਛਕਿਰਤਵਿਚੋਲਾਭੁਹੋਵੇ
ਜੋਓਦਮੁਕਰਿਕੈਗੁਰੂਕੇਨਿਮਿਤਦਸਵੇਧਦੇਵਦਾ ॥
ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਆਇਆਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦੀ॥ ਤੇਅਸੀ
ਏਥੇਹੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਹਾਂਗੇ॥ ਏਥੇਪਾਣੀਪਖੇ
ਦੀਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਸੇਵਾਕਰਾਂਗੇ
॥ ਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸੁਲਾਗੇ॥ ਤੁਸਾਡੀਕਾਭਿਮਾਦ
ਹੋਵੇਗਾ॥ ਤੇਅਸਾਡਾਭੀਓਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਕਿਨਾਮੇ
ਸਾਹੀਕੀਆ॥ ਤਾਂਉਨਾਦਾਓਧਾਰੁਹੋਇਆ॥ ੩੨
॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਮਹੰਨੀਦੁਤੇਬਿਧੀਚੰਦਗੁ

ਰੂਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏ। ਜੁਮਸਾਡਾ ੯੬
ਜਨਮੁਮਰਨੁਤੁਸੀਕੋਟਾ। ਬਹੁਤਮਸੀਜਨਮਾ
ਵਿਚਦੁਖਪਾਵਦੇਆਏਹਾ। ਤੇਹੁਲਤੁਸਾਗੀਸ
ਗਸਮਾਏਹਾਂ। ਮਸੀਜਾਂਦਦੇਹਾਂਜੁਮਸਾਡਾਉ
ਧਰੁਰਵੇਗਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਰੇਆਤੁਸੀਜੇਮਾਪਣੇ
ਸਰੁਪਨੁਪਛਾਣੇਗਾ। ਤਾਤੁਸਾਡਾਜਨਮੁਮਰਨੁਕਸੁਸਾ
ਮਿਟੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਕਹਿਅਮਸੀਤਾਂਮਾਪਣਾਸ
ਰੁਪਏਹਜਾਂਦਦੇਹਾਂ। ਜੇਮਸੀਖੜੀਹਾਂਖੜੀਅੰ
ਦੇਪੁੜਹਾਂ। ਜਾਇਤਨਓਨਕਹਿਅਮ। ਤਾਂਸਾਹਿਬ

ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਜੋਖੀਤੰਤੁਸੰਨੁਮਾਤਾਪਿਤਨੇ
ਕਹਿਆਚੇ॥ ਸੋਸਰੀਰਦਨਾਮੁਧਾਰਿਆਚੇ॥ ਤੁਸੀ
ਸਰੀਰਤਨਹੀਏਹਸੀਰਰੁਤਾਏਥੇਹੀਰਹੇਗਾ॥ ਤੁਸੀ
ਪਿਛਲੇਸਰੀਰਦੇਕਰਮਕੀਤੇਹੋਏਹੁਲਭੇਗਦੇਹੋ
॥ ਤੇਹੁਲਦੇਕਰਮਅੰਗੇਭੋਗੇਗੇ॥ ਤਾਂਤੁਸਾਂਏਹਸ
ਗੀਰਨੁਮਾਪਲਾਬਸਤ੍ਰਜਾਂਲਾ॥ ਤੇਅਪਨੁਬ
ਸਤ੍ਰਪਾਹਿਕਨਵਾਲਾਸਾਖੀਜਾਂਲਾ॥ ਤਾਂਤੁਸਾਡਾ
ਉਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾ॥ ਓਨਾਮਰਦਾਸਕੀਤੀਅਸੀਕਿਓ
ਕਹਿਆਪਲਾਸਰੂਪੁਪਛਾਂਦੀਐ॥ ਤੇਸਾਹਿਬਬ

ਚਨ੍ਹਕੀਤਾਤੁਸਾਂਸਦਾਕਥਾਨੇਮਨਾਲਿਸੁਲੀ

੬੭

॥ਤੁਸਾਂਨੁਸਰੂਪਦੀਲਾਭਹੋਵੈਗੀ॥ਤਾਂਓਨਾਐਸੇ

ਤੀਨੇਮਨਾਲਾਸਦੀਵਕਥਾਸੁਲੀ॥ਤਾਂਓਨਾਦਾਓ

ਧਾਰੁਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਹੋਮਾ॥੩੩॥**ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਰ**

॥ਧਰਮਦਾਸਖੇਟੜਾਤੇਰੂਗਰਦਾਸਤਾਕਿਅਰੁਤੇ

ਦੀਪਾਤੇਜੇਠਾਤੇਤੀਰਥਾਤੇਸੈਸਾਰੂਤੇਬਾਛਾ॥ਸਭੇ

ਗੁਰੂਗਮਦਾਸਜੀਦੇਪਾਸਆਏ॥ਆਇਕੋਮਰਦ

ਸਕੀਤੀ॥ਓਨਾਮਾਖਿਆਤੁਸਾਂਡੀਸਰਨਮਸੀਅ

ਏਹਾਂ॥ਕਿਵੈਅਸਾਡਾਓਧਾਰੁਹੋਵੈ॥ਤਾਥਚਨ੍ਹਹੋਇਅ

॥ ਤੁਸਾਮਾ ਪਦੇ ਮਨ ਕਾ ਮਹੀ ਕਾ ਗਤਿ ਮਾਗਲਾ
॥ ਜੇ ਸਿਖ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਮਾਵੈ ਮਾਪੋ ਮਾਪਾਇ ਮਾ
ਪਾਗਾਂ ਬੀਠਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮਨਾ
ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਭ ਨਾਹ ਲਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੇ ਉਸ
ਦਾ ਕਾਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ॥ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਥਾ ਕੀ
ਰਤਨ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਪੰਜ ਦੇ ਲੇਚਲ ਕੇ ਜਾਂਵਣਾ ॥ ਤੇ ਧ
ਰਮ ਸਾਲਾ ਮਾਪਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ ॥ ਪਿਛ
ਲੀ ਗਤਿ ਉਠ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਬਿਕੇਵਾ ਹਰਗੁਰੂ ਕਾ ਮੁਖ
ਪਣਾ ॥ ਤੇ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੇਜਾਇ ਕੇ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਦਾਦ

ਗਸਨੁ ਕਰਣਾ॥ ਅਤੇ ਦੁਇ ਪਹਰ ਸਮੇ ਚਰਣ ਕ
ਵਲ ਪੜਨੀ ਸੁਣਨੀ॥ ਦੁਇ ਪੜੀ ਅੰਗ ਦਿਹਰ ਹ
ਦੇਤੇ ਦੁਇ ਪੜੀ ਅੰਗ ਤਜਾ ਦੀਤੀ ਕਰਹਿ ਰਾਸ ਪ
ੜਨੀ॥ ਉਸਤੇ ਇਪਰੀ ਦਕ ਥਾਕੀ ਰਤਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਉਪਰੀ
ਦਕੀ ਰਤ ਸੋਹਲਾ ਪੜ ਕੇ ਸਉਣਾ॥ ਹੋਗੁ ਕਿਰਤ ਕ
ਹੋ ਕਰਨੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ॥ ਮੇਭੁ
ਸਾਡਾ ਸਦਾ ਸੀਰੀ ਹੋਵਾਂਗਾ॥ ਏਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਭਨਾਵਾ ਕ
ਲਿਖਾਵੈ ਹੋਇਆ॥ ੩੪॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥** ਮਾ
ਈ ਅਤੇ ਜਾਪਾਤੇ ਨਈ ਯਾਖੁ ਲਹੁ ਜਾਤ ਸੁਤੁ ਲਸਾ

੬੬

ਦਹੁਰਾਚਾਰੇਗੁਰੁਮਦਾਸਜੀਦੀਸਰਦਿਆਏ॥
ਬੇਨਤੀਕੀਤੀਜੀਮੈਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੋਜੋਵਿਚੇਗਿ
ਸਤਦੇਅਸਨੂਉਦਾਸੀਰੋਵੈ॥ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
॥ਜੈਸੇਆਪਦਿਆਪਾਪਗਦਿਆਕੀਮਨਾਕਾਪਿ
ਅਭੁਕਰਦੇਹੈ॥ਤੈਸਗੁਰੁਕੀਬਾਂਦੀਨਾਨਾਪਿਅਭੁਕਰੇ॥ਜਿਸਦੇਖੇਗੁਰੁ
ਕੇਸਬਦਖਈਨੁਸੁਣਨਪੜੈ॥ਤਾਂਸਬਦਦੇਅਰਥਤੇਪ
ਰੋਜਨਵਲਾਧਿਆਨੁਰਖਣਾ॥ਮੇਰੇਸਰੀਰਦਾ
ਧਿਆਨੁਰਖਣਾ॥ਮੇਰੀਥਾਈਦਾਉਚਾਰਕਰ
ਨਾ॥ਜੈਸੇਘੋਰੇਨੁਮਸਾਲਾਭੀਦੇਈਦਾਹੈਤੇਕਾ

ਜਾਭੀ ਕਰੀ ਦਾਹੈ ਤਾਥਿ ਸਦੋਗੁ ਕਰੀ ਦਾਹੈ ॥ ਤੈਸੇਗੁ ੨੬
ਗੰਦੇਧਿ ਅਨਾਮੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਕੇਹਉ ਮੇਰੇਗੁ ਕਰਿ
ਅਜਾ ਦਾਹੈ ॥ ਹੋਗਸਾਮਾਜੇਹੁ ਹੋਵੈ ਸੋਹਬਾਂ ਪੈਗੰ
ਨਾਲਕੀ ਮੁਕਰਨਾ ॥ ਤੇਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਨਾ ਮੁਜਾਪਦਿਆ
ਗਹਿਣਾ ॥ ਨਾਮੁ ਕੈਸਾਹੈ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿਖੇਜਹਾਜੁਹੈ
ਏਹੋਤੁਸਾਡਾਓਧਾਗੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ਸੋਉਨਾਦਾਕਾਇਆਣ
ਏਸੇਕਰਿਕੇਹੋਆ ॥ ੩੫ ॥ ਜਾਖੀਹੋਗੁਰਲੀ ॥ ੫
ਉਵੀਅਠਾਹਵੀ ॥ ਮੁਗੀਆਚੁਹਤੁਰੇਧੀਪੇੜਾ
ਦਰਗਾਹਦਾਤੁਰਾਗਾ ॥ ਬਾਲਾਕਿਸਨਾਇਧਰਦ

ਪੀਡਿਤਗਇਸਭਾਸੀਗਾਗਾ। ਸੁਹੜਾਤਿਲੋਕਸੁਗਮੰ ।
ਸਿਖਸਮੁੰਦਾਸਨਮੁਖਸਾਗਾ। ਕਲਭੁਲਾਝੰਝੀਅ ।
ਭਗੀਰਥਸੁਇਨੀਸਰਿਅਗਾ। ਲਾਭੁਥਾਭੁਵਿਜ
ਏਰਿਹਰਖਵੰਤਹਰਦਾਸੁਪਿਅਗਾ। ਧੀਗਨਿਹਾਭੁ
ਤੁਲਸੀਆਬੁਢਾਚੰਡੀਆਬਹੁਗੁਣਿਅਗਾ। ਗੋਖੁ
ਦੋਡਾਮਹਿਤਿਅਤੇਤਮਦੁਸਬਦਵੀਚਗਾ। ਝੰਝੁਅ
ਤੈਮੁਕੰਦਹੇਕੀਰਤਨੁਕਰੈਹਜੁਗਕਿਦਾਗਾ। ਸਾਧਸੀ
ਗਤਿਪਰਗਣਪਹਾਗਾ। ੩੬। **ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।**
ਪੁਰੀਆਤੇਚੁਹੜਦੇਵੇਚੋਧਰੀਜਤਦੇਹੀਸਨਿ।

ਤੇਚਉਧਰਭੀਕਰਦੇਸਾਨਿ॥ ਰਾਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀ ੧੦੦
ਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਅਏ॥ ਤਾਂਅਮਾਇਅਰਦਾ
ਸਕੀਤੀਜੀਅਸੀਲੋਕਤੁਰੁਬਹੁਤਕਮਾਂਵਨੇਹਾਂ॥
ਅਸਾਡਾਭੀਉਧਰਕਿਦੈਰੋਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
ਇਅਮਾਜੇਤੁਰੁਛੜੋਗੇਤਾਂਤੁਸਾਡਾਉਧਰੁਰੋਵੇਗਾ
॥ ਤਾਂਥਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਡੇਪਾਸੇਤੁਰੁਨ
ਹੀਛਡਿਆਜਾਂਦਾ॥ ਅਸੀਚੋਧਰੀਹਾਂਤੁਰੁਥੇਬਿ
ਨਾਗੁਜਰਨਾਹੀਹੁੰਦੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਅਮਾਅਪਦੇ
ਸਹਰਦਿਚਤੁਸੀਗਿਰਿਥਜੀਰਖੇਤੇਧਰਮਸਾਲਾਬ

ਲਾਭ ॥ ਤੇਚਰਘਪੜੀਆਂਸਦਾਪ੍ਰੀਤਕਰਿਕੇਗਿ
ਰੀਥਜੀਦੀਕਥਾਸੁਣਿਅੰਕੋਗ ॥ ਤੇਜੋਸਹੇਦਿਨ
ਵਿਚਫੂਕਮਾਵੇਤਹਾਤੀਕਾਗਦਿਉਪਗਿਲਿਖਿ
ਛਡਿਅੰਕੋਗ ॥ ਤੇਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇਹਜੂਰਦੇਦੀਦਾ
ਰਨੁਅੰਦਲਾ ॥ ਤਾਂਕਾਗਦਿਸਾਗਾਆਪਾਇਆਪਾ
ਪਾਪੀਨਾਦਾਸੁਣਾਇਜਾਇਅੰਕੋਗ ॥ ਤਾਂਭਗਜਿ
ਵੇਸਾਧਸੰਗਤਿਕਰਨਤੇਸਬਦਬਾਣੀਸੁਣਨਿ ॥
ਤਿਵੇਤਿਵੇਪਾਪਾਤੇਭਨੁਭੀਆਵੈ ॥ ਤੇਜਿਊਕਾ
ਗਾਇਲਿਖਕੇਸਾਹਿਬਦੇਹਜੂਰਅਨਕੇਸੁਣਵ

ਨਤਿਵੇਯਨੁਸਰਮਾਮਾਵੇਇਕਛਿਅਮਾਮਹੀਨਿਆ ੧੦੧

ਦਿਓਪਾਪਾਂਦੀਬਿਤਯਨਦੀਪਰਗਈ॥ਤੇਧਰਮ

ਦੀਬਿਤਯਨਦੀਵਧਗਈ॥ਯਨਦਾਏਸੇਕਰਿਕੇਕ

ਲਿਆਲੁਹੋਆ॥ ੩੧॥ **ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥** ਭਾਵ

ਪੇੜਾਤੇਦਗਾਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂ

ਰਮਾਏ॥ਅਸਾਨੁਕੁਝਉਪਦੇਸਕਗੀਏ॥ਤਾਂਬਚਨੁ

ਹੋਇਆ॥ਭਾਈਜਿਨਾਪਛੇਦਾਨੁਕੀਤਾਤੇ॥ਸੋਹੁਇ

ਆਇਕੋਪਾਇਆਹੈਤੇਹੁਦਾਨੁਕੀਤਾਅਗੇਪਾਵਨੀ

ਗਾ॥ਤਾਂਜੋਤੁਸਾਡੇਪਾਸਵਰਤਲਹੋਵੈਤੇਆਪਣੇਖਾ

ਵਲਪੀਵਲਬੋਵਧੋਸਸਭਦਨਪੁੰਨਕਰਦੇਵਲਾ॥
ਤੁੰਯੋਭਨਾਦੇਪਾਸਹੋਵੈਸਭੁਸਿਖਾਨਾਲਵਰਤਛਕਣ॥
॥ਸੀਤਕਾਲਹੋਵੈਤਾਭੂਗੋਸਿਖਸੁਲੋਈਅਹੋਰੁਭੀਬ
ਸਤ੍ਰਜੋਕਿਸੇਰੇਲਾਇਕਹੋਨਸੋਲੈਦੇਦੇ॥ਇਕਸਮੇ
ਜੋਸਿਖਬਹੁਤਾਮਾਏਤੋਹੋਰਭਨਾਦੇਪਾਸਕਛੁਨਹੀਸੀ
ਤੁੰਭਨਾਮਾਪਦੇਪ੍ਰਗਭੀਗਹਿਦੇਗਖਕੇਸਿਖਾਂਨੁਖਵ
ਇਦਿਤੋ॥ਬਹੁਰੋਟੇਗਸਿਖਾਮਾਏਤਾਂਸੀਤਕਾਲਦਾਸ
ਮਾਸੀ॥ਵੀਚਾਰਕੀਤਾਹੁਣਤਾਂਮਸਾਡੇਪਾਸਿਕਛੁਨ
ਹੀ॥ਏਸੇਚਿੰਤਾਵਿਚਬਾਹਰਿਗਮਦੇਜਾਇਬੈਠੇਤਾਂਲ

ਕੜੀਲਾ ਲਿਜਿਮੀਲਗੋਖੋਦਣਾ। ਤਾਂਓਥੇ ਮੁਹਰਾਂਦਾ ੧੦੨
ਦੇਗਚਾਹਥਲਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਪਰਭੀਛਡਾਇਲਏਤੇ
ਸਿਖਾਈਭੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲਈ। ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਲੈਕੇਸਾ
ਹਿਬਦੇਹਜੂਗਆਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ। ਜੋਵਾਹਗੁ
ਰੂਦੇਨਾਮਤੇਦੋਦਾਹੈ। ਉਸਨੇਵਾਹਗੁਰੂਬੁਝਨਨਹੀ
ਦੋਦਾ। ਤੁਸਾਂਏਸੇਕਾਰਜਤੇਦ੍ਰਿੜ੍ਹਗਹਿਲਾ। ੩੫/ਸ
ਖੀਰੋਰੁਰਲੀ। ਬਾਲਾਤੇਕਿਸਨਾਦੇਵੈਵਿਘਰਣ
ਜਾਤਦੇਹੈਸਨਿ। ਤੇਬਡੇਪੰਡਤਹੈਸਨਿ। ਤੇਸਭਾਦੇਗੀ
ਵਾਵਣਵਾਲੇਹੈਸਨਿ। ਤੁਸਾਂਹਿਬਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾ ੩੬

ਦੇਹਜੂਰਮਾਏ। ਜੋਜੀਅਸੀਖਦਸਾਸਤਮਰਮਠਾ
ਗੰਪੁਗੰਦਾਦੇਵਕਤੇਹਾਂ। ਸਭਕਿਸੇਨੂਰੀਝਾਵਦੇਭੀ
ਹਾਂ। ਮਰਮਸਾਡੇਮਨੁਸਾਂਤਨਹੀਅੰਦਈ। ਤਾਂਬਚਨੁ
ਤੇਇਆ। ਜੋਸੇਹੋਗਨਾਂਦੇਸੁਣਾਵਣਈਸਿਆਣਪਕ
ਰਦੇਹੋ। ਤੈਸੇਆਪਣੇਮਨੁਸਮਝਾਵਹਾ। ਤਾਂਤੁਸਾਡਾ
ਤੁਰਤਕਲਿਆਣਹੋਵੈ। ਤੇਸਾਂਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਤਾਂ
ਓਨਜਥਾਆਪਣੇਮਨੁਸਮਝਾਇਆਤਾਂਸਾਂਤਓਨਨੁ
ਆਈਇਸਦਾਸਤੇਓਨਦਾਕਲਿਆਣਹੋਆਗ। ੩੯
॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਿਓਕਾਜਤਦਾਸੁਹਰੁਸੁਹ

ਮਾਏਸੀ। ਤੇ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਦਾਸੀ ਇਕ ਦਿ ੧੦੩
ਨਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਜੋ ਅਸਾਡਾ
ਕਰਮ ਯੁਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਾਧਧਰ ਮੁਹੰਮਦ ਅਸਾਡਾ ਕਿਉਂ ਕ
ਰਭਿਧਰੁ ਹੋਵੈ ਗਾਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੋ ਰਿਦੇ ਕਰ ਕੇ ਹੀਸ
ਨਹੀ ਕਰਨੀ। ਹੋਰੁ ਆਪਣੇ ਛਤੀਧਰ ਮੁਤੇ ਇਸ ਥਰੁ
ਗੁਣਾ। ਇਕ ਸਾਦਿਨ ਜੋ ਸਿਕਾਹ ਚੜ੍ਹੇ ਸਨਿ। ਤੇ ਤਿਓ
ਕੇਨੇ ਧੋੜਾਵੇ ਝਾਇਕ ਰਿਕੇ ਇਕ ਮਿਗੀਨੁ ਤਲਵਾਰ ਚਲ
ਈ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦਰ ਥੀ ਬਚਾਨਿ ਕਾਲਿ ਆ। ਤਾਂ ਥਸ ਦੇ ਮ
ਨ ਵਿਚ ਬੁਝੈ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਥਸ ਨੇ ਕਾਠ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਪੜ੍ਹ

ਇਕੇਹਲੁਮਿਅਸੁਵਿਚਰਗਿਅਤੇਮੁਠਤਲਵਾਰ
ਰਖੀ। ਤਾਂਵੈਰੀਅਨੈਸਿਰਦਾਰਨੂਕਹਿਆ। ਜੋਪਤਰ
ਪਈਯੇਰਚੁਭਾਈਤਿਲੋਕਪਾਂਵਦਾਹੈ। ਤੇਤਲਵ
ਰਕਾਠਦੀਰਖੀਹੋਈਹੈ। ਤਮੁਗਲਨੇਕਹਿਆਭਾਈ
ਤਿਲੋਕਾ। ਅਪਣੀਸਮਸੇਰਦਿਖਾਵੇ। ਤਾਂਭੈਮਨ
ਹੋਕਰਿਓਸਿਦਾਹਿਗੁਰੂਮਗਧਿਆ। ਤਾਂਓਸਦੀਤ
ਲਵਾਰਮਹਾਉਤਮਪੀਲਾਦਈਵਲਾਇਤੀਹੋਨਿਕ
ਲੀ। ਤਾਂਸਭਨਾਂਵੈਰੀਅੰਦੇਮੁਹਕਾਲੇਹੋਏ। ਤੇਸਿਰ
ਦਾਰਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆ। ਪਜਿਰਪਈਏਜੋਰਜਾਇਅ

ਵੈ॥ ਤਾਂ ਸਵਾਰੁ ਪਈ ਅਰੋਜੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਰਖੇ ੧੦੪

॥ ਤੇ ਸਵਾਰੁ ਪਈ ਯਾਰੋ ਜਗੀ ਬਾਂਹੁ ਖਰਾਇ ਤਿਕਰੈ॥ ਤੇ

ਅਦਾਈ ਰੁਪਈ ਯੇਆ ਪਟੇ ਨਾਲ ਦੇ ਨੈ ਕਰਾਂ ਦੀ ਹੁਜ

ਗੰਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਰੁ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਾਏ॥ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ

ਓਸਦਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਅਸ॥ ੪੦॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰਚ**

॥ ਜਾਮੁੰਦਾ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਅਗਇ

ਅਸ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਹੀ ਬਾਨਿਵਾਜ ਸਨਮੁਖ ਕੋ

ਨਹੈ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕੀ ਮਨੁ ਭੇਜੀ ਦਾਹੈ॥ ਤੇ

ਕੀ ਮਕਰਿ ਮਾਵਦਾਹੈ॥ ਤਾਂ ਸਨਮੁਖੁ ਗਲਿ ਮਾਅੰ ०

ਵਦਾਹੈ। ਤੇਜੇ ਕੀ ਮਵਿਗਾਨੁ ਮਾਵਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਸਨਮੁ
ਖਨਹੀ ਹੋ ਸਕੀਦਾ। ਤੈਸੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤੇਜਿ
ਆਹੈ ਸੇਨਾ ਮਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਇਸਨਾਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇਜਿ ਆ
ਹੈ। ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਅਰੁਨਾਮੁ
ਜਪਤੇ ਹੈ ਦਲੁ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸੇਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ
ਰਵੈਗੇ। ਤੇਜੇ ਕਾ ਮਕਰੋਧ ਵਿਚਿ ਮਾਰਜਾ ਬੀਤਤੀ
ਹੈ ਤਵੇ ਮੁਖ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ। ਭਾਈ ਸਮੁਦੇ ਅਰਵਾਸ ਕ
ਤੀ ਜੀਤੇ ਗੀਦਾਇਆ ਹਵੈ ਤਾ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੀਏ। ਤਾਂ ਬ
ਢਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਇਆ ।

ਆਪੇ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਭਾਸਿਖ ਸਮੁੰਦੇ ਦਾਏ ਸੇਕਰਕ ੧੦੫
ਭਿਆਵੁ ਹੋਆ॥ ੪੯॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ॥** ਕੁ
ਲਾਤੇ ਭੁਲਾ ਦੁਇ ਝੰਝੀ ਹੋਸਨਿ॥ ਤੇ ਭਾਗੀਰਥੁ ਸੁਇ
ਨੀਤੈ ਸੀ॥ ਤਿਨੇ ਗੁਰੂ ਮਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮਾਏ॥
ਤਾਂ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਮਸੀਜਨ
ਮਾਤੇ ਜੁਨੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤੁ ਦਖ ਪਵਦੇ ਮਾਏ ਹਾਂ॥ ਹੁਣ
ਤਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੁ ਮਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਕਟੀਏ॥ ਤੰ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸੀ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕੋਗ ਤੇ ਮ
ਨਮੁਖਾਂ ਦੇ ਤਿਆਗੇ॥ ਤਾਂ ਭਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ

ਗੀਬਨਿਵਾਜਗੁਰਮੁਖਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਤੈਨੀ॥
 ਤੇਮਨਮੁਖਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੁੰਦੇਤੈਨੀ॥ਤਾਂਬਚਨੁ
 ਇਅਸਾ॥ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਗੁਰਮੁਖਹੈ॥ਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
 ਮਨਮੁਖਹੈ॥ਇਕਗੁਰਮੁਖਹੈਇਕਗੁਰਮੁਖਤਰੁਹੈ॥
 ਇਕਗੁਰਮੁਖਤਮਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਕੋਦਹੈਨੀ॥ਜਿਨਨੇਖੋ
 ਇਅੰਕਰਮਾਂਵਲੋਪਿਠਾਦਿਤੀਹੈ॥ਤੇਗੁਰੁਦੇਵਚਨਾਸੁ
 ਵਲਮੁਖਕੀਤਾਹੈ॥ਤੇਜੇਇਕਭੀਕੋਈਓਨਾਨਾਇਚੈ
 ਗਿਆਈਕਰਦਾਹੈਤਾਮਾਪਦੇਵਲੋਸਦੀਵਉਸਦੇਨ॥
 ਲਛੰਗਿਆਈਕਰਦੇਗਹਿਦੇਹੈਨੀ॥ਤਾਂਉਸਦੀਭਾਲਿ

ਆਈ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਆਪਣੀ ਭਾਲਿਆਈ ੧੦੬

ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦੇ। ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਰੋਭ ਹੋਇ ਨਿ। ਜੋ ਬੁ

ਰੇ ਕਰਮ ਭੰਨਾ ਤੇ ਆਗਾਇ ਤੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤੇ ਭਾਲਿਆ ਕ

ਰਮ ਦਾ ਅੰਗਿ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀ ਮੁਢਾ

ਦੇਤੀ ਕਾ ਅੰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਰੁਲਾ ਹੀ ਕਰਿ

ਦੇ ਹੋ। ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਰੁਲਾ ਕਰੇ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਰੇ। ਭਿਅ

ਪਣ ਵਲੋਂ ਰੁਲਾ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇ ਮਥ

ਹੋਇ ਨਿ। ਜੋ ਗਿਆਨ ਸਪੀਨ ਹੋਇ ਨਿ। ਰੁਲਾ ਸਭ ਸ

ਨਾਲਿ ਕਰ ਦੇ ਹੋਇ ਨਿ। ਜੋ ਕੋਈ ਭੰਨਾ ਬੁਰਾ ਕੀ ਕਰੇ। ਤਾਂ

+ ੩

ਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਮਨ ਮੁਖ
ਹੋ ਨਿ। ਜੇ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਜੇ ਕੋਈ
ਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਲਿਆਈ ਕਰੇ ਸੋ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥
ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਿਸਾਰ ਦੇ ਨਹੀ॥ ਤੇ ਮ
ਨ ਮੁਖ ਤਰੇ ਚਿਹ ਹੋ ਨਿ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ
ਸਭ ਸੇ ਨਾਲ ਬੁਰਿਆਈ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਤੇ ਮਨ
ਮੁਖ ਚਿਹ ਹੋ ਨਿ॥ ਜੇ ਕੁਝ ਨਾਲ ਭੀ ਬੁਰਿਆਈ
ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਨਿ॥ ਅਗਲਾ ਭੁਲਿਆਈ ਕਰੇ। ਤੇ ਚਿਹ
ਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰ ਨਿ॥ ਤੇ ਸਥਾ ਦਥਾ ਦੀ ਦੀ ਸਮਝ

ਕਛੁਨਾਕਰਨੀ॥ ਸਗੋਕਰਦੇਹੈਨਿਜੋਸਬਦਸੁਣ ੧੦੭

ਨਾਤੇਭਲਿਆਈਕਰਨੀਅਸਾਂਨੁਨਹੀਫਲਦੀ॥ ਤੇਥੁ

ਰਿਆਈਅਸਾਂਨੁਫਲਦੇਦੀ॥ ਤੇਯੋਰਨਰਕਾ

ਦਿਚਿਮਹਾਂਦਖਾਂਨੁਪਾਪਤੋਰਵਨਿਗੋ॥ ਤਾਂਓਹਗੁਰ

ਮੁਖਾਂਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲਾਗੋ॥ ਤਾਂਓਨਾਂਦਾਂਓਸਕਾਰਿ

ਕਲਿਆਣੁਹੋਆ॥ **ੴ॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥**

ਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੈਸਨਿ॥ ਤੇਹਰਦਸੁਤੇਪ

ਆਰਾਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਪੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀ

ਦੀਸਰਨਆਏ॥ ਮਰਦਾਜਕੀਤੀ॥ ਜਿਓਅਸਾ

ਤੁਭੈ ਧਾਹੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਹ
ਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਹਸ ਕੇ ਮਿਲਣਾ। ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ।
ਤੇ ਵੰਡਿ ਖਾਂਦਣਾ। ਤੇ ਨਿਵਰ ਲਣਾ। ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ
ਨਿਵਰ ਲਣ ਹੋਏ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਨਿ। ਰਬੁ ਤਿਨ ਦੀ ਬੁਕ
ਲੀ ਜੇ ਗਲ ਕਿਆ ਦੂ ਦੇਨਿ। ਤਾਂ ਥਨਾਂ ਮੇਸੇ ਹੀ ਵਰਤ
ਣ ਕੀਤੀ। ਥਨਾ ਦਭੈ ਧਾਹੁ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਆ। ੪੩

॥ **ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ** ॥ ਧੀਰਨਿ ਹਾਉ ਤੁਲਸੀਆ ਬੁ
ਲਾਵੰਤੀ। ਮਾਗੁ ਗੁਰਮਤਿ ਜੀ ਕੀ ਸਹਇਆ। ਓ
ਨਾ ਮਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੇਈ ਕਹ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ

ਠਾਜੇਜਨਕਜੀਦਾਅਉਤਾਰਹੈਨਿ। ਕੇਈਕਹਿਦੇਤੈ ੧੦੮
ਨਿਜੇਠਾਜੇਦੇਸਿਖਦਾਅਉਤਾਰਹੈਨਿ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਦ
ਇਅਕੋਗ। ਜੋਅਸਤੋਮਨਵਿਖੇਗੁਰਾਉਤੇਸਿਦਕੁ
ਆਵੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਅ। ਗੁਰਨਾਨਕਜੀਪੁਰਨਬ੍ਰਹ
ਮਰੂਪਹੈਨਿ। ਜਿਨਾਈਥੁਗਮਾਦਕਸਿਵਾਦਕਜਨਕ
ਦਕਸਨਕਾਦਕਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਅੰਤੁਨਹੀਪ
ਵਿਤੇ। ਤਾਂਸਿਖਾਂਨੇਪੁਰਬਲਾਇਅੰਜਨਮਾਂਵਿਖੇਅ
ਠਾਧਨਕੀਤੀਸੀ। ਜੇਵੇਦਾਂਦਾਤੁਪੁਰਮਅਤਿਗੁਰ
ਜਹੈਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਤੇ। ਜੇਤੁਸੀਕ੍ਰਿਪਕਰਿਕੇ

ਐਤਾਰਧਾਰਕੇਭਾਖਾਬਾਲੀਵਿਖੇਸਾਗਤਤੁਨਿਰਲੇ
ਕਰਿਕੇਕਹੋਤਾਂਅਸਾਤੁਕਲਿਆਲੁਹੋਵੈ। ਤਾਂਓਨਾਂ
ਭਗਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਕਾਮਨਾਂਕਰਕੇਭਾਖਾਬਾਲੀਗਿਰੀ
ਥਜੀਵਿਖੇਸਭਦੇਦਾਂਦਾਤਤੁਸੁਗਮੁਕਾਰਿਕੇਕਹਿ
ਆਪੈ। ਜੇਸਮਝਕੇਆਪਨੁਕਿਤਰਥੁਕਰਨਾ। ਤੰ
ਤੇਤੁਸੀਭੀਸਬਦਬਾਂਦੀਦੀਪੀਤਰਖਣੀ॥ ਅੰਸਗੁ
ਲੋਹੋਕੇਈਨਹੀਜੇਸਾਸਮਝਵੀਚਾਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਓ
ਨਾਦਾਸਬਦਦੀਪੀਤਕਰਿਕੇਕਲਿਆਲੁਹੋਇਆ॥
॥ ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੋਭੁਪਹੈਨਿ॥ **ਸੋਫਾ**॥ ਵੇਦਿਵਿ

ਰਿਚਨਾਵਿਚਾਰਨਪਾਵਤਚਕਰਤਸੇਖਸਿਵਦਭ

੧੦੯

ਏਤੈ॥ ਸਿਧਸਮਾਧਅਗਧਤਨਰਦਸਾਰਦਸਕ੍ਰਮ

ਨਏਹੈ॥ ਮਾਦਾਮਨਾਦਅਗਧਅਗਚਰਨਾਮੁ

ਨਿਰੰਜਨਜਾਪਜਏਹੈ॥ ਸੀਗੁਰਦੇਵਸਮੇਵਸਸੀ

ਗਤਿਪੇਗੀਪਇਭਾਈਪੇਗੀਪਏਹੈ॥ ੧॥ ਤਿਸਕਾਵ

ਚਾਹੁ॥ ਜਿਸਨਿਰੰਕਾਰਦਾਵੀਚਾਰਦੇਰਤੇਬ੍ਰਹਮਾ

ਨਹੀਪਾਇਸਕਤੇਸੇਗੁਰੂਨਕਜੀਹੈਨਿ॥ ੪੪॥

ਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਖੁਤੇਭਾਈਦੋਰੁਮ

ਹਿਤਾਭਾਈਤੇਤਾਤੇਮਦੁਰਾਗੇਸਿਖਗੁਰੂਅਰਜਨ

ਜੀਦੇ ਪਾਸਾ ਮਾਏ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗੰਗੀ ਬਨਿ
ਵਾਜਾ ਮਸਾਡੁ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋਗਤੁ ਸੀਤੈ॥ ਤਾਬ
ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ॥ ਭਾਈ ਤੁਜੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪਰਸ ਪਰਗੁ
ਰੂਕੀ ਬਾਂਟੀ ਦਾਵੀ ਚਾਰੁ ਕਹਿ ਮਾ ਕਰੋ॥ ਤੇਜੇ ਕੁਝ
ਮਾਗੀ ਮਾਹੋ ਵੈ ਸੋਕਾ ਮਾ ਵਲਾ ਵਿਚਿ ਲਿਖਾਵੈ॥
ਤੇਜੇ ਕੁਝ ਮੀਨਾ ਹੋ ਵੈ ਉਸ ਦਾ ਤਿ ਮਾਗੁ ਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਨਿਸੇ
ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਪਾਠ ਕੀ ਤਿ ਮਾਂ ਕੇ ਤਾ ਕੁ ਗੁਣ ਹੈ॥ ਤਾਂ
ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਜੋ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਨਤੁ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ
ਮਤਿ ਹਰ ਕਰਨ ਨਿਗਮ ਲੋਹ ਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਨਿਰਕਾਮ

ਪਾਠਕਰੀਏ॥ ਤੇ ਵੀ ਚਰੁ ਕਰਨ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆ ॥ ੧੧੦
ਨਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਜਨਮੁ ਮਰਹੁ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥ ਸੇ
ਜੇ ਕਾਸਰੀ ਮੇ ਅਗਨ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਬਿਨਾ ਸੰਜਮਨ ਦੀ
ਨਿਕਲਦੀ॥ ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਥਨ ਦਾ ਸੰਜਮੁ ਹੋਵਾ ਹੈ
ਸੇ ਮਥ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਹੈ॥ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਕਾਸਰਾ ਮਗਨ
ਰੂਪੁ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈ॥ ਤੇ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਰਨ ਤੇ ਸਭ ਦੇ
ਹਮਭ ਮਨ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਅਤਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰ
ਪਾਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਚੰਨ ਦਾ ਸਬਦ ਦੇ ਵੀ ਚਰਨ ਕਰਿ
ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ॥ ੪੫॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ

ਝਾਝੂਤੇਮੁਕੀਦਾਤੇਕਿਦਾਗਾਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੇ
ਹਜੂਰਮਾਏ॥ਗਰੀਬਾਨੀਵਾਜਮਸਾਡਾਉਧਾ
ਗੁਕਿਉਕਾਰਿਤਦੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਮਾ॥ਤੁਸਾਂਨੁ
ਗਾਗਾਈਸਮਾਇਹੈ॥ਤੇਕਲਜੁਗਾਦੇਵਿਰਕੀਰ
ਤਨਦੇਸਮਨਹੋਰੁਕੇਈਤਪੁਨਹੀ॥ਇਹਤਾਸਾਂਤਕੀ
ਤਪੁਹੈ॥ਤੁਸੀਕੀਰਤਨੁਕੀਤਾਕੋਗ॥ਤਾਂਓਨਾਮਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਜੀਬਾਂਦੀਦੇਪਾਠਦਾਤੇਕਥਾਦਾਤੇ
ਕੀਰਤਨਦਾ॥ਭਿੰਨਭਿੰਨਫਲੁਕਰੀਐ॥ਤਾਂਬਚ
ਨੁਹੋਮਾ॥ਬਾਂਦੀਦਾਪਾਠੁਏਹੁਹੈ॥ਜਿਅਪਣੇਖੂ

ਭਈ ਪੈਲੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕੇ ਬਿਧੇ ਪਕਾਈ ਦੀ ਹੋ। ਤੇ ਬ ੧੧੧
ਤਲੁ ਪਾਇ ਲੈ ਆਵੀ ਦਾ ਹੋ। ਤੈਸੇ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ
ਠਲੁ ਤੇਤਾ ਹੋ। ਪਰੁ ਜੇ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦੁਜੇ ਖੂਹ ਦੀ ਪੈ
ਲੀ ਨਜੀ ਕਿਹੋ ਵੈ। ਭਿਸਿ ਨੂਬੀ ਪਾਣੀ ਪਤਾਰਿ ਦਾ ਹੋ।
ਪਰੁ ਦੁਰਿ ਦੀ ਆਂ ਪੈਲੀ ਆਂ ਨੂਹੀ ਪਤਰ ਦਾ। ਤੇ ਕੀ
ਰਤਨੁ ਮੇਸਾ ਹੋ ਜੈ ਸੇ ਮੇ ਘੁਗਰਜ ਕੇ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੋ
। ਤਾਂ ਸਭੇ ਪੈਲੀ ਆਂ ਹਰੀ ਆਹੁ ਦੀ ਆਹੋ ਨੀ। ਤੇ
ਕਬਾ ਦਾਏ ਹੁ ਠਲੁ ਹੋ। ਜੈ ਸੇ ਮੇ ਘੁਗਰਿ ਰਿ ਆਹੋ
ਇ ਮਾਨਿ ਰਵਾਤਾ ਤੈ ਮਾਣੈ ਮਵਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਅ

ਗੋਪੇਲੀਅਰਾਹੀਅੰਰੋਈਅੰਸੁਧਾਰੀਅੰਰੋਈ
ਅੰਰੋਵਨੀ। ਜੋਜੋਬੂਦਪਵੈਵਿਚਧਰਤੀਦੇਸਮਦ
ਦੀਜਾਵੈ। ਤੈਸੇਜੋਸਮਣਵਨਸਿਖਹੁੰਦੇਹੈਨੀ। ਜੋ
ਜੋਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਿਦੇਹੈਨੀ। ਤੇਵੀਚਾਰਦੇਹੈਨੀ
ਤੇਵਾਰਤਾਸੁਣਦੇਹੈਨੀ। ਜੋਸੋਕਥਾਸੁਣਿਕੈਰਿਦੇ
ਵਿਚਧਰਦੇਜਾਂਦੇਹੈਨੀ। ਚਿਨ੍ਹਸਮਣਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ
ਦੀਹੈ। ਬਹੁਲਕਥਾਤੇਕੀਰਤਨਦੇਨੀਮਲੇਹੈਏਸੇ
ਭਾਪਾਵਦੇਹੈਨੀ। ਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਮਹਾਤਮਨੂਲ
ਖਾਂਦਦੀਹੈ। ਤੇਕੀਰਤਨਮਨਾਵਿਖੇਗਗਰਖੁਭੰਤ

ਪਤਕਰਦਾ ਤੇ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਕੈ ਸੋ ਕੁਤੀ ਤੈ। ਤੇ ॥
 ਰਾਈ ਪਾਲਨਾ ਮਾਤਾ ਕਰਿ ਤੇ ਦੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਕਥਾ ਮਾਤਾ
 ਤੈ। ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ ਪੁਰੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੀ। ਏਸ ਦਾ ਪਤਾ ਕੈ ਨੁ ਤੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਅ
 ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਤੈ ਸੋ ਕਥਾ ਦਾ ਗੁਰਗਾ ਤੈ। ਤੇ ਕੀਰਤਨੁ
 ਤਾਂ ਪੁਰੁ ਤੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਨ ਸੋ ਕੁਧਾ ਵਦੇ ਤੈ ਨਿ।
 ਤਾਂ ਓਹ ਸਦਾ ਹੁਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਨਿਹਕਾ
 ਮਤੇ ਕੇ ਕਛਕਾ ਮਨਾਨਾ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਸੀਰੀ ਦਾ ਨਿਰਵ
 ਤਪਾਲ ਬਧ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰੇ ਰਕੇਈ ਸਿਖੁ ਸਰਧਾ

ਸੰਤਗਤਸੇਵਕਰੇ। ਤਾਂ ਓਸੇਈਗੁਜਰਨਕੁਨਿ। ਤਾਂ
ਓਨਾਦਾਓਧਾਭੁਏਸੇਕਰਿਕੇਤੋਇਆ॥੬੫॥ਪਉ
ਕੀਉਨੀਸਵੀਬਲੀ॥ ਰੰਗੁਨਾਉਸਾਹਿਗਲਾਰਾ
ਮਾਧਗਮਾਉਦਾਭਾਈ॥ ਜਟੂਰੂਵੇਤਿਆਫਿ
ਰਦਾ॥ ਸੁਦਵਡਾਸਤਭਾਈ॥ ਭੇਲਭੂਜਾਈ
ਅਨਿਸਨਮੁਖਾਤਿਵਾਕੀਸੁਖਦਾਈ॥ ਭਲਾਭਾਗਿ
ਭਗਤੁਹੈਜਾਪਾਨਿਵਲਾਰੁਸਰਣਾਈ॥ ਮੂਲਾਸੁ
ਜਾਪਾਵਟੇਚੰਦੂਚੇਸੁਫਲਸੇਵਕਮਾਈ॥ ਰਾਮਦਾਸ
ਭੰਡਾਰੀਆਬਾਲਾਸਾਈਦਾਸਾਧਿਆਈ॥ ਗੁਰ

ਮੁਖਾਬਿਸਨੁ ਬੀਬਨਾ ਮਾਛੀ ਸੰਦਰਗੁਰਸਤ ਪਾਏ ॥੧੧੩॥
ਸਾਧ ਸੰਗ ਨਿਵਰੀ ਵਾਡੇ ਆਈ ॥੪੬॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਰੀਗੂ ਤੇ ਨਾਉ ਸਤਿ ਗਲ ਤੇਰਾ ਮਾਤੇ
ਪਰ ਮਾਤੇ ਉਦਾਗੂਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆ
ਏ ॥ ਤੇ ਚਿਨਾ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭੁ ਵੇਦਾਂ ਕਤੇਬਾਂ ਤੇ
ਉਤਾਰਾਂ ਸਭੁ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਬਿਅੰਤੁ ਕਹਿ ਆਇ ॥
ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਖਿ ਆਤਕਾਰ ਬ੍ਰਹਮਕਾ
ਰੁ ਪੁੱਤ ਏ ॥ ਤਾਂ ਏਨੇ ਤਾਂ ਕਛੁ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਅੰਤੁ
ਕਹਿ ਆਤੇ ਵੈਗਾ ॥ ਕਿਉ ਜੇ ਆਪਣਾ ਅੰਤੁ ਤਾ

ਸਭ ਕੋਈ ਜਿੰਦੁ ਤਾਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਅਜੇ ਤਾਕੁ
ਛੁਬ੍ਹਾ ਮਕਾ ਅੰਤੁ ਤੇ ਵੈ। ਤਾਂ ਕਰੀ ਐ ਬਿਅੰਤੁ ਨੁ ਬਿ
ਅੰਤੁ ਕਹਿ ਦਾਏ ਤੇ ਉਸਕਾ ਅੰਤੁ ਪਾਵਨਾ ਤੇ ਜੇ
ਤੇਰ ਕੁਲ ਅੰਤ ਕਹਿ ਦੇਤਾ ਸਭੁ ਸਾਸ ਤਾਂ ਨਾਲ ਦਿ
ਰੇ ਪੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿ
ਆਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਅੰਤੁ ਤੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਅੰਤੁ ਜਾਣ ਕੇ ਸਭੁ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਭਾਉ ਕਰਨਾ
ਐ ਗਸਦਾ ਵੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ। ਤੁਸਾ ਭਾਏ ਸੇ
ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ ਤੇ ਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਭੀ ਨਾ ਦਾਏ ਸੇ ਕ

ਰਿਕਲਿਆਉਤਿਆ ॥ ੪੭ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ੧੧੪

ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੇ ਭਟੂ ਵੇਤੇ ਤੇ ਫਿਰ ਦਾਸੁ ਦਤੇ ਭੁਲੂ ਤੇ ਭੁ

ਟੂ ਤੇ ਵਾਨੀ ॥ ਪੰਡਿਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ

ਅਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਹੀ ਬਲਿਵਾਜ

ਅਸੀ ਗੀ ਗਾ ਜੀ ਗਾਏ ਸਾਹਿ ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਤਾਂ ਅਸਾਖੀ

ਪਾਛਿ ਅਸੀ ਜੋ ਜਿਸੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰੇ ਅਤੇ ਕੇ

ਮੇਤਰਾਂ ਕੀ ਸਿਧ ਸਾਧ ਸਰੂ ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਏ ॥

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਤਰਾਂ ਧਾਰੇ ਅਤੇ ॥ ਏਨਾਨੇ

ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਕੀ ਤਾਏ ॥ ਤਾਂ ਚਿਨਾਨੁ ਅਸਾ ਕਹਿ ਅਯੋ

ਅਸੀਪਛਕੈਆਣਕਹਾਂਗੋ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਆਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਦਾਗੁਰੁਨਿਰੰਕਾਰਅੰਤਰਿਜਾਮੀ॥
ਜਿਸਅੰਤਰਗਤੁਤੇਇਕੰਸਮਸੁਗਿਆਨਦੀਪ੍ਰੇਰ
ਨਾਕੀਤੀ॥ਤੇਦੇਤਧਾਰਨਦੇਧਰਮਕਾਰਿਕੈਗੁਰੁ
ਅੰਗਦਜੀਏਅਗੇਮਥਾਏਕਿਆ॥ਤਾਓਨਕ
ਤਿਆਜੀਗੁਰੁਤਾਂਓਸਨੁਕਾਤਿਦੇਤੈਨਿ॥ਜਿਸਦੇ
ਮਿਲਣਕਾਰਿਗੋਜਅੰਧਕਾਰਤੈ॥ਤੇਰੁਜੋਪ੍ਰਕਾਸ
ਤੈ॥ਜਿਸਦੇਮਿਲਣਤੇਤੈਵੇ॥ਸੇਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀ
ਤਾਸੁਪ੍ਰਕਾਸਰੁਪਤੈਨਿ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਆਗੁਰੁਜਿਸ

ਸਮੇਬ੍ਰਤਮਾਬਿਸਨਮਹੇਸੁਤੀਨੇਚੰਮੰਕਾਰਥੀਉਤਪਤਿ ॥ ੧੧੪

ਤੇਏਤਾਂਓਨਕੋਨਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਤਾਂਓਨਾਕਤਿਆ
ਜੇਬ੍ਰਤਮੇਬਿਸਨਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਤੇਸਿਵਨੀਬਿਸਨ
ਨੁਗੁਰੂਕੀਤਾ॥ ਕਿਉਜੇਵਿਸਨਸਾਂਤਕੀਸੀ॥ ਤੇਸਿ
ਵਤਾਂਮਸੀਸੀ॥ ਤਾਂਸਾਂਤਕੀਦਾਸਵੇਤਰੂਪਤੋਦਾਤੇ
ਤੇਤਾਂਮਸੀਦਾਸਿਆਮਰੂਪਤੋਦਾਤੇ॥ ਤਾਂਵਿਸਨ
ਸਿਵਦਾਧਿਆਨਕੀਤਾ॥ ਓਸਦਾਰੂਪਸਿਆਮਹੇ
ਗਇਆ॥ ਤੇਸਿਵਵਿਸਨਦਾਧਿਆਨਕੀਤਾਓਸ
ਦਾਰੂਪਸਵੇਤਰੂਪਗਇਆ॥ ਤਾਂਸਾਂਤਿਬਬਚਨਕੀ

ਤਾਜੇ ਵਿਸਨ ਅਗੋ ਹੀ ਗਿਆਨੁ ਰੂਪ ਸਿਰਿ ਕੇ ਸਿਵ ਕੇ
ਮਿਲੇ ਦੇ ਤੇ ਓਸ ਨੂਰਿ ਗਿਆਨੁ ਤੇ ਇਆ ਤਾ ਓਨ ਕਾ
ਅਭਿਸਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੀ ਜਗਤ ਦੀ ਮਿਰਜਾ
ਦਾ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਤੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ
ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗਿਆਨ ਘਨ ਤੇ ਸਨਿ। ਪਰਸ
ਗੀਰ ਦੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਜੀਨੁ
ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਤਾਂ ਤੇਤੁ ਸਾਂਸਤਿ ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ
ਕਰਨੀ ਤੁਸਾ ਭਾਕਲਿ ਆਦੁ ਤੇ ਵੈਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦ
ਓਸੇ ਕਾਰਿ ਉਧਾਰੁ ਤੇ ਇਆ। ੪੮॥ ਸਾਖੀ

ਤੋਰਚਲੀ। ਨਾਈਡਲਾਤੇਨਾਗੀਰਬੁਤੇਜਾਪੁਤੇ ੧੧੬
ਨਿਵਲਾਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਇਆਏ। ਤੇ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਜੋਤਏਤੈਨਿ। ਕੇ
ਸਰਗੁਦਦੇਉਪਾਸਕੀਤਏਤੈਨਿ। ਕੇਨਿਰਗੁਦ
ਦੇਉਪਾਸਕੈਤੈਨਿ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਆਸਰਗੁਦ
ਤੇਨਿਰਗੁਦਤਾਕਹੀਆਨਿਜੇਦੁਇਤੋਵਨਿ।
ਸਲੋਕੁ ਸ੍ਰਗੁਦਨਿਰਗੁਦਨਿਰੰਕਾਰਸੁਨ
ਸਮਾਧੀਆਪਾ। ਆਪਨਕੀਆਨਾਨਕਾਆਪੇ
ਤੀਫਿਰਿਜਾਪਾ। ਓਹੀਮਹਾਂਰਾਜਇਛੁਆ

ਕਰਿਕੇਸਰਗੁਲੁਪਧਾਰਦਾਏ। ਦੁਸਟਾਂਦਾਨਾ
ਸਕਰਿਕੇਨਿਰਇਛਾਤੋਇਕੇਆਪਣੇਨਿਰ
ਗੁਲੁਸਰੂਪਾਵਿਚਿਸਮਾਇਜਾਂਦਾਏ। ਜੈਸੇਰਾ
ਜਾਏਕੋਤਤਾਏ। ਤੇਜਿਸਸਮੇਇਛਾਕਰਤਾਏ।
ਸਸਤ੍ਰਬਸਤ੍ਰਪਹਿਰਕਰਦੀਬਿਨਵਿਖੇਅਏ
ਬੈਠਤਾਏ। ਤੇਇਛਾਤਿਆਗਤਾਏ। ਤਾਏ
ਕਲਾਸਸਤ੍ਰਬਸਤ੍ਰਕੋਠੀਤਿਆਗਕਰਸਿ
ਤਜਾਵਿਖੈਸੈਨਕਰਤਾਏ। ਤਾਂਜੋਉਸਕਾਨਾਮ
ਲੇਕੇਪਕਾਰਤਾਏਤਾਂਦੀਵਨਸਮੇਠੀਉਸਕੀਸ

ਤਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਤੇ॥ ਅਰੁ ਸੈਨ ਸਮੇਠੀ ਉਠ ਕੇ ਉਸ ਕੀ १੧੭
ਸਤਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਤੇ ਤੇਜੇ ਉਸ ਕੇ ਸੇਵਕ ਤੇ॥ ਨਿ॥
ਸੋ ਸਦਾ ਉਸ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਦੇ ਤੇ॥ ਨਿ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕਜੀਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਾਸਕ ਤੇ॥ ਤੇ॥ ਨਿ॥ ਜਿਸ ਨਾ
ਮੁਕਾਰਿ ਕੇ ਸਰਗੁਣੁ ਭੀ ਸਤਾਇਤਾ ਕਰਤਾ ਤੇ॥
ਅਗਨਿਰਗੁਣੁ ਕਾ ਭੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ॥ ਤੇ॥
ਅਰੁ ਸਰਗੁਣੁ ਨਿਰਗੁਣੁ ਉਪਾਸਨਾ ਲੇਨਾ ਮ
ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਵਿਸੇਖ ਤੇ॥ ਜੈ ਸੇਸ਼ੀ ਰਾਮ ਜੀ ਸਮੁੰ
ਦ੍ਰਬੀ ਪਾਰ ਉਤਰਨ ਲਗੇ॥ ਤੇ॥ ਨਿ॥ ਤਾ ਓਹ ਕਰਨ

ਕਾਰਨਿ ਤੈਸਨਿ। ਜੇਚਹਨ ਤਾਂ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕ੍ਰਿਸਕਾਇ
ਲੈਦੇ। ਪਰੁ ਓਨਾਨੇ ਵਿਚਾਰਿ ਅਸੁ ਅਸਾਨਾ ਕਿ
ਨਾ ਵਿਗਲਿਆਂ ਮਿਲਣੁ ਤੈ। ਅਰੁ ਨਾ ਮਕਰਿ
ਕੈ ਅਨੇਕਾ ਦਾਕਲਿਆ ਦੁਹਦਾ ਤੈ। ਤਾ ਤੇ ਨਾਮ
ਦਾ ਮਹਾਤਮੁ ਅਪਥਾਵਿ ਸੇਖ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਪ੍ਰਬ
ਤਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਲਿਖਕੇ ਮਾਧਿ ਪਾਰ ਉਤਰੇ। ਸਰਗੁ
ਦੁਖੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਵਿਸੇਖੈ। ਬਹੁਰੇ ਨਾ
ਮਨਿ ਰਗੁ ਦੁਖੀ ਭੀ ਵਿਸੇਖੈ। ਨਿਰਗੁ ਦੁਖੀ
ਵਿਸੇਖੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੈ। ਜੈਸਾ ਤਿਚਿਤ ਮਾਨੰਦ

ਰੂਪਸਰੀਰਾਂਦੇ ਅੰਤਰਬਾਤਰ ਇਸਕਾਰਿਬਿਆ ੧੧੮
ਪਿਆਤੁਆਤੈ। ਪ੍ਰਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨਿਬਿਨਾਅੰਤ
ਤਕਰਣਸੁਧਨਤੀਤੋਤਾਤਾਂਤੇਜੀਨਰਕਾਂਨੁਚਲੇ
ਜਾਤੇਤੈ। ਜਿਨਾਨੇਨਾਮਕਾਉਚਾਰਣੁਕੀਆਤੈ।
ਓਨਾਕੇਅੰਤਤਕਾਰਣਸੁਧਤੇਏਤੈਨਿ। ਗਿਅੰ ੦
ਨਦੀਪ੍ਰਾਪਾਤਿਤੇਈਤੈ। ਇਸਕਾਰਿਕੇਜਨਮਮਰ
ਣਓਨਾਦਾਕਾਟਿਆਗਾਇਆ। ਤਾਂਤੇਨਿਰਗ
ਦੁਖੀਨਾਮਾਵਿਸੇਖਤੈ। ਤਾਂਓਨਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਸਾਤਨੁਮਾਤੈਸਮੰਦ੍ਰਥੀਕੁਦ ਨੁ

ਕੈਲੰਘਗਇਆਤੈਸੀ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥
ਨੁਮਾਨਤਾਂਨਾਮਦੇਜਪਲਵਾਲਾਤੈਸੀ॥ ਇਸਕ
ਰੇਕੇਕੁਦਗਇਆਜੋਨਾਮਦਾਮ॥ ਤਮਸਨੁਥੋਵਿ
ਸੇਖਤੈ॥ ਤੇਦੂਸਰਾਇਸਦਾਏਹੁਪਰੇਜਨੁਤੈਗਿਆ
ਨਵਿਖੇਜਗਤਬੋਓਲੰਘਦੁਟੀਸਮਰਬਤਾਤੈ॥
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਕੁਦਕੈਲੰਘਦੁਟੀਸਮਰਬ
ਤਾਬੋਵਿਓਪਾਸਤਤੀਤੈ॥ ਤੇਪੁਲਕੇਉਪਰਨਿਰਬ
ਲਸਬਲਸਰਉਤਰਜਾਤੇਤੈ॥ ਤੈਸੇਜੋਸਰਬਾਵਿ
ਖੇਕੋਨਿਰਸਕਰਜਾਏਤੇਗਿਆਨਕਾਅਰਿਅ

ਸੁਕਰੋਸੋਵਿਰਲਤੀਤੈ॥ ਅਰੁਗੁਗਤਕਾਰਿਕਪੈ
ਪੁਨੀਅਨੇਕਾਕਾਉਧਾਰੁਤਤੈ॥ ਤਾਂਤੇਤੁਸਾਂ
ਗੀਪ੍ਰਮੇਸਰਕਾਭੁਜਨੁਕਰਨਾ॥ ਅਰੁਸਾਧਸੰਗ
ਤਿਕੀਸਰਗੁਰਤਿਨਾ॥ ਤਾਂਤੇਉਹੁਸਿਖਸਦਾਗੁ
ਰੁਕੀਸਰਗੁਰਤਿਕਥਾਕੀਰਤਨੁਸਾਇਨਾ॥
ਜਿਸਸਮੇਇਕੰਤਤੈਨਿਤਾਂਗਮਨਾਸਕਾਕੁਸਨੁਕ
ਰਨਾ॥ ਇਸੇਕਰਚਿਨਾਦਾਕਲਿਆਲੁਤੈਅੰ
੪੯॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਗੁਣੀਮੂਲੰ
ਤੇਗੁਣੀਸੁਜਾਧਾਵਦੈਤੇਗੁਣੀਚੰਦੁਚਉਝੜ

੧੧੯
ਪੀਸਾ

ਭਈਗਸਦਾਸਭੰਗਰੀਭਈਬਾਲਤੇਭਈ
ਸਾਂਈਦਾਸਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਦਿਆਏ
ਤਾਂਭਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜ
ਏਹਜੇਜੀਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਿ।ਤੇਧਰਮਗਾਏ
ਦੇਪਾਸਪਾਪਾਂਤੇਪ੍ਰੀਨਾਦਾਲੇਖਾਤੁੰਦਾਹੈ।ਤਾਂਪਾਪਾਂ
ਤੇਪ੍ਰੀਨਾਦਾਨਿਆਗਨਿਆਗਾਫਲੁਤੁੰਦਾਹੈ।ਕੇਲੇ
ਖਾਪਾਂਪ੍ਰੀਨਾਦਾਕਾਰਿਕੈ।ਜਿਸਕੇਪ੍ਰੀਨਵਸੇਖਤੇ
ਵਨਿ।ਤੇਪਾਪਘਟਤੇਵਨਿਤਾਂਪਾਪਾਵਿਚੋਕਾਟਿ
ਕੈ।ਤੇਵਸੇਖਪ੍ਰੀਨਾਦਾਲੇਖਾਭੰਨਾਨੂਸੁਖਮਿਲ

ਦਾਤੋ। ਇਹੁ ਅਸਾਨੁ ਨਿਰਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਸੋ॥ ਤਾਬ ੧੨੦
ਚਨੁ ਤੇ ਇਅਾ ਚਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿਖ ਤੈਨਿ। ਇ
ਕਸਤਿ ਕਾ ਮਕਰਮ ਤੈਨਿ ਇਕਨ ਤਿਕਾ ਮਕਰਮ ਤੈ
ਨਿ। ਇਕ ਚਿਪਾਸਨ ਵਾਲੇ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਇਕ ਗਿਆਨੀ
ਤੈਨਿ। ਤੁਸੀ ਕਿਸਦੀ ਵਾਰਤਾ ਪਛਦੇ ਤੋ। ਤਾਂ ਚਿਨਾ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਦੇਤਾ ਦੀ ਕਥਾ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਸੀ। ਮੇਯ ਤਾਬ ਚੌਤਵੀਂ ਅਯਾਜੈ
ਸੇਰਾ ਜੇ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾ ਤਤੀ ਤੈ। ਇ
ਕਠਾਈ ਵਲੀ ਕੇਵੀਂ ਰਿਦੇ ਵਦੇ ਵਾਲੇ ਤਤੈ ਤੈ। ਸੇ

ਸਦੀਵੀ ਉਸਕੇ ਬੀਚ ਮੁਹਾਸਲੁ ਤੇ ਤਾਏ। ਤਾਏ
ਸੇਵਾਂ ਟਾਂਬਾਂ ਟਲੇ ਤਾਏ। ਜਿਕਛੁ ਖਿਮਾਨ ਤਕਰੈ ਤਾਂ
ਰੰਤ ਉਸਕੇ ਚਿਦੇ ਤਾਏ। ਅਰੁ ਏਕ ਪਟਈ ਤੇ ਤਾਏ। ਓ
ਨਕੋ ਪਿਛੇ ਛੇ ਮਾਹੀਆਂ ਦਮੀਆ ਵਤਾਏ। ਓਹੁ ਪ
ਟਾਭਰਦੇ ਤਾਏ। ਅਰੁ ਏਕ ਸੋਗਾਤੀ ਤੇ ਤਾਏ। ਸਿਰ
ਤੰਦਾ ਕੇ ਓਹੁ ਪਰਿਗਟਿ ਵਾਲੇ ਤੇ ਤਾਏ। ਓਹੁ ਬਾਜ
ਘੋੜਾ ਸਉਗਾਤ ਦੇ ਤੇ ਤਾਏ। ਅਰੁ ਮੁਲਖ ਪਏ ਖਾਤੇ
ਤਾਏ। ਚਉਥੇ ਮਾਫੀ ਤੇ ਤਾਏ। ਸਾਥੀ ਮੁਲਖ ਖਾਤੇ ਤਾਏ।
ਅਰੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚੜ੍ਹਤੇ ਤਾਏ। ਤਾਂ ਖਾਵਣੇ ਕੇ ੧੨

ਭੀਲੇਤੇਹੈਂ। ਸਾਥੀਹੁਕਮਕਰਤੇਹੈਂ। ਤੈਸੇਤੀਮਤਾਂ ੧੨੧
ਰਾਜਕੀਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੀਸਿਸਟਿਹੈ। ਏਕਸਾਤਕਾ
ਮੀਤੈਂ। ਜੋਸਦਾਕੂੜਕੁਸਤਆਪਦੀਕਿਰਆਮ
ਤਿਲਗੋਰਹਿਤੇਹੈਂ। ਅਰੁਜੇਕਛੁਤੀਰਥਬ੍ਰਤਪ੍ਰੰ
ਨਦਾਨਕਰਤੇਹੈਂ। ਤੋਕਾਮਨਾਲੀਏਕਰਤੇਹੈਂ। ਤਮ
ਕੇਅਮਕੇਬ੍ਰਤਕਾਅਮਕਾਫਲੁਤੇਵੈ। ਤਾਂਉਨਕੇ
ਉਪਰਿਧਰਮਗਏਕਾਸਦਾਡੰਡਰਹਿਤਾਹੈ। ਤਿਨ
ਕੇਪਾਏਕਾਫਲੁਭਿੰਨਭਿੰਨਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਤਾਹੈ। ਅਰੁ
ਪੰਨੋਕਾਫਲੁਭਿੰਨਕ੍ਰਿਭ੍ਰਗਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਨਿਤਕੰ

ਮਕਰਮਤੈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਰਮਪ੍ਰਸੰਨ ਤਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਤੇ ਪਾਪ ਸੁਭਾਵਕ ਉਨ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਾ
ਪਾਪਾ ਪੁਨਿ ਕਾਲੇ ਖਾਏ ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੇ ਜੋ ਪੁਨਿ ਤੇ
ਤੇ ਤੇ ਹੈ। ਬਹੁ ਤੇ ਤੇ ਪਾਪਾ ਵਿਆਕਰ ਪੁਨਿ ਕੁਗ
ਈ ਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਹੁ ਤੇ ਤੇ ਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁਨਿ ਵਿ
ਆਕ ਕੇ ਪਾਪ ਭਗਾਈ ਤੇ ਹੈ। ਪੁਨਿ ਓਨਾ ਦੇ ਬ
ਲੀ ਤੇ ਤੇ ਪਾਪਾ ਨਿਬਲੇ ਤੇ। ਤੇ ਜੋ ਉਪਾਸ ਕਮਾ
ਰਾਜ ਕੇ ਤੇ ਜੋ ਤੇ ਪਾਪਾ ਸਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੀ ਨ
ਹੀ। ਅਵਸ ਮੇਵ ਕੇਈ ਪਾਪ ਉਨ ਜੋ ਤੇ ਤੇ ਹੈ।

ਅਰਧਰਮਸਦਾਰੁਚਕੇਕਰਤੇਤੈਂ। ਸੋਪਥਕੋਈ ੧੨੨
ਤਛੋਤਤੈਂ। ਸੋਵਿਅਨਕੇਸਦਾਮਤਾਰਾਜਕੇ
ਨਿਕਟਵਰਤੀਗਤਿਤੇਤੈਂ। ਅਰੁਫੇਰਭੀਅਉ
ਤਾਰਤੇਤੈਂ। ਤਾਮਤਾਰਾਜਦੀਭੁਗਤਕਗਿਗਿ
ਅਨਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਕੇਜਨਮਮਰਦਤੇਗਤਿਤੇਤੈਂ
ਤੇਤੈਂ। ਜੇਸਤਿਕਾਮੀਤੇਤੈਂ। ਤਾਪ੍ਰਥਮੇਸੁ
ਵਰਗਾਨੁਭੁਗਕੇਬੁਝੇਪਨਵਨਦੇਪਰਉਤ
ਪਾਤਿਤੇਤੈਂ। ਫੇਰਸਾਧਸੰਗਤਿਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੇਤੈਂ। ਜਨਿਤਕਾਮੁਤੇਵੇਤਾਂਫੇਰਸਾਧਾਂਸੰਤਾਂ

ਦੇਖਰਮਉਤਾਰਲੈਕੇਫੇਰਗੁਗਤਿਨੁਲਗਦੇਤੈਨਿ
ਓਨਾਦਾਉਧਾਰੁੰਦਾਤੈ। ਏਤਉਪਾਸਨਾਫਲੁਤੈ।
ਜੈਸੈਗਾਤਵਾਲਾਘੋਨਕੋਬਾਂਜੁਦੇਕੈਮਲਖ
ਆਪਖਾਂਦਾਂਤੈ। ਤੈਸੈਗੁਜਨਕਰਿਕੈਸੁਖੀਗਤਿ
ਦਾਤੈ। ਜੋਗਿਆਨੀਤੈਨਿ। ਓਨਾਸਹੀਗਾਨੁਭੀ
ਮਿਥਿਆਜਾਤਾਤੈ। ਤੇਕਰਮਨੁਭੀਨੂਠਾਜਾਤਾ
ਤੈ। ਜੈਸੈਸੁਰਜਕੋਨਿਕਟਿਅੰਧਕਾਰਨਹੀਜਾਤਾ॥
ਤੈਸੈਓਨਾਕੋਨਿਕਟਿਕਰਮਨਹੀਜਾਤਾ। ਓਹ
ਸਦਾਜੀਵਨਮੁਕਤਤੈਨਿ। ਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸ

ਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਹੁ। ਓਨਾਦੇਪਾਪਪੁੰਨਭੋਗਾਦਿ॥੨੩॥

ਤੋਬਿਨਾਕਹਾਜਾਤੇਏਨਿ। ਕੈਸੇਗਿਆਨੀਜੀਵਨ

ਮੁਕਤਤੋਕੇਵਿਚਰਤੇਏਨਿ। ਤਾਂਜੋਨਸੇਓਸਕੀ

ਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰਦੇਏਨਿ। ਓਨਾਦੇਪੁੰਨਾਨੁਲੈਕੇਸੁ

ਖਭੋਗਾਦੇਏਨਿ। ਓਜੋਨਿਦਾਦੁਖਾਕਓਕਰਦੇਏਨਿ।

ਓਨਾਦੇਪਾਪਾਨੁਲੈਕੇਨਰਕਾਂਤੇਦੁਖਭੋਗਾਦੇਏਨਿ। ਜੇ

ਸੇਮਸਾਤਿਬਪਾਤਿਸਾਤਦੇਮੁਲਖਾਇਨਾਮੀਖਾਂਦੇਏ

ਨਿ॥੫੦॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਬਿਸਨੁ

ਬੀਬਨਤੋਸੁੰਦਰੁਮਾਛੀਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੇਹ

ਤੁਰਮਾਏ। ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕੀਜੈ। ਤਾਂਬ ਚਨ ਤੇ
ਇਆ। ਸੁੰਦਰ ਤੂੰ ਤੁਰਲ ਕੜੀ ਅੰਗਲਿਆਇ
ਆਕਰੁ। ਨਾਲੇ ਪਾਣੀ ਦੀਆ ਮਸਕਹਲਿਅ।
ਇਆਕਰੁ। ਤੇ ਬਿਸਨੁਨੁ ਆਗਿਆ ਤੇ ਈ ਪਿਛੁ
ਲੀਰਾਤੀ ਸਿਖਾਂਨੁ ਪਾਣੀ ਗਰਮੁ ਕਰ ਕੈ ਈਸ
ਨਾਨੁਕਰਾਇਆ ਕਾਰਿ। ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਆਂ
ਪਾਏ ਈਆਕਰੁ। ਤਾਂ ਭਨਾਵਾ ਉਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਿ
ਤੇ ਈਆ। ੫੧। ਪਥਨੀ ਚਬੀ ਸਵੀ। ਸ
ਵੁਭਾਂਨੁ ਤੀਰ ਬਚਾਇ ਚਈ ਲੇਚ ਦੇ ਚਾਰੇ। ...

ਸਦੇਨਿਤਲੇਜਾਂਦੀਅਨਿਸਨਮੁਖਸੇਵਕਗੁਰੂ ੧੨੪
ਪਿਆਰੇ। ਸੇਖਰਸਾਧਵਖਾਈਐਨਾਉਰੁਲੁ
ਸਿਖਸਚਾਰੇ। ਜਟੂਭੀਵਾਂਜਾਂਦੀਅਨਿਮਹਾ
ਪੁਰਖਮੁਲਾਪਰਵਾਰੇ। ਚਤਰਦਾਸਮੁਲਾਕੁਪੁ
ਰਹਾਨੁਗਾਨੁਵਿਜਾਇਚਾਰੇ। ਫਿਰਦਾਬਤਿਲਬਿ
ਖਾਈਐਜੇਠਾਚੰਗਾਕੁਲਨਿਸਤਾਰੇ। ਵੇਸਾਰੇ
ਤੁਲਸੀਅਭਾਰਦੁਆਜੀਸਨਮੁਖਸਾਰੇ। ਵਰੁ
ਭਗਤੁਤੈਭੀਅਨਾਰੇਇਪੋਈਗੁਰੂਦੁਆਰੇ
ਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰੇਪਾਰਉਤਾਰੇ॥੫੨॥ ਸਾਖੀਤਿ

ਤੋਰਚਲੀ। ਕੁਈਜਦੁਕੁਈਕੁਨੁਕੁਈਤੀਰਥਾ
ਕੁਈਨਿਹਾਲੁਚਾਰੇ। ਜਾਤਦੇਚਫੇਗੁਰੁਅਰਜਸ
ਜੀਦੇਤੁਰਅਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜਾਇਕਬੇਤੇਰਾਬਚਨੁਤੈ। ਕਰੇਕਰਾਵੈਆ
ਪੇਆਪਾ। ਮਨੁਖਕੇਕਛੁਨਾਹੀਤਾਬਾਤੇਇਕਬੇ
ਤੇਰਾਬਚਨੁਤੈ। ਜੇਝੀਜੈਸੋਲੁਦੈਕਰਮਾਂਦਾ
ਬੇਤਾ। ਅਕਿਰਤਿਪਛਾਤਰਿਵਿਸਰਿਅਸੁ
ਨੀਕਰਮੇਤੁ। ਜੇਤਾਂਅਧਹੀਕਰਦਕਰਵਦਾਤੈ।
ਤਾਂਅਸੀਕੁਵੈਕੁਲਕਰੀਮੈ। ਅਸਾਂਨੁਕੀਦੈ

ਸੁਤੈ। ਤੇਜੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਫਲ ਅਸਾਨੋ ਗਾਇਤੈ। ਤਾਂ ੧੨੫

ਤਾਂ ਕਰਮ ਵੀ ਚਾਰ ਕੈ ਕੀ ਚੈ। ਅਸੀਂ ਕੋ ਨ ਵਚਨੁ
ਮੰਨੀਐ। ਆਰੁ ਕੋ ਨ ਨ ਸੰਨੀਐ। ਤਾਂ ਬਰਨੁ ਤੇਇ
ਆ ਜੋ ਗੁਰਾ ਦੇ ਗਿਰਿ ਥਜੀ ਦੇਵਿ ਚਿ ਸਭੁ ਦਾ ਅ
ਧਕਾਰਾ ਦੇ ਬਚਨੁ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖ ਭੀ ਸਭੁ
ਦਾ ਅਧਕਾਰਾ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਇਕ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾ
ਰੀ ਤੈਨਿ। ਇਕ ਓਪਾਸਨਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ। ਇ
ਕ ਗਿਆਨ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ। ਤੇਜੇ ਹਕੁ ਤਾਂ ਕ
ਰਮਾਂ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤੈਨਿ। ਚਿਨਾ ਪ੍ਰਾਤਿ ਤਾਂ ਏਹ ਵਚ

ਨੁਹੈਨਿ। ਜੇਹਾਬੀਜੇਸੋਲੁ^{ਕੈਰ}ਏਕਰਮਾਕਾਖੇਤੁ। ਜੇ
ਤਫੇਉਪਾਸਨਾਦੇਆਧਿਕਾਰੀਤੈਨਿ। ਚਿਨਾਪ੍ਰ
ਤਿਏਹੁਬਚਨੁਤੈਨਿ। ਕਰਾਵੈਆਪੇਆਪਿ। ਜੇ
ਗਿਆਨਦੇਆਧਿਕਾਰੀਤੈਨਿ। ਤਿਨਾਪ੍ਰਤਿਏਹੁ
ਬਚਨੁਤੈਨਿ। ਪਾਟਿਘਾਟਿਅੰਤਰਿਸਰਬਲਿਖੰ
ਤਰਿਤਰਿਏਕੋਪੁਰਖਸਮਦੁਆਜੈਸੇਵੈ। ਦਿ
ਕੇਘਾਰਿਸੂਬਾਐਖਧਤਤੇਤੈਨਿ। ਗਰਮੀਦੇ
ਤਾਪਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪਦਾਠੀਢੇਦੇਤਾਪਦਾਐ
ਖਧਭੰਨਿਭਿਨੁਤਤੇਤੈ। ਸਗੁਵੈਦਰਗੀਕਾਨ॥

ਟਕਾਲੀਘਰਿਏ ਖਕਰਿਗਿ ਜੈਸਾ ਤਾਪੁ ਤਤਾਏ॥ ੧੨੬
ਤੈਸਾ ਐਥਧਦੇ ਤੈਏ॥ ਤਾਰੇ ਗੀਕਾਰੇ ਗੁਕਾਟਿ
ਅਯਾਤਾਏ॥ ਤੇਜੇ ਅਜਾਦੁ ਵੇਦੁ ਤਤਾਏ॥
ਰੋਗੁਕਾਟਿ ਅਨਹੀ ਜਤਾ॥ ਰੋਗੁ ਐਰੁ ਤਤਾਏ॥ ਅ-
ਰੁ ਅਉਖਧੁ ਐਰੁ ਕਰਤਾਏ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜੇ
ਤੇ ਨਿਪਰਖ ਕੇਵਚਨਾ॥ ਆਰੇ ਅਰੁ ਕਰਮਾਦੁ ਆਰੇ ੨
ਪਛਾਨਦੇ॥ ਤੈਨਿ॥ ਰਸਨਾਦੁ ਆਰੇ ਤਿਹਦੇ ਕਾਮਤੁ
ਮਤਿਦਾਏ॥ ਜੈਸੇ ਨਾਟਕਾਦੁ ਆਰੇ ਰੋਗਾਕੀ ਪਰੀ
ਖਿਆਤਿਦੀ॥ ਤੈ॥ ਅਰੁ ਕਰਮਾਦੁ ਆਰੇ ਮਨਖਕਿ

ਧਰੀਖਿਆਜੈਸੇਲਪੀਦੁਆਰੇਰੋਗਕੀਧਰੀਖੋਤੇ
ਦੀਏ। ਤੇਸੇਸੰਤਜਨਜਗਿਆਸੀਦਾਅਗਿਆਨ
ਕਟਦੇਤੇਨਿ। ਜੈਸੇਜਗਿਆਸੀਦਾਅਧਿਕਾਰਦੇ
ਖਦੇਤੇਨਿ। ਤੈਸਾਉਪਦੇਸਦੇਤੇਨਿ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀ
ਭਗਤਿਦੇਅਧਿਕਾਰੀਤੇ। ਸਦਾਭੁਜਨੁਸਿਮਰਨੁਕ
ਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਟਹਿਲਕਾਰਿਅਕੋਗ। ਤਾਓਨ
ਦਾਉਧਾਰੇਸੇਕਰਿਤੇਇਆ॥੫੩॥ ਸਾਖੀਤੇ
ਰਚਲੀ। ਭਾਈਨਾਉਅਰੁਭਾਈਕੁਲੁਜਾਤਦੇ
ਸੇਖਰੁਸਾਧੈਸਨਿ। ਭਾਈਜਟੁਜਾਤਦਾਭੀਵੈ

ਸੀ॥ ਮੂਲਾ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤੈਸੀ॥ ਸੋਚਾਰੇ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ੧੨੭

ਨਜੀਕੀ ਸਗਲਿ ਮਾਏ॥ ਓਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀ ਜੀਗ
ਗੀ ਬਨਿਵਾਜਤੁ ਸਾਡੀ ਬਾਣੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਚਦੀ ਤੈ
ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਤੈ॥ ਆਪੋ ਆਪਦੇ ਅਧਕਾਰ ਦੇ ਮੂ
ਜਬ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ॥ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਣੀ॥ ਸੋ ਅਸੀ
ਆਪਣਾ ਅਧਕਾਰ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜੋ ਅਸੀ ਕਿ
ਸ ਅਧਕਾਰ ਦੇ ਤਾ॥ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤਾਂ
ਕੇਉ ਪਾਸਨਾ ਕਾਂਡ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤਾਂ॥ ਕੋਰਿਗੀ ਅਨ
ਕਾਂਡ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਤਾਂ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੈ॥ ਆ॥ ਜੇ ਜਾ

ਦੋਬਚਨੁਸੁਦਕੇਤੇਮਨਨੂੰਬੋਟੇਅਰੁਖਰੇਕਰਮਮਲੁ
ਮਤੇਏਤੈਨਿ।ਤੇਅਸੀਚਾਨੇਹਾਂਕਿਵੇਸੁਰੁਕਰਮ
ਕਰੀਏ।ਅਸੁਰੁਕਰਮਤਿਆਗਿਐ।ਪਰੁਵਿ
ਅਸਨਜੋਬੋਟਿਆਕਰਮਾਂਦਾਪਾਇਅਤੇਇਆ
ਤੈ।ਤਾਂਮਿਟਦਾਨਹੀ।ਤਾਜਾਣੀਐਜੋਅਸੀਕ
ਰਮਾਏਅਧਕਾਰੀਤਾਂ।ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਿ
ਲਕੀਜੈਤੇਬਾਣੀਨੂਪ੍ਰੀਤਕਰਿਕੈਸੁਦੀਐਤੇ
ਮਨਾਵਿਚੋਬੋਟਦੂਰਕੀਜੈ।ਅਤੇਜੇਜਾਣੀਐਜੋ
ਸਬਦੁਨੁਸੁਦਿਕੈਬੋਟੇਕਰਮਮਿਟਜਾਵਨਿ।ਤੇ

ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਗਤਿ ਜਾਵੈ। ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ ਮਾ ॥ ੧੨੮ ॥
ਸੀਉ ਪਾਸ ਨਾ ਦੇ ਮਧਕਾਰੀ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਅਠੇ ਪਾਤਿਰ
ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਿ ਕੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਬੋਟਾ ਕ
ਰਮ ਸੇਵਕ ਗਤਿ ਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਚਿਸ ਨੂਹੀ ਮਿਟਾਈ ਮੈ
ਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ ਸਬਾਦਿ ਦੇ ਸਮਝਨ ਕਰ ਸੁਕੁ ਅ
ਸੁਕੁ ਕਰ ਮਾ ਮਿਟਾ ਗਏ ਤੈ। ਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਸੰ
ਵਲੋ ਤੇ ਅਸੁਕੁ ਕਰ ਮਾ ਵਲੋ ਰਿਦਾ ਫਿਰ ਖਲੋਤਾ
ਤੈ। ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ ਮੈ ਤੁਹਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਧਕ
ਰੀ ਤੇ ਇਸਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਮਾਧ ਦੇ ਮਧਕਾਰ ਸੁਜ ਬੋਝੇ

ਕਰਮਮੰਗੀਕਾਰਕੋਰੋ। ਤਾਂਤੁਸਾਡਾਕਲਿਆਣੁ
ਵੈਗਾ। ਕਿਉਜੋਗੁਰੂਦੀਬਾਣੀਦੋਵਿਚਸਰੇਅਧ
ਕਾਰਾਂਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਤੋਜੇਸੰਤਮਿਲਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਅ
ਧਕਾਰੁਮੁਜਬਉਪਦੇਸੁਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਨਤੀਤਾਏ
ਸੇਪ੍ਰਕਾਰਅਧਣਾਅਧਕਾਰੁਸਮਝੈਗਾ। ਤਾਂਓ
ਸਦਾਕਲਿਆਣੁਵੈਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਉਧਾਰ
ਅਧਕਾਰਦੇਸਮਝਣਕਰਿਤੋਇਆ॥੫੪॥

॥ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਚਤੁਰਦਾਸੁਤੇਮੁ
ਲਾਕਪੁਰਜਾਤਦੇਤੇਤਾਡੂਤੇਗਾਡੂਵਿਜਾਗੁਰੂਮ

ਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਅਏ। ਜੋਜੇਤਨੇਸੀਤਾਂਸਾਂਧਾਂ ੧੨੯੦
ਦਾਉਪਦੇਸੁਤੈ। ਜੋਜਾਗਤਕਰਨੀਭੁਜਨੁਕਰਨਾ।
ਸੁਭਕਰਮਾਂਦਾਉਦਮੁਕਰਨਾ। ਤੋਗੀਥਜੀ। ਵਿਚ
ਸਲੋਕੁਤੈ। ਦਾਤੀਸਾਨਿਬਸੰਦੀਆਕੇਆਚ
ਲੋਤਿਸੁਨਾਲਾ। ਇਕਜਾਗੀਦੇਨਾਲਤਿਨਇਕ
ਨਾਸਤਿਆਦੇਓਠਾਲਾ। ਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜਾਇ
ਸਬਚਨਦਾਤਾਂਤਾਤਪ੍ਰਜਾਇਉਜਾਣੀਦਾਤੈ। ਜੋ
ਸੁਤਿਆਂਹੀਦਾਤੁੰਦੀਤੈ। ਤਾਉਦਮੁਕਿਉਕਰ
ਨਾਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਭੁਈਇਸਦਾ

ਭੀਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਤਾਤਪਰਜਾਤੇ॥ਇਕਤਾਂਜਾਗਦੇਭੀ
ਦਭਦੇਨਾਲਤੈਨਿ॥ਤੇਸੁਤਿਆਨੁਭੀਉਠਾਲਮਿ
ਲਦੀਤੈ॥ਜੋਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਆਵਨਗੋ॥ਤੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਵਰਤੇਗਾ॥ਤਾਜਾਂਗਦੇਭੀਲੈਨਿਗੋ॥ਤੇਦੂ
ਜੋਕੋਕਤਿਆਤੈ॥ਜੋਜਾਗਦੇਨਹੀਲਾਤਿਦੇਤੇਸੁ
ਆਨੁਉਠਾਲਮਿਲਦੀਤੈ॥ਏਸਦੇਭੀਦਇਅਰਥ
ਤੈਨਿ॥ਇਕਤਾਂਦੁਇਸੇਦਾਗਰਸੇਓਨਾਸੁਇਆਂ
ਨੁਲਾਕੇਜਹਾਜੁਤੁਰਦਾਤੈ॥ਤਾਂਦੋਨੋਵਡੀਮਜਲਕ
ਰਿਕੈਸਮੰਦ੍ਰਕੇਕੰਢੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਨੁਏ॥ਇਕ

ਤਾਂਵਿਚਜਤਾਜਦੇਹੁਕਿਬੈਠੇ। ਤੇਇਕਕੰਢੇਤੇਉਤਰ ੧੩੦
ਪਏ। ਜਿਸਦੇਲੇਜਤਾਜੁਤਰੇਗਾਤੇਫੋਲੁਵਜੇਗਾ
ਅਸੀਚਨ੍ਹਾਂਗੇ। ਤੇਜਤਾਜੁਤਰਪਇਆਓਨਾਫੋਲੁ
ਨਾਸੁਇਆਂ। ਤੇਨਸੇਜਤਾਜਿਚਨ੍ਹੇਸੇਬਕੇਤੇਇਓ
ਤਸੇਗਏ। ਪਰੁਵਪਾਗੀਆਓਨਾਨੁਓਠਾਲਕੇਸੇ
ਦਕੀਤਾ। ਤੇਜੇਨਹੀਸੇਚਨ੍ਹੇਕੰਢੇਤੇਜਾਗਦੇਰੇ
ਸੇਓਹਸਖਦੇਤੀਉਠਤੁਰੇ। ਰਾਹਵਿਚਚੇਗਾਂਬੀ
ਮੁਤਾਗਏ। ਤੇਸੇਜੇਸਾਧਸੰਗਤਵਿਚਆਇਕੇ
ਬੈਠੇਗਾ। ਤਾਂਪ੍ਰਸਦੁਭੀਸੁਤਿਆਂਨੁਜਗਾਇਕੇਸਿ

ਲੇਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਾਗਾਇ ਕੇ ਸੁਣਾਈ ਮੈਗਾਜੇ
ਅਪਣੇ ਪਾਰਿ ਜਾਗਦੇ ਬੈਠੇ ਤੇਨਿ ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ
ਨਿਗੋ ਨਾਦੁ ਸਾਦੁ ਲਇ ਨਗੋ ਦੂਜਾ ਵਾਰ ਗੁਰੂ
ਦੀਦਾ ਤਨੀ ਵੈ ਮਨ ਵਾਲੇ ਨੁਪਾ ਪਤ ਤੁੰਦੀ ਤੇ ਪਰੁਜੇ
ਬੋਝਾ ਜੇਹਾ ਸੁਵਣੁ ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਕੈਤੇ ਮਾਠਿ ਮ॥
ਨਾਸਮੇਤ ਅਪਨੁ ਜਾਗਦਾ ਮਨ ਦਾ ਤੇ ਅਸੁਰ
ਕਾਰਜਾਨਿ ਪਰ ਕੈਤੇ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੋ ਸੇਵਾ ਤਗੁਰੂ
ਕੀਦਾ ਤਨੁ ਪਾਤਿ ਨੀਤੁ ਦਾ ਤੇ ਜੇ ਮਾਗਿਆ
ਨੀਤੈ ਤੇ ਜਾਗਿਆ ਸਾਓਸ ਨੂਤਨੀ ਤੇ ਤੇਨਿ ਤਾ १੩

ਪਤਸਾਧਸੰਗਵਿਚਜਾਇਬੈਠਦਾਹੈ॥ ਤੇਅਗਿ ੧੩੧
ਆਨਦੀਨੀਦਗੁਰਤੇਸੰਤਉਸਦੀਦੂਰਕਰਦੇ
ਹੈਨਿ॥ ਤੇਸਰੂਪਦੇਲਾਭਨੂਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਜੈਸੇ
ਵਾਪਾਰੀਨਿਤਲਾਤਾਥਟਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਬਨੀਤੋਜਾਦਾਹੈ
ਤੈਸੇਮਨੁਨੀਵਾਕਰਕੈ॥ ਨਿਤਸਾਧਸੰਗਤਕਰਦਾ
ਹੈ॥ ਓਸਨੂਗਿਆਨੁਪਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਓਨੁ॥
ਦਾਮਨੁਨੀਵਾਂਤੇਸਾਧਸੰਗਤਕਰਨਤੇਉਧਾਰੁਤੇ
ਇਆ॥ ੫੫॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਕੁਏ
ਫਿਰਦਾਬਹਿਲਾਤੇਕੁਏਜੇਠਾਤੇਕੁਏਚੰਗਾਤ

ਜੂਰਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਾ। ਕੇਈਗਾਮਨਾਮੁਦਾਜਾ
੫ ਧਜਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈਕਿਸ਼ਨੁਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈ
ਓਅੰਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਕੇਈਸੋਤੰਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਮਾਸਾਨੁਬਚਨੁਤੈਅੰਤੈ। ਜੇਤੁਸਾਂਵਾਤਗੁਰੂਦੰ
ਜਾਪਜਪਦਾ। ਤੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੈਬਚਨੁਤੈਦੈ॥
ਜੇਕੋਨਸਨਾਮਅਸੀਜਪੀਐ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੈ
ਇਆ। ਜੇਸੇਨਦੀਤੇਨਾਵਾਜਿਤੁਨੀਆਤੈਨਿ
ਸਰੇਪਾਬਉਤਾਰਨਵਾਲੀਆਤੈਨਿ। ਪਰੁਜੇ

ਜੋ ਕਿ ਸੇਬੇੜੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਤੇ। ਓਸ ਨੂ ਏਸੇ ਨਾ ਲਿਖੇ १੩੨
ਜਨੁ ਤੇ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸਰੋਉ ਧਾਰੂ
ਨ ਜੋਗਾ ਤੇ ਨਿ। ਪਰੁ ਜੋ ਆਪਗੁਰਾਨੇ ਸਿਖ ਨੂ ਉ
ਪਦੇ ਸੁਕੀਤਾ ਤੇ। ਓਸ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਓਸੇ ਕਾਰਿ ਤੁਹਾ ਤੇ
ਤੁਸਾਂ ਭੇਵਾ ਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ। ਨਿਜੁ ਗਵਾ
ਸਦੇਵ ਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ ਬੀ ਵਵਾਲੀ ਤਾ ਤੇ
ਤੇ ਨਿਜੁ ਗਹਰਿ ਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ ਬੀ ਹਾਤਾਲੀ
ਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਨਿਜੁ ਗਗਾ ਬਿੰਦ ਦਾ ਜਾਪੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਓਸ
ਬੀ ਗਗਾਲੀ ਤਾ ਤੇ। ਤੇ ਨਿਜੁ ਗਗਾ ਮੁਦਾ ਜਾਪੁ

ਕਾਰਿਕੈਓਸਾਥੀਰਾਗਾਲੀਤਾਏ। ਤਾਦਾਰਅਖਗਇ
ਕਠੇਕਾਰਿਕੇਵਾਤਗੁਰੂਕਾਜਾਪਕੀਤਾਏ। ਤੇਛੁਤੀ
ਤਜੁਗਾਂਦਾਤਪਦਾਛਲੁਏਨਾਚਹੁਅਖਗਾਂਵਿਚ
ਗਥਿਆਏ। ਇਕਮਨਤੋਕੋਜੋਵਾਤਗੁਰੂਕਾਜਾ
ਪੁਜਪਨਗੋਸੋਓਨਾਵਾਜਨਮਮਰਨੁਕਟੀ
ਮੇਗਾ। ਤਾਂਓਨਾਵਾਸਦਾਸਦਾਵਾਤਗੁਰੂਦੇਜ।
ਪ ਕਰਨਤੇਓਨਾਦੇਕੁਲਾਂਦਾਓਧਾਰੁਤੋਇਆ॥੫੬॥
ਸਾਥੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਵਿਸਾਭਾਈ
ਗੋਪੀਭਾਈਤੁਲਸੀਆਕਾਰਦਮਜੀਬੁਭਮ

੧੩੩
ਦੁਤੇਗਾਈਅਛਾਤੇਗਾਈਗੋਇਦਘੇਈਹਜੂਗੁਰੁ
ਅਰਜਨਜੀਦੇਆਏ।ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਜੀ
ਇਕਥੈਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨੁਤੈ।ਪਾਂਡੇਤਮਰਾਗ
ਮਚੈਦੁਢੰਨੀਅਵਤਿਦੇਖਿਆਥਾ।ਰਾਵਨ
ਸੇਤੀਸਰਬਰਤੇਈਘਰਕੀਜੋਇਗਾਵਾਈਸੀ।
ਤੇਬੁਝੇਥੈਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨੁਤੈ।ਦਸਰਬ
ਗਾਇਨਿਦੁਰਾਜਾਮੇਰਾਗਮਚੈਦਧੁਣਵੈਨਾਮਾਤ
ਤਰਸਾਮੀਮੁਤਾਪੀਜੋ।ਤਾਂਪਤਿਲਾਂਵਚਨੁਸਾਇ
ਕੇਐਤੰਰਦੀਨਿਦੁਈਤੈ।ਤੇਦੂਜੇਵਚਨਕਰਿ

ਕੋਓਪਮਾਤੋਈਤੋ। ਕਿਓਕਾਰਿਸਮਸ਼ੀਮੇ। ਤਾਬਚ
ਨੁਤਾਏਆ। ਜੋਇਕਸਰਗੁਣੀਉਪਾਸਨਾਤੋ।
ਇਕਨਿਰਗੁਣੀਉਪਾਸਨਾਤੋ। ਜੋਸੇਸਮੰਦ੍ਰਦੇ
ਉਪਰਕੋਈਜਾਵੈਤਾਕਈਲਾਤਿਗਾਂਥਿਸਦੇਵਿਚ
ਨਿਕਲਦੀਆਂਤੈਨਿ। ਤੇਜੇਨਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੈ।
ਤਾਏਤਾਨਦੀਸਮੰਦਰਤੋ। ਏਤਾਜਲਰੂਪਤੋ। ਤੇ
ਸੇਸੇਈਮਹਾਰਾਜਮਓਤਾਰਤੇਵਰਤੇਤੈਨਿ। ਸੇ
ਈਸਾਤਿਚਿਤਮਨੀਦਰੂਪਤੋਕੇਸੁਸਨੁਸਤਾਦੇ
ਰਤੇਤੈਨਿ। ਬਹੁਤੋਪਰਤਲੇਕਜੋਗਿਅਨਥੀ

ਰਹਤਿ ਤੈਨਿ। ਭੇਸਰਗੁਣੀ ਪੁਜਾ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ॥ ੧੩੪
ਤੇਸਾਧਾਸੀ ਤਾਂਦੇ ਨਾਲ ਵੈਖ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂਓਨਾ
ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਕਹਿ ਆਤੈ। ਜੇਦੇ ਤਧਾਰੇ
ਦਾਧਗਮੁ ਤੈ। ਜੇਦੁਖ ਸੁਖ ਤੰਦਾ ਤੈ। ਪਰਗਿਆ
ਨੀ ਜੇਤਾ ਸਰੀਰ ਸੁਠ ਜਾਂਦੇ ਤੈਨਿ। ਤੇਤਾ ਦੁਖ
ਸੁਖ ਸੁਠ ਜਾਂਦੇ ਤੈਨਿ। ਏਕਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ
ਤੈਨਿ। ਏਕਵਾਚ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਤੈਨਿ। ਲਖ ਦੇ ਉ
ਪਾਸਕ ਸਨੁ ਸਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਾਤਿ
ਆਜਾਂਦੇ ਤੈਨਿ। ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ ਨ

ਹੀ ਕਰਦੇ। ਤੇ ਵਾਚਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿਸਨ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਰਾ
ਮਨਾਲ ਵੈਖ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤੇ ਰਾਮ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿ
ਸਨ ਨਾਲ ਵੈਖ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤੁਸਾਲ ਖਦੇ ਉਪਾਸ
ਕ ਹੋਵਣਾ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਵਣਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉ
ਪਾਗੇ ਏਸੇ ਕਾਰਿ ਤੇ ਇਆ ॥੫੭॥ ਪੁਓੜੀ॥
੨੧॥ ਕਾਲੁ ਚਾਉ ਬੀਮੀਆਂ ਮੂਲੇ ਨੂਰੁ ਗੁਰਸਬ
ਦੀਪਿਆਰਾ। ਤੇ ਮਧਿ ਚਕ੍ਰ ਪਾਠੀਆਂ ਗਾਇ
ਦਘੇਈ ਗਾਗਨਿ ਸਤਾਰਾ। ਨਿਖਾਏ ਰੁਕੁਟਦੁ
ਇਧਾ ਰੂਸੁ ਦਮਹਲਾ ਤਿਸੁ ਰਾਗਾ। ਗੁਰਮੁਖ ॥

ਮੁਕੋਤਲੀਨਾਲਨਿਤਾਲੂਸੇਵਕਸਾਰਾਛੁਜੁਭੀ੩੫
ਲਾਜਾਈਐਸਾਈਦਿਤਾਸਾਧਾਵਿਚਾਰਾਤੁਲ
ਸਾਵਹੁਰਾਭੁਗਤੁਤੈਦਮੇਟਰੁਆਕੁਲੁਦੇਬਲ
ਤਾਰਾਭੁਨਾਮਾਵਲਵਿਗਾਹਮਲੁਬਧੋਛੀਬਾ
ਗੁਰਦਰਬਾਰਾਸੁਲਤਾਨਪੁਰਭੁਗਤਕੁੰਡਾਰਾ
।੫੮। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਸੁਲਤਾਨ
ਪੁਰਦੀਵਾਸੀਦੇਸਿਖਿਕਾਲੁਤੇਚਾਉਬੀਮੀ
ਤੇਮੂਲਾਤੇਭਾਈਤੇਮਾਕਪਾਤੀਤੇਭਾਈਗੋ
ਇੰਦਘੇਈਤੇਰਿਖਤੇਟੋਡਾਭੁਟਾਤੇਭਾਈ

ਧਾਰੇਸੁਰਮਾ॥ ਭਾਈਗਮਕੋਤਲੀਤੇਭਾਈਨਿਤ॥
ਲੁਭਾਈਛਜੁਭਾਲਾ॥ ਤੇਸਾਈਦਿਤਾ॥ ਭਾਈ
ਅਕੁਲਾ॥ ਭਾਈਭਨੇ॥ ਤੇਆਵਲਾਵਿਗਤ
ਮਲਾ॥ ਭਾਈਬਧੋਛੀਬਾਤੇਰੁਸਭਵਾਸੀਸੁਲ
ਤਾਂਪੁਰਦੇ॥ ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਤਜੁਰਮਾ
ਏ॥ ਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਅਸੀਤਾਸਾਰੀਪਾਤਿ
ਸਾਤੀਸਿਖਤੇਏਤਾਂ॥ ਤੇਅਸਾਨੁਬਚਨੁਤੇਏ
ਆ॥ ਤੁਸਾਧਗਮਦੀਕਿਰਤਕਾਰਿਕੈਸਿਖਾਂ
ਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ॥ ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਕਰਨਾ॥ ਤੇਸਿ

ਠਾਬੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸਨਾਨੁਕ ੧੩੬
ਰਿਕੈਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜਨਾ ਤੇ ਸੁਲਾਂ ਪੇਰਿ ਗ੍ਰਿਥਿ ਜੀ
ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਾਇਕੋ ਕਿਰਤਿ ਨੂਲ ਗਣਾ ਸੋ ਅ
ਸੀਏ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਤ ਦੇਤਾ ਪਰੁ ਅਸਾ ਤੇ ਮਨਨੁ
ਸਾਂਤਨੁ ਹੀ ਆਵਦੀ। ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮੈ
ਸਾਓ ਪਦੇ ਸੁਕਰੋ। ਜੋ ਅਸਾ ਤੇ ਮਨਨੁ ਸਾਂਤਿ
ਅਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ। ਰਾਣੀ ਜੋ ਲਗ
ਤੁਸੀ ਗਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਮਸੀ ਗਾਣਾ ਨੂਤਿ ਆਗੁਨ।
ਕਰੋਗੇ। ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗਾਣਾ ਨੂਵਰ ਤਾਵੇਨ ਹੀ।

ਤੋਲਾਗਿਤੁਸਾਂਨੁਸਾਤਿਕਿਉਕਾਰਿਆਵੈ। ਤਾਓ
ਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿ। ਅਸੀਗੁ
ਦਾਵੀਪਗੀਖਿਆਕਿਉਕਾਰਿਸਮਝੀਐ। ਤਾ
ਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਜੇਤੀਸਾਐਕ੍ਰੋਧਕਰਤੇ
ਨਿ। ਸੋਤਾਂਮਸੀਤੈਨਿ। ਅਰੁਜੇਲੋਕੁਅਰੁਮ
ਕਮਾਨਕਰਤੇਤੈਨਿ। ਸੋਰਾਜਸੀਤੈਨਿ। ਅ
ਰੁਜੇਨਿ। ਮ੍ਰਿਤਾਐਮਿਠਾਬੋਲਦਾਕਰਦੇਤੈਨਿ।
ਸੋਸਾਤਕੀਤੈਨਿ। ਤਾਓਨਾਪਾਛਿਆਏਤੈਗੁ
ਦਕੋਨਸੇਅਤਾਰਥੀਉਤਪਾਤਿਤੇਦੇਤੈਨਿ। ਤੁੰ

ਬਚਨੁ ਤੇ ਅਯਾਤਾਂ ਮਸੀਹੁ ਦਿਬਾਸੀ ਅਤਾਰੁ ਖਾ
 ਵਣ ਕਰਿ ਤੇ ਬੇਹੇ ਤੇ ਸਵਣੇ ਕਰਿ ਅਗੁ ਮੈਲੇ ਰੇ
 ਸ ਅਗੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਤਿੰਦੈ ਤੇ ਰਾਜ ਸੀ ਗੁਣਿ ਮੈ
 ਐਸ ਲੂਣੇ ਖਾਵਣੇ ਕਰਾ ਅਗੁ ਇਸ ਤੀ ਆਵੇ
 ਗ ਕਰਾ ਅਗੁ ਅਪਨੁ ਚੰਗ ਕਰਾ ਵਣ ਕਰਿ ਤੇ
 ਦਾਤੇ ਅਗੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣਿ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰ ਅਗੁ
 ਦਾਲ ਚਾਵਲ ਖਿਚਨੀ ਅਲਪ ਅਤਾਰ ਕਰਿ
 ਬਸਤ੍ਰ ਉਜਲ ਰਖ ਦਿ ਕਰ ਤਿੰਦਾ ਤੇ ਏਨਾ ਦੀ
 ਏਤ ਪਰੀਖਿ ਆਏ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਨੇਰ

ਤੇਸਵਨਰਖੀਐ। ਜੇਤਾਂਜਿਉਦੀਤਿਉਸਮਾਇ
ਆਵੈ। ਤੇਮਨੁਚੋਲੇਨਤੀ। ਤਾਂਸਾਂਤਕੀਗਾਇ
ਜਾਂਦੀਏ। ਤੇਜੇਮਨੁਨਿਸਸਮੇਠਹਗਾਵੈ। ਕਿਸੇ
ਸਮੇਡੋਲਿਜਾਵੈ। ਤਾਰੂਸੀਗਾਇਤੈ। ਜੇਸਦਾਰੂ
ਲਿਆਰੇ। ਸਮੁਝੈਕਛੁਨਹੀਏਤਾਂਮਸੀਧੁ
ਇਤੈ। ਏਕਾਗੁਬ੍ਰਿਤਸਾਂਤਕੀਕਰਤੈਦੀਤੈ॥
ਤਾਂਗਿਆਨੁਪਾਧਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਕਾਈਧਾਰੇਇਕ
ਸੂਰਮੇਬਾਹਿਰਦੇਵੈਰੀਆਨੁਜਿਤਿਦੈਤੈਨਿ। ਤੇ
ਇਕਮੰਨਰੂਪੀਵੈਰੀਨੁਜਿਤਦੈਤੈਨਿ। ਜੇਬਾਹਿਰ

ਦੇਵੇਰੀਅਨੂਜਿਤੁ ਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਾਦਾਜਸੁਢਾਢੀ ੧੩੮
ਗਾਂਵਦੇਤੈਨਿ। ਜਿਮਨਰੂਪੀਵੇਰੀਜਿਤੁ ਦੇਤੈਨਿ।
ਓਨਾਦਾਜਸੁਸੰਤਗਾਂਵਦੇਤੈਨਿ। ਭਾਈਸਾਈਦੇ
ਤਾਸਾਧਓਤੈ। ਜੋਇੰਦ੍ਰੀਅਨੂਸਾਧੋ। ਭਾਈ
ਤੁਲਸਾਭਗਤਜੋਤੈ। ਜਿਸਦਾਸੁਆਸਰਾਮਨ।
ਮਾਭਿਨਾਭਿਰਥਾਨਜਾਵੈ। ਤੁਸੀਸਾਂਤਕੀਗੁ
ਰੁਦਿਚਵਰਤਨ। ਤੁਸਾਨੂਸਾਤਅਵੈਗੀ।
ਪਿਛਲੀਗਾਤਜਗਤਤੇਮਹਮੇਹਦਾਜਾਲਪੋ
ਦਾਤੈ। ਸੁੇਵਾਹਿਗੁਰੂਦੇਸਿਖਜਾਗਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ

ਆਪਟੇਦੇਸਾਵਿਚਕੋਈਧੁਨੀਆਂਤੋਇਆਮਨੀਦੰ
ਬਸਤਦਾਕਿਸੇਕਾਮਨਾਦਾਆਵੈ।ਤਾਂਓਨਾਦੀਕਾਮ
ਨਾਇਕਪੂਰੀਕਾਰਿਸਕੋ।ਤਾਂਇਕਸਤੀਪੂਰੀਕਾਰਿਦੇਵ
ਦੀ।ਨਤੀਤਾਂਸਕੁਣਾਮਿਲਕੇਮਾਰਦਾਸਚਿਸਦੀ
ਕਾਂਮਣਾਕਾਰਿਦੇਵਦੀ।ਜੋਸਾਧਸੰਗਤਇੰਦੀ
ਬਰਖਾਨਿਆਈਨੀਵੀਤੋਕੇਵਰਖਾਕਾਰਿਦੀ।
ਤਾਂਸਕੁਕਾਂਮਨਾਪੂਰੀਆਂਤੋਈਆਂਤੋਨੀ।ਤੇਦੁਇ
ਵੇਲੇਤਿਨਿਵੇਲੇਸਕੁਣਾਧਰਮਸਾਲਿਆਫੁਣਾ।
ਤੇਵੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾਤੇਹਜ਼ੂਰਦੁਸਨਨੁਮੰ

ਵਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦਾ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ੧੩੬ ॥
ਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸ ਨੁ ਕਰਨਾ ਸਲਤਾਨ ਪ੍ਰਮੇਰਾ ਕੁਰਾ
ਤ ਭੰਡਾਰ ਤੇ ॥ ੫੬ ॥ ਪਉੜੀ ਬਾ
ਈ ਸਵੀ ਚਲੀ ॥ ਵੀ ਪਕੁਟੀ ਪਾਕਾ ਸਰਾਗੁਰੁ ਦੁਆਰੇ
ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ॥ ਪਟੀ ਅੰਦਰ ਚੋਧਰੀ ਛਿਲੇਲਾ
ਲਲੰਗਾ ਸੋਤੰਦਾ ॥ ਅਜਬ ਅਜਾਏ ਬਸੰਤ ਰਿ
ਆਉ ਮਰਸਾ ਹੁਗੁਰ ਸੇਵਕ ਰੀਦਾ ॥ ਧੋੜਾ ਛੁਜ
ਲਜਾਣੀ ਐਕੰਦੂ ਸੰਘਰ ਮਿਲੈ ਹਸੀਦਾ ॥ ਪੂਤਿ
ਸਪੁਤ ਕਪੂਰ ਦੇਉ ਸਿਖਾਂ ਮਿਲਿਆ ਮਨੁ ਵਿਗਾ

ਸੰਦਾ ਸੀਮਦੁ ਤੈਸਾ ਤਿਬਾਜ ਪੁਰਗੁਰਸਿਖਾਈਸ ॥
ਰਲਤੰਦਾ ਜੇਧਾ ਜਲੋਤਲਸ ਪੁਰਮੇਤਦੁ ਅਲ
ਮਰੀਜਰਤੰਦਾ ਗੁਰਮੁਖਵਡਿਅੰਦਰੇ ਮਸੰ
ਦਾ ॥੬੦॥ ਸਾਖੀਤਰਚਲੀ ॥ ਨੁਈ
ਦੀਖਾਕਾਸਰਗੁਰੁ ਅਰਜਨਜੀ ਦੇਤਜੁਰਸਦਾਰੇ
ਤੇਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਾਟਿਲਕਰੇਤੇਸਿਖਜੋਤਜੁਰਤੇ
ਵਨਿਓਨਦੀਟਿਲਕਰੇ ॥ ਤੇਜੋਸਿਖਦਰਸਨਨ
ਆਵੈਨਿ ॥ ਤਿਨਾਦੇਕਾਰਨਛਤੀਤਸੀਮਿਤਉ
ਤਮਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗੀਯਨਾਲਕਰਿਕੇਛਕਾਵੇ ॥ ਤੇਅ

ਪਥਨਾਦੀਜੁਠਲੈਕੇਖਾਵੈ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੋਪੋਰਯਾਵੈ १੪੦
ਨਾਲਗਰਮਪਾਣੀਨਾਲਧੋਵੈ। ਤੇਸਕੇਸਿਖਨੂ
ਚਾਪੀਕਰੇਤੇਨੰਗੇਨੂਚੁਪਕੀਤਾਬਸਤਰਚੁਪਰ
ਪਾਵੈ। ਤੇਸਬਦਦੀਚਰਚਾਕਰੈ। ਬਚਨੁਤੇਆ
ਜੈਸੇਦੀਪਕੁਪਰਕਾਸੇਤੇਏਸੇ। ਤੇਰਦੀਪਕਪ੍ਰ
ਕਾਸਤੇਤੇਨਿ। ਤੇਅੰਧਕਾਰਦੂਰਤੇਜਾਦਾਤੇ। ਤੇ
ਸੇਮੇਭਾਈਦੀਪੇਨੂਗਿਆਨਦਾਦੀਪਕਪਰਕਾਸਿ
ਕੀਤਾਤੇ। ਜੇਇਸਨੂਮਿਲੇਗਾ। ਚਿਸਿਦੇਰਿਦੇਵਿ
ਚਰਿਅਪ੍ਰਕਾਸੇਗਾ। ੬੧। ਸਾਖੀਚੁਚਲੀ।

ਭਾਈਲਾਲਤੇਲੰਗਾਤੋਧਰੀਪਟੀਦੇਛਿਲੇ
ਜਾਤਿਹੈਸਾਨਿ। ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜ਼ੂਰਆਏ
ਤਬਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਤਿਯਾਰੂਹੰਦਾਸੀ। ਤਾਂਓਨਾ
ਆਪਣੀਪ੍ਰੀਤਨਾਲਸਾਥਹੀਮਾਇਆਲਾਵਲੀ
ਸਾਥਹੀਆਪਸਰੀਰਕਾਰਿਕੈਕਾਰਦੀਸੇਵਾਕਰਨ
ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਇਕਪੋਟਕਾਰਦੀਕਦੇ
ਗਾ। ਓਸਦਾਉਧਾਰੁਤੇਵੈਗਾ। ਜੇਕਾਡੇਮਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਰਕਦੇਗਾ। ਓਸਦੇਸਰੂਕੁਲਾਵਉਧਾਰੁਤੇ
ਵੈਗਾ। ਜੇਪਉੜੀਆਂਦੇਉਸਾਰਨਦਾਉਦਮੁਕ ੧੪।

ਰੇਗਾ ਓਸਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਅਬਿਚਲਿਨੀ ੧੪੧
ਵਉਸ ਰੇਗੀ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਮੇ ਮਾਨ ਸਰੋ ਵਰਕੀ
ਤਾਏ। ਤੇਹੁ ਹਿਮੰਦਰ ਜੀ ਮੈ ਜਤਾ ਜੁਕੀ ਤਾਏ। ਜੋਇ ਸਨ।
ਨੁਕਰੇਗਾ ਓਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿਗਾ। ਤੇ
ਜੋ ਸਬਦ ਨੁਸ਼ਟ ਕੈ ਮੀ ਨਿਵਿਚ ਵਸਾਏਗਾ ਓਸਦੀ ਅ
ਗੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਸਰਧਾ ਤਟਿ ਜਾਵੈਗੀ। ਤੇਰਿ ਅਨੁ
ਪਾਪਾ ਤਿਤ ਕੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਤੇਇ ਵਰਤੈਗਾ। ਤੇਰੁ
ਈਲਾ ਲੁਤੇਲੀ ਗਾਤ ਛਿਲੇ ਤੇਰ ਸਨੁ ਮਸੰਦ ਤੇ ਸਨੁ
ਦਾਦੇ ਸੰਧੇ ਸਿਖਾਂ ਜਿਸਾ ਜਿਸ ਉਦ ਮੁਕੀ ਤਾ ਤਿਸਦਾ ਉਪ।

ਰੁਹੇਆਗ/ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ/ਤੇਰੇਉਦਮਕਰੇਦਿਅੰ०
ਮਨੁਨਿਰਮਲੁਤੇਆ/ਤੇਰੇਮਾਰਗਚਲਤਿਆਨੁਰ
ਮਸਗਲਾਥੋਇਆ/ਨਾਮੁਨਿਧਨੁਸਤਿਗੁਰੂਦੇਨੁ
ਇਆ/ਮਿਟਗਏਸਗਲੇਰੋਗਾਜੀ/ਤਿਸਦਾਵੀ
ਚਗੁਜੋਮੀਮ੍ਰਿਤਸੁਜੀਦੇਮਾਰਗਤੁਰਆਵਨ
ਦਾਅਥਵਾਥਣਾਵਣਦਾਉਦਮਕਰਨਗੋ/ਤਾਂਓ
ਨਾਦੇਮੀਤਤਿਕਰਨਸੁਧਤੇਵਨਿਗੋ/ਤੇਜੋਗੁਰੂਕੇ
ਮਾਰਗਮੀਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਤੁਰਆਵਨਦਾਅਥਵਾਂਗੁਗਾਂ
ਦੇਵਚਨਉਪਰਤੁਰਨਦਾਉਦਮਕਰਨਗੋ/ਤਾਂਓ०

ਦਾਨੁਰਸੁਦੁਰੋਤੈਗਾ। ਬਹੁਨੇਵਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁ
 ਸਭਨਾਨਿਧਾਦਾਪਰੁਤੈ। ਤੇਗੁਨਿਧਾਏਬੇਤੀਰਤਿਦੀ
 ਆਤੈਨਿ। ਤੇਏਹਨਾਮੁਜੀਉਕੇਨਾਲਿਨਿਕੁਦਾਤੈ। ਸੁ
 ਏਹਸਤਿਗੁਰਾਂਤੇਪਾਈਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੇਅਗਿਆਨਰੂਪੀ
 ਰੇਗਮਿਟਜਾਦਾਤੈ। ਸੋਗੁਰੀਦੁਰੋਤਦਾਤੈ॥੬੨॥

ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਜਬੁਤੇਅਜਾਇਬੁ
 ਤੇਓਮਰਸਾਹਸੀਘੇਮਦੈਸਨਿਤੇਗੁਰੂਦਮਾਰੇਸੇਵ
 ਕਰਦੇਸਨਿ। ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੀਨੀਕਾਰਕਰਦੇਸਨ
 । ਜੇਗੁਰੂਕੀਕੋਰੀਤੇਵੈਸੋਹਜੂਰਪਤੁਚਾਇਨਿ। ਤੇ

ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਚਿਨਾਟੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਚਿਨਾਟੀ ਲਿਗੁ ਜਰੰ
ਨ ਕਰਨੀ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਪੁਛਿਅਤੁ ਸੀ ਗੁਰੂ ਕੀ
ਕੋਈ ਕੀਰਤਿ ਜਾਣੁ ਦੇਤੋ ਤਾਂ ਚਿਨਾਟੀ ਜੋ ਸੇਵਾ
ਨਿਰਮਾਇ ਲੁਯੈ ਸੇਵਿਖ ਤੈਸੇ ਜਾਣੁ ਤਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਇਆ। ਏਸੇ ਕਰੀ ਤੁਸਾਰਾ ਭਯਾਰੁ ਤੇ ਏਗਾ ਇਕ ਦਿ
ਨ ਚਿਨਾਟੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਤੇਗ
ਜੋ ਬਚਨੁ ਤੇ ਜੋ ਪੁਕਰਾਵੈ ਬਿਨਾਸ ਤੇਗ ਬੋਧਾ ਪੁਕ
ਰਾਵੈ ਤਾਂ ਤਾਂ ਰਿਗਦੁਰਯੋਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀਸ
ਸਾਂਝੀ ਬਿਨਾਟੀ ਕੋਈ ਰਹਿਨੀ ਸਾਕਿ ਆਇਕ

ਸੁਇਆਹੈ ਜੋਨੀ ਖਾਮਾ ਪਿਤਾਮਾਂ ਸਾਂਤਿ ਲਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀ ॥ ੧੮੩

॥ ਤੇਓਸ ਨੁਪਿਤਾ ਦਾ ਵਰੁ ਸੀ ॥ ਓਤੁ ਸੁਛੰਦੀ ਮੁਤ੍ਰ ਸੀ ॥

ਜੀਸ ਸਮੇਓ ਸਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾ ਅੰਤੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਸੁਰ

ਜੁਦਖਾਇ ਤੈਸੀ ॥ ਓਸ ਸੁਰਜ ਓਤੁ ਰਾਣੇ ਜਾਂਦੇ

ਆਂਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣਿ ਰਖੇ ॥ ਤੇਸੁ ਰੁਣਾ ਪ੍ਰਾਣਿ ਵਾਨੁ ਧਰਮ

ਦਾ ਓਪਦੇਸੁ ਕੀਤਾ ॥ ਸੋਨੀ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਓਸਦੇ ਵਿਚ ਤੇ

ਸਨਿ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਬਿਨਾਸਾ ਸਾਂ

ਦੇ ਕੋ ਨੁਜੀ ਵਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ॥ ਏਹੁ ਸ

ਮਰਥ ਤਾਈ ਸਰਦੀ ਵਰਨੀ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਬਤ ਤੇ ਰੁਖ ਸਾ

ਸਾਂਬਿਨਾਹੀਵਰਧਮਾਨਹੋਤੇਹੈ। ਤੇਬਾਲਕੁਮਾਰੁ ।
ਦੇਗਰਗੁਵਿਚਾਛਿਏਮਹੀਨੇਵਧਦਾਜਾਦਾਹੈ। ਤੇ
ਛੇਵੇਮਹੀਨੇਓਸਦੇਵਿਚਸੁਵਾਸੁਪਦਾਹੈ। ਤਾਂਐ
ਸਾਈਸਰੁਸਮਰਬੁਹੈ। ਤੇਦੁਜਾਏਹਮਰਬੁਹੈ॥
ਸੁਵਾਸਓਤੇਸਫਲੁਹੈਨਿ। ਜੇਵਾਹਿਗੁਰੁਕੇਗੁ
ਦਰਾਵਦੇਹੈਨਿ। ਤੇਰਸਾਸਮੇਸੇਹੈਨਿ। ਜੇਸੇ
ਠਠਿਆਗਾਂਲੁਤਾਰਦੀਆਖਲਾਂਤੰਦੀਆਹੈਨਿ
ਤੁਸਾਂਤੀਵਾਤਗੁਰੁਜੀਕੇਕੁਜਨਬਿਨਾਸੁਵਾਸ
ਨਹੀਬੀਤਾਵਦੇ। ਤੁਸਾਂਗੁਓਧਾਰੁਏਸੇਕਉਤੇ

ਵੈਗਾ ॥੬੩॥ ਸਾਖਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਪੈ ੧੪੪

ਕਾਛੁਜਲੁਜਾਤਤੇਕੇਦੁਜਾਤਦਾਸੀਖੁਗੁਰੂਅਰ
ਜਨਦੀਸਗਨਿਆਏ॥ਜੇਅਸਾਰਾਉਪਗੁਕਿਉਕਰਿ
ਤੇਵੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦਾਇ
ਸਨਾਨਕੀਤਾਕਰੇ॥ਤੇਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰੁਕੀਤਕ
ਰੇ॥ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਦਤਿਲਿਕੀਤਾਕਰੇ॥ਏਤੁਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰਆਦਿਤੀਰਬੁਤੈ॥ਪਰੁਜਗਾਂਦੇਪ੍ਰਭਾਉਕ
ਰਿਲੇਪਤੇਗਾਇਆਸੀ॥ਇਕਸਮੇਸਾਤਿਬਤੀਸ
ਰੀਪਾਤਿਸਾਤੀਗੁਰੂਗਾਂਮਦਾਸਜੀਪ੍ਰਸੰਨੁਤੇਕੇ

ਚੋਖੇਪਤਸਾਹਗੁਰੂਰਾਂਸਦਾਸਜੀਨੂਬਚਨੁਤੇਇਆ
ਪਰਖਕਲਜੁਗਾਦੇਜੀਆਦੀਆਮਾਰਜਾਛੇ
ਟੀਆਂਤੇਵਨਿਰਲਿਆਤੇਬੁਧਾਂਮੇਟੀਆਂਤੇਵ
ਨਿਗੀਆਤੇਪਦਾਰਥਾਂਬੀਤੀਤਿਤੇਵਨਿਗੇ
ਸਭਤੀਰਖਦਾਂਇਸਨਾਨੁਤੇਦਾਨੁਵਿਧਸੰਜੁਗਤਿ
ਨਾਕਰਸਾਂਕਨਿਗੇ। ਤਾਂਤੇਤੀਰਖਦੇਖੇਮਦ੍ਰ
ਦੇਸਵਿਚਕਰੀਏ। ਜੇਤਿਲੋਕੀਦੇਸਭਦਾਂਤੀਰਖ
ਦਾਫਲੁਤੇਵੈਗਾ। ਜਿਸਦੇਇਸਨਾਨੁਕਰਨਤੇ। ਤਾ
ਗੁਰੂਰਾਂਸਦਾਸਜੀਕਾਤਿਆਗਰੀਬਨਿਵਾਜਾ

ਜਿਥੇ ਅਮਰੁ ਤੋ ਵੈ॥ ਤਾਇਕ ਬੇਹੁ ਪਾਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ੧੪੫
ਅਮਰ ਦਸ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਏਥੇ ਹੀ ਉਦਮੁ ਕ
ਰੇ॥ ਤਾਂ ਏਥੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਤਾਲੁ ਖੋਦਾ॥ ਏਕੇ ਤਿਜਾਰੁ
ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਆ॥ ਅਗੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ
ਸਾਤੀ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਕਾ ਕਰਾਂ ਵਾਇ
ਗੇ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਾ ਮੁਰਖਿਆ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਅਰਦਾ ਸਿਕੀਤੀ॥ ਜੀਤੀ ਰਬਦਾਨ॥ ਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਸਰੁ ਕੀਤਾ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨਾ ਉ ਅੰ
ਰਖਣਾ॥ ਕਾਂਸੀ ਥੀਆ॥ ਦਿਸਭੇ ਤੀਰਥ ਇਸਦੀ

ਸਰਨਾਇਗੰਨਿਗੋ। ਕਲਜੁਗਤੋਰਕਿਸੇਦੀਸ
ਤਿਆਛੁਰੇਗਾਨਹੀ। ਏਸਦੀਸਰਨੀਸਰੁਤੀਰ
ਬਤੇਸਰੁਦੇਤੁਰੇ। ਤੇਸਰੇਧਰਮਤੇਤਪੀਤੀਰਬ
ਸਰੁਦੇਬੇਤੀਆਨੀਨਿਵਾਸੁਕਰਨਗੋ। ਏਹੀਜਗ
ਨਨਾਬੁਤਵੈਗਾ। ਜਿਸਸਮੇਗੀਗਾਲੇਪੁਤਵੈਗਾ
ਤਿਸਸਮੇਬਾਰਤਿਕੋਸਪਰਜੰਤਚੋਫੇਰੇਇਸਦੇ
ਰਿਖਾਂਦੇਆਸੁਮੇਤਵਨਿਗੋ। ਤੇਸੰਤਖਸਰੁਤੀ
ਸਦੇਨਿਕਟਇਕਐਰਤਾਲੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਬਚਨਤੇ
ਇਆਗ। ਜੇਏਬੇਇਸਨਾਨੁਕਰੇਗਾ। ਓਸਦੇਪਾ॥

ਪਨਸਰੋਵਨਿਗੋ ਸੰਤੋਖਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਵੇਗਾ ॥ ੧੪੬ ॥
੬੪। ਸਾਖੀਹੋਰੁਤਲੀ। ਭਾਈਕਪੂਰਦੇ
ਓਵਡਾਸਿਖਹੋਸੀ। ਸਣੇਪੁਰਤੋਇਸਤੀਸਮੇ
ਤਤੇਬਹੁਮਾਂਸਮੇਤਸਿਖਨੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਕੇਮਿਲਦ
ਸੀ। ਤੇਬਹੁਤੀਸੇਵਾਟਹਿਲਸਿਖਾਂਦੀਕਰੇ। ਇਕ
ਇਨਗੁਰੁਮਰਜਨਜੀਬੀਪੁਛਿਆ। ਗਰੀਬ
ਨਿਵਾਜਤੁਸਾਨੁਜੇਸਿਖਪਿਅਹੁਹੈਨਿ। ਓਨਾਦਾਦ
ਰਸਨੁਆਸਾਨੁਕਰਵਾਵਹੁ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆ।
ਭਾਈਸੰਮਣਸਾਹਿਬਾਜਪੁਰਵਿਚਗਹਿਦਾਤੇ। ਓ

ਸਦਾ ਦ੍ਰਸਤੁ ਕਰਿਆ ਵਹੁ। ਤਾ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਗਾਈ ਸੀਮ
ਣ ਦੇ ਪਰਨੂ ਗਾਇਆ। ਅਗੇ ਗਾਈ ਸੀਮਣ ਮਾਏ
ਸਿਲਿਆ। ਤੇਓਨਾ ਬਹੁਤੀ ਸੇਵਾ ਟਲਿ ਕੀਤੀ।
ਤੇਲ ਕਰੀਆ ਮੁਲਿ ਬਹੁਤੀ ਮਾਲਿਆਇਆ।
ਤੇਤ ਪਕਿਤੇ ਸਤਰੰਜੀਆਂ ਟਟੀਆਂ ਟਈਆਂ ਗ
ਫਦਾਰ ਹਿਅਾ ਤੇ ਕਪੂਰ ਦੇਵ ਕਰਿਆ ਮੈਨੁ ਤੁ
ਸਾਂਡੇ ਦਰਸਨੁ ਸਾਏ ਬਹੁਤੀ ਜਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਕ
ਮਿਆਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਚਤੁਸੀ ਕੀ ਪਰਚੇਤੋ। ਤਾਂਓਨਾ ਕ
ਰਿਆਏ ਕੁੰ ਗਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮਹੈ ਸੀ। ਤੇਰਾ ਤੇਨੁ ਮਸੀ

ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰੁਜ਼ ਤੇ ਵਾਂਗੋ। ਤਾਂਗ ਤੁਸਾਰੀ ਦੋਨੋਂ १੪੭

ਉਪਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਸਗਾਉਂਦੇ

ਆਂਗ ਉਮਾਚੇਰ ਤਾਕਿ ਕੈਲੇ ਗਏ ਪਿਛੇ ਗੁਹਾਰ ਪਈ

ਸੀਮਲੁ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਿਛੇ ਗਇਆ। ਓਸਨੂੰ ਗੋਲੀ

ਲਗੀ ਮਾਰੀ ਮਾਰਾਇਆ। ਜੇਹਨੀ ਆਂਲ ਕਨੀ

ਮਾਤਿ ਮਾਰਹੈ ਸਾਨਿ। ਓਤੁ ਚਿਖਾਵਾਸ ਤੇ ਲੇਗ

ਇਆ। ਤੇ ਓਸਨੂੰ ਖਫ਼ਨੁ ਦੇ ਕੈ ਬਿਬਾਹਿ ਵਿਚ ਪਾ

ਇਕੈ ਮਾਪੁ ਅਗੇ ਕੁਝੀ ਸੀਮਲੁ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਾ

ਜਾਵੈ। ਫੇਰਿ ਸਿਖ ਜੇ ਅਗੇ ਪਰਚਾਂ ਵਲੁ ਨੁਆਏ

ਤਿਨਾਨੂਸਤਰੰਜੀਆਵੇਛਾਇਤੀਆਂਕਹਿ
ਆਜੇਅਗੇਨੀਮੈਏਸੇਵਾਸਤੇਤਿਨਾਰੁਕਰਿਰਖ
ਆਂਤੈਨੀਤਾਨਾਈਕਪੂਰਦੇਉਕਤਿਆਜੇ
ਤੂੰਜਦੁਦਾਸੈਤਾਗੁਰੂਬੀਬਖਸਾਇਲਵੇਆਤਿ
ਜੋਇਸਦੀਵਰੀਆਰਜਾਤੈਵੈਜੀਤਾਨਾਈ
ਸੀਮਾਇਕਤਿਆਜੇਸਰੀਰਤਾਅਸਤੈਨੀ
ਏਨਾਮਰਨਿਦਾਤਾਅਚਰਜਨਹੀਏਨਾਦਾ
ਜੀਵਦਾਤੀਫਤਹਾਅਸਚਰਜਤੈਸੇਈਮੂਰ
ਖਿਤੈਨੀਜੇਸਰੀਰਦੇਬਿਨਿਸਿਆਸੇਕੁਕਰ

ਏਤੈਨਿ। ਗੁਰੂ ਬੋਮੰਗੀ ਤਨਾਮੁ ਮੰਗੀ ਐਯੋ ॥ ੧੪੮

ਨਾਨਿ ਇਸਦੇ ਸਤਾਇ ਤਾ ਕਰੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦ॥

ਇਤਾਨੈ ਨਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਤੈ। ਚਾਰਦਿਨ ਦੀ ਬੇਲੈ ਤੈ। ਪੰਜ

ਤਤਿ ਕਾ ਵਿਰਥੀ ਏਕਠੇ ਕਾਰਿ ਕੈਈ ਸੁਸਰੀਰ

ਚੇਤੈਨਿ। ਆਪਣੀ ਮ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਰੁਗ ਕੇਠੇ ਰਹਿੰ

ਨਿਤ ਜਾਵੇਤੈਨਿ। ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਮਦਾ ਤੈਨਾ ਮਰ

ਦਾਤੈ। ਏਤੁ ਜੀਉ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂਨੁ ਲਾਇ ਕੇ

ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਰੁਗ ਦਾਤੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨੁ ਸ

ਮਝੈ ਤਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨਿ ਬੀਰਤਾ ਤਿਤੈ ਦਾਤੈ॥

ਨਹਿਕਛੁਜਨਮੇ
ਸਾਹਿਬਦਾਬਚਨੁਹੈ। ਨਹਿਕਛੁਮਰੈ। ਆਪਨ
ਚਲਿਤਆਪਹੀਕਰੈ। ਜੈਸੇਘਟਿਮਟਕੇਉਪਜ
ਦਤੇਅਕਾਸਿਜਨਮੁਤਨਹੀ। ਤੇਓਨਾਦੋਬਿ
ਨਸਨਤੇਬਿਨਸਤਨਹੀ। ਤੈਸੇਸਰੀਰਾਂਦੇਉਪ
ਤਿਖਪਤਿਤੇਜੀਉਭੀਆਗਾਤੈ॥੬੫॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰੁਚਲੀ। ਕੁਈਜੋਧਾਤੇਕੁਈਜਲੇਮਸੀ
ਦਤੁਲਸਿਪੁਰਗਵਿਚਿਰਹਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਕੁਈ
ਮੋਹਦੁਤੇਆਲਿਮਸੀਦੁਲਤੇਰਦੇਗੀਜਵਿਚ
ਰਹਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਪੰਜਮੀਧਾਤਿਸਾਹੀਦੇਹਜੁ

ਰਟਤਿਲਕਗਨਿ। ਕਾਰਿਰੇਟਸਿਖਾਬੀਲਿਅ। ੦੧੬੯੯
ਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਿਸ੍ਰੁਤੇਲਾਵਨਿ। ਤੇਗੁਰੂਕੀਕੋਰੀ
ਆਪਿਨਖਾਂਵਨਿ। ਕਤਿਨਜੈਸੇਮਖੀਕੁਜਨਿਵਿ
ਚਪੈਕੇਸਾਰਾਕੁਜਨੁਉਕਲੇਵਕਰਾਂਵਟੀਤੈ। ਤੈ
ਸੇਗੁਰੂਕੀਕੋਟਿਕੀਕੋਰੀਸਿਖਾਵੇਸਾਰੇਪਦਾਰ
ਥਾਦਾਭੀਨਾਸੁਕਰਦੀਤੈ। ਤੇਦੇਤੁਹੀਖੀਦੁਕ
ਰਦੀਤੈ। ਇਕਾਦਿਨਗੁਰੂਦੇਤਜੁਰਰਬਪਰਚ
ਫੇਅਾਂਵਿਦੇਸਨਿ। ਤੇਅਗੋਸਰਪੁਕਾਲਾਵਡਾ
ਸਾਮਦੇਰਬਦੇਅਭਇਆਆਪੈਦੀਫਦਿਉ

ਚੀਚੁਕਕੈਜਿਧਰਰਬੁਜਾਵੈਓਤੁਸਾਮਏਤੀਅਵੈ
ਤਾਂਭਾਈਮੋਤੁਰਬਤੋਓਤਰਕੋ।ਇਕੁਦੇਗਾਓ
ਸਦੇਅਰੇਗਾਖਿਦਿਤਾਤੇਕਾਹਿਅਜੇਗੁਰੂਕੇਹ
ਜੁਰਚਲਿਦਾਏ।ਤਾਂਇਸਦੇਗੋਵਿਚਪ੍ਰਵੇਸੁਕਰਾ
ਤਾਂਸਰਪੁਦੇਗੋਵਿਚਿਪ੍ਰਵੇਸੁਕੀਤਾ।ਉਪਰੋਓਸਿ
ਦੇਛੰਨਾਰਖਕੈਗੁਰੂਕੇਹਜੁਆਏ।ਅਥਾਟੇਕਿਆ
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਅਗਕਿਤਨੇਮਸੰਦਤੁਸੀਆਏਤੋ।ਗ
ਰੀਬਨਿਵਾਜਚਾਰਿਸਿਖਅਏਤਾਂ।ਤਾਂਬਚਨੁ
ਤੇਅਗਏਨਾਨੁਪੰਜਾਂਸਿਖਾਂਦਾਪ੍ਰਸਾਦੁਦੇਤੋ।ਪੰ

ਜਵਾਂਸਰਪੁਜੇਤਸਾਡੇਨਾਲਿਅਭਇਆਏ। ਚਿੰ ੧੫੦
ਭੀਮਸੰਦੇਤੈ। ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਓਸਸਰ
ਪਦੀਦੇਤਿਕਿਉਪਾਈਤੈ। ਬਚਨੁਤੈਆਗਸਿ
ਖਾਂਦੇਅਗੇਮਥਨਤੀਸਾਟੇਕਦਾਇਸਵਾਸਤੇ
ਤਾਂਓਸਿਦੀਉਚੀਫਾਇਤੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੀਅ
ਰਦਾਸਛਪਾਈਸੀ। ਏਸੇਵਾਸਤੇਸਰਪੁਵਿਸਵਾਲ
ਤੈਇਆਏ। ਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਓਸਿਨੂਭੀਤਜੂ
ਗਲਿਅਵਹੁ। ਤਾਂਦੇਗਾਉਠਾਇਕੇਵਿਚਦੀ
ਵਾਨੀਤਿਨਾਅੰਨਿਉਘਾੜੀਆ। ਤਾਂਓਹੁਫ

ਦਭਿਠਾਇਕੇਖਡੇਵਚਬਾਤਿਰਮਾਖਡੇਤੋਇ
ਆਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਜੋਇਸਨੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸ
ਰਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤੁਆਇਛਵਕੋ। ਜਾਇਓਨਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਓਸਦੇਸਰੀਰਤੇਪਾਇਆ। ਤਾਂਸਕਪਦੀ
ਦੇਤਿਤਿਆਗਕੈਦੋਵਿਰੂਪਧਾਰਕੈਅਕਾਸਿ
ਨੂਚਡਿਗਾਇਆ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਦਰਸਨਮਾਤ੍ਰਤੇਸਕੁਪਾਪਨੁਸਟਿਤੋ
ਤੇਤੈਨਿ। ੯੭। ਪਉੜੀਤੇਈਸਵੀ। ਫੇਸੀਜੋਧ
ਹੁਸੀਗਤੈਗਾਇਦਿਗੇਲਾਤਸਮਿਲੀਦਾਸੋਤ ੧੫।

੯੫੧
 ਟੁਕੁਕਵਖਾਣੀਐਧਦੇਜੋਧੇਜਾਮਸੁਤੰਦਾ। ਸੰਦੂ
 ਪਨੁਪਰਦੁਤੈਪੀਗਾਣਾਗੁਰਗੁਇਚਲੰਦਾ। ਤਜਾ
 ਜਾਜਾਣੀਐਬਾਲਾਮਰਵਾਤਾਵਿਗਸੰਦਾ।
 ਨਿਰਮਲਨਾਨੁਓਤਗੀਨਾਲਿਸੁਰੀਚਓਧਰੀਰ
 ਤੰਦਾ। ਪਰਬਤਕਾਲਾਮੇਤਗਾਨਾਲਿਨਿਹਾਲਸੇ
 ਵਕਰੰਦਾ। ਕਕਾਕਾਲਓਸੁਰਮਾਸਦੁਰਾਮਦਾ
 ਸਿਬਚਨੁਮਨੰਦਾ। ਸੇਠਾਸਕੁਗਾਓਤੰਦੀਅ
 ਤਅਰੇਡੇਕੁਗਾਓਗਵੰਦਾ। ਸਨਮਖਿਇਕ
 ਦੁਇਕਚੜੰਦਾ। ੬੬। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥

ਭਾਈਦੇਸੀਤੇਭਾਈਜੋਧਜਾਤਿਦੇਸੰਗਬ੍ਰਹਮਾਇ
ਗੁਰੁਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਾਇਆਏ। ਤੇਓਨਾਮ
ਰਦਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿ। ਅਸਾਨੁਪੰਡਤ
ਲੋਕਪੰਗਤਿਵਿਚਬੈਠਾਇਨਹੀਦੇਦੋ। ਜੈਤੁਸੀ
ਬ੍ਰਹਮਾਇਜਗਤਗੁਰੁਤੇਕੇਤੇਖੜੀਦੇਸਿਖਰੇ
ਏਤੁ। ਤੇਗੀਗਾਤੇਕਾਂਸੀਆਦਤੀਗਥਿਜੇਸਿ
ਵਤੇਵਿਸਨਦੀਪਗੀਹੈਓਨਾਦਾਸੇਵਨਛਾਡਿਕੇ
ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਕਿਰਤਮੀਤੀਗਥਸੇਵਦੇਤੋ। ਤੇ
ਵੇਦੀਬ੍ਰਹਮਬਾਈਤਿਅਗਕੈ। ਤੇਭਾਖਾਬਾਈ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਗਾਵਦੇ ਤੋ। ਤੇ ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ ੧੫੨
ਤੇ ਸਿਵ ਗਾਤ ਤੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤਿ ਤਿਅਗ ਕੋ ਸਿ
ਖਾਵਾ ਉਚੁ ਸਾਟਿ ਅੰਨ ਰੁਜਨੁ ਕਰਦੇ ਤੋ। ਤੇ ਗਾਇ
ਤੀਤ ਰਪਨੁ ਸੀਧਿਆ। ਯਿਤਿ ਪਤਲਿ ਜਨਮ
ਰਨੁ ਦੀ ਕਿਰਿਆ। ਤਿਅਗ ਕੇ ਅਰਦਾਸਿ ਤੇ
ਕੜਾਨੁ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੇ ਖਾਵਦੇ ਤੋ। ਅਸੀ ਤੇਰੀ ਸਹਨਿ
ਆਇਤਾ। ਅਸਾਡਾ ਤਾਂਤੁ ਸਾਉ ਪਾਰੁ ਕੀਤਾ ਤੋ।
ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਅਸਾਨੁ ਦੂਰ ਤੋਇ
ਅਠੈ। ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾਵਾ ਤੇਤੁ ਸਾਡੀ ਰਸਨਾ ਦਾਸੀ

ਤਪ੍ਰਸਾਦੁਅਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਇਆਏ। ਤੇਮਹਾ
ਰਾਜਦਾਨਾਮਅਸਾਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਇਆਏ। ਪਰ
ਅਸੀਓਨਾਨੁਕੋਨੁਓਤਰੁਦੇਵੀਐ। ਤਾਬਚਨਤੇ
ਇਆ। ਏਤਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਗਿਰੰਕਾਰਦੀਪੁਰੀਤੇ
ਜਿਥੇਬ੍ਰਹਮੇਅਰੁਵਿਸਨਅਰੁਸਿਵਦੀਪੁਰੀਐ
ਰਤੀਰਬਸਰੁਤੀਪਵਤਿਤੇਤੇਹੈਨਿ। ਜੇਪ੍ਰਬ
ਮੇਇਸਦੀਬ੍ਰਹਮਪੁਤ੍ਰਵਿਚਨਿਵਾਸਕਰਦੇਤਿ
ਏਥੇਸਾਬਤੀਜਲਕਾਤੀਰਬੁਏ। ਸਾਬਤੀਨਾਮ
ਕਾਤੀਰਬੁਏ। ਸਾਬਤੀਸਰੁਸੰਤਸਾਧਯਯਨੁਕ

ਰਨੇਵਾਲੇਏਬੇਤੀਨਿਵਾਸੁਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਗੰਗ ੧੫੩
ਜਸੁਨਾਗੁਦਾਵਰੀਸੁਰਸਤੀਲੇਚੈਧੁਰਸਾਪੁਦੀ
ਤਾਂਈ। ਦੁਰਮਾਤਿਮੈਲੁਭਰੇਪਰੇਤਮਰੇਬੀਚਤ
ਮਰੀਮੈਲੁਸਾਧਕੀਸੁਕਿਗਵਾਈ। ਤਿਸਦੁ
ਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਤਿਰੁਪਾਪੀਜੀਉਜੋਤੀਰਬਾਂਦਿ
ਚਾਇਸਨਾਨੁਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਾਦੋਵਿਚਪਾਪਾ
ਦੀਮੈਲੁਤਿਅਗਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਤੀਰਬ
ਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤਿਸੁਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਸਿਖਾਦੀਚ
ਰਨਾਦੀਪੂਰਓਨਾਦੇਉਪਰਧੋਦੀਤੈ। ਤੇਕਥਾ

ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਸ਼ਬਦ ਪੌਦੀ ਤੋਂ ਚੁੱਤ
ਰਬ ਏ ਬੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਇਜਾਦੇ ਤੋਂ ਨਿ। ਤਾਂ ਚਨਾਕ
ਤਿਆਜੀ ਮੇਲੁ ਤਾਂ ਜਲਨਾ ਲਿਧੋਈ ਦੀ ਤੋਂ। ਧੁ
ਕਿਨਾ ਲਿ ਮੇਲੁ ਕਿਉ ਕਰਿਧੋਈ ਦੀ ਤੋਂ। ਤਾਂ ਬ
ਚਨ ਤੇ ਇਅਗ। ਬਸ ਤਵਿਚਿ ਭੀ ਮੇਲੁ ਤੇ ਦੀ ਤੋਂ
ਤੇ ਸਜੀ ਸਾਬੁ ਏ ਭੀ ਮੇਲਿ ਰੂਪ ਤੋਂ। ਪਰੁ ਬਸ ਤਾਂ
ਦੀ ਮੇਲੁ ਦੇ ਗੁਣਾ ਵਾਦਿਨੁ ਸਮਰਬੁ ਤੋਂ। ਤੈ ਸੇ ਸੰ
ਤਾ ਦੀ ਪੁਨਿ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮੇਲੁ ਗੁਣਾ ਵਾਦਿਨੁ ਸਮ
ਰਬੁ ਤੋਂ। ਤੇ ਵਚਨਾ ਦੀ ਪੁਨਿ ਦੀ ਜੇ ਪੁਨਿ ਤੇ ਸੇ

ਹੁਪੇਮਾਭਗਤਿਉਤਪਤਿਕਰਦੀਨੈ। ਤਾਤੋਰ ੧੫੪
ਬੇਇਕਜਲਦਾਤੀਤੀਰਬੁਝੈ। ਏਥੇਸਾਬਤੀਜਲ
ਦਾਂਤੀਰਬੁਝੈ। ਤੇਸਾਬਤੀਨਾਮਦਾਤੀਰਬੁਝੈ।
ਸਿਖਾਂਨੇਪੁਛਿਆਸੀਜੇਹਰਿਮੰਦਰਕੋਸਾਰਚੀ
ਐ। ਤਾਂਬਚਨਤੋਇਆ। ਯੈਸਾਜਹਾਜੁਤੋਵੈ
ਜੇਸਗਥਾਕਾਰਿਕੈ। ਆਵੈਤੇਸਬਦੁਸੁਣਓਸਦਾਪੰ
ਰਉਤਾਰਾਤੋਵੈ। ਹਰਿਮੰਦਰਜੀਜਹਾਜੁਤੋਤੇਨੰ
ਮੁਮੁਹਾਂਦੁਾਤੈ। ਤੀਰਥਨਾਵਦਿਜਾਂਉਤੀਰਬੁ
ਨਾਮੁਤੈ। ਤੀਰਥਸਬਦਵੀਚਾਰੁਅੰਤਰਿਗਿਆਨੁਤੈ

ਗੰਗਾਦਕਿਜੋਤੀਰਥਹੈਮਹਾਂਗਜਦੇਚਰਨਾਬੀ
ਉਤਿਪਤਿਤੋਏਤੈ। ਤੇਜੋਓਨਾਕੇਬੀਚਪ੍ਰਵੇਸਕਰ
ਤਾਤੈ। ਓਸਕੋਸਮੁੰਦ੍ਰਮੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਤੇਤੈ।
ਤੇਬਾਦੀਦਾਵੀਚਾਰੁਜੋਤੀਰਥਿਹੈਸੇਰੁਰੂਕੀਰਸ
ਨਾਬੀਉਤਿਪਤਿਤੋਇਤੈ। ਤੇਵੀਚਾਰਨਕਰਨਾਰੰ
ਇਦਦੇਚਰਨਾਤੇਸਰੂਪਾਵਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੰ
ਤੈ। ਸੋਏਥੇਦੇਨਾਮੀਮ੍ਰਤਾਂਕਾਰਿਏਤੁਸਰੁਰੂਪੁਰੁਤੈ
ਬ੍ਰਹਮਸੇਈਅਕਾਲਪੁਰਖਾਬਿਸਨਰੂਪਕਰਕੈ
ਦੇਦਾਰੀਬਾਂਦੀਸਵਾਂਸਾਂਬੀਉਤਪਤਕੀਤੀਤੈ॥

ਬੁਝੇ ਦੁਆਦਸਿ ਮਤਾ ਵਕਾਥੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਚਰੇ ਵੇਦ ੧੫੫
ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਏ ਤੈਨਿ ਤੇ ਵਿਆਸਿ ਜੀ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰ
ਸੰਪਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਤੈਨਿ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ
ਗਤਿ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਸ ਰੂਪ ਕ
ਰਿ ਕੈ ਕੁਥਾ ਬਾਂਟੀ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀਅ ਦੇ ਭਯਾ
ਰਵਾਸ ਤੇ ਸੁਗੁਮ ਕੀਤੀ ਤੈ ਜੇ ਕਲਿ ਜੁਗ ਦੇ
ਅੰਨੁ ਸਮਝੁ ਸੁਖ ਲੀਤੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਦਾ
ਸੰਜਮ ਨਾਲਿ ਜੇ ਅਠਾਰੁ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ ਸਦਾ ਥ
ਨਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਬ੍ਰਤਿ ਰਹਿ ਦਾਤੈ ਤੇ ਇਕਾ ਦਿਨ ਜਗ

ਤਿਨੁ ਇਕਦਸੀਆ ਵਦੀਤੈ। ਨਾਮ ਸੰਗ ਨਾਮ ਦੇ
ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਆਈ। ਏਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਰੋ
ਕਾ ਤੋ ਕੋਤੀ ਰਥ ਜਾਈ। ਜਿਨਾਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾ
ਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਤੈ। ਸਭ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਬ੍ਰਤਾ ਦਾਫ
ਲੁ ਪਾਧਤੈ। ਸੋ ਆਗਿਆ ਨ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਤੈ ਦਾਤੈ। ਆਤਮ ਰੂ
ਪ ਆਪਿ ਨੁ ਜਾਇ ਦੇ ਤੈ ਜੇ ਦੇਹ ਆਗਿਆ ਨੁ ਕਰਸ
ਮਝ ਤੈ ਨਿ। ਸੋਈ ਚੰਡਾਲਿ ਤੈ ਨਿ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਇ
ਸੋ ਤੈ ਨਿ। ਜੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੁ ਸਭ ਪਟਿ ਵਿਖੋ ਪੁਰਨਿ

ਦੇਖਤੇਤੈ। ਅਰੁਕਿਸੀਨਾਲਵੈਰੁਵਿਰੋਧੁਨਾਕਰੈ। ੧੫੬
ਕਿਉਜੋਚੰਡਾਲਾਂਦੇ ਘਰਹਾਰਿਚੰਮਲੋਤੁਮਾਸਤੋ
ਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਇਸਦੇਤੀਮੈਤਰੁਚੰਮਮਾਸਤੋਦਾਤੈ।
ਕਹੁਕਬੀਰਜੋਬ੍ਰਹਮੁਬੀਚਾਰੋ। ਸੋਬ੍ਰਹਮਇਕ
ਤੀਅਤਿਤੈਹਮਾਰੋ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ। ਬ੍ਰਹਮ
ਦਸੋਈਤੈਜਿਸਬ੍ਰਹਮਨੁਪਛਾਤਾਤੈ। ਤਾਂਤੇਤੁਸੀ
ਸਬਦਨੁਚੀਨੋਤੇਆਪਿਦਾਸਰੂਪਵੀਚਾਰੋ। ਤੇਗੰ
ਇਤੀਤਹਪਨਿਪਿੰਡੁਪਤਲਿਕਾਰਿਕੇਪਿਤ੍ਰਲੋਕਾ
ਨੁਪਾਪਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਨਾਮਦੇਜਪਇਕਰਿ

ਦਾਹਿਗੁਰੂਤੇਚਰਦਾਤੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਈਦਾਤੇ
ਏਤੁਪਿਤ੍ਰਲੋਕਾਨੁਦਾਹਗੁਰੂਤੇਚਰਦਾਤੇਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਈਦਾਤੇ। ਏਤੁਪਿਤ੍ਰਲੋਕਾਨੁਦਾਹਗੁ
ਰੂਏਸਿਖਕਦਚਾਤੇਤੈਨਿ। ਜੈਸੇਪ੍ਰਥਮੀਪਤਿਰੰ
ਜਾਇਕਪਿਤ੍ਰਤੇਗਜੀਨਹੀਤੇਦਾਤੇ। ਤੇਗਗੀਬ
ਗਜੀਤੇਦਾਤੇ। ਤੈਸੇਨਰਕੀਜੀਪਿਤ੍ਰਲੋਕਤੇ
ਗਜੀਤੇਦਾਤੇਸਾਨਿ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸੁਰਗਦੀ
ਭੀਚਾਤਨਹੀਕਰਦੇ। ੬੭। ਸਾਖੀਰਚਲੀ
। ਭਾਈਗੋਇਦਤੇਗੋਲਾਤੇਮੁਤਦੁਜਾਤ

ਦਾਕੁਕਗੁਰੁਮਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਿਆਏ॥ਆ ੧੫੭
ਸਾਡਾਉਧਾਰੁਕਿਉਕਰਿਤੈਵੈ॥ਜੋਈਉਪਾਉਕ
ਤੈ॥ਬਚਨੁਤੈਆ॥ਨਾਲੇਰਾਂਮੁਨਾਮਜਪਣਾ॥
ਤੈਸਾਬਣੀਮਰਣਾਚਿਤਰਖਣਾ॥ਮਰਇਦੇ
ਚਿਤਾਰਇਥੀਪਾਪਨਕਰੇਗੋ॥ਤੇਰਾਮਨਾਮਦੇ
ਭਜਨਥੀਪਿਛਲੇਪਾਪਨਾਸਿਉਵਨਿਗੋ॥ਤੁਸ०
ਡਾਉਧਾਰੁਤੈਵੈਗਾ॥੬੮॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚ
ਲੀ॥ ਜੋਧਾਤੇਜਾਮੁਧਟੇਗੁਰੁਮਰਜਨੀ
ਜੀਦੀਸਰਨਿਆਏ॥ਤੁਸਾਬਚਨੁਤੈਜੋਮਨੁਇਕਾ

ਗਰਕਰਿਕੈਕੁਜਨੁਕਰਣਾ। ਸੋਅਸਾਰਾਮਨੁਇ
ਕਾਗੁਨੁਪੁੰਦਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਅਗੇਤਾਂਤੁ
ਸੀਮਨਦੇਸੁਗੁਇਨੁਤੀਸੇਜਾਇਦੇ। ਤੇਹੁਇਤੁ
ਵਕਾਇਤੇਇਤੁ। ਜਿਵੈਮੰਨਿਨਿਕਲੇਤਿਵੈਫੁਰ
ਅੰਦੇਜੇਫਨਾ। ਅਧੇਮਨੁਇਕਾਗਰਤੇਵੈਗਾ
ਤੁਸਾਰਾਕਲਿਆਣੁਤੇਵੈਗਾ। ਤਾਂਚਨਾਦਾਏ
ਸੋਕਰਿਕੈਕਲਿਆਣੁਤੇਇਆ। ੬੯। ਸਾ
ਖੀਤੇਰਚਲੀ। ਭਾਈਮੰਦਪੰਨੁਤੇਭਾਈ
ਪਿਰਾਣਾਗੁਰੂਅਰਜੀਟੀਸਰਨੀਆਏ। ਜੇ

ਅਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਬਾਖਿ ਸੋ। ਬਚਨ ਤੇਇਆ ਤੁਸੀ १੫੮
ਸਰਵਰਦੇ ਮੁਰੀ ਵੇਤਾ। ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੁਰਲਭੁ ਤੈ। ਤੁ
ਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਨ ਸਕੇਗੇ। ਤਾ ਬਿਥਨ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਜਾਇ ਦਾ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੈ
ਤੇ ਬਚਨੁ ਸੁਣੈ ਤੈਨਾ। ਤਾ ਦਿਵਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ
ਸਰਵਰਿਥੀ ਮਾਫਿ ਗਾਇਆ ਤੈ। ਜੇ ਤਿਵੈ ਤੈ
ਕੇ ਅਸੀ ਮੁਸਾਭਿ ਮਾਨਨੁ ਮਨਿ ਦੇਤਾ। ਅਸਾਡੁ
ਧਰਮੁ ਲੇਖੈ ਤੇ ਗਾਇਆ ਤੈ। ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰ
ਨਿਆਈ ਮੈ ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣੁ ਤੇ ਵੇਗਾ

ਤਬਚਨੁਤੋਇਆ॥ ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਤੁਸੀਮੁਕਾਂਮੁਸੁ
ਵਰਦਾਢਾਤਿਆਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਥੇਅਵ
ਦਾ॥ ਤਾਂਭਾਈਮੰਦੁਤੇਪਿਗਾਣਾਘਰਿਜਾਇਸੁ
ਵਰਦਾਮੁਕਾਂਮਢਾਤਿਕੋ॥ ਫਿਰਿਘਰਿਥੀਤਜੂ
ਰਿਆਇਸਰਨਿਪਰੇ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ॥ ਇ
ਥੇਪ੍ਰਥਮੇਸੇਵਾਟਤਿਲਸਿਖਾਂਦੀਕਰੇ॥ ਜੇਤੁ
ਸਾਡੇਅੰਤਤਿਕਰਨਿਸੁਧਤੋਵਨਿਰੇ॥ ਤਾਂਤੁਸ
ਨੁਓਪਦੇਸੁਦੇਵਗੋ॥ ਭਾਈਪਿਗਾਣੇਨੁਆਗੀ
ਆਤੋਈਤੁਸਲੰਗਾਰਦੇਜਲਿਦੀਸੇਵਯਰਨੀ॥

ਤੇਲੀਗਾਰਿ ਦੇ ਚੁਲੇ ਝੋਕ ਦੇ। ਤੇ ਭਾਈ ਮੰਦਿ ਨੂਆ
 ਗਿਆ ਤੇ ਈ। ਜੋ ਤੁਸਾਂ ਲਕੜੀਆਂ ਤੁਰ ਦੇ ਲੰਗ
 ਗਈਆਂ ਲਿਆਵੇ ਦੀਆਂ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਜੂਠੇ
 ਬਾਸ ਨਿਧਿ ਵੇਲੇ। ਤੇ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾਂ ਕਥਾ ਗ੍ਰੰਥ
 ਬਿਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀ। ਤਿਕ ਰਿਕੈ ਸੁਨ ਦੀ। ਤੇ ਬਹੁ ਝੋਆ
 ਪਸਿ ਅੰਦ੍ਰ ਬੈਠ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿ ਪ੍ਰਮਨ ਨੁ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ
 ਸਦੀ ਵਯੋ ਤਿਏ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਵਾ ਕਰਨਿ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦੁਤੁਰ ਦੇ ਲੰਗ ਰਬੀ ਛਕਾਨਿ। ਤਾਂ ਇਕਾ ਦਿਨ
 ਸਾਠਿ ਬਪੁ ਛਿਆ ਜੋ ਭਾਈ ਮੰਦ੍ਰ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਕਿਥੋਂ ਖਾਂਦੇ ਤੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਮਾਸੀਲੰਗਰ
ਥੀ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਜੇਤੀ
ਟਹਿਲ ਕਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਧਾ ਸੇ ਤਾਂ ਮਜੁਰੀ ਤੇ
ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਓਤੁ ਸਿਖਾ ਥੀ ਖਾਂਦੇ ਨੀ। ਤੋਂ ਟਹਿਲ
ਤਜੁਰੀ ਦੀ ਕਰਾਨੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਤਾਂ ਇ
ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਿਥੋਂ ਖਾਂਦੇ ਤੋ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸਿਖਾਂ
ਥੀ ਖਾਂਦੇ ਤਾਂ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਜੇ ਸਿਖ ਸੁਧਾ
ਨਾਲਿ ਆਇ ਦੇਵੈ। ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭੀ। ਇਕ ਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਦੀ ਆਪ ਖਾਣੀ ਤਰੁ ਵਰਤਾਇ ਦੇਵਦੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਓ

ਨਾਂਦੇਸਰੀਰਖੀਇਤੋਗਏ। ਤਾਂਇਕਦਿਨਥਨਾਨੂ
ਖਬਰਆਈਜੇਤੁਸਾਂਡੀਅੰਗਾਈਮਤੀਚੋਰਛੁ
ਪਾਇਲੈਗਏਤੈਨਿ। ਤੇਤੁਸਾਂਡੇਅਰਮੁਗਲਾ
ਜਪਤਕੀਤੇਤੈਨਿ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆਕੁ
ਈਮੰਦੁਗਾਈਪਰਾਂਣਾਂਬੇਤੀਖਸਮਾਸੇਤੀਤੁ
ਸੀਆਰਿਦੀਖਬਿਰਲਤੋਲੋਕਕਤਿਦੇਤੈਨਿ।
ਜੇਸ੍ਵਰਿਦਾਮੁਕਾਂਮਏਨਾਢਾਤਿਆਤਾਂਥਨੁ
ਅਰਿਦਾਂਸਿਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿਜੇਸੁਪਨੇ
ਦਾਪੀਨੁਜਾਵੈ। ਤਾਂਕਿਮਾਅਦਿਜਾਦਾਤੈ। ਤੁਸਾ

੧੬੦

ਭੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਅਸਾਂਨੁਸਚਧਨਵਾਤਿਗੁਰੂਕਾਨਾ
ਸੁਪ੍ਰਾਪਾਤਿਤਿਐਆਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਐਆਤੁਸੀ
ਸਵਾਸਸਵਾਸਵਾਤਿਗੁਰੂਜੀਕਾਨਾਮੁਜਪਿਆਕ
ਰੋ। ਤੇਓਨਾਨੁਚਰਨਾਦੀਪਤੁਲਿਦਿਤੀ। ਤੇਸਿਖ
ਕੀਤੇਫੇਰਿਸਰਿਧਨੁਧਾਂਮਿਪੁਰਨੀਤੇਗਏਓਨਾਨੁ
ਕਤਿਅਤੁਸੀਪਰਿਜਾਵਤੁ। ਤਾਂਓਨਾਮਰਿਦਾਸ
ਕੀਤੀਅਸਾਤਾਭਾਪਰਤੁਸਾਡੇਚਰਨਾਵੇਚਿਤੇਵੈ
ਇਕਾਦਿਨਭੁਟੀਮੰਦਲਕੜੀਅਨੁਗਏਆਸੀ।
ਤੇਅੰਧੀਆਈਅਗੋਖੁਤਿਵੇਚਿਮੰਦੁਗਿਰਿਪ ੧੬

ਇਆਗਪੁਰੁਲਕੜੀਆਂਸਿਰਬੀਨਾਉਤਾਰੀਆਂ ੧੬੧
ਮਤਾਉਜਜਾਂਦੀਆਂਤੋਵਨਿਤਾਂਸਾਹਿਬਸਿਕਾਰਿਚ
ਨੇ।ਓਸੇਖੁਤਿਤੇਆਏ।ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਗਇਸਿ
ਖੁਤਿਵਿਚਕੇਹਾਮਾਫਜੁਆਂਵਿਦਤੈ।ਤਾਂਸਿਖਾਪੁ
ਛਿਆ ਤੇਰੁੰਈਮੇਵੁਬੋਲਿਆ।ਤਾਂਸਿਖਾਵਾਰਿ
ਡੋਗਵਤਾਈਆਂ।ਤਾਂਓਤੁਬੋਲਿਆਪਤਿਲੇਲ
ਕਿੜੀਆਂਬਾਂਤਰਿਕਫੋਜੋਰਿਜਨਿਨਤੀ।ਇਛੋ
ਮੇਨਿਕਲਾਂਗਾ।ਤਾਂਓਠਾਮਗੋਦੋਲਕਿੜੀਆਂ
ਫੀਆਂ।ਇਛੋਰੁੰਈਮੇਵੁਨਿਕਲਿਆ।ਤਾਂਸਾਹਿ

ਬਿਬਤਤੁ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹੁ ਤੇਇ। ਓਤੁ ਚਰਨਾ ਤੇਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾਇਆ
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਉਠਾਇ ਕੇ ਅੰਗ ਲਾਇਆ। ਓਨਾ ਨੂਤੰ
ਨਿਕਾਲ ਦੀਸੇ ਲੀਤੋਇਆਈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਅੰ०
ਪ੍ਰਥਾ ਕਛੁ ਮੰਗਾ। ਓਸਿਨੇ ਆਰਿਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰ
ਬਨਿਵਾਜੀ। ਜੋ ਕੁਛੁ ਤੁਸਾ ਦੇ ਲੁਭੈ। ਸੇ ਦੇ ਰਹੇ ਤੁ
ਅਬਿਅਸਾਨੁ ਏਤੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤੋ। ਜੇ ਅਸਾਡੀ ਮੰਗ
ਇਦੀ ਬ੍ਰਿਤਿ ਨਾ ਉਪਜੇ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ।
ਏਤਿ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇਵੈ ਗਾ ਕਛੁ ਤੁਰੁ ਭੀ ਮੰਗਾ। ਤੁੰ०
ਓਸਿ ਕਾਤਿ ਆਜੇ ਫੇਰ ਸਿਖਾਨੁ ਇਤਨੀ ਤਾ ਕਨਾ

ਨਾਕਰਿਵਾਈਐ। ਜੇਕਲਿਜੁ ਗਦਾਸਮਾਤੈ। ਬਚ ੧੬੨
ਨੁਤੋਇਆ। ਇਉਨੀਕਰਗੇ। ਤੇਰੁਕਛੁਮੰਗਾ। ਤੁ
ਓਸਿਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀਗਰੀਬਨਿਵਾਜਸਿਦਕੁਦਾ
ਨੁਦਿਚੈ। ਤਾਬਚਨੁਤੋਇਆ। ਸੰਵਧਿਅਾਰਗੁਰੁ
ਨੁਗੁਰੁਸੰਵਧਿਅਾਰਾ। ਸੰਵਗੁਰੁਕਾਬੇਤਬਯਗੁ
ਲੇਪਾਇਤਗਾ। ਕੁੰਈਸੰਵਤੈਪਿਕੁੰਦਾਤਸਾ
ਨੁਸਿਦੁਤੈਵੇਗਾ। ਨਾਲੇਤੁਸਾਤੈਮਿਲਿਆਤੈਕੁੰ
ਨੁਭੀਸਿਦਕੁਤੈਵੇਗਾ। ੭੦॥ ਸਾਖੀਤਿਰਚਲੀ
ਨਾਈਤਮਜਾਜਾਨਾਈਬਾਲਾਮਰਵਾਤਾਤੈਨੁਈ
ਜ

ਨਾਨਕ ਚਿਤਰੀ ਤੇ ਕੁਟੀ ਸੂਰੀ ਚ ਉਧਰੀ। ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨਿ ਆਇ। ਤੇ ਅਰਿਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ
ਜਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ। ਸਾਸਿ ਤਾਂ ਵੇਚ ਸੁਇ ਆਇ। ਜੇ
ਕਾਸੀ ਪੁਰੀ ਵਡੀ ਉਪਮਾ ਤੇ ਈ ਤੇ। ਜੇ ਇਸ ਬਾਝ
ਜੰਗ ਮਜਗਾ ਤਿ ਦੇ ਜੀ ਅਜੇ ਚ ਬੇ ਪ੍ਰਾਇ ਤਿ ਆਗ
ਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਸਾਸਿ ਵ ਪੁਰੀ ਨੂ ਸਕਿ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ
ਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੀ ਅਰਸਨਾਂ ਬੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸ
ਸਰਦੀ ਉਪਮਾ ਸੁਣੀ ਚਾਂ ਤਿ ਦੇ ਤਾਂ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ
ਇਅਹ ਕੁਟੀ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਦੁ

ਮਾਲੇਦਸਿਦੁਇਕੋਸਪੁਜੀਤਿਸਭਿਤੀਰਥਤੀਨਿਲੋ ॥੬੩॥
ਕਾਂਕੋ।ਕਲਿਜੁਗਾਥੀਭੈਮਾਨੁਤੋਇਆਇਨਿਵਾਸੁ
ਕੀਤਾਤੋ।ਪ੍ਰਥਮੇਅਸੀਤਰਨਤਾਰਨਤੀਰਥਬਣੁੰ ॥੦॥
ਵਦੇਸੋ।ਤੋਇਕਰੁਗਮੁਖਿਸਦਾਕਿਰਤਕਰਿਕੈਅ ॥੦॥
ਪਦੀਕਮਾਈ।ਵਿਚੋਇਕੁਰੁਪਈਯਾਗੁਰੁਕੀਭੈ
ਟਿਮੇਲੇਦੇਮੇਲੇਲਿਅਾਵਦਾਸੀ।ਤੇਤਰਨਤਾਰਨਤੇ
ਆਇਆਗਤਾਅਧਾਰੁਪਈਯਾਭੈਇਰਖਿਆ
ਤੇਅਧਾਰੁਈਯਾਪਲੇਬੀਨਿਕੇਕਾਰਤਰਨਤਾਰਨ
ਦੀਕਰਹਿਲਗਾ।ਤਾਂਤੇਅਸਾਡੇਵੀਚਾਰਮਾਈ

ਆ ਜੋ ਅਸੀ ਅਧਾਤੀ ਰਬੁ ਏਤੁ ਰਚੀਏ। ਤੇਲ
ਰਿਨੁ ਰਿਦੀ ਦੇਠਾ ਏਵਾ ਲੇਲੇ ਗਾਮਾ ਵਿਆ ਵਿਚੋ
ਇਟਾਉਠਾਇ ਲੇਗਾਏ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ
ਜਿਸ ਸਮੇਏਨਾ ਦੇ ਮੈਰੇ ਪਾਟਿ ਕੇਏਤੁ ਇਟਾ ਲੇਆ
ਵਾਗੇ। ਤਿਸ ਸਮੇਏ ਸਾਰਾਂਗੇ। ਤੇਲ ਗੁਇਕੁਇ
ਸਤੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਆਏ। ਜੋ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇਅ
ਮਕੇਧਨੀ ਦੀ ਬੇਟੀ ਤਾ। ਤੇ ਮੈਰੇ ਪਰਿਪਿਤਾ ਕੇ
ਤੇ ਇਕੇਇਸ ਕੁਸਟੀ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਵਿਵਾਹੁ ਕੀਤਾ
ਸੀ। ਤੇ ਮੈਇਸਨੁ ਖਾਰੇ ਵਿਚ ਪਾਇ ਕੇ ਲਈ ਫਿਰ

ਦੀਸਾਂ। ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਰਦੀ ਬੇਰਿਤ ਲੇਇ ਸਦਾ ਖਾਗਾ १੬੪
ਰਖਿ ਕੇ ਮੈ ਤੁੰਗੀ। ਨਿਛਿ ਆਕੋ ਗਈ ਸਾਂ। ਓਸੀ
ਠਉ ਡਿਵੈ ਸਾਖੀ ਦਾ। ਦਿਨੁ ਸੀ। ਤੇ ਕਾਂਓ ਓਸ ਜਲ
ਵਿਚਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਸਪੇਦੁ ਤੇ ਗਇਆ। ਤੇ
ਤੁਪੁਰਖ ਭੀ ਓਸਿ ਕੇ ਬੀਚਾਇ ਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਅਰ
ਗੁਣੇਇਆਂ। ਸਭੇ ਪਤੇਇ ਸਦੇ ਮੈ ਪਛਾਇ ਦੀਹਾਂ
ਪਰੇ ਮੈ ਨੁਪੁਤੀ ਤਨੁ ਤੀਆਂ ਵਦੀ ਤੁਸੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ
ਦਸੋ। ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਿਪਿਆਨੁ ਤੇ ਇਕੋ ਦੇਖਿਆ
ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਨੁਸਾਤਿ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਾਤਿ ਬਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਿ

ਸਾਡੀ ਦੀਆਂ ਗਾਓਂ ਤੇ ਈ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤਰੀ ਦਾ
ਰਤ ਭੁੰਨੀਏ ਤੀ ਪੁਰਖੁ ਤੈ। ਅਰੁ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਥਿ ਮੇਥਾ
ਵਿਲੀ ਜੀਤੀ ਰਖੁ ਗਾਇ ਦਵਾ ਲਗ ਰਿਖਾ ਤੈ
ਓਸ ਦੀਆਂ ਚੋਰਾਸੀ ਪੌੜੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੈ ਨਿ
ਜੋ ਜਾਪੀ ਜੀਵਾ ਭੋਗੁ ਇਕ ਮਾਨਿ ਤੇ ਇਕੋ ਪੌੜੀਆਂ
ਤੇ ਭੋਗੁ ਪਾਇਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੇਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸ
ਨਾਨਕ ਰੇਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਿਕੋ ਇਕ ਮ
ਨ ਪੌੜੀਆਂ ਤੇ ਭੋਗੁ ਪਾਏਗਾ। ਸੋ ਚੋਰਾਸੀ ਥੀ ਬ
ਚੇਗਾ। ਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਤੀ ਰਖੁ ਤੁਸਾਂ ਰਚਿ ਦਾ

ਤੇਬੀਚਿਤਰਿਮੰਦਰੁਗਚਿਣਾ। ਵੀਚਿਇਸਦੇਗ੍ਰਿ ੧੬੫
ਬਿਜੀਰਖਿਣਾ। ਜੋਈਤਾਂਇਸਨਾਨੁਕਭੈਤੇਧਿ
ਮਾਨੁਲਾਇਕਰਿਗ੍ਰਿਬਿਜੀਸੇਣਗਾ। ਓਸਦੇਸਰਿ
ਪਿਤ੍ਰਦਾਓਧਾਰੁਤੇਵੈਗਾ। ਤੇਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਤੇ
ਸਾਇਸਥਨੁਗੁਰੁਗਾਮਦਾਸਿਜੀਦਾਸਰੀਰੁਤੇਮਿਆ
ਤੈ। ਓਥੇਹੀਤਰਿਮੰਦਰੁਜੀਖੜਾਕਰਣਾ। ਗੁਰੁ
ਗਾਮਦਾਸਿਜੀਵਿਸਨਿਰੁਪੁਤੇਸਨਿ। ਤਾਤੇਵਿ
ਸਨਿਕਾਨਮੁਹਰਿਭੀਕਹਿਦੇਤੈ। ਤਾਤੇਇਸਕਾ
ਮੁਹਰਿਮੰਦਰੁਤੈ। ਬਹੁਕੁਨਾਮਤੇਨਾਮੀਮੇਰੇਦੁਕ

ਛੁਨਾਤੀ॥ ਅਠੇ ਪਾਤਿਰਈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਕਾਉ ਚਾਰੋ ਤਵੈ ॥
ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਾਮੁ ਤੇਵੈ ਗਾ ਜੈ ਸੇ ਸੰਗੀ ਗੀ
ਗਾ ਥੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਦਾ ਮਹਾਤਮੁ ਵਸੇ ਪੈ ॥ ਤੈ
ਸੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹਰਿ ਕੀ ਆਪ ਵਡੀਆਂ
ਰਚਈਆ ॥ ਓਸਿ ਜਾਗਾ ਦੇਇ ਸਨਾਨੁ ਦਾਫ
ਲੁ ਸਭੁ ਸਿਖੀ ਅਧੀਕ ਤੇਵੈ ਗਾ ॥ ਤਬਿ ਅਸਾ ਅਰਿ
ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇਏ ਤੁਤ ਗਨ ਤਾਰਨੁ ਜੇਤੀ ਰਬੁ ਰਚਿ
ਆਤੈ ॥ ਤਾਂ ਮਾਗਿ ਆਤੈ ਏਤੀ ਰਬੁ ਕੀ ਨਾਲੇ
ਸਿਖਾ ਦੇਰੋ ਗਾਗਵਾਏ ਗਾ ॥ ਸਾਖੀ ਪਰਲੋ ਕਿਰੀ

ਗਾਤਿਦੇਵੈਗਾ। ਤੇ ਸਮਾਧਾਇ ਕੈਦੇਹੁ ਭੀ ਪਕਾਤੀਰ ॥੬੬॥
ਬੁਝੈਦੇਗਾ। ਤੇ ਓਮ ਸਿਆਦੇਇਸਨਾਨਿਦਾਈਤਾਬ
ਰਾਮਤਾਤਮੁਝੈਦੇਗਾ। ਅਬਤੋਮੀਮਿਤਿਸ੍ਰਤਿਯਾ
ਰੁਕਰਾ। ਤੇਜੋਥੇਹੁਮੀਮਿਤਸਰਿਦੇਪਾਸਿਭੈ। ਓਸਿਨੂ
ਬੇਦਿਦੁਗ। ਓਥੇਇਕੁਜੋਗੀਬੈਠਾਭੈ। ਓਸਿਨੂਤੁ
ਸਾਂਝੀਗਿਆਨੁਤੇਵੈਗਾ। ਤਾਂਅਸੀਮੀਮਿਤਿਸ੍ਰਤੇ
ਆਇਓ। ਤੇਥੇਬੋਇਆ। ਤੇਓਸਿਦੇਬੀਚਿਇਕਮਟੁ
ਨਿਕਲਿਆ। ਇਕੁਜੋਗੀਬੈਠਾਸੀਸਮਾਧਲਗਾ
ਇਕੈ। ਤਾਂਓਸਦੇਚਰਨਾਤੇਪੁਟਦੀਆਂਤੇਮਖਦੁ

ਕਸਤੂਰੀਮਲਿਕੇਸੁਚੇਤੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਨੇਦਰਸਨੁ
ਕੀਤਾ। ਤਾਂਜੋਗੀਕਾਹਿਆਸਾਤਾਜਨਮੁਸਫਲੁ
ਤੋਇਆਤੋ। ਈਤਾਂਤੀਦੁਆਦਸਿਕੋਸਿਪ੍ਰਜੰਤੀਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸੁਤੈ। ਸਕਿਤੀਰਥਏਸੇਜਾਗਾਨਿਵਾਸਿਕ
ਰਨਗੋ। ਤੇਕੋਸਿਰੁਚੇਫੇਰੇਇਸਕਾਮਧਿਅਲੁਪੈ।
ਏਥੇਠੀਜੋਤਾਲੁਗੁਰੁਗਾਮਿਦਾਸਜੀਲਿਵਾਇਆ
ਤੈ। ਇਸਦੀਆਬਿਚਲਿਨੀਵਕਰਨੀਤੈ। ਤੋਇਸਦੇ
ਬੀਚਠੀਤੇਓਦਾਲੇਠੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਾਮਕੀਸੇਰੁ।
ਸਦਾਤੇਵੈਗੀ। ਤੇਮੈਤੇਤੇਜੁਗੀਸਮੇਰਾਜੇਜਾਨਿ

ਕਕਾਸਿਖਥਾ। ਤੇਮਏਗਿਆਨਾਦਿਨੁਨਹੀਸੀਤੁ १੬੭
ਆ। ਤਾਂਮੇਨਓਸਿਸਮੇਗਾਜੇਜਨਿਕਜੀਕਾਤਿਅੰ
ਸੀਜੇਤੂੰਈਂਤਾਂਬੈਠਾ। ਜੇਗਿਸਾਧਾਕਰੁ। ਮੇਕਲਿ
ਜੁਗਾਦੇਸਮੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਾਮੀਤਾਰੁਧਾਰਿਕੈਪੰਜ
ਵਯੋਤਾਰੁਧਾਰਿਕੈਪੰਜਵਯੋਤਾਰੁਗੁਰੂਅਰਜ
ਨਜੀਦਾਧਾਰਾਗਾ। ਤਾਂਤੁਸਾਨੂਓਪਦੇਸੁਦੇਵਾਮ ॥
ਤਾਂਤੇਮੈਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨਕਰਹੀਮੁਕਤਤੇਇਅੰ
ਪਰਪ੍ਰਸਨੁਕਰਤਾਏ। ਜੇਜਗਤਿਸਚੁਏ। ਕੈਯੁ
ਠਏ। ਜੇਯੁਠਏਤਾਂਪ੍ਰਤਖਿਭਾਸਤਾਕਿਓਏ।

ਜੇਸਚੁਤੈਤਾਗਿਆਨੁਵਾਨਾਦਾਦੂਰਿਕਿਓਤੈਜੰ०
ਦਾਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇਆਜੈਸੇਸਪਨੇਦੀਸਮਗ੍ਰਿ
ਸੁਪਨੇਵਿਖੇਸਚੁਕਾਸਤੀਤੈ। ਤੇਜਗਤਿਸਮੇ
ਨਸਟਹੋਜਾਤੀਤੈ। ਤੈਸੇਜਗਤੁਕੀਤੇਸਰੀਰੁਕੀ
ਅਗਿਆਨਿਕਾਲਿਸੇਸਚੁਕਾਸਤੈ। ਤੈਗਿਆ०
ਨਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਇਆਦੂਰਿਤੈਜਾਂਦਾਤੈ। ਸੁਤਿ
ਮੇਸਬਦੁ। ਬਾਜੀਗਰਿਜੈਸੇਬਜੀਧਾਈ। ਨਾਨਾ
ਰੂਪਿਸਦਾਂਗਾਦਿਖਲਾਈ। ਸਾਂਗੁਉਤਾਰਥਮਿਓ
ਪਸਾਰਾ। ਤਬਏਕੈਏਕੈਕਾਰਾਕਉਨਿਰੂਪਉਪ

ਜਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ। ਕਤਾਗਾਇਓ। ਓਤਿਕਤਿਤੇਆ ॥ ੬੮ ॥
ਇਓ। ਜਲਿਤੇਉਪਜੇਅਨਿਕਤਰੰਗਾ। ਕਨਿਕਰੁ
ਖਨਿਕੀਨੇਬਤਰੰਗਾ। ਬੀਜਬੀਜਦੋਬਿਓਬਤੁ
ਪ੍ਰਕਾਰਾ। ਫਲਿਪਾਕੇਤੇਏਕੀਕਾਰਾ। ਸਤਿਸਘਟਾ
ਮਤਿਏਕੁਅਕਾਸੁ। ਘਟਿਫੂਟੇਤੇਓਤੀਪ੍ਰਕਾਸੁ।
ਤਾਂਬਚਨਤੇਇਆ। ਜੈਸੇਬਾਜੀਗ੍ਰਦੀਬਾਜੀਸੁ
ਠੀਤੈ। ਤੇਬਾਜੀਗਰਸਚੁਤੈ। ਜੈਸੇਪੁਤਰੀਆ
ਕੋਬਿਲਾਵਤਾਤੈ। ਤੈਸੇਖੇਲਤੀਆਂਤੈਨਿ। ਤਾਂ
ਜੋਗੀਨੇਕਤਾਤਾਂਤੇਜਗਤੁਅਰੰਭੁਦਾਦੁਤੇਇਆ

ਜੇਬਾ ਜੀਗਨੇਕਿਸੇਇਸਥਾਨੁ ਥੀਕਾਠਲੀਤਾਏ।
ਕਿਸੇਇਸਥਾਨਿ ਥੀਹਥੀਆਰੁਪੁਤਰੋਆਂਦੇਘੜ
ਨਿਵਾਲੇਲੀਤੇਏਨਿ। ਤੇਪੁਤਰੀਆਂਬਣਾਈਆਂ
ਏਨਿ। ਤੇਪੁਦਾਮੁਵਾਦਕੰਚਨਕੇਭੂਖਨਿਨਲਾਪੁ
ਕਾਰਕੇਤਤੇਏਨਿਸੇਈਕੰਚਨਪੁਦਾਮੁਕੇਭੂਖਨਿ
ਤੋਜਾਤਾਏ। ਏਸੇਬ੍ਰਹਮਣੀਪੁਦਾਮੁਕੇਜਗਤਿ
ਤੋਗਾਇਆਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਪੁਦਾਮੁਵ
ਦੁਜੋਤਾਏ। ਜੇਆਪਦੇਸਰੂਪਿਨੁਤਿਆਗਜ
ਤਾਏ। ਜਾਤੇਕੰਚਨਭੂਖਨਾਦੇਸਮੇਭੀਭੂਖਦਿ

ਸੁਵਗਨਿਹੀਤੈ। ਤੇਤਰੰਗਜਲਕੇਸਮੇਭੀਜਲਿਤੀ ੧੬੯
ਤੈ। ਤਾਂਤੈਵਿਵਗਤਿਵਾਦਤੈ। ਸੁਇਨੇਕੇਭੁਖਨਭੀ
ਸੁਵਨੁਹੀਤੈ। ਤੇਜਲਿਕੇਤਰੰਗਭੀਜਲਿਤੀਤੈ
ਨਿ। ਤੈਸੇਜਗਤੁਬ੍ਰਹਮਰੂਪਤੀਤੈ। ਜਿਨਨੇਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰਜਗਤਿਨੁਪਛਾਤਾਤੈ। ਸੋਈਜੀਵਨੁਮੁਕ
ਤਿਤੈਨਿ। ਜੈਸੇਅਕਾਸਮੇਸਤਿਸਪਟਮਟਤੈਤੈ
ਨਿ। ਤੇਅਕਾਸਪਟਾਕੇਬਦਾਵਦਿਓਬੀਬਦਿਆ
ਨਤੀ। ਤੇਬਿਨਸਨਤੈਬਿਨਸਿਆਨਤੀ। ਤੈਸੇਬ੍ਰ
ਹਮਜਗਤਿਕੇਉਪਜਦਤੇਉਪਜਤਨਤੀ। ਅਰੁ

ਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨਸਤਨਤੀ। ਏਕਤੀਬੀਜਸਨੁਨੇਫਲ
ਵਿਖੇਤਤਾਏ। ਤੈਸੇਏਕਤੀਬ੍ਰਹਮਸਨੁਇਸਥਾਫਲ
ਜੰਗਮਵਿਖੇਦਿਆਪਕੁਵਿਵਰਤਵਾਦਏ। ਰੁਰ
ਮਕਰਕੁਸਤਾਏ। ਤਾਂਤੇਜੋਗੀਬੋਲਿਆ। ਅਬਿ
ਮੇਰੀਨਿਸਚਾਕੁਈਏ। ਜੋਕੁਯੁਮੇਜਾਨਦਾਥਾਸੇ
ਜਾਤਾਏ। ਅਬਿਮੇਸਰੀਚਤਿਆਗੁਕਰਦਾਤਾ
ਤਾਂਤੇਸੰਤੋਖਸਰਦੇਉਪਰਜੋਗੀਨੇਮਿਟੀਲੀਤੀ
। ਤਾਂਸਾਤਿਬਮਾਣਿਕੇਮੀਮ੍ਰਤਸਰਜੀਦੀਤਿਆ
ਗੀਕੀਤੀ। ਪੌੜੀਆਂਢੇਰੇਮਸੰਦਾਨੁਬਾਤੀਆਂ।

ਵੀਡਿਤੀਆਂ। ਤੇ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਜੇਪਕੀਆਂ
 ਬਾਂਤੀਆਂ ਕਰੋਗੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਰੀ ਮੁਨੀਆਂ ਏਪਕੀ
 ਤੇ ਵੇਗੀ ਜੋ ਪੋਲੀਆ ਬਣਾਵਤੁਗੇ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਰੀ
 ਤਾਂ ਪੋਲੀਓਪ ਨੂਜਾ ਵੇਗਾ। ਬਤੁਨੇ ਗਰਿਮੇਦਰ
 ਦੇਇਸ ਬਾਨਖਲੇਇਕੇ ਸਬਦੁ ਚਾਰਿਆ ॥੪॥
 ੫॥ ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਖਲੋਇਆ ਵਲਨ ਵਿ
 ਗਾਤੇਇ। ਮਜਨੁ ਗੁਰਆਂ ਵਾਰਾ ਸੇ। ਜਪਤ ਰਿਤ
 ਰਿਕੇਲਾ ਵਿਖਨਾ ਸੇ। ੧॥ ਸੀਤੋ ਗੰਮਦਾ ਸਸਰੇ ਵਰ
 ਨੀਕਾ। ਜੇਨਾ ਵੇਸੇ ਕੁਲ ਤਗਾ ਵੇਓਧਾਰੁ ਤੇਇਆ ਤੇ

ਜੀਕਾ ॥ ੧॥ ਠਾਠਾ ॥ ਜੈਜੈਕਾਰਜਗਾਵੈ ॥ ਮਨ
ਇਛੈਸੋਫਲੁਪਾਵੈ ॥ ੨॥ ਸਤੀਸਲਾਮਤਿਨਾਇਕਾ
ਏ ॥ ਅਪਨਾਪ੍ਰਭੁਪਿਆਏ ॥ ਸੀਤਸਰੋਵਰਨਾਵੈ ॥ ਸੇ
ਜਨੁਪਰਮਗਤਿਪਾਵੈ ॥ ਮਰੈਨਾਵੈਜਾਈ ॥ ਠਰਿ
ਤਰਿਨਾਮੁਪਿਆਈ ॥ ਏਤਬ੍ਰਹਮਵੀਚਾਰੁਸੇਜਾ
ਨਾ ॥ ਜਿਸੁਦਿਆਲੁਤੇਇਠਗਵਨੈ ॥ ੪॥ ੩॥ ਬਾ
ਬਾਨਾਨਕਪ੍ਰਸਾਦਾਈ ॥ ਜਿਨਚਿਤਗਾਇਤਮਿ
ਟਾਈ ॥ ੫॥ ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜਿਸਸਮੇਈਸ੍ਰਦਾ
ਧਿਆਨੁਪਾਰਿਆ ॥ ਤਾਂਈਸਰਪਰਤਖੁਤੇਇਆ ॥ ੧॥

ਤਾਂ ਆਗੇ ਆਕੀਤੀ ਜੋ ਸੈ ਸਰਗੁ ਟੁਰੂ ਪਧੰ ਰਿਕੇਇ १११
ਸਬੀ ਚਰਨ ਪਾਰੇ ਤੈ ਨਿਯੋ ਨਿਰਗੁ ਟੁਰੂ ਪਮੇਗਾ
ਨਾਮੁ ਤੈ। ਸੋ ਮੈ ਨ ਰੂਪ ਇਸ ਮੈ ਵਰਤੇਗਾ। ਜੋ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ। ਓਸ ਕਾ ਮਜਨੁ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸਕੁ ਕਿ
ਲਾਵਿਖ ਨਾਸ ਤੇ ਵਨਿਗੋ। ਏਸ ਤੇ ਜਨਾ ਤੇ ਏਤਰਾ
ਮਦਾਸ ਸਰੇ ਵਰਖੁ ਤਨੀ ਕਾ ਤੈ ਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਸਨੁ
ਨੁ ਕਰੇਗਾ। ਓਸ ਦੇ ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਓਧਾਰੁ ਤੈ ਵੇਗਾ। ਜੋ ਜੋ
ਜੋ ਕਾਰ ਦੇ ਸਬਦੁ ਗਾਵੇਗਾ। ਓਸ ਕੇ ਮਨ ਵਾਛੁ ਤ
ਸਿਧ ਤੇ ਵਨਿਗੋ। ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਨਗੇ। ਸੋ ਸਲ ०

ਮਤਿਗਤਿਨਗੋਗਾਰੀਅਨਨੂਪੁਪਤਿਤੋਵਨਿਗੋਤੇ
ਜੋਇਸਦੀਸਰਨਸਦਾਰਹਿਨਗੋਸੇਤੀਨਤਾਪਾਦੀ
ਚਿਤਾਬੀਨਿਵਰਤਿਤੋਵਨਿਗੋਜੋਸੀਤਸਰੋਵਰੋ
ਤਿਸਾਵਿਖੇਇਸਨਾਨੁਕਰਨਗੋਸੇਮਨੁਖਪਰਮ
ਗਤਨੁਮਕਤਨੁਪੁਪਤਿਤੋਵਨਿਗੋਜੋਇਸਵਿ
ਖੇਨਾਮਦਾਮਤਾਤਮਤੈਤਿਸਾਵਿਖੇਮਨਕੋਇਸਨਾ
ਨੁਕਰਾਵਨਿਗੋਸੇਜਨਮਮਰਦਬੀਰਹਿਤਿਤੋਵ
ਨਗੋਜੋਸਾਬੀਤੀਇਸਨਾਨੁਕਰਨਗੋਸਾਬਤੀ
ਨਾਮਕਾਉਚਰੁਕਰਨਗੋਜੋਇਸਜਾਗਾਸਰੀਰੁ

ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੇ ਪਾਧ ਤਿਤੇ ਵ ੧੭੨
ਨਿਗੋ ॥ ਇਸ ਬਾਵਰੁ ਜੰਗਮ ਜੇਏ ਬੇਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੇ ॥
ਗਾਸੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਓਸਨੁ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਇਸ ਦੇਵੁ ਮਾ
ਲੇ ਚਰਨ ਚਰਨ ਤੇ ਸੋ ਸੋ ਤੀਰਥੁ ਇਸ ਬਿਤ ਤੇ ਵੇਗਾ ॥
੭੧ ॥ ਸਾਖੀ ਤੇਰੁ ਚਲੀ ॥ ਕੁਲਾ ਮੇਰੁ ਗਤਿ ਨਿਤਾ
ਲੁਪਤ ਬਤਾਵਿ ਚਰਨਿ ਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਆਇ ਮਾਸਿ ਖਾਂਦੀ
ਬੁਝੁ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇਸੇ ॥ ਤੇ ਹੁਜੂਰੁ ਦਸਨੁ ਆਇ ਸਨਿ ॥
ਤਿਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ ਤਜੇਗੀ ਬਨਿ ਏ ਬੇਅੰ ਮ੍ਰਿਤਸ ਵਜ
ਰਤਾ ਮਸੀ ਪਾਪੀ ਜੇਰੁ ਤਿਨਗੇ ॥ ਓਨ ਦੀ ਗਤਿ ਕਿ

ਉਕਾਰਿ ਤੋ ਵੈਰੀ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੋਇਆ ਯੁੱਗ ਮਸੀਹੁ ਰਾਤੇ
ਕਾਕਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਤੇ ਕੁਕਰਾਂ॥ ਤੇ ਚੁਹਿਅਾਂ ਤੇ ਸੁਪਾਈ
ਅਾਂ ਜੁਨਾਂ ਨੁਕੁ ਗਨਗੇ॥ ਪਰੁ ਏਸੇ ਇਸ ਬਾਂ ਨ ਬਾਰੰ
ਬਾਰ ਸਗੀਰਨੁ ਤਿਅ ਗਨਗੇ॥ ਓਤਨੁ ਮੇਰੀ ਭ
ਗਤਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਵਨਿਗੇ॥ ਚੋਰਾ ਸੀ ਬੀਛੁਟ
ਨਗੇ॥ ੭੨॥ ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਚਲੀ॥ ਕਕਾਤੰ
ਤਦਾ ਕਾਲ ਓਸੀ ਵਿਰਾ ਸੁਰਮਾਸੀ॥ ਓਸ ਅਰਦੰ
ਕੀਤੀ ਜੋ ਸੁਰਮੇ ਨੁਕਿਅ ਪਦਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋਈ
ਤੋ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੋਇਆ ਜੋ ਧਰਮ ਦੇ ਜੁਧ ਤੇ ਸ੍ਰੀ

ਤਿਆਗਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਅੰਤਕਾਲਵਾਤਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁ ੧੭੩
ਸਿਮਰਨਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਪਰਮਗਤਨੁਪਾਧਿਤੈ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਰਮਚਓਚਾਰਕੈਜੋ ਸਰੀਗੁਤਿਆ
ਗਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਭੀਸੁਵਰਗਦੀਆਬਰੰਗਨਾਕੁਰਗ
ਕੇਫੇਰਮਨੁਖਾਅੰਤਾਰੁਧਾਰੁਕੇਰਾਜੇਅੰਦੁਤੈਨਿ ॥ ੨ ॥
੧੩। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਸਦੂਤੇਗੰਮ
ਦਾਸਗੁਰਾਂਦੇਵਚਨਮੰਨਦੇਸਾਨਿ। ਓਨਾਨੇਅਰ
ਦਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਿਅਸੀਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸ੍ਰੀਰਤਾਂਗੇ। ਤੇਸ੍ਰੀਗੁਤਿਆਗਾਂਗੇ। ਪਰ

ਏਤੁ ਬਿਬੇਕੁ ਸਰਤੇ ਗੰਮ ਸਰੁ ਜੇਤੈ ਨਿਐਨਾ ਦੇਇਸਨਾ ॥
ਨਦਾ ਕੀ ਫਲੁ ਤੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਗੰਮ ਸੂਤਾਂ
ਸੁਖ ਮਨੀ ਜੀਵਾਉ ਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਤੈ ॥ ਚੋਬੀਸ ਤਜਾ
ਰਿਇਸ ਕਾ ਅਖਰੁ ਤੈ ॥ ਏਸ ਦੇ ਪੜਨ ਤੇ ਚੋਬੀਸ
ਤਜਾ ਰਸੁ ਵਾਸ ਸਫਲੁ ਤੇ ਦਾਤੈ ॥ ਤੇ ਗੰਮ ਸੂਇਸ ਦੇ
ਪਾਸਿ ਤੀਰ ਬੁਝੈ ॥ ਏਸ ਦੇ ਇਸਨਾਨ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਾ
ਸਤੋ ਜਾਂਦੈ ਤੈ ਨਿਐ ॥ ਤਿਬਿਬੇਕੁ ਸਰਤੇ ਸਭ ਸਿਧ ਮੁਖੀ
ਸੁਏ ਬੇਮਿਲਿ ਆਏ ਸਨਿ ॥ ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੂਏ ਬੇਰੁ ਤਿ
ਮੁਦੀ ਜਗਾਵੈ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਅਸਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅ

ਪਦਾਗੁਮਾਨੁ ਛਡਿ ਕੇ ਗੀਗਾ ਦੇ ਲੇਖ ਸਮੇਤੁ ਸਾਂਮਾਇ ੧੭੪
ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਦਾ ਜੇਈ ਪੁੰਗੈ ਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ ਓਸ ਕੇ
ਪੁਰਬ ਲੇਖ ਪਕਟੀਅ ਨਿਗੋ ਜੇਤੁ ਮਧਾਦਰਸਨ
ਕਰੇਗਾ ਓਸਨੁ ਅਗੋ ਪਾਂਧਾਂਟੀ ਸਰਧਾਨਾ ਤੇ ਵੈ
ਗੀ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਬਿਬੇਕ ਸੂਤ ਮਜਨੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ
ਗੀ ਮਨਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਵੈਗਾ ੧੭੪। ਸਾਖੀ ਤੇ
ਚਲੀ ਸੇਠਾ ਸਭਾਗਾ ਤੇ ਉਗਾ ਵਿਦਾ ਅਰੇ ਕੇ
ਚੁਟੀ ਏਵਿ ਚਰਹਿ ਦੇਸਨਿ ਤੇ ਸਿਖਾਂਟੀ ਸੇਵਾ
ਹਿਲਕਰਨਾ ਤੇ ਗਾਤਾ ਜਾਗਾਨੁ ਕਰਦਾ ਤੇ ਉਤ

ਮਪ੍ਰਸਾਦਸਿਖਨੁਖਵਾਵਨਾ ਤੇਬਸਤਰਉਤਮਸਿ
ਖਾਨੁਪਤਿਤਾਵਨਾ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਏਥੇ
ਪਿਤ੍ਰਾਂਦੀਨਮਿਤਜੇਏਏਤੈਨਾ ਤਾਂਪਿਤਰਾਨੁਪ
ਹੁਚਦਾਹੈਕੇਨਤੀਪਹੁਚਦਾ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਪ
ਹੁਚਦਾਹੈ ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਬਚਨੁਕੀਤਾਹੈ ਨਾ
ਨਕਅਗੋਸੇਮਿਲੇਜੇਖਟੇਪਾਲੇਦੇ ਤਾਂਓਨਾਕੁ
ਆ ਗੁਲਾਜੀਏਹੁਤਾਏਥੇਪ੍ਰਥਵੀਤੇਸਿਖਨੁਕੇ
ਬੁਝਮਦਨੁਖਵਾਵੇਗਾ ਤੇਪਿਤ੍ਰਤਾਸਵਰਗਾਂਦਿ
ਚਕੇਨਚਕਾਵੇਚਕਿਸੇਜੂਨਵਿਚੋਤਵਨਿਗੋਓ

ਨਾਨੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪੁਚੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਮਾਯਾ ਜੇ ਪ੍ਰਿ
 ਤਾਂ ਦੇਵਿ ਨਾਮਾਂ ਵੇਦੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਿਤ੍ਰ ਸਿਖਾਂ
 ਵਿਚ ਮਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਖੜੀ ਮਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮਾਦਾ ਦੁਬਰਨਾਂ ਦੇ ਪਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਦਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ
 ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਓਹ ਮਾਤਾ ਰੁਓ ਨਾਨੁ ਪੁਚਦਾ ਤੈ। ਤੇ
 ਬਹੁ ਤੇ ਲੜਕਾ ਜੇ ਪਤੀ ਗਿਚਨਾਂ ਵਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਪ
 ਤੀ ਗਾਮਾ ਕਾਸੇ ਤੇ ਤੀ ਤੈ। ਤੇ ਰੋਰ ਬਾਲ ਕਦੇ ਤ
 ਬਿੰਤੋ ਤੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਓਸ ਰੋਰ ਦੇ ਮਾਰਗ ਜਾਇ ਕੈਦੀ
 ਪਕੁ ਪਠਾਇ ਦੇ ਤਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਪਤੀ ਗਾਨੁ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪ

ਤਿਤੁਦਾਤੈ। ਤੇਸੇਧਿੜਕਸੇਇਸਬਨਹੇਤੇਤੈ। ਤਿਉਨ
ਦੀਮੋਹਦੀਡੋਰਪੁੜਾਂਮੈਬੰਧੀਤੋਤੀਤੈ। ਓਸਮੋਤ
ਦੁਆਰਾਪੁਸਾਦਿਧਿੜਨੁਪੁਪਤਿਤੁਦਾਤੈ। ਪਥਿਝੀ
੨੪। ਘੋੜਾਜਾਤਚੰਗਾਲੀਆਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕ
ਮਾਈ। ਲਟਕਣਪੁਗਜਾਂਦੀਮੇਗੁਗਦਿਤਬੁ
ਰਮਤਗੁਰੁਭਾਈ। ਕਟਾਰਾਸਗਾਫੁਤੈਗੁਗਤਵ
ਡਾਗੁਗਵਾਨਸੁਭਾਈ। ਸਿਖਕੁਲਾਰਵਤਾਸਾਵਿਚ
ਧਥਿਲੁਮਗਾਰੀਗੁਰਸੁਭਾਈ। ਆਰਿਤਸੇਇਨੀ
ਸੁਰਸਾਂਚਰਣਸੁਣਦੁਜਨੇਸਾਂਈ। ਲਾਲਾਸੇਠੀ

ਜਾਂਦੀ ਮੈ ਜਾਂਦੁ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਰਾਮਾ १੭੬

ਝੰਝੀ ਮਾਖੀ ਮੈ ਤੇ ਸੁੰਜੀ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ ॥ ਜਟੂਰੁ

ਗੁਰੀ ਕੁਲਾਸਾ ਤਦ ਰੈ ਸੰਗਤ ਸੁਖ ਜਾਈ ॥ ਪੰਜਾਬੈ

ਗੁਰਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੭੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਪੈਨਾ ਚੰਡਾਲੀ ਤੇ ਜੇਠਾ ਸੇਠੀ ਗੁਰੁ ਮਰਜ ਨਜੀਦੀ

ਨਗਾਏ ॥ ਜੇਤੁ ਸਾਡੇ ਬਚਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਅਸੀ ਕਿਰਤ

ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲਿ ਵਰਤਾਇ ਖਾਂਦੇ ਸਾਂਗਿ

ਅਸਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਇਕਾਤਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਚ

ਕੀਪੀ ਸਾਇ ਵਿਚ ਜੀਤ ਸਾਂਤੀ ਦੀ ਤੇ ॥ ਤੇ ਬਹੁੜੇ

ਭਖਲੀਕੁਟਇਵਿਚਚੁਲੇਦੇਤਪਾਵਾਇਵਿਚਯਕੁ
ਦੇਫੇਰਣਕਰਿ॥ਅਪਾਟੇਦੇਛਾਨਹੁਕਰਿਜੀਤਿਸਾਤਿ
ਦੀਤੀ॥ਅਗੇਦੇਅਸੀਦੇਵਤਿਅਾਂਦਾਤਮੁਅਤੁ
ਤੀਅਮਾਗਨਿਵਿਚਡਾਲਦੇਦੇਤਾਂ॥ਤਾਂਪਿਛੇ
ਪ੍ਰਸਾਦੁਖਾਂਦੇਤਾਂ॥ਤੇਤੁਸੀਅਤੁਤੀਅਾਂਨਤੀਕਰਦੇ॥
ਤੁਸਾਰਪ੍ਰਸਾਦੁਕਿਓਕਰਪਵਿਤ੍ਰਤੰਦਾਤੀ॥ਤਾਂਬ
ਚਨੋਤਾਇਅਾ॥ਤੁਸੀਪ੍ਰਥਮੇਜੋਗਰੀਬਾਸਿਖੰ
ਨੂਪ੍ਰਸਾਦੁਛਕਾਵਹੁਗੋ॥ਤੇਮਾਪਭੀਅਰਦਾ
ਸਕੁਕੈਤੇਵਾਹਕੁਰਕਾਨਾਮੁਲੈਕੇਪਾਵਹੁਗੋ॥ਤੁੰ॥

ਵਾਹਗੁਰੂਭੀਤਸਾਰੇਓਪਰਪ੍ਰਸੰਨਤਵੈਗਾ। ਤੇਦੇਵ
 ਤੇਭੀਸਰੋਪ੍ਰਸੰਨਤਵਨਿਗੋ। ਮੁਖਵਿਚਮਗਨ
 ਦੇਵਤਾਵਸਦਾਏ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮਉਚਰਦੁੰ
 ਏਤਮੰਤ੍ਰਤੈਤਾਤੇਪ੍ਰਥਮੇਨਾਗਾਇਦੁਚੇਤੰਨਸਰੀ
 ਰਵਿਚਤੈਓਤਨੀਪ੍ਰਸੰਨਤਦਾਏ। ਤਾਨੇਤ੍ਰਾਂਦਾਦੇ
 ਵਤਾਸੁਰਜਤੈਓਸਨੁਕੀਰਾਗਪਹੁਚਦਾਏ। ਤੇਸਾ
 ਸਕਾਦਾਦੇਵਤਾਮਸਨੀਕਮਾਰਏ। ਤੇਕੰਨਾਦਾਦੇ
 ਵਤਾਇਗਪਾਲਤੈਨਿ। ਤੇਰਸਨਾਦਾਦੇਵਤਾਵਰ
 ਨੁਤੈ। ਤੇਰਸਾਦਾਦੇਵਾਬਨਸੋਪਤੀਤੈ। ਤੇਤਥਾ

ਦਾਦੇਵਤਾਇੰਦ੍ਰੁਏ। ਤੇਧੈਰੰਦਾਦੇਵਤਾਬਵਨਏ। ਇ
ਦ੍ਰੀਲਿੰਕਦਾਦੇਵਤਾਪ੍ਰਜਾਪਤੁਏ। ਤੇਗੁਦਾਦੇਵਤਾ ०
ਜੀਮਏ। ਤੁਚਦਾਦੇਵਤਾਪਵਨੁਏ। ਇਤਮਾਦਕਸ
ਭੈਦੇਵਤੇਤ੍ਰਿਪਤੁੰਦੇਤੈਨਿ। ਤੁਸਾਂਮਰਦਾਸਕਰਿ
ਕੈਛਕਣਸਭੇਵਿਘਨਤੁਸਭੇਨਿਵਰਤਤੰਦਨਿ
ਗੋ॥੧੬॥ . ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਕਾਈਲਟਕ
ਣਪ੍ਰਗਤੇਕਾਈਗੁਰਦਿਤਾਤੇਕਾਈਕਟਾਰਸਰਾ
ਫਕਾਈਗੁਗਵਨਾ। ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀਦੀਸੁਲਮਾ
ਏ। ਜੇਮਸੀਕੈਨਸਾਨਮੁਜਪੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇ

ਏਅਮਾਨਾਮਮਤਾਰਾਜਦੇਸਭੇਓਧਾਰਕਰਦੈਤੈ ॥੧੭੮

ਤੇਤੁਸਾਰੇਵਾਸਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਚਤਰਦਿਪੁਤ

ਸੈਨਾਦੈਚਾਰਅਖਰਕੀਤੇਤੈਨਿਜੇਵਾਤਿਗੁਰੂ

ਦਾਜਾਪੁਜਪਨਰੋਓਨਾਦਾਓਧਾਰਤੇਵੇਗਾਏਤੁ

ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਜਤਾਜੁਤੈ ॥ ਜਿਨਾਜਿਨਨੇਨਾਮ

ਦਾਮਤਾਤਮੁਜਾਤਾਤੈ ॥ ਤੇਓਨਾਸਭੁਦਾਦਾਕੁਲਿ

ਮਾਣਤੈਇਮਾ ॥੧੭॥ ਸਾਖੀਚੁਰੀਲੀ ॥

ਮੁਰਾਠੀਧੋਦਰਵਤਾਸਵਿਚਰਤਿਦਾਸਿ

ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਿਆਇਮਾਤੇਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੁਜੀਸਦੀਵਤੇਗੀਬਾਂਦੀਸੁਦੇਕੀਤਾਂ
ਤੇਪੜਦੇਕੀਤਾਂਤੇਵਿਚਾਰਦੇਕੀਤਾਂ।ਤੇਮਸਾਡੀਮ
ਤਿਨਹੀਜਾਦੀ।ਏਹਕੀਵਾਸਤਾਏ।ਤਾਬਚਨੁ
ਇਆ।ਜੁਬਸਤਰਉਜਲਨੂੰਰੰਗੁਤਰਤੁਚੜ੍ਹ
ਦਾਏ।ਤੇਮਲੀਦਨੁਨੀਚੜ੍ਹਦਾ।ਪਰਜੇਮਲੀ
ਨੁਬਸਤਰਨੁਪਾਇਲੋਧੀਮੇਉਜਲਨੂੰਰੰਗੀਮੇ
ਤਾਂਧਿਛੋਰੰਗੁਚੜ੍ਹਦਾਏ।ਤਾਂਓਨਾਕਤਿਮਮਮ
ਨੁਤਾਂਸੁਖਮਤੈ।ਇਸਨੁਕਿਉਕਰਧੇਈਮੈਤਾਬ
ਚਨੁਤੈ।ਇਆ।ਜਪਾਵਿਚਸਿਧਾਂਤੀਏਤਪ੍ਰਸਾ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ ਕੀਤਾ ਤੈਜੀ। ਤਾ ਅਗਿਆਨ ॥
 ਈ। ਭੁਗੀ ਐਤਾ ਬਿਧੈ ਰਤਨ ਦੇਣਾ। ਧਾਂਦੀ ਧੋਤੇ
 ਉਤਰ ਸਖੇਣਾ। ਮੁਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੇ ਤੇਇ। ਦੇਸਾ ਬੁ
 ਦੁਭਿਤੁਲ ਈ ਐਧੋਇ। ਭੁਗੀ ਐ ਮਾਤਿ ਪਾਪ ਕੇ
 ਸੰਗ। ਓਤੁ ਧੋਧੈ ਨਾਵੈ ਕੈਰੰਗ। ਜੈਸੇ ਸਹੀਰ ਅ
 ਸਬੁਲ ਜਲਾ ਅਸਬੁਲ ਕਰਿ ਧੋਇ ਦਾਤੇ। ਤੇ ਬਸ
 ਤੁਠੀ ਅਸਬੁਲੈ। ਤੇ ਜਲ ਸਾਬੁਦੁਠੀ ਅਸਬੁ
 ਲ ਕੈਰਿ ਧੋਇ ਦਾਤੇ। ਤੇ ਮਤ ਸੁਖ ਮੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ
 ਸੁਖ ਮੈ ਤੇ। ਪਾਪ ਕਰਮ ਨੂ ਮੈਲ ਲਗੀ ਤੇ। ਤੇ

ਮਤਾਂਗਜਾਦਾਨਾਮਭੀਸੁਖਮਤੈ। ਨਾਮਾਇਸਦੇਪਾਧੰ०
ਦੀਮੈਲੁਧੋਦਾਤੈ। ਭੇਬਹੁਨਪ੍ਰਸੇਸਦੀਪ੍ਰੀਤਦਰੰਗੁ
ਲਾਵਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੁਸੀਭੀਸਦਦੇਪੜਤੇਰਹੇ। ਘ੍ਰ
ਥਮੈਤਸਾਡੀਮੈਲੁਕਟੀਮੈਰਗੀ। ਫੇਰਮਤਾਰਾਜ
ਦੀਭਗਤਿਨੁਪ੍ਰਾਪਤਤੈਵੈਗੇ॥੧੮॥ ਸਾਖੀ
ਤੇਰਚਲੀ॥ ਅਭਿਤਸੁਇਨੀਤਾਂਗੁਰੁਅ
ਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਾਮਾਇਆ॥ ਜੋਅਸੀਸਸਤ੍ਰ
ਬੰਧਦੇਤਾਤੇਜਪਕਰਦੇਤਾ॥ ਅਸਾਡਾਓਧਾਰ
ਕਿਉਕਾਰਿਤੈਵੈਗਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਤੁਸਾਂ

ਜੁਪਦੇਸਮੋਧੀਆਨੁਮੰਤਾਂਰਾਜਦਾਕਰਨਾਜੋਸਾ ੧੮੦
ਗਧਦੁਖਪਾਰਕੈ। ਦੈਤਾਂਦਾਸੀਪਾਰੁਕਰਦੈਹੈਨਿ
ਤੇਧਰਮਦਾਜੁਪਕਰਨਾ। ਜੋਗਰੀਬਾਂਨੁਰੀਵਦੈ
ਓਸਨਾਲਜੁਪਕਰਨਾ। ਜਿਸਦਾਲੁਦੁਖਵਦੁਖ
ਸਨੁਪ੍ਰਮੇਸਰੁਰੁਪਕਾਜਾਂਦੁਨਾਂ। ਤਸਾਰੀਬਿਜੈਨੀ
ਤੋਵੈਗੀਤੇਮੁਖਭੀਉਜਲੁਤੋਵੈਗਾ। ੭੯।
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਚੂਤਫਤੇਸਾਂਈ
ਤੇਲਾਲਾਸੇਠੀਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੁਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀ
ਦੀਸੁਨਿਅਏ। ਤੇਸਬਾਦਿਨੁਲਿਵਲਾਇਕੇਗਾ

ਵਨ ਤੇ ਰਿਅਨੁ ਕਰਨਿ ਲਿਵਲਾਇ ਕੇ ਜਿਸ ਸਮੇਵੀ
ਚਾਰ ਕਰਨ ਸਭੁ ਦਵੇ ਮਨਿ ਕੇ ਮਲ ਤੇ ਜਾਂ ਵਨਾਥ
ਨਾਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭੁ ਦੁਤੇ ਪੈ ਜਾਵੈ। ਮਤ ਬੋਟੇ ਕੀ
ਖਰੇ ਤੇ ਜਾਵਨਾ। ਤਬ ਚਨੁ ਤੇਇ ਮਾਂ। ਭਾਈ ਕੁਲੀ
ਮਾਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕੀਤੀ ਮਾਂ ਚਾਤੀ ਦੀ ਮਾਂ ਤੈਨੀ। ਜੈਸ ०
ਮੁਖਿ ਪੜਦਾ ਤੈ। ਤੇਤੀ ਮਾਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਕਰਦਾ ਤੈ। ਤ ०
ਓਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭੁ ਦੁਪਰ ਪੈ ਜਾਤੀ ਤੈ। ਪਤਿ
ਲੇ ਦੇ ਜਨ ਅੰਦਰ ਜੀ ਮੈ ਤਾਂ ਉਪਰ ਤਵੈ ਛਾਉ। ਤਾਂ ਤੇ
ਜੋ ਪੜਕੇ ਮਾਪਨ ਤੀ ਕਮਾਵ ਦੇ ਓਨਾ ਦਾ ਛਾਇਆ १੮

ਨਤੀਧੋਦਾ॥੮੦॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਰਾਮਾਈ ੧੮੧
ਸ਼ੀਤੇਤੇਮੁਸੇਈਤੇਜਟੂਕੰਡਾਰੀਸਾਤਦਰੇਵਿਚਰਤਿਦੇ
ਸਾਨਿ॥ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਏ॥ਤੇਅਰਦ੦
ਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਸੁਦਦੇਤਾਂਤੇਰਿਦੇਵਿਚ
ਕਿਉਨੁਤੀਠਤਿਰਦਾ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆਪੁ
ਥਮੇਸ੍ਰਵਨਕਰੈ॥ਅਰੁਬਝਮਨਨਿਕਰੈ॥ਅ
ਰੁਬਝਗਨਿਧਾਸਨਕਰੈ॥ਜੇਤ੍ਰਿਨੇਇਕਠੇਤੁੰਦੇ
ਤੈਨਿ॥ਤਾਂਰਿਦੇਵਿਚਠਤਿਰਦਾਤੈ॥ਸ੍ਰਵਨਦਾਇ
ਪ੍ਰਕਾਰਦਾਤੈ॥ਇਕਤਾਂਏਤਸ੍ਰਵਨਤੈਜੇਮਨਤੈ

ਰਧਿਰਹੋਵੈ। ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਐ। ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦੀ ਅਗ
ਨਸ ਮਨਤੈ। ਕਛੁ ਇਕੁ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੈਦਾਤੈ। ਪਰੁ ਸ੍ਰਬ ਪਾਪ
ਨਤੀ ਦਗਧ ਤੈਦਾ। ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਤੇ ਕੇਸੁ ਦਿਅਾ ਤੈਜੈ
ਸੇਚੁ ਲੇਦੀ ਅਗਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਤੈ। ਤੇ
ਸੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾਤੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਬੁਝੁ ਚਿਸ
ਪਰ ਜਲ ਪਾਇਦੇ ਈਦਾਤੈ। ਤਾਂ ਬੁਝੁ ਜਾਦੀ ਤੈ।
ਤੈਸੇ ਬੁਝੁ ਨ ਆਪਾਇਅਾ ਕੀ ਮਾਢਿ ਚਪਾਇਆ ਨ
ਮੁਕੁਲਿ ਜਾਂਦਾਤੈ। ਤੈਸੇ ਸ੍ਰਵਨ ਨਾਲਿ ਸੰਨੁ ਤੈ
ਤਾਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਅਗਨ ਅਸੀਂ ਪਰ ਜਲਾਂ ਵਿਚ ਤੈ

ਬੁਝਦੀਨਹੀ। ਤੈਸੇਸੁਇਆਤੋਇਆਫੇਰਵੀਚਾ ੧੮੨
ਰੀਦਾਤੈ। ਤਾਂਕੁਲਿਦਾਨਹੀਸਦਾਚੇਤਰਹਿਦ
ਤੈ। ਅੰਗੁਨਿਧਾਸਨਜੋਤੈਜੋਸੁਇਆਵੀਚਾਰ
ਆਫੇਰਕਮਾਵੁਣਾਵਿਚਲਿਆਈਦਾਤੈ। ਤਾਂ
ਸਮੰਦ੍ਰਕੀਬ। ਤੁਵਾਨਲਦੀਨਿਆਈਜਲਾ
ਨੁਕੁਸਮਕਰਦੀਤੈ। ਤੇਆਪਾਇਸਬਿਤਰਹ
ਦੀਤੈ। ਤੈਸੇਧਾਂਧਾਂਦਾਨਾਸੁਕਰਤਾਤੈ। ਤੇਗਿ
ਅਨਇਸਬਾਰਿਗਹਿਦਾਤੈ। ਤੇਸਾਖਿਆਤ
ਕਾਰਕੀਤਾ। ਜੋਗੁਗਾਂਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਾਰਿਕੈਸ

ਖਿਆਤੁੰਦਾਏ। ਸਭੁਇਸਥਾਨ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼
ਟਿਅੰਦਤੁਏ। ਤਾਂਤੁਸੀਸ੍ਰਵਨਮਨਨਿਨਿਧਾਸਨ
ਕਰੇਗੇ। ਤਾਂਸਾਖਿਆਤਕਾਰੋਤਵੈਗਾ। ਫਿਰਤੁਸਾਨੁ
ਜਨਮਮਰਨਨਾਤਵੈਗਾ। ਜੀਵਨਮੁਕਤਿਤੋਇ
ਕੇਵਿਚਰੇਗੇ। ਜੈਸੇਪੁਲੈਕਾਲਦੀਅਗਨਸਕੁਸ
ਹੁਜਲਾਏਕਰਮਾਪਣੀਗਤਿਦੀਏ। ੮੧। ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ। ਤਾਂਤਾਨੁਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਥੀਸਿ
ਖਾਂਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਜੀਕੋਲਸ੍ਰਜੇਤੋਇਆਏ। ਸੇ
ਕਿਉਕਰਿਤੋਇਆਏ। ਤਾਂਬਚਨਤੋਇਆਜੇ

ਸਾਤ ਬਾਛੀ ਵੀਧਾ ਤਿਸਾਤੀ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੋ ਬਿੰਦੁ ਜੀ ॥ ੧੮੩ ॥
ਦੇਗ ਤੇਗ ਦੇਧਨੀ ॥ ਲੋਤਰ ਵਿਚੈ ਤੇਸਨਿ ॥ ਤੇਧ
ਕ੍ਰਿਆ ਦੇਸੋ ਦਾਗਰ ਕਲਲ ਓਬਰ ਤਿਦੇਸਨਿ ਓ
ਨਾਥੀ ਸਾਤਿ ਬਾਛੀ ਤੇਲੀ ਤਿਸਨਿ ॥ ਤੇਮੇਲੇ ਵਿਸਾਖੀ
ਦੇਮ ਇਨਾ ਦੇਵ ਦਾ ਕਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ॥ ਓਤੁਅ
ਗੋਦੇਤੀ ਮੰਗ ਦਲਗੇ ਤਾਂਬ ਚਨੁ ਤੇਇਆ ਅਸੀ
ਮੇਲੇ ਤੇਦੇਵਾਂਗੇ ॥ ਤਾਂਓਨਾ ਕਹਿ ਆਅਸੀ ਸਿਜ
ਮਾਨ ਤੇਕੇਲੇਵਾਂਗੇ ॥ ਤਾਂਬ ਚਨੁ ਤੇਇਆ ਜੋਸ
ਜਮਾਨ ਤੇਵੇਗਾ ॥ ਸੋਆਪਤੀ ਮਨੁ ਮਤੇਵੇਗਾ ॥ ੦ ॥

ਤਾਂਓਨਾਟੀਬੇਟੀਕਉਲਾਂਨਾਂਉਸੀ। ਤੇਸਾਤਿਬਨੁ
ਦੇਖਦੀਸੀ। ਇਕਸਮੇਸਾਤਿਬਅਸਵਾਰੋਤੇਏ।
ਤਾਂਓਸਸਾਤਿਬਦਾਵੈਨੁਪਕੜਿਆ। ਤਾਂਸਾਤਿਬ
ਓਸਨੁਰਾਮਦਾਸਪੁਰੇਲਿਆਏ। ਤਾਂਓਸਮਰਦ
ਸਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜਮੈਨੁਆਪਦੇਅੰਗਲਾਈਮੈ।
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਤੁਧਾਪਿਛਲੇਜਨਮਅਸਾ
ਰੀਰੁਗਤਿਕੀਤੀਸੀਤੇਤੁਧਵਰੁਮੀਰਿਆਸੀ
ਜੇਮੇਰਾਉਧਾਰੁਤੇਵੈ। ਇਸਕਾਰਨਤੇਨੁਲਿਆਏ
ਤਾਂ। ਤੁਏਬੇਬਦਰਹਉਅੰਮ੍ਰਿਤਸ੍ਰਜੀਦੇਉਤੇਬੈ

ਠਕੇਤਪੁਕਰੁ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਤੈਨੂੰ ਮੇਲ ਲੇਵਾਂਗੇ ੧੮੮
ਤਾਂ ਓਸ ਕਾਤਿ ਮਾਜੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰੁ ਤੈਵੇ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਰਹੇ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਗੇ ਤੁਕ ਓਲ ਸਰੁਤੀ
ਰਬੁ ਤੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸਰੁਤ ਜਗਾਤਿ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟੁ
ਵੇਗਾ। ਤੇ ਇਸ ਤੀਰਥ ਨੂੰ ਜੋ ਪੁਰਕਾਮ ਨਾ ਕਰਸੇ
ਵਨਗੇ। ਓਨ ਨੂੰ ਪੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਵੇਗਾ। ਜੇ ਨਿ
ਤਾ ਕਾਮ ਸੇਵੇਗਾ। ਓਸ ਦੇ ਸਰੁਤ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਲੀਗੇ
ਤੇ ਬਰਸ ਦੇ ਬਰਸ ਏਤੁ ਪੰਜੇ ਸ੍ਰਾਧੀ ਵਿਚ ਸਿ
ਲਨਗੇ। ਤੇ ਗੀਭੀ ਪ੍ਰਮਗਾਤਿ ਤੇ ਵੇਗੀ। ਕਹੁ

ਸੰਸਾਨ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਨਾਮੁ ਨ ਰਾਇ ਦੁਕਾਉ ਚਾਹੁ ਕ
ਰਨਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਭੀ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀਘੁ ਸਨੁ
ਕੀਤਾ। ਜੇ ਓਤੁ ਤਾਂ ਕਾਂ ਮਦੀ ਭਾਵਨੀ ਕਰ ਗੁਰੂ
ਮਿਲੀ ਸੀ। ਨਿਤ ਕਾਮਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇਈ। ਤਾਓ
ਨਾ ਕਾਤਿ ਆਜੈ ਸੇ ਹੀ ਰੇਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ
ਤੇ ਪੜਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਸਚੁ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੰਗਿ ਤੇ ਪ
ੜਤਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਜੇ ਪੁਰਖਾ ਵਿਚ ਸਚੁ ਤੈ ਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ
ਇਸ ਤੀਨੁ ਭੀ ਸਚਾ ਮਿਲਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਫਟਕ
ਦੇਉ ਪਰਸੰਗ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦਾਰੀ ਗੁਣਿ ਸਮਾ॥

ਵਦਾਤੈ। ਤੈਸੇ ਸੁਠੇ ਉਪਗਏ ਸਤੀ ਦਾ ਬਲੁ ਪੜ੍ਹ ਜਾਂ ੧੮੫
ਦਾਤੈ। ਦੁਤ ਵਿਚੋਂ ਇਕੁ ਨੀ ਸਚਾ ਤਵੈ॥ ਪਉੜੀ॥
ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਲੋਤਗ ਵਿਚੋਂ ਸੋਢੀ ਆਇ ਦੁਤਾਇਅੰ०
ਸਤਾਰੀ॥ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾਇ ਸੁਣੀਅ ਸੈਂਦੇ ਜਟੁ ਸਬਦ
ਵੀਚਾਰੀ॥ ਬੁਧੁ ਮਨਿਤਾ ਜਾਂਣੀ ਐਕੁ ਲਖਿ ਪਾਸਿ
ਆਰੁ ਨੁਗਤਾ ਨੇਰੀ ਕਾਰੀ॥ ਲਖੁ ਵਿਚ ਪਟੇਲੀ
ਆਨਾਈ ਲਧਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਕਾਲੂ ਨਾਨ
ਨਾਜੰਦਾਇਤਾ ਨੀਕੋਤਲੀ ਆਇ ਚਭਾਰੀ ਸੂਦ
ਕਲਿ ਅਣੁ ਸੁਰਮਾਂ ਭਾਨੁ ਨੁਗਤੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚੰ०

ਰੀ॥ ਮੂਲ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀ ਮੇਤੀ ਰਥ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦ ਅਪ ॥
ਰੀ॥ ਕੁਤ ਕਿਸਨਾ ਮਤ ਜੰਗੀਆ ਸੇਠ ਮੰਗੀ ਏਨੁ
ਬਲਿਤਾਰੀ॥ ਸਨੁ ਮੁਖੁ ਸੁਨਿ ਮਾਰਾ ਭਲਾਨਾਉ
ਨਿਤਾਲੁ ਸਪਰਵਾਰੀ॥ ਗੁਰ ਮੁਖੁ ਸੁਖ ਫਲ ਕਰ
ਣੀ ਸਾਰੀ॥ ੮੨॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ॥ ਨਾ
ਈਸਤਾਰੀ ਸੋਫੀ ਗੁਰਗਾਂਮਦਾਂ ਸਜੀ ਦੇ ਭੀਰਾਂ
ਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤੈਸੀ॥ ਸਾਡਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਦਾਤਾਏ ਆਤੈਸੀ॥ ਪਰ ਅਕੂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਿਆਈ
ਰਿਦਾਓ ਸਦਾ ਭਗਤੁ ਤੈਸੀ॥ ਸੇਵਾਟਿ ਲਗੁ

ਕੇਤਜੁਰਦੀਕਰੇਸਾਹਿਬਨੂਇਸਨਾਨੁਕਗਾਵੈ॥ਤੇਚਰ ੧੮੬
ਨਥੇਵੈ॥ਇਕਾਦਿਨਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਤਾਇਆਜੀ
ਅਸੀਤੇਰੇਨੁਧੀਜੇਤਾਂ॥ਅਸੀਤੇਗੀਟਹਿਲਕਰੀ
ਏਤਾਂਚਿਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤੂੰਸੋਈਪਰਖਪੈਤਾ॥ਜਿ
ਸਰਾਮਾਮੈਤਾਰਧਾਰੇਆਪੈ॥ਬਹੁਨਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੈਤਾ
ਰਧਾਰਿਅਪੈ॥ਤਾਂਅਰਜਨਪਾਂਡਵਬੇਨਤੀਕੀ
ਤੀਸੀਸੋਮੇਰਨਾਮੁਤੇਤਸਾਡਾਨਮਾਇਕੋਤਵੈ॥ਤੰ
ਤਸਾਂਬਚਨੁਕੀਤੁਸਾਜਿਕਲਜੁਗਾਵਿਚਅਸੀ
ਨਰਭੂਪਧਾਰਾਂਗਾ॥ਤਾਂਤੁਰਨਾਮੁਤੇਮੇਰਨਾਮੁਇ

ਕਹੀ ਤੋਵੈਗਾ ਤੇ ਤੁਏ ਤੈਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੇ
ਤਮਾਪਣੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਲੀਤੀ ਤੈ ਤੇਨੂੰ ਸਮ
ਏ ਦਿਤੀ ਤੈ ਸੋ ਤੂੰ ਚੰਪੂਰ ਖੁ ਤੈ ਮੇਨੂੰ ਮਾਪਣ ਮਾਇ
ਆਕਰਵੇ ਚੁਨੀ ਏ ਤੇ ਮੇਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ
ਜੇ ਹਾਹੁ ਮਰਤ ਬਾਕੇ ਨੀਨੀ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਸਿ
ਖੀ ਦਾ ਦਾਨੁ ਬਖਸੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਤਿ ਬਪੁਸੰਨ ਤੇਇ
ਕੈ ਕਾਤਿ ਆਗ ਤਾਇ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾਰਾ ਮਨੁ ਨੀਵਾਂ ਤੈ
ਤੁਸਾਨੂੰ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇਈ ਤੈ ॥੮੩॥ ਸਾਖੀ ਤੇਰ
ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਿਤਾ ਏਈ ਤੇ ਸੈਦ ਜਟਲ ਤੇਰ

ਵਿਚਰਤਿ ਦੇਸਾਨਿ। ਤੇਸਾਤਿ ਬਤੀਸਰੀਪਾਤਿਸਾਤਿ ॥ ੧੮੭ ॥
ਨੁਸਿਖਸੁਧਾਨਾਲਲੋਤਰਲੈਗਏ। ਤੇਵਡੀਭਗ
ਤਕੀਤੀਤਾਂਸਾਤਿਬਕਤਿਆਮੇਤੁਠਾਂਤਾਂਕੁਲਮੰਗ
॥ ਤਾਂਭਨਾਕਤਿਆਜੀਪਾਤਿਲੀਪਾਤਿਸਾਤੀਗੁਰੂ
ਨਨਕਜੀਕਸਾਇਪੁਗਾਦੇਖਕੈਬਚਨਕੀਤਾ॥ ੧੮੮ ॥
ਲੋਤਰਸਤਰਿਜਤਰਿਕਤਰਿਸਵਾਪਤਿਗਾਤਾਂ
ਤੇਸਭੇਸਿਖਅਰਦਾਸਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਏਹੁਬਚ
ਨੁਬਖਸੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਤਇਆ॥ ੧੮੯ ॥ ਅਲ
ਤੋਰਸਹਿਰਾਨੀਸ੍ਰਿਤਸਰੁਸਿਫਤੀਦਾਪਰਾਤਾਂ ॥

ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਇਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੁਤ ਵੈ
ਗਾ॥ ਤੇਲੇ ਤੇਰਤੀ ਕਬਜਾ ਰੋਤੇ ਨਿਗੋ॥ ਤੇਸਬ
ਦੁਰੁਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੰਡੀ ਮੋਗਾ॥ ਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰ
ਸਿਫਤੀ ਕਾਪੁ ਰੋਤੇ ਵੈਗਾ॥ ਤੇਸੇ ਦੇ ਨੁਬਚਨੁ ਤੇ
ਇਆ॥ ਤੂੰ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਤੇਗਿ
ਆਨਦੁ ਆਰੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰਗੁ ਦੁਨਿ ਰਗੁ ਦੁਇ
ਕਰਿ ਜਾਂਦੁ॥ ਜੇ ਤੇਰੇ ਰਸ ਨਾ ਥੀ ਵਚਨੁ ਸੁਣੈ
ਗਾ॥ ਤਾਂ ਰਿਸ ਦਾ ਭੀ ਮਨੁ ਦੁਵਜਾ ਵੈਗਾ॥ ਤਾਂ ਦੇਨ
ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਮਾਰ ਜਨ ਜੀਟੀ ਸੁਨੀ ਛਾਤਿ ਪਏ

ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਪਾਕੋਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ। ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਗਿ ੧੮੮
ਅਨਾਦਿ ਕੁਤੇ ਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ
ਆਵੇਗੇ। ੮੪॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਚਲੀ।

ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਮਤਿ ਤਾ ਕੁ ਲਾ ਕੁ ਮ੍ਰਿਆਰ ਦੀ ਵਿਚੋ
ਤੈਸੀ। ਤੇ ਬੁਧੁ ਓਸ ਦਾ ਨਾਉ ਤੈਸੀ। ਤੇ ਭਗਤੁ ਨਿ
ਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤੈਸੀ। ਲੋ ਤੇ ਗਵਿਚਰ ਗਤਿ ਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸ੍ਰਨ ਆਏ। ਜੇ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇ
ਸੁਕੀ ਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ। ਜੇ ਕਾਰਜ ਅਮਰਿ
ਭਕਰਨਾ। ਸੇ ਪਤਿ ਲਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਿ ਕੈ ਕਰਨਾ।

ਤੁਕਰਨਾ ਤੇ ਜੇਲਾ ਤਵਾਪਾਰ ਵਿਚੋਂ ਤੈਵਾ ਤਾਂਦਸ
ਵੰਧੁਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਦੇਵਦੁਆ ਤਾਂਗੁਈ ਬੁਧੁਆਵ °
ਇਟਾਂਦਾ ਚਾਕੁਆ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਕੀਤਾ।
ਸਕੁਸੰਗਤਿ ਮਾਣੁ ਨੀਤਾਂਗੁਈ ਲਖੁ ਪਟੇਲੀ
ਮਾਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਓਤੁਗਾਇ
ਮਾਮਗੋਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦੁ ਤੈਸੀ। ਤਾਂਗੁਈ ਲਖੁ
ਬਾਤਿਰ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਅੰਦਰ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ ਸੰਗ
ਤਿਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਤੇ ਮਾਵਾਪਕੁ ਤਾਂਗੁਈ ਲ
ਖੁ ਬਾਤਿਰੋ ਬੋਲਿਆ। ਜੇ ਮਾਵਾ ਕਚਾ। ਤਾਂ ਮਾ

ਵਾਪਿ ਲਾਗੁ ਹਿ ਆ ਤਾਂ ਚਿਸਰੁ ਗੁਰੁ ਮਰਜਨ ਜੀ ॥ ੧੮੮ ॥
 ਨੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੀ ਮੈ ਕਢਾ ਹੁਭੀ ਕੀਤਾ ਤੇ ॥ ਤੇ
 ਦਸਵੀ ਪੁਰੀ ਦਿਤਾ ਤੇ ॥ ਮੇਰਾ ਮਾਵਾ ਪਿਲਾਗੁ ਹਿ
 ਆਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਗੁਣੀਲ ਖੁ ਮੇਰਾ ਪਿ
 ਆਗਾ ਤੇ ਸੀ ॥ ਤੁਸਾਂ ਚਿਸਦਾ ਅਦਰੁ ਨ ਤੀ ਕੀਤਾ
 ਤੁਸੀ ਚਿਸੇ ਪਾਸ ਜਾਤੋ ॥ ਤਾਂ ਬੁਧੁ ਕਹਿ ਆ ਕੋਈ ਸਿ
 ਖਨ ਲਿ ਮਿਲੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਣੀਲ ਧੇਨੁ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇ
 ਆ ॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਰੁ ਕਰੁ ਗੁਣੀਲ ਖੁ ਥੀ ਇਸਨੁ
 ਬਖਸਾਇ ਲਿਆਉ ॥ ਤਾਂ ਗੁਣੀਲ ਖੁ ਆਇ

ਆਭਾਈਲਖੁਤੁਸਾਨੁਕਰੋਧਨਤੀਚਾਹੀਦਕਰੋਧੁ
ਅਗਨਤੈ। ਤਪਦਾਨਸਕਰਦੈਦਾਤੈ। ਭਾਭਾਈਲ
ਖੁਕਤਿਅਜੋਆਵਾਪਕਾਤਾਨੀ। ਪੂਲਤੋਗਵੇ
ਚਬ੍ਰਸਾਂਤਿਬਤੁਲਗੋਗੀਧਿਲੀਅੰਇਟਾਂਪ
ਕੀਆਂਦੇਮੁਲਾਵਿਫਨਗੀਆ॥੮੫॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਕਾਲੂਤੇਭਾਈਨਾਨੂਰ
ਜੁਤੇਭਾਈਤਾਨੀਕੋਤਲੀ। ਗੁਰੂਮਰਜਨਜੀ
ਦੀਸ੍ਰਨਆਏ। ਜੋਜੀਇਕਸਿਖਸਬਦਨੁਸੁਦ
ਪੜਕੇਤੇਰਲੇਕਰਮਕਰਦੈਤੈ। ਤੇਇਕਸ

ਗੀਸਬਦੁਪਨਕੇਬੁਰੇਕਰਮਕਰਦੇਤੈਨਿ॥ਸਬਦੁਤੰ ੦੧੬੦
ਤੇਗਾਅੰਮਿਤਰੂਪਤੈ॥ਕਿਸੇਨੂਕਲਿਆਦੁਤੈਦਾ
ਕਿਸੇਨੂਨੀਤੈਦਾ॥ਤਾਂਬਚਨਤੈਆ॥ਜੇਕਾਵ
ਲੀਕਾਰਿਸਬਦੁਸੁਣਦੇਤੈਨਿ॥ਜੇਅਸਾਡਾਜਨ
ਮੁਮਰਨੁਕਟੀਅੰ॥ਤਾਂਓਨਾਦਾਕਲਿਆਦੁਤੈਦਾ॥
ਤੈ॥ਤੇਜੇਆਂਪਦੁਮਾਦੁਤੇਵਿਖੈਭੋਗਾਂਵਾਸਤੇ
ਸਬਦੁਪਨਦੇਤੈਨਿ॥ਓਨਾਦਾਕਲਿਆਦੁਕਿ
ਓਕਾਰਿਤੈਵੈ॥ਜੇਸੇਸ੍ਰਪਮਦੀਜੇਤਨਾਲਾਕਿ
ਰਮਾਂਨੂਕੁਖਦਾਤੈ॥ਤੈਸੇਦੁਸਟਮਨੁਖਸਬਦੁਪ

ਫਕੇਸਗੀਲੋਕਾਂਦਾਦਖਾਉਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਵਿਖੇਭੋਗ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਜੋਇਕਮਨਤੋਇਕਰਨਾਰ। ਇਨੇਧਿ
ਆਉਦਤੈਨਿ। ਤਿਨਾਦਾਕਲਿਆਉਤੈਦਾਤੈ।

੨੬। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਕਲਿਆ
ਦਾਸੁਦਬਰਾਸੁਰਮਾਤੈਸੀ। ਜਦਗੁਰੁਮਰਜਲ
ਜੀਦੀਸੁਨੀਆਇਆ। ਤਾਓਸਮਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੀਮੇਦਲਾਂਵਿਚਜਾਇਪਉਦਾਂਤਾਂ। ਮੇਰੇਮਨ
ਵਿਚਿਭਉਕਿਸੇਦਾਨਤੀ। ਤਾਠਾਂਵਿਚਸਸਤਮਾਰ
ਕੇਫੇਰਆਪਦੇਦਲਵਿਚਆਇਮਿਲਦਾਤਾਂ ੨੭

ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆਇਨਾਤਾਠਾਂਵਿਚਸਸਤ੍ਰਮਾਰਨੇਸੁ ੧੯੧
ਗਮੈਨਿ। ਪਰੁਮਾਰਿਅਨਦੀਜੇਤਾਰੁਤੈਕਾਮਕ੍ਰ
ਧਲੇਭੁਮੋਤੋਏਨਾਏਵਿਚਗੁਰਾਂਕੇਸਬਦਦਾਸ
ਸਤ੍ਰਦਾਵਾਤਕੇਨਿਕਲਦਾਉਸੋਸਰਮਾਕਹੀਤਾਉ
ਸਲੇਕਸਤੰਸਕ੍ਰਿਤਮਃ੫। ਸੈਨਾਸਾਧਸਮੁਤਸੁ
ਰਮਾਯਿਤੀਸੰਨਾਤੰਤਨਨਿਸ੍ਰਿਤਤਾਅਯੁਧਗੁ
ਬੰਦਰਮਣੰਚਟਗੁਰਸਬਦਕਰਚਰਮਲਤਾ॥
ਮਾਰੂਨਤੇਅਸੁਰਬਨਾਗਤਬਲੰਤੇਪ੍ਰਭਮਾਰ
ਗਤਾ॥ ਬਿਚਰਤੇਨਿਰਭੁਅੰਸਤ੍ਰਸੈਨਾਧਾਯੰਤੋਗੋ

ਪਾਲਕੀਰਤਨਤਾਜਿਤਤੇਬਿਸੁਸੀਸਾਰਤਨਾਨਕਵ
ਸਿਯੀਕਰੋਤਪੰਚਤਸਕਰਤਾਤਿਸਦਾਦੀਚਾਰਾਸੰ
ਧਸੰਗਤਿਜਾਗਿਆਸੀਦੀਸੈਨਾਤੈਕੈਸੇਸੁਗੇਤੈ
ਨਿਯੋਕਾਸਕਰੋਪਨੁਜਿਤਦੇਤੈਨਿਯੋਜਿਗਤਿਨਿ
ਮਤਾਰੂਪਪਤਿਗੀਤੈਤੇਵਤਗੁਰੂਦੇਗੁਣਦਾਰਮ
ਦੁਏਤਤਬਿਅਰੁਤੈਤੇਗੁਰਾਂਦਾਸਬਦੁਵਿਖਾਯੰ
ਦੇਫੁਰਦਸਮੇਛਾਲਪਾਰਈਤੇਨਯਾਗਤਿਕਰ
ਨੀਘੋਰੀਆਂਤੇਚੜਨਾਤੇਘੋਮਾਗਤਿਗਾਥਾਂਦਾ
ਚੜਨਾਤੈਤੇਪਗਾਗਤਿਤਾਬੀਦੀਅਸਦਾਰ

ਸਾਧਸੰਗਤਦਾਰਾਤੁਪਛਣਾ। ਸੋਨਿਰਕੁਉਤੇਕੇ ੧੮੨
ਅਗਿਆਨਦੀਸੈਨਾਤੇਵਿਚਰਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਸੁਰਮੇ
ਸਾਗੀਵਿਸਨੁਜੀਤਦੇਤੈਨਿ। ਤੁਸੀਕੀਆਪਦੇਮ
ਨਨੁਜੀਤੋਗੋਤਾਂਸੁਰਮੇਤੋਵੇਗੋ॥੮॥ ਸਾਖੀ
ਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਭਾਨੁਕੁਗਤੁਸਬਦਦਾ
ਵੀਚਾਰਕਰਦਾਸੀ॥ ਜੋਸਬਦਵਿਖੇਲਿਖਿਆ
ਸੋਪ੍ਰਥਮੇਆਪੁਕਮਾਵੈ॥ ਤੇਬਤੁੜੇਤੋਰਨਾਨੁਉ
ਪਦੇਸੁਕਰੈ॥ ਜੋਸਿਖਉਸਦੀਰਸਨਾਬੀਕਥਾ
ਸੁਣਨਸੋਸੁਰਮੇਭਾਉਕੁਗਤਿਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਵਨਿ॥

ਤਾਕਿਸੇਕਾਤਿਆਮੁਤਜੰਗਾਵਿਚਦੁਸਾਟਿਬਹੁਤ
ਤੈਨਿਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਦੀਨਿਦਾਤੀਕਰਦੇਤੈਨਿ॥
ਤਾਂਭਾਈਭਾਨੂਆਗਿਆਗੁਰੂਕੀਲੈਕਰਿਮਜੰਗਿ
ਗਇਆ॥ਜਬਓਥੇਜਾਇਰਹਿਤਿਆਤਾਂਭਾਈ
ਕਿਸਨਾਤੇਸੇਠਾਮਰਿਦੁਸਾਰੇਪੁਰਾਇਸਤੀਆਂ
ਸਮੇਤਾਦਿਨਰਾਤਤਿਸਦੀਸੇਵਾਟਲਿਕਰਨਿ
ਹਾਥਿਜੋੜਕੇਖੜੋਤੇਰਹਨਿ॥ਨਾਲੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇ
ਲੇਸਬਦੁਦੀਕਥਾਤੇਵੈ॥ਤੋਰਸਾਰਾਦਿਨੁਰਾਤਿਕੀ
ਰਤਨੁਤੇਵੈ॥ਸਾਰੇਸਿਖਾਂਨੂਮੁਤਜੰਗਾਵਿਚਗੁਰ

ਮਤਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਈ॥ ਸਰਵੰਤ੍ਰਖਾਂਵਣੁਲਗੋ॥੮੮॥ ੧੯੩

ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਕੁਈਮੂਲਾਬੇਰੀਤੇਰੀ
ਰਬਤੇਕੁਈਮੁਕੰਦਾਤੇਕੁਈਨਿਤਾਲੂਸੁਨਿਆ
ਗਾਗੁਰੁਮਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਿਆਏ॥ ਤੇਮਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤੀਇਕਨਾਖਾਂਦੀਆਂ ਸਿ
ਰਸਨਾਂਬੀਸਬਦਦਾਵੀਚਾਰੁਸੁਣਿਕੇਮਨੁਦ੍ਰਵ
ਜਾਦਾਏ॥ ਤੇਇਕਨਾਦੇਮੁਖਬੀਸੁਦਿਆਮਾਸੁ
ਰੁਨਤੀਕੁਦਾ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ॥ ਤੀਰੇਦਾਤੇ
ਫਟਕਦਾਇਕੋਰੁਪਤਿਦਾਏ॥ ਪਰੁਪਛਾਇਕਿਉ

ਕਰਿ ਤੁੰਦੀ ਤੈ ਸਭ ਨਾਰੀ ਗਾਤੇ ਤੀਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰ
ਜਾ ਬਲ ਭੰਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਫਟ ਕੇ ਦੇ ਪਾਸ ਜੇ ਤਾਰੀ ਗੁਰਖੀ ਅੰ
ਤੇ ਤੇ ਜੇ ਤਾਓ ਸਦਾਰੀ ਗੁਰੂ ਸਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੇ ਜੇ ਗੁ
ਰੁ ਮਖਤੈ ਨਿ। ਭੁਵੈ ਕੈ ਸੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜਾਤ ਬੈ
ਠਨਿ। ਓਨਾ ਦਾਤੇ ਜੁ ਸਚੁ ਦਾਸੰ ਗਤ ਵਾਹਿਗੁ
ਤੇ ਭੁਜਾ ਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਭੁਠੇ ਦੇ ਉਪਰ ਕੁ ਸੰਗਰਿ ਅੰਗੁ ਬ
ਲੁ ਪ੍ਰਬਲੁ ਪੈ ਜਾ ਦਾ ਤੈ। ਬਚਨ ਤੈ। ਪਤਿ ਲੇ ਦੇ ਜ
ਨ ਮੰਦਰ ਜੀ ਮੇਤਾ ਓਪਰ ਤੇ ਵੈਛੁ ਓ। ਜੇ ਪਤਿ ਲੇ
ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਦੁ।

ਤੈ॥ ਤਾਂਬਹਤਿਸੋਤਿਅਨੁਓਸਨੁਮਿਲਕੋ॥ ਤਿਸਨ ੦੧੯੪
ਰੂਪੀਤਪਤਥੀਸਾਂਤਮਾਂਵਦੀਤੈ॥ ਸਾਂਧਾਂਦੀਸੰਗ
ਤਿਕਰਨੀਜੋਅਪਥੀਬਧਾਵਿਚਵਿਸੇਖਤੋਵਨੀ
ਤੇਬਚਨਗੁਰਾਂਦੇਮਨਾਵਿਚਵਸਾਂਵਦੇ॥ ਵਕ੍ਰਤੰਨ
ਈਵਗਛੰਤਮੰਗਦੋਖੇਦੁਸਾਧਵਾ॥ ਵਿਸਟੀਮਹਾ
ਮਾਸੁਪੀਤਚੰਨੰਨਾਵਿਸਾ॥ ਜਤੋ॥ ਤਿਸਦਾਟੀਚਾਗੁ
ਭਵਕੈਸੇਕੁਸੰਗੀਤੋਵਨੀਸਾਧਾਦੀਸੰਗਤਿਕਰਸੁ
ਧਤਿਦੇਤੈਨੀ॥ ਜੇਸੇਬ੍ਰਿਛਤਾਂਬਾਵਨਚੰਦਨਸੰਗ
ਚੰਦਨਤੋਦਾਤੈ॥ ਪਰਸਗਧੁਸੀਤਲਤੋਦਾਤੈ॥

ਪਉਤੀਸਪ॥ ਕੁਨਾਮਲਦੁਜਾਣੀਮੋਕਾਬਲੇ
ਖਗਉਗਰਕੁਣੀ॥ ਮਾਧੋਸੋਫੀਕਸਿਮੀਰਗੁਰ
ਸਿਖੀਦੀਚਾਲਚਲਾਈ॥ ਕੁਣੀਭੀਵਸੀਰੰਦਰੁ
ਪਚੰਦੇਸਨਮੁਖਸਤਕੁਣੀ॥ ਪਰਤਪੁਸਿਖਸੁਰ
ਮਨੰਦੈਵਿਠਨਸੇਵਕਮਾਈ॥ ਸਾਮੀਦਾਸਵਛੇ
ਰਤੈਬਨੇਸਰਸੀਗਤਬਾਤਿਲਾਈ॥ ਗੋਪੀਮਤਿ
ਤਾਜਾਂਦੀਮੋਤੀਰਬਨਬਾਗੁਰਸੁਣਾਈ॥ ਕੁ
ਉਮੋਕਲਮਾਖੀਅਤਿਛਲੀਮੰਡਲਗੁਰਮਤ
ਪਾਈ॥ ਜੀਵੰਦਾਜਗਸੀਛੇਤੇਪੁਰਸੇਠਤਿਲੇ

ਕੇਸੇਵਕਮਾਈ। ਸਤਿਗੁਰਦੀਵਤੀਵਰਿਆਈ॥੧੯੫
੮੯॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਕੁਈਕੁਨਾਮ
ਲਲੁਤੇਰੇਖਗਉਦੋਨੋਸਿਖਕਾਬਲਾਵਿਚੁੰ
ਦੇਸਨਿ। ਤੇਸੁਬੇਦਾਰਨਬਾਬਦਾਮੇਦੀਖਾਨਕਰ
ਦੇਸਨਿ। ਤੇਜੋਕੁਫੁਟਕੁਤੋਵੈ। ਸੇਸਿਖਾਨੁਖਵੰ
ਲਦੇਵਨਿ। ਕਿਸੇਓਨਾਟੀਚੁਗਲੀਨਬਾਬਦੇਮ
ਗੋਕੀਤੀਜੇਏਨਾਦਾਵਟਕਸਾਘਾਇਤੈ। ਏਨਾਨੁ
ਪੰਜਬਰਸਮੇਦੀਖਾਨਕੂਦਿਆਤੋਏਤੈਨਿ। ਏ
ਨਾਦੇਜੀਮੇਦਸਿਤੰਜਾਰਗੁਪਈਆਸੁਕਾਰਦੰ॥

ਬੈਠਦਾਏ ਤਾਂ ਨਵਾ ਬਿਟੁਟਾ ਓਨ ਦਾ ਮੰਗਾਇਆ
ਤੇ ਤੋਲ ਲਵ ਲਗਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਰਦਾਸ ਪੜ੍ਹੀਏ
ਸਿਖ ਅਦੁਰਖੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
ਜੇਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਮਸਾਹੀ ਪੈ ਜਰਖ ਦੀ ਪਤਸੰ
ਹੀ ਬਧੇ ਸੇਵਾਏ ਬੀ ਬਾਏ ਤੇ ਬਿਤੇਰਖ ਦਿ ਤੇ ਬਾ
ਏ ਦਾਵਾਏ ਤੇ ਬਿਤੇਰਖ ਦਿ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ
ਗਗੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਬਾਰੀ ਬਾਰ ਕਿਓਂ ਰਖ ਦੇ ਤੇ
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਏਆ ਸਿਖ ਦਾ ਵਟੁ ਪੁਗਾ ਕੀਤਾ ਤੇ
ਓਸ ਦੀ ਪੈ ਜੇ ਰਖੀ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਨਾ ਮਿਤ ਦੇਵੇਗਾ

ਤਿਨਾਦੀਧੋਜਮਸੀਰਖਦੇਹਾਂ। ੯੦॥ ਸਾਖੀਤੇ ੧੯੬

ਰਚਲੀ। ਸਿਖਾਂਮਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸ ॥

ਤਕਸਮੀਰਵਿਚਜੋਧੰਡਤੁੰਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਗੁਰੂਕ

ਬਾਂਈਸਿਖਾਨੂਪੜਨਨਹੀਦੇਕਹਿਦੇਤੈਨਿ॥

ਜੇਸਤਿਸਾਕ੍ਰਿਤਦੇਵਬਾਂਈਤੈ। ਤੇਰਾਖਾਮਨਖਬਾ

ਈਤੈ। ਏਤੁਸਾਂਸਭਨਿਤਨਮਿਤਕਰਮਛੋਰਦਿ

ਤੇਤੈਨਿ। ਅਸੀਤੁਸਾਰੇਨਾਲਿਵਰਤਦੁਨੀਕਰ

ਦੇ। ਤੁੰਮਾਧੋਸੋਛੀਨੁਆਗਿਆਤੈਈਤੇਰੇਵਰ

ਨਾਦੇਚਮੇਬਲਪਾਏਅਨੇ। ਤੂੰਜਾਏਕੇਕਸਮੀ

ਰਗੁਰਸਿਖੀਦੀਗੀਤਚਲਾਉ। ਤੁਮਾਧੋਮਰਦਾ
ਸਕੀਤੀ। ਜੀਓਤਕਰਮਕਾਂਡੀਤੈਨਿ। ਓਪਾਸਨ
ਨੂਨਹੀਜਾਂਦੁਦੇ। ਤੁਮਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਜਾਂਦੁਦੇ
ਤਾਂਤੈਨਿਪਰਕਮਾਂਵਦੇਨਹੀ। ਤੇਗਦ੍ਰਸਨੁਕਰੀਕੇ
ਕਮਾਵਨਗੇ। ਜੈਸੇਪੰਡਤਾਨੁਸਤੈਸਕ੍ਰਿਤਤੈਤੈ
ਸੇਸਿਖਾਂਨੁਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪਿਆਰਾਤੈ। ਤਾਂਗੁਈ
ਮਾਧੋਕਸਿਮੀਰਗਾਇਆ। ਗੁਰੁਕੀਬਾਂਦੀਈ
ਕਥਾਲਗਾਕਰਨੇ। ਤਾਂਪੰਡਤਾਂਕਾਂਤਿਆ। ਅਸੀ
ਤਾਖਿਆਬਾਂਦੀਨਹੀਮਨਦੇ। ਤਾਂਗੁਈਮਾਧੋਕਾਤਿ

ਅੰਜੋਘੁਤੁਭਾਵੈਧਾਤਦੇਬਾਸਨਮੈਤਵੈ। ਭਵੈਅੰਧਿ
ਟੀਦੇਬਾਸਨਮੈਤਵੈ। ਧਿਪੁਤੁਕੇਲੇਦੇਵਾਲਾਭਾ
ਡਾਨੀਵੇਖਦਾ। ਤੇਸੇਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮਅੰ
ਅਤਮਾਗਿਆਨਭਾਵੈਸਤੰਸਕ੍ਰਿਤਦੀਬਾਂਦੀ
ਵਿਚੋਤਵੈਭਾਵੈਭਾਖਵਿਚੋਤਵੈ। ਏਨਾਮਸਰ
ਬਦਾਕਲਿਆਏਕਰਦਾਤੈ। ਕਿਉਜੇਤੁਸੀਭੀ
ਭਾਖਾਵਿਚਸਭਨਾਨਾਮਯਾਵਦੇਤੈ। ਤਾਂਓਨਾ
ਕਾਤਿਆਮਸੀਮੇਦੀਬੁਧਵਾਲਿਆਨਾਜਮਯਾਂ
ਵਦੇਤੈ। ਤਾਂਭਾਈਮਾਧੋਕਾਤਿਆਗੁਰੁਜੀਭੀ

ਕਲਜੁਗਦੇਜੀਆਂਵਾਸਤੇਨੁਖਾਬਾਈਕੀਤੀਏ
ਸੋਈਪਾਰਬ੍ਰਹਮਵਿਸ਼ਨੁਪਾਰਿਕੈਜੋਗਨਿੰਦ੍ਰਮੇ
ਸੁਵਾਸਲੀਤੇਏਨਿਤਿਨਬੀਵੇਦਤੇਏਏਨਿਸੋਈ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਾਰੂਪਪਾਰਿਕੈਕੁਖੰ
ਬਾਂਦੀਕੀਤੀਏ।ਵੇਦਾਂਕਾਰਿਕੈਚਤੁਗਾਈਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਤੁੰਦੀਏ।ਮਨੁਨੀਵਾਨਹੀਤੁੰਦਾਤੇਸਬਦੁ
ਕਾਰਿਕੈਮਨੁਨੀਵਾਤੁੰਦਾਏ।ਤਾਂਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੁੰਦੀ
ਏ।ਤਾਂਕਾਸਿਮੀਗਵਿਚਧਰਮਸਾਲਿਬਣੀਦੁਇ
ਵੇਲੇਕਥਾਤੇਵੈ।ਉਪਰੰਤਕੀਰਤਨਤੇਵੈ।ਅਏ

ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਤੇ ਏਹੋ ॥ ਦਿਨ ਬਾਰਿ ਜੋ ਤੁਕ ਨਾਤੁ ੧੯੯
ਤੇ ਵੈ ॥ ਸਿਖੀ ਦੀ ਗੀਤ ਚਲੀ ੯੧ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋ
ਰੁਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭਾਵਾ ਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦ ਸਿਰੀ ਦਵਿ
ਚੈ ਸਨਿ ॥ ਕਿਰਤ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸਿਖਾਂ ਨਾਲ ਵੰਡ ਖਾਂ
ਦਨਿ ॥ ਤੇਗੁ ਰੂਪ ਰਬ ਕਰਨ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾ
ਦ ਛਕਾਵਨਿ ॥ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਮੁਗਲ ਵਾਸਨੀ
ਮੁਤਗਾਂ ਦੀ ਬਿਨਾ ਨੁਰਖ ਲੀ ਦੇਗ ਇਮਾਸੀ ਜੋ ਮੈ
ਦਿਲੀ ਜਾਂਦਾਂ ਤਾਂ ॥ ਫਿਰਿ ਮਾਯੇ ਕੈ ਤੁਸਾ ਬੀਲੇ
ਵਾਂਗਾ ॥ ਓਨਾ ਅੰਦਰ ਰਖ ਛੋੜੀ ॥ ਤੇ ਵਡੀ ਤੇ ਨਵਾਂ

ਲਿਖੋਏ ਭੁਲਿਗਾਇਆ ਤਾਂ ਓਤ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾਂ ਪਿ
ਛੋਟਿ ਰਿਆਇਆ ਓਸ ਮੁਤਰਾਂ ਮੰਗੀਆ ਮੇਰੀ
ਇਕੋਤਰ ਸਉ ਮੁਤਰਿ ਵੀ ਵਾਸਨੀ ਤੈ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਕੁ
ਵੇਆ ਪਈਆਂ ਵਡੀਆਂ ਸਭੇ ਤੀ ਦੇਖੀਆਂ ਕਿਸੇ
ਜਗਾ ਨਾਂ ਵਾਂਗੀ ਸੀ ਲਿਖਿਆ ਤਿਓ ਸਨੂਚੇ
ਤਭੀ ਨੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਵੇਨੋ ਸੁਗਤ ਨਵਾ ਬਪਾਸ
ਗਏ। ਨਬਾਬ ਨੇ ਕੜਾ ਤੇ ਲਦਾ ਤਪਾਇਆ
ਤੇ ਕਤਿ ਅਵੇਨੋ ਤਬਿ ਪਾਵਤਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਪੰਜ
ਮੁਤਰਾ ਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰਾਸਦ ਮੰਨਿਆ। ਤੇ ਸੁਗਲਿ

ਸਭੇ ਮਤਰਾਂ ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਨੀ ਮੰਨੀ ॥ ਵੇਨੋ ਤਬ ॥ ੬੬ ॥
ਕਛਾਤੇ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ॥ ਮੁਗਲਿ ਦਾ ਤਬ ਸਤ੍ਰ
ਗਇਆ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਤਬ ਸਲਾਮਤ ਨਿਕਲਿ
ਆ ॥ ਤਾ ਮੁਗਲ ਨੁਨ ਬਾਬਾ ਫੂਠਾ ਕਰਿ ਕੋਨਿਕ ॥
ਲਾਇਤਾ ॥ ਭਾਈ ਭੀਵਾ ਸਚ ਤੇ ਕੇ ਪਾਰਿ ਆਇ
ਆ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਬੀਪੁ ਛਿ ਆਇ ਕਵਾਸ
ਲੀ ਦਾ ਵਾਸ ॥ ਮੁਗਲ ਕੀ ਤਾਸੀ ਫੂਠਾ ਤੇਇਆ
ਤੇ ਭਾਈ ਰੂਪ ਚੰਦ ਕਾ ਤਿਆਸੀ ਭੀ ਅੰਦਰੁ ਦੇ
ਖੀਐ ॥ ਜਾਵੇ ਖਟ ਲਗੇ ਤਾਂ ਅੰਦਰੁ ਕਿਸੇ ਭਾਂ

ਡੇਵਿਚੋਵਾਸਨੀ ਨਿਕਲ ਆਈ । ਤਾਵੇਨੋਵਾਸਨੀ
ਨੁਲੇਕੇਜਿ ਥੇ ਮੁਗਲੁ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਥੇ ਗਏ । ਓ
ਸਨੁਕਾਤਿ ਆਏ ਹੁਵਾਸਨੀ ਆਪਣੀ ਤੂੰ ਲੈ । ਤਾਂ
ਮੁਗਲ ਕਾਤਿ ਆਯੋ ਤੁਸਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੁਟਕੀ ਮੰ
ਨੀ ਸੀ । ਓਨਾ ਕਾਤਿ ਆਪਿ ਜਿ ਮੁਤਗਾ । ਤਾਂ ਓਸ ਕ
ਤਿ ਮਾਂ ਤੁਸਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੈਦਰ ਸਨੁਕੀ ਤਾਚ ਘੁਲ ०
ਤਾਂ । ਤਾਂ ਓਸਨੁਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਆਏ । ਤਾਂ ਓ
ਸਪੁਸ਼ਕੀ ਤਾਜੀ ਏਹੁ ਸੁਠੇ ਸਚੇ ਤੇਏ । ਤੇ ਮੈ ਸਚੰਦੁ
ਠਾ ਤੇ ਏ ਆ । ਬਚਨੁ ਤੇ ਏ ਆ । ਓਨਾ ਦਾਇਕ ਸ

ਗੁਰਤੇਨਿਤਚਾਸੀ॥ ਤੇਗਬਤੁਤਿਆਪੀਗੰਤੇ ੨੦੦
ਸੀ॥ ਇਕਗੁਰਤੇਦੀਇਸਤੀਸੁਖੀਤੁੰਦੀਤੇ॥
ਦੀ੨॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈਪ੍ਰਤ
ਪ੍ਰਵਤਾਸੁਰਮਾਠੇਸੀ॥ ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋ
ਅਸਾਰੀਤਾਬ੍ਰਤਸਸਤਾਦੇਚਲਾਵਦਿਦੀਤੇ॥
ਅਸਾਰਾਉਧਾਰੁਤਵੈਸੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੁਤਾਤਾ
ਬਚਨੁਤੇਇਅਹ ਜੇਕਾਲੁਆਂਦਿਦਾਤੇਤਾਂਕੋਈ
ਗਥਨੀਸਕਦਾਜੇਕਾਲੁਨਹੀਆਂਦਦਤਾਂਕਾ
ਲਮਾਪਰਾਖਾਤੁੰਦੀ॥ ਤਾਂਤੇਸੁਗਮੇਨੁਚਾਹੀਦਾਤੇ॥

ਜੋਧਰਮਦਾਜੁਧਕਰੇਜਿਥੋਕੋਈਗਉਆਨੁਕੇ
ਅਥਿਤਾਨੁਕੋਬੁਠਮਠਿਨੁਦੁਖਾਵੈਓਥੇਜੁਪੁ
ਕਰੈ। ਬੁਠਤੋਥੋਕੋਨਾਬੀਚਾਹੈ। ਤੇਜੋਕੁਧਪਾਸ
ਤੇਵੈਸੋਦਾਨੁਕਰੈ। ਦਾਨੁਕਰਨੈਕਰਸਸਤਾਂਵਿ
ਚਬਰਕਤਤੁਟੀਐ। ਜਸਤੁਦਾਤੇ। ਜਸਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਦੇਸਮਾਨਤੇ। ਅਪਜਸੁਬਿਖਦੇਸਮਾਨਤੇ। ੯।
੩। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ। ਕਾਈਨੰਦਾਵਿਠਨੁ
ਤੇਕਾਈਸਾਂਮੀਦਾਸਵਛੇਰਥਲੇਜਗਰਤਿਦੇ
ਸੇ। ਤੇਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲਿਕਗਨਿ। ਤੇਕਿਰਤੁਜੇ ੨੦

ਕਰਨਸੋਇਕੋਵਚਨੁਬੋਲਨਿ॥ ਤਾਂਓਨਾਦਨਾਓਇਕ ੨੦੧
ਸੁਖਨੀਆਂਘੋਇਆ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ॥ ਕੁਈਤੁ
ਸਾਡਾਏਸੇਸਚਥੀਕਾਲਿਆਦੁਤੋਇਆ॥ ਸਚੁਬ
ਗਬਰਪੁੰਨੁਨੀਤੇਫੂਠਬਰਾਬਰਪਾਪਾਅਸਮੇ
ਧਸੇਜਗਨੁਨੀਬ੍ਰਹਮੰਤਤਿਆਸਿਤਾਪਾਸਿਖਾਂਨੁ
ਪ੍ਰਸਾਦੁਛਕਾਵਾਨਿ॥ ਤੇਸੀਤਕਾਲਿਵਿਖੇਬਸਤਰ
ਪਾਤਿਰਾਂਵਾਨਿ॥ ਤੇਆਪਧੋਗਧੋਵਾਨਿ॥ ਤੇਓਨਾਦੇਪੁਰ
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂਸਕੁਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟਤਿਲਕਰਨਿ॥
ਤੇਘਰਵਿਚਗਿਰੀਬਜੀਪੜਨਿ॥ ੯੪॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁ

ਚਲੀ॥ ਭਾਈਗੋਪੀਮਤਿਤਾਰਾਈਤੀਰਬਾਭ
ਈਭਾਉਮੋਕਲਤੇਭਾਈਛਿਲੀਮੰਡਲਗੁਰਾਂਦੀਸ੍ਰ
ਇਆਏ॥ ਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿ
ਸਾਣੀ॥ ਗੁਰਕੀਬਾਂਦੀਨੂਸੁਇਕੈਤੇਮਨਵਿਚਭੈ
ਪ੍ਰਾਪਤਿਏਦਾਏ॥ ਤੇਪ੍ਰਗਥੀਮਲਤੇਮਠਾਂਦੇਵਤੇ
ਤੇਰੁਸੇਛੀਆਂਬਾਂਦੀਆਂਕਾਰਿਕੈਤੇਵਿਚਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਜੀਦਾਰੇਗੁਪਾਇਆ॥ ਓਨਾਦੀਆਂਬਾਂਦੀ
ਆਂਨੂਸੁਇਕੈਤੇਮਨਵਿਚਆਰਿਮਾਨਤੇਚਤੁਰਾਈ
ਵਧਦੀਏ॥ ਤਾਂਬਚਨਤੇਇਆ॥ ਭਾਈਗੁਰਦਾਸ

ਤੁਹਿਤਾਂ ਸਿਖ ਬਾਂਦੀਆਂ ਨੂ ਜਾਣਦੇ ਤੈਨਿ ਤੇਅ ੨੦੨
ਗੋਜੋ ਤੇ ਵਨ ਗੋਸੇ ਤੇ ਪਛਾਣਨ ਗੋਨ ਤੀ ਜੋਗੁ
ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਕੋ ਲੁਣੈ ਤੇ ਬਾਤ ਰਿਦੀ ਬਾਣੀ ਕੋ
ਨਤੈ॥ ਤੁਝੇ ਸਕੁ ਬਾਂਦੀਆਂ ਇਕ ਠੀਆ ਕਰਿ ਕੋ
ਗਿਰੀ ਬਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਕੀ ਚੈ॥ ਤੇ ਅਖਰ ਕੀ ਗੁਰ
ਮੁਖੀ ਸੁਗਮ ਕੀ ਚਨਿ॥ ਸਭਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਾਚੁ ਏ
ਵਿਚ ਸੁਗਮ ਆਟੈ॥ ਤਾਂ ਕੋਠੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸਕੁ ਬਾਂ
ਦੀਆਂ ਇਕ ਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ॥ ਤੇ ਕੁਈ ਗੁ
ਰਦਾਸ ਨੂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਤੂੰ ਸੋ ਤਿਛ ਪਾਸੋ ਪੈ

ਥੀਆਂਲੇਆਉ। ਤਾਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸਕਹਿੰਆ
ਮਹਾਰਾਜਉਤੇਮੈਨੁਨਹੀਦੇਵਦੇ। ਤੁਸੀਆਪ
ਜਾਤੇਗੋ। ਤਾਂਓਤੁਦੇਵਨਿਗੋ। ਤਾਸਾਤਿਬਆ
ਪਗਏ। ਜਾਮੋਤਇਸੁਦਿਆਤਾਂਚੋਬਾਰਾਬੰਦ
ਕਰਿਕੈਅੰਦ੍ਰਬੈਠਿਗਰਿਆਗ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਤੇ
ਠਚੋਬਾਰੇਦੇਬੈਠਕਰਿਗਾਗੁਪਾਇਕਰਿਸਬ
ਦੁਅਲਾਪਿਆਮੋਤਦਾਤੇਹੇਉਚੇਮੀਦਰਮ
ਤਲਿਆਪਚਾਮੋਤਦਿਤੇਰੇਸੋਤਨਿਦਆਗੀ
ਸੰਤਪਰਮਸਾਲਾ। ਧਰਮਸਾਲਾਅਪਾਰਦਇ

ਆਲਠਕਰੁਸਦਾਕੀਰਤਨਗਾਵੇਤਾ॥ਜਤਸਾ ੨੦੩
ਧਾਸੰਤਇਕੜੋਤਵਤਿਤਤਾਂਤੁਸੁਤਿਧਿਆਵੇਤਾ
ਕਰਿਦਾਇਆਮਾਇਆਦਇਆਲੁਸੁਆਮੀਤੋ
ਤਟੀਨਕ੍ਰਿਪਾਗਾ॥ਬਿਨਵੇਤਨਾਨਕਦ੍ਰੁਸਿਧਿਆ
ਸੇਮਿਲਿਦ੍ਰੁਸਨਸੁਖਸਾਗਾ॥ਜਾਪਤਿਲੀਧੋ
ਨੀਗਾਵੀਤਾਂਸੇਤਨੁਚੇਬਾਗਾਬੋਲਿਆ॥ਜਾਂ
ਦੀਬੀਧਿਓਨੀਗਾਵੇਤਾਤੁਲੇਦਾਦ੍ਰੁਵਾਜਾਪੋ
ਨੀਆਂਦਾਬੋਲਿਆ॥ਜਾਤੀਨੀਪਥਿਨੀਗਾ
ਵੀਤਾਂਉਠਕੇਨਿਮਸਕਾਰਕੀਤੀ॥ਜਾਂਚੋਥੀ

ਪਉਤੀਗਾਂਵੀਤਾਪੋਥੀਆਂਸਰੇਲੈਕੇਚਰਨੀ
ਆਇਲਗਾ।ਤਾਂਸਾਤਿਬੋਥੀਆਂਸਰਾਇਕ
ਠੀਆਂਕਾਰਿਕੈਗਾਈਗੁਰਦਾਸਦੇਹਵਾਲੇਕੀ
ਤੀਆਂ।ਗੁਰਮੁਖੀਆਂਅਖਰਾਂਵਿਚਗਿਰੀਬ
ਜੀਲਿਖਿਆ।ਤਕਬੀਰਆਦਕਸਰੇਗੁਰੂ
ਤੁਗਾਈਗੁਰਦਾਸਨੂਆਇਦਰਸਨੁਦਿਤਾ।
ਜੇਏਹਪੰਜਵਾਂਵੇਦਕਲਜੁਗਵਿੱਤੋਇਆਤੈ
ਆਸਾਰੀਆਨੀਬਾਦੀਆਸਾਖਦਾਸਤੇਚੜ੍ਹ
ਓ।ਜੇਅਸਾਡੇਪੀਥਿਵਲਿਆਵਦਾਤੈ।ਓਨ०

ਦਾਭੀਕਲਿਆਣੁਤੋਵੈ॥ਤਾਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸਗੁ ੨੦੪
ਰੁਕੇਤਜੁਮਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ॥
ਓਨਾਂਦੀਆਰਸਨਾਥੀਨਿਤਨਬਾਂਦੀਆਂਓਚਾ
ਰਕਰਵਾਇਕੈਚੜਾਵਦੀਆ॥ਤੇਗਿਥਜੀ
ਦਾਭਗਪਾਂਵਦਾ॥ਤਾਂਭਾਈਜੀਵੰਦਾਤੇਜਗਸੀ
ਤੇਸੇਠਤਿਲੋਕਾਫਤੇਪੁਰੇਦਰਸਨਨੂਆਏਸਨਿ
ਉਨਾਆਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਤਾਅਰੇ
ਹੀਭਗਤਿਤੋਗੁਜਰੇਤੋਨਿਕੇਹਦਿਭੀਕੋਈਨੁ
ਗਤੁਤੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ॥ਆਦਿਜੁਗਾਦਿ

ਭਗਤਿ ਤੇ ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਪਰੁ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਸਬਦੁ
ਦੀ ਛਾਇਆ ਲਾਈ ਤੁਦੀ ਤੈ ॥ ਸੋ ਪੁਰੁ ਭਗਤਿ
ਤੈਨਿ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਤੁਕਮ ਲਿਖੇ ਕੰਨਾਂ
ਭਗਤਾ ॥ ਛਹੁ ਭਗਤਿ ॥ ਪੀਲੇ ਭਗਤਾ ॥ ਸਾਹੁ
ਤਸੈ ਨ ਭਗਤਾ ॥ ਲਤੈ ਰਹੈ ਤੈ ਸਾਨਿ ॥ ਓਤੁ ਕੀ
ਦੁਸਨ ਨੂਆਂ ਵਾਨਿ ॥ ਜਾਂ ਸਕੁਦਾ ਭਗਤਾ ਨੂਤੁਕ
ਮੁਪਤਾ ਓਇਆ ॥ ਤਾਂ ਕਾਂਨਾਂ ਤਾਂ ਰੀਆਨੀ ਤੈਸੀ
ਤੇ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਕਰਯ ਜਿਸੈ ਬਰਸ ਓਸ ਸਗੀਰ
ਰਖਿ ਆਸੀ ॥ ਪਰੁ ਗਾਰਬੁ ਓਸਦਾ ਨਹੀ ਸੀਸਿ

ਇਆ ਸੋਤਾਂ ਰਥ ਪਰ ਆਰੂ ਨਤੋ ਕੇ ਅੰਇਆ ੨੦੫
ਤੇਤ ਰਥ ਗਤ ਸਭ ਚਰਨੀ ਟੁਰਦੇ ਆਏ। ਆ
ਨਿਦਰ ਸਨੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਬ
ਚ ਨੁਤੋ ਇਆ। ਆਪ ਦੀਆ ਬਾਂਦੀ ਆਉਚ
ਰੋ। ਤਾਂ ਕਾਂ ਨਾ ਬੋਲਿਆ। ਓਤੀ ਰੇ ਮੇਓਤੀ ਰੇ।
ਜਾ ਕੇਵੇ ਦੁਪਗਾਂਦ ਸਭ ਗਾਂਵਣੀ ਖੋਜ ਦੇ ਖੋਜ
ਨ ਕੇਈ ਰੇ। ਜਾ ਕੇ ਨਾਤ ਦਸੇਵਤਿ ਸਾਰ ਦਸੇਵਤਿ
ਸੇਵਤਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾਰੇ। ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਜਨ ਮਤੇਸ
ਆਰਾਧਤਿ ਸਭ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾਰੇ। ਤਾਬ

ਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਕਿਰਪਾਲਿ ਕਾਟੀ ਕਾ ਕਲ ਜੁਗ
ਸ ਮਾਏ ॥ ਏਨਾ ਵਚਨਾਨੁ ਸਾਇ ਕੇ ਜਕੁਲੇ ਕਵਿ
ਬਿਆਵਿਚ ਪਰਵਰਤ ਜਾਵਨਿ ਗੋ ॥ ਤਾ ਮੁਗ
ਓਸ ਸਾਧੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਾਰੁ ਸਰੀਰਾ ਬਿਨਸੇ ਗਾ ॥ ਵੈ
ਰੀ ਅਵੇਤ ਬੋ ॥ ਤਾਂਬ ਚਨੁ ਤੇਇਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਤਾਂ ਮਸਿ
ਤੈ ਬਿਨਸਿ ਆਈ ਤੇਇਆ ॥ ਆਤਮਾ ਤਾਂਸ
ਤੈ ਓਤਾਂ ਬਿਨਸਦਾ ਨਤੀ ॥ ਤਾਛ ਜੂ ਬੋਲਿ
ਆ ॥ ਕਾਰਾਤ ਸੰਦੀ ਪੁਤਲੀ ਤਉ ਨਾਤੀ ਆਨਿ
ਹਰਾ ॥ ਏਉ ਤੀ ਮਾਰਲੇ ਜਾਇ ਗੀ ਜਿਉ ਬ

ਲੋਚਾਂਦੀਥਾਰਾ। ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਛੁਟੇਹਰੁ ੨੦੬
ਸਤਵਿਚਪ੍ਰਸਚਲਾਇਆ। ਆਪਦੀਬਿ
ਰਾਨੀ। ਏਸਤੀਦਾਵੀਚਾਰੁਚਾਤੀਦਾਤੈ। ਏਹੁਵ
ਚਨਮਤੀਤਾਨੁਤੈਨਿ। ਤੇਗੁਸਤੀਨੁਬਿਰਾਨੀ
ਏਸਤੀਤਿਆਗੀਚਾਤੀਦੀਤੈ। ਪਾਇਲੋਬੇ
ਲਿਆ। ਪੀਲੋਆਸਾਨਲੋਸੇਠੁਲੋਜੋਜੀਮਦਿ
ਆਂਸੁਏ। ਚਿਨਾਚਿਕਨਪਾਵਨਾਡੋਬਿਆਨਾ
ਆਲੁਦਕੁਰੇ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਪੀਲੋਜੀ
ਵਦਮਰਦਾਪਰਵਾਦੁਤੈ। ਜਨਮਮਰਨਾਆ

ਪਸੰਤ ਆਪਦਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਾਰਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਸਾ ਤੁਝੇ
ਨ ਬੋਲਿਆ ਬੋਲਿ ਦੁਹੀ ਜਾਇਨ ਤੀਵੇ ਅਤਿਅ
ਚੁਪਵੇ ਅਤਿਅ ਚੁਪਵੇ। ਤੁਸਰੁ ਜਾਤ ਵਾਤੈ ਤੇਰੇ
ਆਗੇ ਚੁਪ ਤੀਚਾ ਤੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ
ਕਾਹਿ ਆਤਾਂ ਤਛਾ ਬਚਨੁ ਤਈ ਪਰੁ ਚੁਪਵੇ ਮੁਕਾਂ ਮ
ਵਿਚ ਤੀਰਤ ਦੁਹਾ ਪਉੜੀ॥੨॥ ਅਤਿਤਾ ਸਕ
ਤੁ ਆਗਰੇ ਬਢਾ ਤੇਇਆ ਨਿਹਾਲੁ ਨਿਤਾਲਾ
ਗੜੀ ਆਲੁ ਮਥੁ ਗਵਾਸੁ ਤੈ ਸਪ੍ਰਵਾਰਾਲਾਲ
ਗੁਲਾਲਾ। ਚੀਗਾ ਸਤਿਗਲ ਸੁਰਮਾ ਹਰਵੰਸ

ਤਪੇਟਤਿਲਧਰਮਸਾਲਾ। ਅਇਦੁਮੁਗਾਰੀਮਤ ०੨੦॥

ਪੁਰਖਕਲਿਆਣਾਕੁਲਕਵਲਰਿਸਾਲਾ। ਨਾਨੇ

ਲਟਕਦੁਬੀਦਾਰਾਓਸੇਵਾਸੀਗਤਪੁਰਣਪਾਲ०

ਹਾਂਫਾਂਆਲਿਮਚੈਦੁਹੈਸੈਸਾਰਾਤਾਲਵਾਕੁਸੁਖ०

ਲਾ। ਜਗਨਾਨੰਦਾਸਾਪੁਤੈਭਾਨੁਸੁਤਕੁਤੈਸਾਦੀ

ਫਾਲਾਗੁਰਗੁਣੀਰਤਨਾਦੀਮਾਲਾ। ੲ੫॥

ਸਾਖੀਤੋਕੁਲੀ। ਅਤਤਾਸਕਤੁਤੇਨਿ

ਹਾਲੂਚਫਾਦੇਨੇਆਗਬੇਰਤਿਦੇਸਨਿ। ਗੁਰੂਮ

ਰਜਨਜੀਦੀਸੁਨਮਾਇਕੇਤੇਅਹਦਾਸਕੀਤੀ

ਜੁਕਰਮਕਾਂਡੀਕਹਿਦੇਤੈਨਿ। ਕਰਮਾਸੁਕੁਕੀਤੇਬਿ
ਨਾਨਿਤਕਰਮਗਾਇਤ੍ਰਿਪਨਾ। ਮਾਇਕਤੇਨ
ਮਿਤਕਰਮਾਪਿਤੁਪਤਲਦਸਗਾਤੁਰਸਿਰਾਧਖਿ
ਮਾਤਕੀਤੇਬਿਨੁਗਤਨਤੀ। ਤੇਰਿਅਨੀਕਹਿ
ਦੇਤੈਨਿ। ਜੈਸਾਸਰੀਰੁਅਨਿਤੈ। ਤੈਸੇਕਰਮ
ਅਨਿਤੈਨਿ। ਰਿਅਨਤੀਕਰਗਤਿਤੈ। ਤਾਂ
ਅਸੀਕੋਨਸੀ। ਕਿਰਿਅਕਰੀਏ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇ
ਇਆ। ਜੈਸੇਦੁਰਾਸੀਆਜਤਾਜਾਂਵਿਚਸੇ
ਦਾਕਰਵਾਇਦੇਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਮਠਾਰਾਜਦਾਨਾ

ਮਦੁਕਾਸੀਆਤੋ। ਨਾਲੇ ਕਰਮਾਵਾਲਿ ਮਾਂਕੀਗ ੨੦੮
ਤਿਕਰਦੇਤਾਤੋ। ਨਾਲੇ ਗਿਆਨਵਾਲਿ ਓਕੀਗ
ਤਿਕਰਦੇਤਾਤੋ। ਗਿਆਨਵਾਲੇ ਕਾਰਿ ਮਾਨੁ
ਦ੍ਰਿਛਕਰਦੇਤਾਤੋ। ਕਰਮਾਵਾਲਿ ਮਾਂਕੇ ਨਿਕਮ
ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤਾਤੋ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਿਆਨਕੰ०
ਲਸਕੁ ਕਰਮ ਨਿਤਕਾਮਕੀਤਿ ਅੰਤਿ ਤਕਾਰਨ
ਸੁਪਤਿਤੋਤੋ। ਤੁਸਾਂ ਵਾਲਿ ਰੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪੁ ਕ
ਰਨਾ॥੯੬॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ॥ ਕੁਈ
ਗਤੀ ਅਲੁ ਤੇ ਕੁਈ ਮਥਾ ਦਾਸ ਦੇਵੈ ਪੰਡ

ਦੀਕ੍ਰਿਤਕਰਲਿਆਂਉਦੇਤੋਂਸਨੀ।ਤੇਪ੍ਰਦਾਰਵਾ
ਲੇਪ੍ਰਭਇਸਤੀਭਿਨਕੀਸੇਵਾਟਤਿਲੁਕਰਗੁਰਿ
ਛਕਾਂਵਨਿ।।ਤਾਂਭਿਨੇਨੇਕਤਿਅਭੈਸੇਅਸਾ
ਰੀਟਤਿਲੁਸੇਵਾਕਰਦੇਤੋਂਤੇਅਸੀਪਾਸਿਨਾਤ
ਵੀਏ।।ਤਾਂਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲੁਕਰਨੀ।ਤੇਤੁਸੀ
ਤੇਅਸੀਗੁਰੀਸਰੁਸਿਖਾਂਦੀਟਤਿਲੁਸੇਵਾਕਰਿ
ਆਕਰੀਏ।।ਸਿਖਾਂਦੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਲਈਏ।।ਤਉ
ਆਂਇਆਂਸਿਖਾਂਕੀਬਤੁਤਹਿਲਕਰਿਆਕ
ਰਨਿ।ਸਾਹਿਬਪੰਜਵੀਧਾਤਿਸਾਹਿਦੇਤੁਰਭ

ਨਾਦੀ ਸਾਖ ਚਲੀ॥ ਤਾ ਚਿਹੁ ਹਜੂਰ ਮਾਏ॥ ਬਡੀ ੨੦੬
ਸਾਤਿ ਬਦੀ ਖੁਸੀ ਤੋਈ॥ ਏਸੇ ਕਰ ਚਨਾ ਦਾ ਕਲਿ
ਮਾਣੁ ਤੋਈ ਮਾਏ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ॥
— ਭਾਈ ਰੀਰਾ ਸਾਤਿ ਗਲੁ ਬਡਾ ਸੁਰ ਮਾਏ ਸੀ
ਗੁਰੁ ਮਰ ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸੂਨ ਦਿ ਮਾਏ ਮਾ॥ ਤੰ०
ਬਚਨੁ ਤੋਈ ਮਾ॥ ਤੁਸੀ ਮਲੇ ਛਾਦੀ ਜੋ ਚਾਕਰੀ
ਕਰ ਦੇ ਤੋ॥ ਤੁਸੀ ਹਰ ਗੁ ਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ
ਆਕਰੋ॥ ਤੁਸਾਡੀ ਪ੍ਰਤ ਪਾਲਾ ਭੀ ਕਰ ਨਿਗੋ॥
ਤੇਨਾ ਮਤੇ ਗਿ ਮਨ ਭੀ ਤੁਸਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਵੈਰੰ॥

ਨਾਲੇਦੀਨਵਿਖੇਤੁਸਾਰਾਮੁਖਉਜਲਾਤੇਵੈਗਾਨਾ
ਲੇਦਨੀਅੰਕੇਕਾਰਜਪੁਰੇਤੋਵਨਿਗੇਤਾਂਸਾਹਿ
ਬਛਿਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਵੇਪਾਸਿਰੀਗਸਤਿਗ
ਲੁਗਤਿਆਤੇਜੁਪਾਂਦੇਸਮੇਸਨਮੁਖਰੇਤਾਏਸੇ
ਕਰਿਓਸਦਾਕਲਿਆਣੁਤੇਇਆ॥੬੮॥
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਹਰਿਵੰਸਤਪਾ
ਧਰਮਸਾਲਦੀਟਹਿਲਕਰਦਾਸੀ॥ਜੇਸਿਖੁ
ਖਾਮਾਵੈਓਸਨੂਪ੍ਰਸਾਦੁਖਵਾਵੈ॥ਜੇਬਕਾਮਾ
ਵੈਓਸਿਦੇਗਰਮਪਾਦੀਨਾਲਿਧੇਰਿਧੇਵੈ॥ਰੁ

ਗਿਛਕਾਏ। ਰਾਤਨੁ ਉਪਰ ਭੁਰੇ ਪਾਏ ਵੈ। ਪਾਂਦੀ ਗ ੨੧੦
ਰਮੁ ਕਰਿ ਕੈ ਇਸਨਾਨੁ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਕਰਾਏ। ਤੇ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਗ੍ਰੀਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜੈ। ਤੇ ਤੀਸਰੇ
ਪਤਿ ਰਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜੈ। ਤਾਂ ਸਿ
ਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਯੇ ਸਾਹਿਬ ਗ੍ਰੀਬ ਜੀ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਾ ਦਾ ਕੀ
ਤੀ ਤੈ। ਤੇ ਰੁਬਾਂਦੀ ਆਬੀਦ ਕੀਤੀ ਅੰਤੈ ਨੀ। ਤਾਂ
ਸਨੇ ਸਾਹਿਬ ਬੇਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਜੀ ਰਭਾਈ ਗੁਰ
ਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜਿ ਆ ਕਰੀ ਮੈ। ਕੇਨਾ ਪੜੀ ਮੈ।
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਨੇ ਸਰੀਕਾ

ਕਰਿ ਕੈ ਬਾਂਝੀਆਂ ਓਚਾਰੀਆਂ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦ
ਦੀਛਾਇਆ ਨ ਤੀਲੀਤੀ। ਓਸ ਬਾਂਝੀ ਨੂ ਵਰਜਿਆ
ਤੈ। ਤੇ ਗੁਣੀ ਜੀ ਦੀ ਬਾਂਝੀ ਮਨੇ ਸਬਦਿ ਦਾਟੀ ਕਾ ਤੈ
ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦੀਤੈ। ਜੇਈ ਸਰਦਾਰਿ ਦਾ ਵੇ
ਦ ਤੈਨਿ। ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾਰਿ ਦਾ ਸਬਦ ਤੈ। ਜੇ ਸਿਖ ਦਾ
ਰਿਦਾ ਸਬਦ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿ ਆਤੈ ਇਸ ਤੇ ਵੇ। ਸਬ
ਸਕ ਓਤੁ ਬਚਨੁ ਪੜਨਾ। ਏਈ। ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਝਲੀ।
ਮੁਗਾਰੀ ਅਣ ਦੁਮਤਾ ਪੁਰਖ ਸੀ ਆਤਮਾਗੀ
ਆਨੀ ਸੀ ਤੇ ਗੁਣੀ ਕਲਿ ਆਣਾ। ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਲਖ

ਕਲੁ ਜਾਤ ਬਿੰਦੁ ਗਉਤੇ ਮਾਲਮਚੰਦੁ ਤਾਂ ਛਾਤੇ ਸੈ ੨੧੧
ਸਾਗਤਾਲਵਾਨੁ ਜਗਿਆਸੀ ਤੇ ਸਾਨਿ। ਗੁਰੂ ਮੁ
ਰਜਨ ਜੀਟੀ ਸੁਨ ਆਏ। ਤੇ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਿ
ਵਾਜਾ ਮਾਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕੀਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇ
ਆਸ ਬਾਇਦਾ ਅਭਿ ਆਸੁ ਕਰਣਾ। ਤੇ ਸਿ
ਖਾਂ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆ
ਗਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜਿ ਜਿਸ ਸੇ ਮੇ ਅਸੀ ਸਬਦ ਸੁ
ਣਿ ਦੇਹਾਂ। ਤਿਸ ਸੇ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨੀ ਵਧਾਇਦਾ
ਤੇ ਜਿਸ ਸੇ ਵਿਉਹਾਰ ਵਿਚ ਪੈ ਦੇਹਾਂ। ਤਿਸ ਸੇ

ਕੁਲਿਜਾਂਦਾਂਏ। ਤਾਬਰਨੁ ਤੇਇਆ। ਅਜੇਤੁਸਾ
ਰੁਆਰਿਆਸੁਦਿਨੁ ਤੇਇਆ। ਏਤਵਿਉ
ਤਾਰੁਦਾਤੇਦੁਰਮਾਤਿਦਾ। ਅਰਿਆਸਬਤਤਿਅੰ
ਜਨਮਾਂਦਾਂਚਲਿਆ। ਆਇਆਏ। ਤੇਸਬਦਬੰ
ਦੀਦਾ। ਅਰਿਆਸੁਦੇਸਜਨਮਧਾਇਆਏ। ਧ
ਰੁਓਠਭੀਦੇਤਮਭੁਮਾਨਦਾ। ਅਰਿਆਸੁਦ
ਦੁਨਿਤਦੇਦੁਆਰੇਆਇਤੁਦਾਦਿਨੁ ਤੇਗਇਆ
ਏ। ਤੇਏਤਭੀਆਤਮਗਿਆਨਦਾ। ਅਰਿਆ
ਸਨਿਤਸੁਦਨਦੁਆਰਾਦਿਨੁ ਤੇਵੈਗਾ। ਤੁਏ

ਤਸਚਾਅਭਿਮਾਸਾਇਕੁਤੇਇਆ॥ ਓਹਅਭਿ॥ ੨੧੨
ਆਸੁਵਿਸਮਰਣੁਤੇਜਾਵੈਗਾ॥ ਜੈਸੇਨਦੀਦਾ
ਪ੍ਰਵਾਨੁਜੇਤੇਰਸਧਿਰਪਾਈਦਾਤੇ॥ ਤਾਪ੍ਰਥਮੇ
ਗਿਮਾਨਚੁਪਿਓਬਨੁਦਿਕੁਕੀਤਾਤੇਮਨਜੋਨੀ
ਵਾਂਦੁਕੀਤਾਚਾਹੀਦਾਤੇ॥ ਤਾਂਪ੍ਰਵਾਨੁਪਇਆ॥
ਤੇਇਆ॥ ਫੇਰਜਤਨੁਕੀਈਨਤੀਰਤਿਆ॥ ਤਾਂ
ਓਨਾਦਾਅਭਿਮਾਸੁਦੁਆਰੇਕਲਿਆਂਦੁਤੇਇ
ਆ॥ ਤੇਮਮਾਰੀਨੁਗਿਮਾਨਦਿਕੁਤੇਇਆ॥ ਤੇ
ਰਨਾਨੁਓਪਾਸਨਾਦਿਕੁਤੇਈ॥ ੧੦੦॥ ਸਾਖੀਤੇ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਰੋਗੋ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਮਾਨ ਨਾ ਤੇ ਵੇਗਾ॥ ਤਾਂ ੨੧੩
 ਓਨਾ ਬੇਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ
 ਵਚਨੁ ਕੀਚੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ॥ ਮਨੇ ਨਾ ਸਪ੍ਰ
 ਦਾ ਦੋਰੋ ਕਾਇਕ ਰਿਤੁ ਦਾਤੇ॥ ਪ੍ਰਦਮਨ ਦਾ ਬੇ
 ਕਾਤੇ ਨਿ॥ ਪ੍ਰਦਮਨੁ ਤਿਕੁਟੀ ਵਿਖੈ ਰੋਕੁ ਬੰਗੇ ੨
 ਤਾ ਸੁਠ ਜਾਨਿਕ ਰਿਤੁ ਦੀਤੇ॥ ਜੇ ਜਗਤ ਤੇ
 ਪਦਾਰਥ ਸੁਠੇ ਮਿਗਾ ਤਿਸ ਨਾਨਿ ਆਈ॥ ਸੁ
 ਠੇ ਜਲਦੀ ਦੇ ਤੈਨਿ॥ ਤਾਂ ਵਾਸਨਾ ਬੇਤੁ ਦੀਤੇ॥ ਤੇ
 ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੇਦਾਂ ਤੇ ਮਾਰਿ ਅਸ ਕਰੁ

ਦਾਤੈ। ਤਾਸਬਦਸਕੁਵੇਦਾਂਤਦਾਸਰਤੈ। ਜੇਸ
ਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰੀਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੁਤੁਗਿ
ਆਨਦਿਨੁਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਪ੍ਰਸਪਰਿਤਿਨੇਕਰ
ਅਧਿਵਿਚਸਤਾਇਕਤੈਨਿ। ਮਨਨਾਸਤੇਵ०
ਸਨਾਖੇਤੁਦੀਤੈ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੇਤੈਮਨਨਾਸ
ਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਤਤੁਗਿਆਨਤੇਵਾਸਨਾਖੇਤੈਮਨ
ਨਾਸਦੇਨਤੈਨਿ। ਜੇਸੇਕੋਈਦਿਲੀਦੇਰਾਜੇਪ०
ਸੋਇਕਸਿਰੰਦਦਾਸੁਬੇਦਾਰਤੇਇਕਲਤੋਰਦ०
ਸੁਬੇਦਾਰਾ। ਤੇਇਕੁਕਾਬਲਦਾਸੁਬੇਦਾਰੁਤੋਰੇ

ਤੇ ਤਿੰਨਾ ਤੀਨੋ ਰਜੇ ਦੀਆਂ ਗਿਆ ਤਵੈ ਜੋਇ ੨੧੪
ਕਠੋ ਤੇ ਕੇਪ ਤਿਲੇ ਸਿਚੰਦਾ ਦਾਠਾ ਲੁੰਤ ਕੜਕਰਿ
ਜਾਵਦਾ ਤੇ ਬੁਝੇ ਲੋਤੋ ਰਦਾਠਾ ਲੁਤ ਕੜਾ
ਕਰਦਾ ਜੋ ਮੁਦਈ ਤੇ ਸਬੇ ਜਬਰੇ ਨਿਯੋ
ਕਸਾਇ ਕਸਬੀ ਜਿ ਤੇ ਨਾਤੀ ਜਾਂਦੇ। ਤੈਸੇ ਅਗਿ
ਨੁਜੈ ਸਵੈਰੀ ਤੈ। ਜੋ ਮਨੋ ਨਾਸ ਤੇ ਵਾਸ ਨਾਖੇ ਤੇ
ਤਾਰੀਆਂ ਨਤਿ ਨੇਅਰਿ ਆਸ ਤੇ ਵਨਿ ਤਉਅ
ਗਿਆਲ ਦਾਨ ਸਟੁ ਤਿਦਾ ਤੈ। ਸਾਸ ਸਾਸ ਵਾਤਗੁ
ਰੁਜਪਦਾ। ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰਨ ਤੇ

ਜੰਗਤਨੁ ਭੁਠਾ ਜਾਣਨਾ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੀਗਾਰੂ
ਜੈਤਾ ਭੁਲਾਸੁ ਰਬੀਰ ਮਨ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥ ਜੈ
ਤਾਨੰਦਾ ਜਾਂਦੀ ਮੈ ਪੁਰਖ ਪਿਰਾਗਾ ਸਬਦੁ ਅ
ਧਾਰਾ ॥ ਤਿਲਕ ਤਿਲੋਕਾ ਪਠਕਾ ਸਧ ਸੰਗਤਿ
ਸੇਵਤਿ ਤਕਾਰਾ ॥ ਤੇਤਾ ਮਤਿ ਤਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁ
ਰੁ ਸੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਜੜੀ ਮੰ
ਸਾਂਈ ਦਾਸੁ ਤੈ ਸਭ ਕੁਲ ਹੀਰੇ ਲਾਲਾ ਸਪਾਰਾ ਮ
ਲਕੁ ਪੈੜਾ ਤੈ ਕੋਹਲੀ ਦਰਗਾਹ ਭੰਡਾਰੀ ਅਤਭੰ
ਰਾ ॥ ਸੀਆ ਜਮਾਲੁ ਨਿਤ ਲੁਣੈ ਨੁਗਤਿ ਕਮਾ

ਵੈਧਰਉਪਕਾਰਾ ਪੁਰਾਗੁਰੂਪੁਰਾਵਰਤਾਰਾ ੨੧੫
੧੦੧। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਸੀਗਾ
ਰੂਤੇਭਾਈਜੈਤਾਤੈਸਾਨਿ। ਵਡੇਸੁਰਬੀਰਤੇਪਰ
ਉਪਕਾਰੀਸਾਤਿਬਛਿਵੀਧਾਤੈਸਾਤੀਦੇਪਾਸ
ਸਾਤਿਬਸੇਧੇਤਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਅਸਾਂਜੋਸ
ਸਤ੍ਰਪਕੜੇਤੈਨਿ। ਸੇਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿਦਫਾਸ
ਰੂਪਧਾਰਕਰਿਪਕੜੇਤੈਨਿ। ਸਮਾਕੁਲਜਗੁਦਾਵ
ਰਤਣਾਤੈ। ਸਸਤ੍ਰਾਂਦੀਵਿਦਿਅਕਰਮੀਰਦੀਮੀ
ਗੀਧਿਦਿਲੈਨੀਤੈ। ਤੇਸਬਦਦੀਪ੍ਰੀਤਸਮਝ

ਕਰਪੀਰਦੀ ਧੀਰੀ ਲੈਲੈ ਦੀ ਤੈ। ਤੁਸਛੇ ਵੀ ਪਾ
ਤਿਸਾ ਤੀ ਦੇ ਤੁਰਗਤਿ ਦੁਆ। ਇਕਰਾਂ ਜਿ ਆਂਦਾ
ਲੂਏ ਕੋਈ ਖਾਂਦਾ ਤੈ। ਚਿਨਾਨੁ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੇ
ਪਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਸਾਥੀ ਮੁਕਤਿ ਸਾਥੀ ਜ
ਗਤਿ ਜੀਵਦੁ ਮੁਕਤਿ ਨੁਪਾਤਿ ਤੇ ਵੇਗੋ। ਤਾਂ ਚ
ਨਾਨੇ ਕਹਿ ਆਮ ਸਾਨੁ ਜੋਗੀ ਪਾਗਾ ਦਿਤਾ ਤੈ। ਜੇ
ਇਕਰਤੀ ਮਦਿਤਾ ਬੋਵਿਚ ਪਾਈ ਏਤਾ ਮਦਸ
ਇਨਾ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਤੈ। ਜੇ ਇਕਚਾ ਵਲੁ ਭਰ ਕੋਈ ਮ
ਨੁਖ ਖਾਵੇ ਤੇ ਸਦਾ ਮਨਿ ਦੀ ਓਸਿਨੁ ਖੁਧਿ ਆਤੈ ਵੈ।

ਅਰੁਤਸਤੀਕਾਬਲੁਉਸਕੇਪਾਸਿਤੋਵੈ। ਤਾਂਬਰਨੁ੨੧੬
ਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦਜੀਕੇਪਾਸਤੁਮਲੇਜਾਵੇ। ਤੰਮਾ
ਜਬਿਸਾਤਿਬਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਤੀਕੇਤੁਰਲੇਗ
ਏ। ਤਬਿਚਨੁਤਾਇਆ। ਜਿਨਾਨੇਮਨੁਰੁਪੀਪੰ
ਗਮਾਰਿਆਤੈ। ਓਨਕੋਅਉਰਪਾਰੇਸਾਥਿਕਿ
ਆਪਰੇਜਨੁਤੈ। ਮਾਰਿਆਪਾਰਾਤਾਂਬੇਨੁਸੁਵ
ਰਨਕਰਦਾਤੈ। ਤੇਮਨਮਾਰਿਆਂਜੀਨੁਪ੍ਰਮੇਸ
ਰਕਰਦਾਤੈ। ਪਰੁਤਸਾਡੀਸੁਪਾਕਾਰਿਕੇਇ
ਕੁਚਾਵਲਅਸੀਲੇਦੇਤਾਂਤਾਂਸਾਤਿਬਇਕੁਚੰ

ਵਲਾਵਿਚੋਪਾਨਓਤੇਪਾਇਕੋਭੋਜਨੁਕੀਤਾ। ਰਹਿ
ਦਾਬਿਲਾਮੀਮਿਤਸ੍ਰਾਵਿਚਰਤਾਲਿਦਿਤਾ। ਤੇਓ
ਨਾਂਕੇਤਾਂਈਅਪਦੇਪਾਸਿਗਖਿਅਮ॥ ੧੦੨॥

ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਜੇਤਮੁਭਾਈ
ਨੰਦਾਤੇਭਾਈਪਿਰਗਪੀਜਿਵੀਪਾਤਿਸਾਤੀ
ਦੇਤੁਰਮਾਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅ
ਸਾਂਨੂਕੋਈਐਸਾਓਪਦੇਸਦੇਈਏਜੇਅਸਾਂਨੂ
ਫੇਰਕਰਤਤਕਰਨਾਕੁਲਨਰੇਤਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤ
ਇਮਾ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਅਸਾਂਨੂਸੀਕੋਚਕੇਤਸਾਂਬਸਾਸੁ

ਸਵਾਹਿਰੁ ਰੁਕਾਤੁ ਜਨੁ ਕਰਨਾ। ਤੇਜਿ ਸਸਮੇ ਬਿ ੨੧੭
ਤਬਾਹਰੁ ਮਾਵੇ ਤਿਸ ਸਮੇ ਸਬਦ ਦਾ ਪਰਚਾਵੈ
ਚਰੁ ਕਰਨਾ। ਤਾਓਹੁ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਲਗੇ ਵਰਤ
ਦਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਓਨਾ ਨੁਕਤਿਆ ਤੁਸਾਂ ਨਿ
ਤਨ ਮਿਤ ਕਰਮ ਛੁਡਾਇਤੇ ਤੈਨਾ। ਤੁਸੀ ਭਿਰਮ
ਏਤੇ ਏਤਾ। ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਯੇ ਅਸਾਨ
ਪੰਡਤਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਯੇ। ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਪਰਿਸਤ ਕੁ
ਕੈ ਮ੍ਰਿਤ ਕੁਤਿ ਦਾਤੈ। ਓਸ ਦੇ ਕਰਮ ਲੇਖੇ ਨੀਪ
ਓਦੇ। ਸੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੇ ਮਸੀਸਾ ਤਿਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ
ਹਾਂ। ਜੇ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਜੇਤਾ ਪਿਤਾ ਮਸਾਡਾ ਮ੍ਰਿਰ

ਤੋਹੀਆਏ। ਤੇਗਿਆਨਸਾਰਖਾਪੁਰਖਸਾਤੇ
ਘਰਜਨਮਿਆਏ। ਤਾਂਅਸੀਕਰਮਇਸਵਾਸ
ਤੇਨਹੀਕਰਦੇ। ਓਨਾਕਹਿਅਸੂਤਕਤਾਥੇਫੇਦਿ
ਨਹਿਦਾਏ। ਤਾਂਫੇਰਓਨਾਕਹਿਅਜੇਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਆਗਿਆਕੀਤੀਏ। ਜੇਸ੍ਵਾਸਨਾਰਥੀਉਪਜਤੰ
ਤੈਸੇਜਨਮਤਾਏ। ਤੇਜੇਸ੍ਵਾਸਨਾਸਕਾਦੁਆਰਾ
ਦੂਰਤੇਜਾਤਾਤੈਸੇਮਰਤਾਤੈਤੁਸਾਂਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸ
ਨਾਮਦਾਅਧਾਰਿਰਖਣਾ। ਅਸਾਂਨੁਕਰਮਾਂਦੰ
ਸਮਾਂਕੋਈਨਹੀਤਥਿਆਵਦਾ। ਤਾਂਤੇਬ੍ਰਹਮ
ਨਮਸਾਇਤੋਰਤੇ। ੧੦੩। ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ
ਭਾਈਤਿਲੋਕਾਪਾਠਕਾਂਤੇਭਾਈਤੋਤਾ

ਮਤਿਤਾਰੁਰੁ ਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜਰਮਾਏ। ਤੁਸਾਂ ੨੦੧੮
ਬਚਨਕੀਤਾਤੈਜੋਰਾਮਨਾਮਦਾਨਾਪਕਰਨਾਤੁਸੀ
ਨਰਕਨਾਜਾਵੇਗੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਣਲੋਕਕਤਿਦੇਤੈਨੀ
ਅਸੀਸਭੇਜਾਪਕਰਦੇਤਾਂ। ਤਾਸਾਰਾਸੀਸਾਕੁਲਰ
ਕਨਜਾਵੈ। ਤਾਂਨਰਕਾਸੁਰਗਾਂਕਿਉਕੀਤੀਆਇ
ਨਿ। ਤਾਂਬਚੁਤੈਇਆ। ਤਪਦੇਤਾਂਸਭੇਤੈਨੀ।
ਪਰੁਗਾਗਦੇਮਿਲੇਥੇਨਾਮਨਾਇਕਾਰਗੁਨੀਨਤੀ
ਤੈਦਾ। ਤੇਪ੍ਰਤੀਤਭੀਨਤੀਤੈਦੀ। ਤੇਮਨਦੇਇ
ਕਾਗਾਰਤੇਪਰਤੀਤਬਿਨਾਕਲਿਆਣੁਨਤੀ

ਨਾਥਿਨਾਨੁ ਤਸਾਕਾਹਿ ਦੁਜੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂਤੇ ਮਰਦਾ
ਨੇਨੁ ਕੋਰਾ ਰਾਖਸੁ ਲੈ ਗਇਆ ਤੈ। ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਤੇ
ਲਦੇਤ ਪਤਕ ਨਾਹਿ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਲਗਾ। ਤੁ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਅ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈ
ਨੂਨਾ ਲਿਗਾਖਿਆ ਸੀ। ਜੋ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ਤਲ
ਵਾਂਇਦਾਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਮਦਾਨਿ
ਆਂਤੈ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ਹੁਬੁਡਾ ਲੁਵਾਹੁ ਗੁਰੂਆ
ਖਿਕੇ। ਜਬਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਹਿਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਤਬੁ ਪਾਇ
ਆ। ਤਾਂ ਤੇਲੁ ਠੰਢਾ ਹੋਗਇਆ। ਰਾਖਸੁ ਚਰਨੀ

ਮਾਨਲਗਾ ਤਾਂ ਤਪਤ ਕੜਾ ਤੇ ਵਿਚਰਾ ਮਨਾ ੨੧੯
ਮੁਕਾਤਿ ਕੇਤੁ ਸੀਭੀ ਤੇ ਅਸੀਭੀ ਤ ਬਪਾਈਏ
ਤਾਂ ਓਤਿ ਸੀਕਾ ਮਨੁ ਤੇ ਏਤ ਪਤ ਕੜਾ ਤਾ ਬੁਝਿ
ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਸੀਤਲ ਨਾਮ ਦੀਆ ॥ ਬਚਨੁ
ਤੇਇਆ ॥ ਜਗਤ ਵਿਚ ਤਿਸਨਾ ਦਾ ਕੜਾ ਤਾ
ਤਪਤੁ ਤੇ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਾਨੁ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ
ਸਭਿ ਤਿਸਨਾ ਨਿਵਿਰਤੁ ਤੇ ਦੀਤੇ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸ
ਖੀ ਤੇ ਰਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸਜੁ ਨੀ
ਅਸਭੁ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਸਮੇਤ ਸਿਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕ

ਰਦਾਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਰ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ॥ ਜੋ ਜੀ ਸਬ ਦੁਸੁਨੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਰਾਮਨ
ਠਾਤ ਰਿਦਾਨ ਤੀ॥ ਤੇਤੁ ਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਤੈ ਜੇ ਏਕਾ॥
ਗਮਨ ਕਰਿ ਕੈ ਸਬ ਦੁਸੁਨਾ ਪੜਨਾ॥ ਤਾਂਬ
ਅਗੇ ਤਾਂਤੁ ਮਨ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੇ॥ ਜੋ ਮਨੁ ਚਲ
ਦਾ ਤੈ ਕੇ ਨਹੀ ਚਲਦਾ॥ ਤੇਤੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤ
ਵਿਚ ਆਵਦੁ ਕਰਿ ਕੈ ਤੈ ਨੁ ਸੇਧੀ ਪਈ ਤੈ॥ ਜਿ
ਧਰ ਤੇ ਗਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਫਲੁ ਅਨਿਤ
ਦਿਖਾਇ ਕੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਮਨੁ ਸਬ ਦਿ ਵਿਚ ਜੇ

ਨੇ॥ ਜਿਵੈ ਅਨੀ ਅਲਘੋਨਾ ਅਪਦੀ ਮੁਜੀਤੇ ੨੨੦
ਦੋਨਤਾਏ॥ ਤਾਕਾਰਸਵਾਰਥ ਸਨੁ ਅਗਾਵਿ
ਇਕੋਤੋ ਮੋਤਿ ਲਿਅਵਦੇਤੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਵਾਗਾਂਤੋ ਮੋ
ਤਦਿ ਆਂਸੁ ਧੋਤੈ ਜਾਂਦਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇਰੁ ਸਾਂਸਨੁ ਆਪ
ਦਾਫੇਰਫੇਰਕੇ ਵਿਚਸਬਦੇ ਜੋਨ ਨਾਸੁ ਧੋਤੈ ਜਾ
ਵੈਗਾ॥ ੧੦੫॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰੁ ਚਲੀ॥ ਭਾ
ਈਪੈ ਕਾਕੇਤਲੀ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇਤ ਜੁਰ
ਤੈਦਾਸੀ॥ ਤੇਵਚਨਾਦਾ ਆਗਿ ਆਕਾਰੀ ਸੀ॥
ਤੇਪੰਡਤ ਕਾਂਸੀ ਥੀ ਅਦਿਵਾਏ ਆਸੀ॥ ਤੇ

ਕਥਾਵੇਦਾਂਤਾਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਦਾਂਇਦਾ
ਸੀ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਨੇਤੋਰਵੇਦਾਂਤਦਾਰੀਥਪੁ
ਛਿਆ। ਤਾਂਓਆਖਿਆਮੇਕਾਂਸੀਥੀਆ
ਪਣਪੁਰਭੇਜਕੇਅਦਿਵਾਇਲੈਦਾਂਤਾ। ਤੇਪੰਡ
ਤਆਪਨੁਅਨੀਨਿਭਗਤਿਕਤਾਂਵਦਾਸੀ। ਇ
ਕਦਿਨਸਾਤਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਪੰਡਤਜੈਸੇਏਨਿ
ਸਿਖਆਨੀਨਿਭਗਤਿਤੈਨਿ। ਤੈਸੇਤੋਰਬੜੇਤੈਨਿ
ਤਾਂਪੰਡਤਿਸਾਂਇਤਕੁਲੀਗਿਦਕੇਲਗਨਸਗਨ
ਮਨਾਇਕੇਤੇਗਦੇਸਨੁਪੁਜਕੇਤੇਸਾਤਿਬਥੀ ੨੨

ਖਰਚਵਾਸਤੇਯਜਿਸੈਰੁਪਯਾਏਵਾਇਆਤੇਕਾਂਸੀ ੨੨੧
ਨੂਤੇਰਿਆਅਗੋਬੀਸਨਮੁਖਗਧਾਆਇਆ
ਤਾਂਏਹੁਫੇਰਮੁੜਆਇਆਤਾਂਸਾਤਿਬਬਚਨ
ਕੀਤਾਤੁਸੀਅਨਿਨਿਭਗਤਕਹਾਂਵਦੇਤੋ। ਤੇ
ਗਏਦੇਸਗਨਬੀਮੁੜਾਏਤੋ। ਤਿਸਿਖਾਂਦੀ
ਅਨਿਨਿਭਗਤਿਦੇਖੋ। ਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਕੁੰ
ਈਸਿਖੋਪਾਲਿਲੀਪਾਤਿਸਾਤੀਗੁਰਨਾਨਕਜੀ
ਗਜੇਸਿਵਨਾਕੁਦੀਨਗਗੀਪੂਏਸੰਗਲੀਦੁੰ
ਗੀਬਛੋਡਿਅਏਤੋਨਿ। ਕੇਈਢਲੈਆਵੇ।

ਤਾਂਭਾਈਪੋਤਾਓਠਖੜੋਤੋਇਆ॥ਤਾਸਾਤਿਬਰੰ
ਤਮਕਾਂਮਦੀਤਕੀਕਤਲਿਖਦਿਤੀ॥ਤੇਪੰਜਪੈਸੇ
ਕੋਈਸਿਖਲਿਖਾਏਆਸੀਅਰਦਾਸੇਸੋਓਸ
ਨੁਖਰਚਾਦਿਤੇ॥ਤਾਂਓਸੇਗੁਤਿਓਠਿਤੁਰਿਆ॥ਤਾਂ
ਸਾਤਿਬਕਤਿਅਏਪੰਤਮੇਸੇਅਨਿਨਿਭਗਤਿ
ਤੁਏਤੈਨਿ॥ਸੋਸਿਤਿਵਾਰਗਤਿਨਿਛੜਨਤੀ
ਪੁਛਿਦੇ॥ਤੇਅਰਦਾਸਕਰਿਕੇਤੁਰਦੇਤੈਨਿ॥ਤਾਂਓ
ਬੇਪ੍ਰਾਨਿਸੰਗਲੀਦੀਧੀਥੀਲੈਨੁਗਾਇਆ॥
ਸੰਗਲਾਦੀਪਾਵਿਚਜਾਇਕੇਪ੍ਰਾਨੁਸੰਗਲੀ

ਦੇਸਾਥਿਤੀਭੇਰਬਤੁਤੇਪਦਾਰਥਲਿਆਇਆਗੁ ੨੨੨
ਰੂਕੀਚਰਨੀਆਇਲਗਾ। ਬਚਨੁਤੇਇਆਗੁ ੦
ਈਧੋਕਾਤੁਮੋਖਤੇਇਆਗੁ। ਤੈਨੁਅਨਿਨਿਕੁਗ
ਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਤੇਈ। ਜਿਸਵੇਲੇਪ੍ਰਾਇਸੰਗਵਚ
ਤਾਸਕੁਜੋਗਦੀਕਲਾਇਲਖੀਸੀ। ਬਚਨੁਤੇਇ
ਆ। ਕਲਜਗਵਿਚਜੋਗਕਿਸਸਾਧੁਦਾਤੈ।
ਤਾਂਧੋਥੀਪਾਤ੍ਰਿਕੇਨਦੀਵਿਚਪ੍ਰਵਾਤਕਰਦਿਤੀ।
ਤੇਅਨਿਨਿਕੁਗਤਿਦੀਬਾਂਦੀਗੀਥਜੀਵਿਚ
ਲਿਖੀ। ਜੋਚੇਤੁਲਾਇਕੈਸੁਦੇਗਾਓਸਦਾਉ

ਧਾਰੁਤੇਵੈਗਾ॥ ਤੇਰਾਈਪੇਨਾਮੋਖੋਤੇਇਆ॥।

੧੦੬। ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ॥ ਭਾਈਦਰ

ਗਤੁਰੰਗਾਰੀਗੁਰੂਤਰਿਗੋਬਿੰਦੀਦੀਸੁਨ
ਆਇਆ॥ ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨਿਵੰ

ਜਕਈਸਿਖਸਬਦੀਚਰਚਾਕਰਦੇਆਪ

ਵਿਚਬੋਲਓਠਦੇਤੈਨਿ॥ ਬਚਨੁਤੇਇਆਚਰ

ਪੁਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਤੈ॥ ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਨੂਚੰ

ਤੀਦਾਤੈ॥ ਜੇਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਕਰਨਿ

ਤੇਦੁਇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਚਰਚਾਤੈਆਗਨਿ॥ ਭੰ

ਭਾਈ ਦਰਗੁਤਪੁਛਿ ਆਜੀ ਕੋਨ ਕੋਨ ਚਰਚਾਏ ੨੨੩
ਬਰਨੁ ਤਾਇਆ ਇਕਵਾਦ ਚਰਚਾਏ ਜਿਐ
ਪਨੁ ਤੀਸ ਮਸ਼ੀਦਾ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤ ਕਰਿ ਕੇ ਆਖਈ
ਦਸੈ ਬਖਸ਼ਵਾਲੇ ਥੀ ਪੁਛਿ ਕੇ ਰਿਟੇ ਵਿਚਧਾ
ਗਲੈ ਲੀਐ ਭੇਦੁ ਜੀ ਤੇ ਤਚਰਚਾਏ ਜਿਐ ਆਪ
ਦੀ ਬਖਸ਼ਵਾਲੇ ਤੇ ਵੈਸੇ ਕਹਿ ਸਦਾ ਵਦੁ ਤੇ
ਦੁਜੇ ਦੀ ਬਖਸ਼ਵਾਲੇ ਤੇ ਵੈਸੇ ਕਹਿ ਸਦਾ ਵਦੁ ਤੇ
ਇਲੇ ਵਦੁ ਆਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਜੇ ਵਸੇ ਖੋ ਤੇ ਵੈਸੇ ਰਿ
ਦੇ ਵਿਚਧਾ ਗਦੁ ਜਿਐ ਸਾਏ ਕਦੀ ਪਕਦੇ ਸਨਮੁ

ਖੜ੍ਹਸਰਾਟੀ ਪਕੁਜੁਗਾਈ ਤਾਏ ਤਾਂ ਦੋ ਨੋਕਾਅੰ
ਧਕਾਰਨ ਸਟੇ ਤਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਇਕਟੀ ਪਕੁੰਦ
ਤੈ। ਤੁੰ ਚਾਂਦਨਾ ਕਰਦਾ ਤੈ। ਪਰੁਆਪਦੇ ਪਿਛੇ
ਅੰਧੇਰਾ ਠੀਰਹਿਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੇਜੇ ਆਪ ਠੀਰ
ਚਾਕਰਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਤੇਰਸਦੀਨ ਠੀ ਸੁਇਦਾ ਤੈ
ਸਨੁਗਰਬੁ ਤੇ ਤਾ ਤੈ। ਤੇ ਇਕਜਲ ਪੁਚਰਚਾ ਤੈ
ਜੋ ਆਪਦੇ ਪਖਦੀਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦੇਵਚਨਾ ਕ
ਰਪਾਲਾਨਾ ਕਰਨੀ। ਤੈ ਤੇਰਸਦੇ ਪਖਨੁ ਪ੍ਰਮਾ
ਦਾ ਤੇ ਇਸਟਾਂ ਤਾ ਕਰਬੰਡਨਾ। ਏਤੁਨੀ ਚਰ

ਚਾਸਿਖਤਿ ਮਾਗਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੋ ਮਨੁ ਨੀਵਾਨ ॥ ੨੨੪ ॥
ਹੀ ਤੈਦਾ ॥ ਤੇਇ ਕਵਿ ਤਿਰੈ ਚਰਚਾ ਤੈ ॥ ਜੋਆ
ਪਨੁ ਕੋਈ ਸਮਝਨ ਤੀ ॥ ਤੇ ਤੋਰ ਸਦਾ ਵਚਨੁ
ਮਨਦਾਨ ਤੀ ॥ ਏਤਰੀ ਚਰਚਾ ਰੁਕੇ ਸਿਖ
ਤਿ ਮਗਾ ਕਰਿ ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੋ ਸਕਰ ਮਨੁ ਨੀਵ ॥
ਤੇ ਵੈਸੇਈ ਚਰਚਾ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਨ
ਨਤੀ ਦੁਖਾਂ ਵਦਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਈ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ
ਕਰਣੀ ॥ ੧੦੭ ॥ ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥
ਮੀਆਂ ਜਮਾਲੁ ਗੁਰੂ ਤਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦੀ

ਦੀ ਸਰਨੀਆਇਆ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁਆਇ ਕੈਲੀਤ॥
ਤੇ ਮਥਾਟੇਕਿਆ॥ ਤੇ ਕਾਤਿਆਜੀਜੀ ਮੰਨੁਰੀ
ਸਿਖਕਰੀਏ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਜੋਗੁਰੂਕੇ
ਬਾਣੀ ਸਿਵਕਨਾਲਪੜਾ॥ ਏਤਸਰੀਰਜਿਤਦੇ
ਤੈਨਿਸਰੁਪੰਜਤਤਾਂਦੈਤੈਨਿ॥ ਤੇ ਸਰੁਣਾਵਿਚਿ
ਚੇਤੰਨੁਇਕੋਤੈ॥ ਜੋਕੋਈਚੇਤੰਨੁਪਛਾਣਦੇ
ਤੈਨਿ॥ ਸੋਈਗੁਰੂਕੇਸਿਖਤੈਨਿ॥ ਤਾਂਓਸਨੇ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਜੋਇਕੋਚੇਤੰਨੁਵਿਆਖਿ
ਆਤੋਇਆਤੈ॥ ਤਾਂਇਕਸਕੇਪ੍ਰਸਾਦਖਾਂਦੁ

ਕਾਰਿਕੇਸਭੁਕੋਈਰਜਾਕਿਉਨਤੀਜਾਂਦਾਂਤਿਏ ੨੨੫
ਕਸਦੇਗਿਅਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਸਭੁਦਾਦਾਅਗਿ
ਆਨਾਕਿਉਨਤੀਸਿਟਜਾਦਾਤਾਬਚਨੁਤਿਅਗਿ
ਜੇਸੇਅਪਤਿਮੇਅਕਾਸੁਏਕਹੀਤਤਾਤੈ
ਜਿਸਪਤਿਮੇਪਦਾਰਥਪਾਈਤਾਤੈਸਤੀਤੇਨਿਕ
ਲਤਾਤੈ। ਜਿਸਮਤਿਮੇਦੀਕਧਕਪ੍ਰਕਸਤਾਤੈ।
ਤਿਸਕਾਅੰਧੇਗਾਦੂਰਤਤਾਤੈ। ਰੋਜਨਖਾਂਣਾਂ
ਪ੍ਰਾਂਦਾਂਕਾਧਰਮਤੈ। ਅਗਰਿਅਨਸਮਫੁਲਾ
ਮਨਕਾਧਰਮਤੈ। ਤੇਅਤਮਾਸਰਬਦਾਸਾਖਿਤੈ।

ਸਜਾਤੀ ਵਿਜਾਤੀ ਸੁਗਤਿ ਤੀ ਨੋ ਕੁੰਦ ਤੇ ਨਿਅਥ ०
ਤੇ। ਸਜਾਤੀ ਕੁੰਦ ਕਹੀਏ ਇਕ ਆਤਮਾ ਤੇ। ਤੇ
ਦੂਜਾ ਚੇਤਨ ਤੇ ਰਹੇ। ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਛਕੇ ਸਾਬਦੁ ਸਰ ०
ਮਨੁ ਖਤੈ ਵੈ। ਸੇਤਾਂ ਦੂਜਾ ਤੇ ਇਆ। ਤੇ ਵਿਜ ०
ਤੀ ਕੁੰਦ ਕਹੀਏ ਇਕ ਆਤਮਾ ਚੇਤਨ ਤੇ। ਅ
ਰੁ ਦੂਜਾ ਗਤ ਜ ਰੂ ਤੇ। ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਖਕੇ ਸਾਬਿਬਿ
ਛਕੀਏ ਸੇਤਾਂ ਜਗਤ ਕੁਰਮ ਕਰ ਭਾਸਤਾ ਤੇ।
ਅਰੁ ਸੁਗਤ ਕੁੰਦ ਕਹੀਏ ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਖਕੇ ਅ
ਗਪਤ ਅੰਗ ਤੇ ਨਿ। ਸੇਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਿਗਕ ०

ਰਤੋ॥ ਨਿਗਕਾਰਕੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤ ਅੰਗ ਨਹੀ ਬਣਦੇ॥ ੨੨੬
ਤਾਂਤੇ ਅਤਮ ਅੰਸਾ ਕਾ ਤਿਆ ਤੈ ਸਰ ਕੇ ਮਧ ਸਰੂ ਤੇ
ਨਿਆਰੇ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਭੀ ਸਤ ਤਾਰੇ॥ ਸਗੀਰ ਮਇ
ਕੇ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੈ ਨਿ॥ ਅੰਤ ਤਕ ਰਣ ਜਲ ਦੀ ਨਿ
ਆਈ ਤੈ ਨਿ॥ ਤੇ ਅਤਮ ਚੰਦ੍ਰ ਸੇਈ ਨਿਆਈ ਵਿਚ
ਭੀ ਭਾਸਤਾ ਤੈ॥ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਤੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਸਮਾਇਆ ਤੈ ਸੇਈ ਸਿਖ ਤੈ॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਨਿਤ
ਕੂਕੇ ਭਲੇ ਸਰੂ ਵਧਾਵਣਿ ਤੈ ਨ ਸ੍ਰਿ ਦਾ ਗਾ॥ ਇਹਾਰੇ
ਨਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਨਿਵਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਤ

ਖਤੂਪੀਰਗੀਰੀਰਤੈਦਰਗਤੁਲੀਜਪੈਨਿਰੀਕਾਗ
ਮਨਸਾਧਾਰਅਬਾਤੁਤੈਤੀਰਬਉਪਲਸੇਵਕਸਾਰਾ
ਕਿਸਨਾਇਐਸ਼ੀਆਖੀਐਪੀਮੁਪੁਰੀਗੁਰੂਕਾਪਿਆ
ਗਾਧੀਗਤਿਨਜਾਣੀਐਵਡੇਸੁਜਾਣਾਤਿਖਾਇਅ
ਪਾਗਾਬਨਦਾਲੀਤੇਪਰਸਗਾਮਬਾਲਵੈਦਿਤਉ
ਤਿਨਬਲਿਤਾਰਾਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖਸਵਾਰਹਿ
ਤਾਰਾ॥੧੦੮॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥ ਭਾਈ
ਅਨੰਤਤੇਭਾਈਕੁਕੇਵਧਾਵਹਿਗੁਰੂਹਰਿ
ਗੋਵਿੰਦਜੀਦੀਸ਼੍ਰਨਾਨਿਆਏ॥ਤੇਅਰਦਾ

ਸਕੀਤੀਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਠਾਤਪ੍ਰਸਾਦਿਯੋ ੨੨੭
ਕੇਇਆਪਦੀਠਤਿਗਈਤੇ।।ਇਸਦਾਪਰੋਜ
ਨੁਕਿਅਾਤੋਤੋਰਸਿਸਿਠਿਆਈਦੀਨਿਆਈ
ਕਿਓਨਤੀਕੀਤਾ।ਬਚਨੁਤੋਇਆ।ਜੇਸੇਕਠ
ਤੁਦੇਵਿਚੋਕਾਈਵਸਤਸੁਦਦਵਾਲੀਨਤੀ।ਤੇ
ਸੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦਬੀਕਾਈਸੁਟਹਿਵਾਲੀਕਥ
ਤੈਸੈਜੈਸਿਖਆਪਦੀਖਸਲਤਿਕਿਰਤਖਰ
ਆਕਰਨਿਜੁਕਾਈਗਲਿਸੁਨੁਵਾਲੀਨਾਤੇ
ਵੈਗੀ।ਸੇਗੁਰੂਪ੍ਰਾਪਤਿਤਿਤੋਵਨਿਗੇ।

ਐਸਾ ਮਤਾਂਗ ਜਦਾਨ ਮੁਤੈ ਜਿਸ ਕਰ ਅਕਾਲ
ਵਿਖੇਲੀ ਨਹੁੰਦਾ ਤੈ ॥ ੧੦੮ ॥ ਸਾਖੀ ਤਿਹੁ ਚਲੀ

ਭਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਤਾਲੂ ਗੁਰੂ ਤਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸੁਨ ਆਏ ॥ ਜੋ ਆਸਾ ਤਾਉ
ਧਾਰਤ ਵੈ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇਇ ਆਪੁ ਸੇਕਾਸਟਿ ਮੈ
ਗਨਿਤ ਤੀਤੈ ॥ ਤੇ ਮਥੇ ਬਿਨਾ ਨਿਕਸਤੀ ਨਤ
ਤੇਕਾਸਟਿ ਨੂ ਸੇਕਰੀ ਨਤੀ ਲਗਤਾ ॥ ਤੇ ਮਥ
ਨਵਾਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮਥ ਦੇਤੈ ਨਿ ॥ ਤਾ ਮਗਨ ਪ੍ਰ
ਤਖਤੈ ਇਕੇ ਸੁਕਾਸਟਿ ਮਗਨ ਤੇਜਾਤਾ ਤੈ

ਤੇ ਦੁਪਵਿਚ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰੁਸੰਜ ਮਨਾਲ ਮਥਕੇ ਪ੍ਰ ੨੨੮
ਗਦ ਪੀਉ ਨਿਕਸਤਾ ਤੇ। ਤੈਸੇ ਪਾਠ ਸਬਦ ਦੇ ਕ
ਰਿਪ੍ਰੰਨੁ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਪਰੁਗਿ ਮਾਨ ਨਤੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਤੇ ०
ਤੈ। ਤੇਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਨ ਤੇ ਗਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਤੇ।
ਤਾਂ ਕੁਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਤ ਲਾਗੀ ਬਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕ
ਰਨ ਤੇਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੋਤਾ ਸ੍ਰਧਾ ਕਰਿ ਕੋ ਸ੍ਰ
ਲੈ ਸਕੁਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰੈ। ਮਾਵੈ ਤੇ ਗੁਰ ਮਤ ਪ੍ਰ ०
ਪਤਿ ਤੇਵੈ। ਮਾਧੁਨੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਤੇਵੈ। ਤੇ
ਤੇਰੀ ਜੋ ਚਨਾ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁ

ਕਤੋਤਵੈ ॥ ੧੧੦ ॥ ਸਾਖੀਤਿ ਰਚਲੀ ॥ ਕੁਈ
ਤਖਤੁ ਕੁਈ ਪੀਰ ਕੁਈ ਦਰਗਤੁ ਤੁਲੀ ਕੁਈ
ਮਨਸਾ ਧਾਰਤੇ ਕੁਈ ਤੀਰ ਥਏ ਖੰ ਲਗੁ ਰੂਤਾ
ਰਿਗ ਬਿਦਿ ਜੀਦੀ ਸੂਨ ਮਾਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਨ ਨੁਸਾਤਿ
ਨਹੀ ਆਵਦੀ ॥ ਤੇ ਕੁਈ ਨਿਵਲੇ ਤੋ ਨਿਤਾ
ਲੁਏ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਇ ਕੋ ਮਨਿ ਵਿਚਰੈ ਮਾਵ
ਵੈਤੈ ॥ ਤੇ ਗਰਮ ਤਪਾਤਿ ਤੀਦੀ ਤੈ ॥ ਤੇ ਦੁਰ
ਮਤ ਪਾਤਿ ਜਾਦੀ ਤੈ ॥ ਬਚਨ ਤੋਇ ਮਾਹ

ਸਬਦੁਨਾਮੀਮ੍ਰਿਤੁਹੈ। ਪ੍ਰਯੋਗਵਕਤੇਵਿਚਚੋਦਤ ੨੨੯।
ਗੁਣਿਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਸ੍ਰੋਤੋਵਿਚਨੀਚਓਦਤਗੁ
ਣਿਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਤੁਰਤੁਹੀਗੇਅਨਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੈਦਾਹੈ। ਤੇਜੋਬੋਫੇਗੁਣਿਵਕਤੇਸ੍ਰੋਤੋਵਿਚਤੁ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਛਲਕਾਰਿਕੇਗਿਆਨੁਤੈਦਾਹੈ। ਪ੍ਰ
ਯੋਗਵਕਤੇਵਿਚਗੁਣਿਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਸਤਿਜੇ
ਸ੍ਰੋਤੋਨੁਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਛਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਆਜੀਓਤਕੋਨਿਗੁਣਿਤੈਨਿ। ਰਿਪਾਕਰਿਸੁਣੁ
ਈਸੋ। ਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਸਲੋਕੁ ॥ ਵਾਂਗਮੀ

੧। ਵਿਵਾਸਾ ੨। ਸਮਸਵਿਤਾ ੩। ਪ੍ਰਿਅਕਥ
ਪ੍ਰਸਥਾਵਾਵਿਤਸਤਾ ੪। ਵਾਕਾ ੫। ਸੀਦੇਤਾਛਾਵ
ਦਮਸੇਖੀਸੰਸਤਕੁਸਲੇਨਖਿਆਤਵਿਖੇਪਾਕਿ
ਤਾਅਵਿਗੋਜਨਰੰਜਕੋਜਿਤਸਰੋਨਤੰਕਤੋਧਰ
ਮਕਾਸੀਤੋਖੀਤੇਚਤੁਰਦਸਗੁਣਾਉਤਮਵਕ
ਤਾਇਐ। ਇਤਨੇਗੁਣਿਵਕਤੇਵਿਚੋਤਵਨਿ।
ਤਾਂਓਸਥੀਕਥਾਸੁਦਿਨਤੇਕਾਲਿਅਦੁਤਤਾਤੈ
ਪ੍ਰਿਥਮੇਤਾਂਵਾਂਗਮੀਬਾਣੀਦੇਪਦਸਮਯੇ। ਜਿ
ਤਨੇਸ਼ੋਤੇਤਵਨਿਤੈਸੇਹੀਧੁਨਿਕਰੇ। ਜੈਸੇਛੰਦ

ਦੀਧਾਰਨਾਤੋਵੈਤੈਸੀਪੜੇ ॥ ਵਿਆਸਮਾਸਾਵਿਤਿ ੨੩੦
ਜਿਥੈਰਸਦਾਇਸਥਾਨੁਤੋਵੈ ॥ ਤੇਸ੍ਰੋਤਿਆਂਦੀਬ੍ਰ
ਤਨਤਿਗੀਤਈਤੋਵੈਓਥੇਵਿਸਥਾਰੁਕਰੇ ॥ ਜਿਥੈ
ਸ੍ਰੋਤਿਆਂਦੀਬ੍ਰਤਉਦਾਸਤੋਵੈਓਥੇਸਫੁਪਕਰੇ ॥
ਤੇਕਥਾਅਜੇਹੀਮਿਠੀਕਰੇਜੇਸਕੁਨਾਨੁਪਿਆਰੀ
ਲਗੇ ॥ ਤੇਵਚਨੁਸਚਾਕਤੇ ॥ ਜੇਗਿਆਨਕੇਉ
ਧਾਸਨਾਕੈਕਰਮਜੇਸਬਦਦਾਰਿਦਾਤੋਵੈਸੋਇ
ਅਰਬੁਕਰੇ ॥ ਜਿਸਦੇਮਨਵਿਚਸਹਸਾਤੋਵੈਤੇ
ਪ੍ਰੇਸਨੁਕਰੇਉਸਦਾਸੀਸਾਨਿਵਰਤਕਰਦੇਵੈ ॥

ਤੇ ਜੇ ਤਾ ਪ੍ਰਸਥਾ ਵਸ ਬਦ ਦਾ ਤੇ ਵੈ ਤੇ ਹੀ ਹੀ ਸਾਖੀ
ਲਿਖਾਵੈ। ਜੇ ਤੇ ਸ੍ਰੇ ਤੇ ਤੇ ਵ ਨਿ ਤੇ ਸਾ ਹੀ ਦਿਸਟੰ
ਤ ਦੇ ਵੈ। ਤੇ ਸੁਭ ਦਾ ਸਾ ਸ੍ਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਤੇ ਵੈ
ਤੇ ਕਥਾ ਵਿਚ ਵਿਖੇ ਪਨਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਕਥਾ ਤੇ ਹੁੰਦੇ
ਤਾਂ ਸਾਖੀ ਤੇ ਸੁਭਾ ਉਦੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਗੀਰ ਕ
ਰਿਕੇ ਕੁੀ ਸੁਧਾ ਤੇ ਬੈਠੇ। ਤੇ ਮਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕੁੀ ਸ
ਰਲੇ ਤੇ ਵੈ। ਤੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਥਾ ਸ੍ਰੇ ਤੇ ਸੁਦਿ ਨਿ
ਓਨਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂਪੀ ਤਦਾਰੀ ਗੁਚ ਕੁਦਾ ਜਾਵੈ।
ਤੇ ਸਾਗੀ ਸੁਭਾ ਜੀਤੀ ਜਾਵੈ। ਨੇੜ ਤੇ ਸੁਦਿ ਨਿਸ਼ੇ ੨੩

ਤਿਆਂ ਵਕਤ ਦੇ ਮੁਖਿ ਪਿਰਤੀ ਤੇ ਨਿ। ਦੇਖਾਂ ਅਗੇ ੨੩੧
ਕੀ ਕਹਿ ਦਾਤੇ ਤੇ ਤੇ ਕਾਗੀ ਨਾ ਤੇ ਵੈ। ਆਪਣਾ ਮ
ਨੁ ਨੀ ਵਾਰਖੇ। ਤੇ ਜੇ ਕਥਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪ
ਰਿ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਰ ਲੇਵੈ। ਤੇ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਾਣ ਬ
ਧਤੇ ਸੀ ਤੇ ਪਕਰੇ। ਬੁਝਿਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਚਾਤ
ਨਾ ਕਰੇ। ਮੰਗੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਦੇਵੈ ਸੋ ਰਜੀ ਤੇ ਕੇਲੇ
ਵੈ। ਏਤ੍ਰੇ ਦਰਗੁਣ ਜੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਤੇ ਵਨਿ
ਓਸ ਥੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ। ਅਗੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਭੀ ਚਉਦ
ਗੁਣ ਚਾਹੀ ਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਸਲੋਕੁ। ਭੁਗਤਿ ਵ

ਕਰਤਰੇਅਗਰਬਾਤਾਸੁਚਰਚਤਚਲੀ
ਨਾਪਟਹਾਪ੍ਰਸਨਅਖਸਚਬਹੁਸ੍ਰੋਤੋਅਨਲਿ
ਸੋਨਿੰਦ੍ਰੋਲਤਾਸੁਪੀਦਾਤਾਤਿਅਕਤਕਬੀਤ
ਰਾਸੁਚਵਪਰਦੰਕੁਲਤਾਸੂਬਦਾਏਤੋਯਾਸਦ
ਸੀਤਨਿਰਮਲਗੁਣਾਵੈਕੀਰਪ੍ਰਸਸਤਾਸਦਾ
ਏਹੁਚੇਦਤਗੁਣਿਸ੍ਰੋਤੇਦੈਤੋਨਿਜੋਮਨਬਚਕ
ਰਮਕਰਵਕਤੇਦੀਰੁਗਤਿਕਰੇਤੇਆਪਦੇਅ
ਨਿਵਿਚਗਰਬਨਾਕਰੇਜੋਮੇਸੇਵਾਕਰਨਾਂਹਾਂ
ਤੀਜਾਕਥਾਦੇਸੁਣਿਨਦੀਬਹੁਤੀਸੁਧਾਤੇਵੈ।

ਚਥੇ ਮਾਧਣੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੀ ਤੇ ਵਚਨਾ ਦੀ ਭੀ ੨੩੨
ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਤੇ ਪੀਚਿ ਵਾਂਸ ਮਸ਼ਟਿ ਨ ਚਤੁ
ਰੁਤੋ ਵੈ। ਤੇ ਛੁਠ ਵਾਂਸ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਤਾ ਤੇ
ਵੈ। ਤੇ ਸਪਤਮ ਬਹੁਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਦੇ ਤੇ ਵਨਿ। ਤੇ
ਅਠ ਵਾਂਸ ਆਲਸੁ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਨਾ ਵਾਂਸ ਆਲਸੁ ਕਥਾ
ਦੇ ਸਮੇ ਨਿੰਦਾ ਨ ਕਰੇਗੇ। ਦਸ ਵਾਂਸ ਜੇ ਸੁਦੇ ਸੇ ਮਨਿ
ਵਿਚ ਧਾਰਦਾਰ ਤੈ। ਫੇਰ ਯਾਰ ਵਾਂਸ ਭੀ ਖਾ
ਵੈ। ਬਾਰ ਵਾਂਸ ਜੇ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਬੀ ਵਿ
ਪਰ ਜੇ ਤੇ ਵੈ ਤਾਂ ਚਿਨਾ ਦਾ ਤੇ ਆਗੁ ਕਰੇਗੇ। ਤੇ ਰਵੰ

ਸਰੀਰਭੀਸੁਚਰਖੋ। ਚੋਦਵਾਂਦੀਭਨਾਕਰੇਰਿਦੇਕਰਸੁ
ਦੇ। ਏਤੁਚੋਦਵਾਂਗੁਇਸੇਤੇਦੇਤੋਵਨਿ। ਤਾਂਓਸਨੁ
ਗਿਅਨੁਤੁਰਤੁਪਾਤਿਤੁਦਾਤੈ। ਸੋਭਈਨਿਤਾ
ਲੁਵਿਚਸਰੇਲਖਦੁਪਾਏਜਾਂਦੇਤੈਨਿ। ਤੁਸਾਂਭਾਈ
ਨਿਲੁਦੀਸੰਗਤਿਕਰਨੀ। ਓਸਦੇਮਿਲਾਇਕਰਸ
ਭੇਗਾਇਕਿਉਨਾਪਾਤਿਤੋਵਨਿ। ੧੧੧। ਸਾ
ਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਕਿਸਨਾਏਝੀਤੇਭਾਈ
ਧੰਮਪੁਰੀਗੁਰੂਤਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸੁਨਿਅਏ
ਜੇਅਸਾਰਾਓਧਾਰਕਰੇ। ਤਾਬਚਨੁਤੇਇਆ

ਕਲਜੁਗਾਵਿਚਨਾਮਵਰਾਜਹਜੁਭੈ। ਤੁਸੀਭੀਨ ॥੨੩੩॥
ਮਕੇਜਹਜੁਤੇਚਕਿਬੈਠੈ। ਤੇਸਬਦਦੇਉਚਾਗਨ
ਦਾਮਾਭਿਮਾਸਕਰੈ। ਤਾਂਭਿਸਨੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਸਦੇਪਾਤਿਸਾਹਿ। ਕਈਸਿਖਸਬਦਨੁਪੜ
ਸੁਨਿਕੈਬੋਟੇਕਰਮਛੋਰਦੇਦੇਤੈਨਿ। ਕਈਸਿਖ
ਸਗੋਬਤੁਤਵੈਰੁਵਿਰੋਧਕਰਨਿਲਗਦੇਤੈਨਿ। ਓ
ਨਾਨੁਕੋਨਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਤੰਦੀਤੈ। ਬਚਨੁਤ
ਇਆ। ਗੁਰੂਕਾਸਬਦਸਰੁਸਾਦਾਓਧਾਰੁਸਮੇ
ਪਾਇਕੇਕਰਦਾਤੈ। ਇਕਬੁਧਿਦਾਕਲਿਆਦੁ

ਨਹੀ ਤੋਤਾ। ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਸ
ਬਦਨੁ ਸੁਦਿਦਾ ਤੇ। ਭਾਂਓ ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇ ਤੋਂ ਨਿ
ਅਗੇ ਜਾਗਿਆ ਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦੀ ਤੇ। ਤੇ ਜਗਿ
ਆਸੀ ਨਾਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਗਿਆ ०
ਨੀਦਾ ਗਿਆਨੁ ਦਿਓ ਤੇ ਤਾ ਤੇ। ਪਰੁ ਜੋ ਗਿਆ
ਨ ਬਧ ਤੇ। ਓਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨਵਾਸ ਤੇ ਪਾਠ
ਸੁਦਿਕੋ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਇਥੇ ਥਾ ਤੇ। ਤੇ ਗਿਆ
ਨੀਦਾਨੁ ਸਚਾਨ ਤੇ ਤੇ ਇਥੇ ਆਤੇ ਆਪਣੀ ਵ
ਡਿਆਈ ਆਵਾਸ ਤੇ ਕਹਿਦਾ ਤੇ ਜੋ ਮੇਨੁ ਗਿ

ਆਨੁਇਕੁ ਤੇ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੁ ਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ੨੩੪ ॥
ਤਾਂ ਓਸ ਨੁਗਿ ਆਨ ਨ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਦਾ ਤੇ ॥ ਜੇ
ਸੇ ਕਿਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਜੀ ਦੇ ਗਾਤੁ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ॥ ਤੇਰਾ
ਤੁਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਛਿਦਾ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ
ਤੈ ॥ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੁਸੰਗਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰਦੀ ਤੁਰੀ ਤੇ ॥ ਤ
ਮਿਲੀ ਤੈ ॥ ਤੇ ਓਹੁ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲਿਆ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਓ
ਹਿ ਜਗਿਆਸੀ ਭੀ ਪਹੁੰਚਦਾ ਤੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਕੋਈ
ਗਾਤੁ ਜਾਂਦਾ ਤੈ ਓਹੁ ਗਿਆਨੀ ਭੀ ਪਹੁੰਚ
ਦਾ ਤੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਗਾਤੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਛਿਦਾ ਭੀ

ਨਤੀ। ਤੇ ਉਲਦਾ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਚੁ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਨ ਨਤੀ ਪਤੁ ਚਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਆਪਨੁ
ਗਿਆਨੀ ਮੰਨਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਸੀਤਾਂ ਬੀ ਪੁਛਦਾ ਨਤੀ।
ਓਤ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਨਤੀ ਤੁੰਦਾ। ੧੧੨। ਸ।
ਖੀ ਤੇ ਰਚਲੀ। ਗੁਣੀ ਧੀ ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਣੀ ਮ
ਦਾ ਤੇ ਖਾਂਦ ਵਰੇ ਸੁਜਾਂਦਾ ਤੇ ਸਨਿ। ਗੁਰੂ ਤਰਿ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਸ ਨਾਮਾਏ। ਤੇ ਲੰਗਰ ਦੀਆਂ
ਲਕੜੀਆਂ ਚੀਗਨੀ। ਤੇ ਚੌਕੀਆਂ ਤੇ ਮੰਜੇ ਬ
ਣਾਏ ਦੇਵਨੀ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਸਭ ਦਾ ਦਾਜ ਕੀ ਮੁਤ

ਵੈਸੋਕਰਦੇਵਨਿ। ਤੇਕਥਾਦੇਸਮੇਸਭਕੀਮਾਵਿਸਾਰਕੇ ੨੩੫
ਕਥਾਸੁਣਨ। ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤੀਸਿਖਾਂਨੂੰਇਸ
ਨਾਨੁਕਰਾਇਨਾ। ਤੇਆਪੁਭੀਇਸਨਾਨੁਕਰਨ। ਤੇਬੰ
ਦੀਜਪਨਾ। ਜਿਸਸਮੇਚਿਨਾਦੇਅੰਤਦਾਸਮਾਂਤੇ
ਇਆ। ਤਿਸਸਮੇਗੁਰੂਕੀਚਰਨੀਆਇਲਗੇ
। ਤੇਇਸਨਾਨੁਕਾਰਿਕੈਸਭਪਦਾਰਥਆਪਦੇਤ
ਥੀਗਰੀਬਾਂਨੂੰਦੇਕੇਵਾਤਗੁਰੂਜਪਾਇਆਂਧ੍ਰਾ
ਇਛੋਤੇ। ਸਾਹਿਬਆਪਿਓਨਾਦੀਚਿਖਾਤੇਜਾਇ
ਖੜੋਤੇ। ਬਚਿਨੁਤੇਇਆ। ਏਨੁਨਲਨੀਲਦੇਅ

ਵਤਾਰੈ ਤੈਸਾਨੀ॥ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੂਰੀ
ਅਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇਵੈ॥ ਅਸਾਂ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਕਲਜੁਗੁ
ਵਿਚ ਤੁਸਾਂ ਨੂਰੀ ਅਨੁਦੇਵਾਂਗੇ॥ ਹੁਇ ਏਨਾ ਸਬ
ਦੁਨੁ ਸਮਾਇ ਅਧੈ॥ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੇਏ ਤੈਨੀ॥ ੧੧੩॥ ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਚਲੀ॥ ਕੁਏ
ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਕੁਏ ਪ੍ਰਸਰਾਮ ਬਾਲਵੈ ਤੈਸਾਨੀ॥ ਜੋ
ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਖੁ ਕੋਈ ਰੋਗੀ ਤੇਵੈ॥ ਓਸ ਨੁਪ੍ਰਾਪਦੇ
ਪਾਸੇ ਮੈਥ ਦਦੇ ਵਨਿ॥ ਤੇ ਤੁਰਕੇ ਓਸ ਦੇ ਪਾਰਿਭੀਜ॥
ਵਨਿ॥ ਤੇ ਰਸ ਬਦੁ ਕੀ ਗਾਵਨਿ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਓਨ॥

ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਲਿਸਾ ਦੁਤਾਂਸੁ २੩੬
ਸੇਦਾਸ ਬਦਕਰਦਾ ਤੈ। ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਇਤਨੀ ਸੋ
ਭਾਕਿ ਉਲਿਖੀ ਤੈ। ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ। ਅੰਖ ਦੁਤ
ਸਾਡੇ ਆਰਿਸ ਭਟਾਰੇ ਗਾਂਦੇ ਤੈ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਸੀ ਕ੍ਰਿਤ
ਸਾਡਾ ਸਾਰਿ ਦੁਜੇ ਰੋਗੀ ਦਨਾਟ ਕਾਂਦੇ ਖਦਾ ਤੈ। ਗੁਮੀ
ਸੁਦੀ ਕਛੀ ਨੁਪਛਾਣ ਕੈ ਅੰਖ ਦੁਦੇ ਤੈ। ਨਾਲੇ ਸੰਜ
ਮਦਸਦੇ ਤੈ। ਤਾਂ ਓਸਦਾਰੇ ਗੁਕਟੀ ਦਾ ਤੈ। ਪਰ ਜੇ
ਅੰਖ ਦੁਭੀ ਕੋਟੀ ਤੇ ਵਨਿ। ਤੇ ਰੋਗੀ ਕ੍ਰਿਤ ਵਨਿ ਤ
ਉਭੀ ਵੈਦਖੀ ਬਿਨ ਰੋਗੁ ਨੀ ਕਟੀ ਦਾ। ਤੈ ਸੇਗੁ

ਗੁਰੂ ਜੋ ਤੈਨਿ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮਾਧਿਕਾਰ ਵੇਖ ਕਰ ਸਬਦ ਦੁਇ
ਪਦੇ ਸੁਕਰਦੇ ਤੈਨਿ ਓਨਾ ਨੂਰਿ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈਦਾ ਤੈ।
ਪਉੜੀ। ਲਸਕਰ ਕੁਟੀਰੀ ਤੀਰਥਾ ਗੁਮਾਲੀਏਰ
ਸੁਏਨੀ ਤਰਿਦਾਸਾ। ਕੁਟੀਰੀ ਰੂਚੈ ਨ ਵਿਚ ਸਾਧਸੀ
ਗਤ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਵਾਸਾ। ਮੇਲ ਤੇ ਵਰਾ ਬੁਰਤਾਂ ਲਖ
ਰਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖ ਸਤਿ ਜਪ ਰਗਾਸਾ। ਕੁਗਤ ਕੁਟੀਰੀ ਆਗੁਗ
ਵਨ ਦਾਸਨਾ ਲਬੇਦ ਲਾਖ ਰੇਉਦਾਸਾ। ਮਲਕੁ ਬਟਾ
ਰੂਜਾਂਤੀ ਮੈ ਪਰਬੀ ਮਲੁਜ ਗਦੀ ਖਾਸਾ। ਕੁਗਤ
ਫੁਰਵ ਖਾਂਦੀ ਮੈ ਰੂਲੁ ਰਿਤਾਏ ਸਾਬਾਸਾ। ਸੀਦਰੁ ਸੁ

ਆਸੀਦਾਸਦੁਇਵੀਸਵਪਾਦੁਕਵਲਵਿਗਾਸਾਰੁਜਰ ॥੨੩॥

ਤੈਵਿਚਜਾਂਦੀਮੈਰੇਖਾਰੀਭੁਵਨੁਸੁਲਾਸਾਰੁਰਮੁਖਕਾ
ਉਭਗਤਰੁਰਾਸਾ ॥੧੧੪॥ ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ ॥

ਗਾਈਤੀਰਥਾਲਸਕਰਬਾਦਸਾਤਦੇਵਿਚਰਤਿਦਾਸੀ
ਗੁਰੁਤਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਿਮਾਏਆਤਿਅਰ
ਦਾਸਕੀਤੀਅਸੀਆਪਈਕਿਰਤਵਿਚਰੁਧੇਗਤਿਏ
ਤਾਅਸਾਡਾਕਿਉਕਰਉਧਾਰੁਤੈਵੇਗਾਤੁੰਬਚੁ
ਤੈਅਗਤੁਸਾਂਸਾਧਾਂਦੀਟੁਲਿਕਰਦੀਜੋਗ
ਉਆਨੁਪਾਸਖਵਾਂਦਦੈਤਨਿਸੇਓਨਾਂਦਾਦੁਪਾ

੧੧੧
ਵਦੇਤੈਨਿ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਕ ਰਦੇ ਤੈਨਿ ਸੋ ਓਨ ॥
ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਕਰਿ ਕੋ ਗਿਆਨ ਤੇ ਭਗਤਿ ਨੁਪ ਛਾਣ
ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਉ ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ ਆਸੀ ਸਾਧਾ ਨੁਕ
ਓਕਰ ਪਛਾਣੀ ਐ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ॥ ਇਕਰ
ਜੇ ਦੀ ਸੁਧਾ ਤੇ ਸਾ ਦੇ ਦ੍ਰਸਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਤੇ ਇਸੀ ॥ ਤਾਂ
ਮੰਤ੍ਰੀਆ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਤੇ ਸਾਨੁ ਬੇਜਨ ਜਾਈ ਐ ॥ ਤਾਂ
ਗਜਿ ਆ ਬੀ ਬੇਜਨ ਤੀ ਤੁੰਦੀ ਆਪਣੀ ਆਂਕ ਸਾਂ ॥
ਦਾ ਤੇ ਆਗੁਨ ਤੀ ਕ੍ਰਮ ਕੀ ਦਾ ॥ ਪਰ ਇਕ ਉਪਾਓ
ਤੈ ਜੋ ਇਕ ਤਲਾ ਉਜ ਲਕਰਿ ਭਰ ਪੂਰ ਤੇ ਵੈ ॥ ਉ

ਪਰਓਨਾਦੇਸੁਪੰਥੀਆਈਚੇਗੁਰਲੀਆ ਤੇਗੁ ੨੩੮
ਥੇਉਪਰਬੈਠਣੁਜੋਬਿਲੀਕੋਈਆਵਣਿਨਾਪਾਵੈ।
ਤਾਂਓਸਗੁਜੇਨੇਅਸਾਤੀਆ ਸਰੁਪੰਥੀਆਵਨਤੇ
ਚੇਗੁਗੁਗਜਾਵਨਿ। ਆਪਣੇਦੇਸਾਂਦਿਚਸਰੁਜਾ
ਇਕਰਨਾ। ਇਕਨਾਪੰਛੀਆਂਨੇਮਨਸੁਜਾਇਸਰੁ
ਕੀਤੀ। ਤਾਂਤੈਸਾਨੇਕਤਿਆਅਸੀਓਸਗੁਜੇਦੇਦੇ
ਸਜਾਇਕੇਉਸਦੀਸਰੁਪਾਵਧਾਈਐ। ਜੇਸਦੁ
ਪੰਛੀਆਂਦੀਸੇਵਾਕਰਦਾਰਹੈ। ਤਾਂਇਕਜੇਤੀ
ਤੈਸਾਦੀਉਡਕੇਓਨਾਪੰਛੀਆਂਨੁਸਾਥਲੈਕੇਉ

ਸੇਤਲਾਉਤੇਆਇਬੈਠੋਤਰਚੇਗਚੁਗਨਨੀ।
ਤਾਂਗਾਖਿਆਨੇਗਜੇਨੂਜਾਇਕਾਤਿਆਜੇਤੀਸਾਂਦੀ
ਜੋਤੀਆਈਤੈ। ਮਹਾਂਉਜਲਤੈਨਿਤੇਤਰਚੇਗ
ਨੀਚੁਗਦੇ। ਤਾਂਗਾਜਾਦੁਪਅਰੁਮੇਤੀਸਾਬ
ਲਿਆਇਆ। ਓਨਦੇਅਗੋਵਿਛਾਏਤੇਜਲਤੇ
ਦੁਪਨਿਆਰਕਰਿਕੈਖਧਾ। ਤਾਂਅਮਲਕਮੇਤੀ।
ਉਗਾਲਕੇਕਦੇਤਉਰਗਏ। ਜਬਓਤਮੇਤੀਜੋਹਰੀ
ਨੂਦਿਆਏਤਾਇਕਾਇਕਅਮਲਕਮੇਤੀਓਸਦੇਸ਼।
ਰੇਰਾਜਦੇਧੀਨਿਸਮਾਨਤੈ। ਤਾਂਗਾਜਾਬਤੁਪਸੀਨੁਤੇ

ਇਆ ਤੈਸੇ ਤੁਸਕੁਣਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਿਲ ਕਰਦਾ ॥ ੨੩੯ ॥
ਰਤਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਅਮੋਲ ਕਵਚ ਨ ਜੋ ਤੈ ਸਿਖ ਤੈ
ਨੁਸੁਣਾਇ ਕੇ ਤੈ ਨੁਓ ਪਾਰ ਕਰ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਤਰਿਦਾਸੁ
ਇਨੀ ਗੁਆਲੇ ਗਵਿਚਰ ਤਿਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸਕੁ ਸਿਖੰ
ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਨਬਚਕ੍ਰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸੰ
ਤਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁਚਾ ਤਿਦਾਸੀ ॥ ਤਾਸਾ ਤਿਬ ਛੇਵੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਨੁਚੈ ਦੁਸਾਹੀ ਮਹਾਂ ਭਿਰਸਟੁ ਤੈਸੀ ॥ ਓ
ਸਨੇ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਅਗੇ ਚਗਲ ਖਾਧੀ ਜੋ ਜੀ ਗੁਰੂ

ਅਰਜਨ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਮਾਘ ਨੂ ਸਚਾ ਪਾ
ਤਿਸਾਨਿ ਕਹਾਂ ਵਦੇ ਤੈਨਿ ਅਗੋਧੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਓਸਨੇ ਬੇਟੀ ਦੀ ਸਗਾਈ ਚਿ ਵੇਖਾਤਸਾਹ ਵਾਸਤੇ ਕੁ
ਜੀਸੀ ਤੇਸਾਹਿਤ ਬਮਨਿ ਮਾਨ ਤੀਸੀ ਤੇ ਓਸਨੇ ਬਾ
ਦਸਾਹ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਿ ਕੈ ਤੇਸਾਹਿਤ ਬਨੂ ਬੁਲਾਇ
ਆਸੀ ਤੇਸਾਹਿਤ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਰੀਰ ਤਿ
ਆਗੀ ਆਸੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਵਾਕਰ ਦੇ ਤੈਨਿ
ਤਾਂਬਾ ਦਸਾਹ ਦੇ ਮਾਦਮੀ ਬੁਲਾਵਨਿ ਆਏ ਤਾਂਸੀ
ਖਾਂਕਤਿ ਮਾਗਾਰੀ ਬਨਿ ਵਾਜ ਮਲੇ ਛੁਬਰੇ ਤੈਨਿ

ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ ਅਜਮਾਸੀ ਗੁਰੂ ਤੇਇਕੇਓਸ ੨੪੦
ਨੂਦਰਸਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤੇਚੰਦੂਨੁ ਆਪਣੀ ਕਰੁਣੀ
ਦਾਫਲੁ ਓਸਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ ਤਾਂਸਾਤਿ ਬਾਛਿ ਵੀਖੰ
ਤਿਸਾਤੀ ਜਾਇਬਾਦਸਾਤਨੁ ਮਿਲੇ ਤਾਂਬਾਦ
ਸਾਤਏਨਾਦਾਦਰਸਨੁ ਕਾਰਿਕੈਬਤਤਪ੍ਰਸੰਨ
ਤੇਇਆ ਕਹਿਮਾਏਨਾਦਾਡੇਰਾਬਾਗਿ ਵਿਚ
ਦੇਤੋ ਤਾਂਚੰਦੂਦੇਮਨਿਓਤਾ ਆਈ ਜੇਤਕੀ
ਅੰਨੁਸਿਖਾਇਆਓਨਾਬਾਦਸਾਤਨੁ ਕਾਤਿਮਾ
ਤਸਾਡੀਸਾਇਤਬੁਰੀ ਤੇਜੇਗੁਰੂਤਰਿਗੋਬਿ

ਦਸੀਗੁਆਲੇਗਿਵਿਚਜਾਇਤਪਸਿਆਕਰੈਤਬ
ਤੁਸਾਨੁਸੁਖਭੋਵੈ। ਤਾਂਬਾਦਿਸਾਤਬਾਗਵਿਚਜਾ
ਕੈਅਰਜਕੀਤੀਜੇਤੁਸੀਚਲੀਸਾਦਿਨਗੁਆ
ਲੇਗਵਿਚਬੈਠਕੇਤਪਸਿਆਕਰੇ। ਫੇਰਅਸੀ
ਤਰਤੁਤੁਸਾਨੁਸਦੇਲੇਵਾਂਗੇ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਗੁ
ਆਲੇਰਗਏ। ਤੁੰਨਾਈਤਰਿਦਾਸਸੁਇਨੀਆਂ
ਆਂਣਿਦੁਸਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਭ
ਸਾਡੀਪ੍ਰੀਤਕਰਅਸੀਏਸੇਆਏਤਾਂ। ਤਾਂਚੈ
ਦੁਗੁਆਲੇਰਦੇਗਾਖਿਆਨੁਕਤਿਭੇਜਿਆ ੨੪

ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਧਨ ਦੇਵਾਂਗਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜਾ ੨੪੧
ਗਾਰਬੋ। ਤੇ ਬਾਦਿਸਾਹਿ ਤਾਲਿਖਿ ਅੰਜੇ ਦੇ ਨਾਨੂ
ਸੁਖੀ ਰਖ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾ ਵਿਚ ਟੀਗੁਰੂ
ਲੇਹ ਦੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਨ ਤੇ ਭਾਈ ਤਰਿਦਾਸ ਪੰ
ਚੀਸ ਮਾਇਰੇ ਝੁਆ ਦਾ ਤੇ ਪੰਜ ਮਾਇ ਘੀਉ
ਤੇ ਪੰਜ ਮਾਇ ਖੰਡ ਤੇ ਰੁਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦੇ ਵਨ ਸੇ ਕੇ ਜੇ। ਜਿਤ ਦੇ ਬੀ ਦਾ ਵਿਚ ਤੇ ਸ
ਨਿਸਕੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ। ਜਬ ਚਾਲੀਸਾ ਦਿਨ ਬੀਤੇ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੇਠੂ ਗੁਰੂ ਸੇ ਹਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ਕੈ ਬਦਸ ॥

ਤਨੁ ਭੈ ਮਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਦਸਾਹਿ ਜੋਤ ਕੀ ਮਾਥੀ
ਪਾਛਿ ਅਜੇ ਮੈਰਾ ਤਨੁ ਭੈ ਪਾਇਆ ਤੈ। ਤਾਂ ਭਈ
ਜੇਠੇ ਮਾਥੇ ਕੇ ਕਹਿ ਮਾ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਤਰਿਗੋ ਬੰਦ
ਨੁ ਬੁਲਾਵਹੁ ਗੇਤਾਂ ਭੈ ਤਸਾ ਭਾਵਹੁ ਤੇਵੇਗਾ
ਜੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਫੇਰ ਸਾਹਿਬ ਨੁ ਬੁਲਾਇਆ
ਬਚਨੁ ਤੇ ਮੈਆ ਜੇ ਸਰੁ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸ ਕਰੇਤੰ ॥
ਅਸੀਆ ਵਦੇਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹਿ ਸਰੁ ਬੰਦ ਖਲਾ
ਸਕੀਤੀ। ਤੇ ਭਈ ਤਰਿਦਾਸ ਨੁ ਕੀਨਾ ਲਲਿਮਾ
ਏ। ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹਿ ਸਰੁ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕੀਤੀ। ਏ

ਕਮੋਤੀਭੇਟਗਖਿਆਜਾਂਬਾਦਸਾਹਿਘਾਰਿਲੈ ੨੪੨
ਗਇਆਤਾਂਬੇਰੀਮਾਂਕਤਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦੁ
ਦੁਜਾਤੇਵੇਤਾਂਮੈਨਥਵਿਚਪਾਂਵਾਂਤਾਂਬਾਦਸਾਹਿ
ਤਸਾਹਿਬਨੁਪਾਛਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦੁਮੇ
ਤੀਤੇਵੈਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਗੁਰੂਆ
ਰਜਨਜੀਦੇਗਾਲਿਅਠਤਰੀਮਾਲਾਤੈਸੀ
ਮੈਸੇਤੀਸੇਤੀਆਂਦੀਤੈਸੀਚੰਦ੍ਰਦੇਘਾਰਿ
ਸਾਹਿਬਸਰੀਰਛਰਿਅਤੈਸੀਉਸਥੀਪੁ
ਛੇਤਾਂਬਾਦਸਾਹਿਨੁਪਾਛਿਆਤਾਂਓਹੁਮੁਕਾਰਿ

ਅਮੈਥੋਮੋਤੀਕੋਈਨਹੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਅ
ਇਸਦੀਆਂਬਾਂਤਾਂਅਸਾਰੇਤਵਾਲੇਕਰੇ। ਏਹੁਅ
ਸਾਤੁਖੁਨੀਹੈ। ਅਸੀਇਸਬੀਮੋਤੀਲੈਦੇਵਾਂਗੇ
ਤਾਂਘਾਗਿਵਿਚੁਚੰਦੁਨੁਲਿਅਏ। ਏਹੁਤੀ
ਅੰਨਾਲਾਸਿਖਾਨੇਓਸਨੁਮਾਰਿਕੈਜੀਉਨਿਕਾ
ਸਦਿਤਾ। ਤੇਬੰਦਬੰਦਕਰਿਕੈਗੰਦੀਖਾਈਵਿਚ
ਘਾਇਦਿਤਾ। ਤੇਅਮੋਲਕਮੋਤੀਬਾਦਸਾਹਿਦੇ
ਬਹੁਤੇਦਿਤੇ। ਰਾਤਨੁਸੇਰੁਲਸਕਰਚੀਰਕੈ
ਬਾਦਸਾਹਦੇਤੰਬੁਨੁਆਇਆ। ਸਾਹਿਬਨੇਤੀ

ਗੁਮਾਰਿ ਕੈ ਥਿਸਨੁ ਮਾਰਿ ਆਬਾਦ ਸਾਹ ਦੇਖ ਕੈ ਪ੍ਰ ੨੪੩
ਸੰਨੁ ਤੇਇ ਆਕਾਤਿ ਆਕਛੁ ਮੰਗੋ ਏਨਾ ਕਾਤਿ
ਆਮਾਸਾਨੁ ਰੁਖ ਸਾਤਿ ਕੀਚੈ ਆਵਿਦਾ ਤੇ ਕੇਤੇ ਤ
ਰਿਦਾਸਨੁ ਨੀਵਿਦ ਕੀਤਾ ਬਚਨੁ ਤੇਇ ਆਸ
ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀਟਹਿ ਲਕਰਨੀ ॥੧੧੬॥ ਸਾਖੀ
ਤੇਰੁ ਚਲੀ ॥ ਕੁਈ ਧਰੇ ਭੈ ਨਾਵਿ ਚਰਹਿ
ਦਾਸੀ ॥ ਸੋਸਾਰਾ ਦਿਨਾ ਜਿਥੈ ਮਹਾਂਗਾਜ ਦਾ ਕਥ ०
ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਵੈ ਸੋਸਦੇ ॥ ਤੇਗਤਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਇ
ਕੈ ਪਤਿ ਰਗਾਤ ਦੇ ਜਾਵੇ ਲਗਾ ਆਪ ਕੀਰਤਨੁ

ਕਰੇ॥ ਤੇ ਪਤਿ ਰਗ ਤ ਦੇਹ ਤ ਉਠ ਕੈ ਇਸ ਨਨ
ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਂਦੀ ਪੜੈ॥ ਤੇ ਛੁਆ ਮਤਿ
ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਆਵੈ॥ ਏਕ ਦਿਨ ਓਸ
ਗੁਰੂ ਤਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਥੀ ਪਾਛਿ ਆਸਚੇ
ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸਾਧਕਿ ਨਾਲ ਛਟਾ ਕਰਿ ਜਾਂਦੀ
ਦੇਤੈ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਸਲੋਕੁ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ
ਗਾਂਧਰਵ ਸੀਧੀਆਨੀ ਸੁਬਰਧੁ ਰਣਤਾ॥ ਗਿ
ਆਨੀ ਸਮੁਦ੍ਰਖ ਸੁਖੰਜੁ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈ
ਰਣਤਾ॥ ਦਇਆ ਲਸਕਰ ਜੀ ਆਪੰਚ ਦੇਖ

ਬਿਵਰਗਜਿਤਤਾ। ਭੁਜਨੰਗੋਪਾਲਕੀਰਤਨੰਮ ੨੪੪
ਲਪਮਾਇਮਾਜਲਕਮਲਰਤਤਤਾ। ਉਪਦੇਸੰ
ਸਮਮਿਤਸਤਤਤੁਗਵੀਤਿਭੁਗਤਿਭੁਵਨੰ
ਪਗਨੰਦਨਾਤਸ੍ਰੋਤਸ੍ਰਵਣੰਮਾਪਤਿਮਾਗਿ
ਸਗਲਰੇਣਕਤਾ। ਘਟਲਖਦੁਪੂਰਨੰਪੁਰਖ
ਯਾਨਕਨਮਸਾਧਸਵਜਨਤਾ। ਤਿਸਦਾਵੀਚ ०
ਗੁ। ਇਨਾਛਿਅਾਲਛੁਦੁਆਰੇਸਾਧਸਿਖ
ਜਾਦੀਦੇਹੈਨਿ। ਅੰਤਭਿਨਾਦਾਗਮਨਾਮਤੈ। ਤੇ
ਥੀਅਨੁਦਮਾਗਾਬ੍ਰਹਮਚੀਟੀਪ੍ਰਯੋਤਿਏ

ਕਚੇਤਨਸਾਤਿ। ਮਾਜਾਦੁਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਦੁਖਤੇਸੁ
ਖਦਾਗਿਆਨੁਓਨਾਨੁਸਮਭਾਸਤਾਤੈ। ਹਰਖਸੇ
ਕਨਹੀਕਰਤੇਸਰੁਵਾਤਗੁਰੁਦੇਭੁਜੇਜਾਦੁ
ਦੇਤੈਨਿ। ਕੈਅਸਾਡਿਮਾਕਰਮਾਕਰਹਚੈਤੈ
ਨਿ। ਤੇਨਿਰਵੈਰਸਰਬਜੀਅਨਾਲਵਰਤ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤਿਉਪਦੇਸੀਮਤ੍ਰਨੁਭੀਤੇਸਤ੍ਰਨੁਭੀ
ਰਾਮਨਾਮਦਾਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਨਾਦੇਮਨਾਵਿਚ
ਭਗਵੰਤਦੀਭਗਾਤਿਭਾਦਨਾਤੈ। ਕਿਵੈਸਭ
ਸਨੁਭਗਾਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਵੈ। ਤੇਸੁਬਜੀਅਤੇ

੨੪੪
ਦਇਆਲਤੈਨਿ। ਤੇਭੇਜਨੁਕਥਾਕੀਰਤਨਦਾ
ਕਰਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਇਆਦੇਕਾਰਜਵਿਚਵਰ
ਤਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਮਾਇਆਨੂਮਾਨਿਤਕਰਜਾ
ਦੁਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਦਇਆਲਸਭੁਦਾਜੀਆਤੇ
ਤੈਨਿ। ਪੰਚਾਦੇਖਾਬੀਕਾਮਕੋਧਦਾਤਿਆ
ਗੁਕਰਦੈਤੈਨਿ। ਤੇਪਰਾਈਨਿਦਾਕੀਨਾ
ਕਰਿਸਾਇਦੇਭੀਨਤੀ। ਤੇਨਿਦਕਰਿਦੇਭੀ
ਨਤੀ। ਏਨਾਖਾਟਾਲਛੁਟਾਦੇਦੁਆਦਸਗੁ
ਇਤੈਨਿ। ਏਨਾਕਰਿਜੋਪੁਰਨਿਤਨਿਸੇ

ਈਸਾਧਤੈਨਿ। ਜੇਤਾਇਸਦੇਵਿਚਿਏਤਗੁਇ
ਤੈਨਿਤਵਸੇਖਤੈ। ਜੇਨਤੀਤਾਓਨਾਦਾਸੀਗਕ
ਗੇ। ਤਾਂਸਿਖੀਨੁਪਾਤਿਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਏਤਗੁ
ਦੁਨੀਆਵਦੇਤੈਨਿ। ੧੧੭ ਸਾਖੀਤਰ
ਚਲੀ। ਬੁਰਤਾਂਨਪੁਰਵਿਚਭਗਤਿਭੁਏ
ਭਗਵਾਨਦਾਸਭਾਈਬੋਦਲਾਮਲਕਬਟਾ
ਰੂਪਿਰਬੀਮਲਜਗਦੀਤੋਰੁਨੀਬਤਤਸਿਖ
ਤਸਨਿ। ਤੇਭਗਤੁਛੁਗਾਤੇਭਾਈਡੂਲੂਰਿਤਾ
ਦੁਭਾਈਸੰਦਰਭੁਏਸਾਮੀਦਾਸਵਧਾਛੁ

ਸਭੇ ਸਿਖਾ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ ॥ ੨੪੬ ॥
ਏ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰੇ॥ ਬਚਨ ਤੇ ਇਅਗ ਤੁ
ਸਾਂ ਆਪਣੇ ਸਤਰਿ ਵਿਚ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਾ
ਵਈ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਂਝੀ ਦੀ
ਚਰਚ ਕਰਈ॥ ਤੇ ਆਗਾ ਤੀ ਚਰਚੁ ਕਵਨ
ਪੜਕੈ ਕੇ ਗੁਪਾਵਣਾ॥ ਰਹਿਰਾਸ ਦੇ ਸਮੇ ਇਕ
ਠੰਡੇ ਇਕੇ ਰਹਿਰਾਸ ਪੜਨੀ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕਕੇ
ਗਤੀ ਪਤਿਰ ਗਤ ਜਾਂਦੀ ਤੀ ਕਰਕੀ ਰਤਨ
ਕਰਨਾ॥ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਪੜਕੈ ਗਤੀ ਜਾਇ ਸਉ

ਨਾਨਕ ਪਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸਨ ਨੁਕਰਿ ਕੈ ਕੰਠ
ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਜੇ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਅਰ
ਬੀ ਤੇ ਵੈਤਿ ਸਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਵਣਾ ਜੇ ਬ
ਸਤ ਦਾ ਅਰ ਬੀ ਅਤੇ ਵੈਤਿ ਸਨੁ ਬਸਤੁ ਦੇ
ਣਾ ਤੇ ਰਸੰਗ ਰਾਗੰਦੇ ਉਮਾ ਸਿਅ ਗੁਰਪੁ
ਰਬ ਉਤੇ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਵਿਸਾਖੀ ਉਪਗ੍ਰਾਜਿਸ
ਦੀ ਸੁਧਾ ਤੇ ਵੈਰੁਪਈ ਯਾਮੁ ਤਰਧੇ ਸਾਏ
ਕਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕੜਾ ਤੁਕਰਨਾ ਜੇ ਕੜਕਰਨਾ
ਤੇ ਮਨਨੀ ਵਾਂਗ ਬਣਾ ਤਉ ਮੇਨ ਤੀ ਕਰ

ਨੀ॥ ਅਕਿਸੇ ਦੇ ਪਰ ਵਿਚ ਕੂਪੁ ਹੈ ਸੀ॥ ਅਤਿ ਸਾਬਿ ੨੪੭
ਚ ਬਿਲੀਪਈ ਸੀ॥ ਚਿਸ ਪੰਡਤ ਬੀਪੁ ਛਿਆਸੀ॥
ਜੇ ਕੂਪੁ ਕਿਉ ਕਰ ਪਾਵਿ ਤੁਝੇ ਵੈ॥ ਤਾਂ ਚਿਸ ਨੇਕ
ਤਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਲੀਬਾਤਿ॥ ਰਕਛਣੀ ਬਤੁ
ਰੋਤਾ ਰੋਲੁ ਕਛਣਾ॥ ਕੂਪੁ ਪਾਵਿ ਤੁਝੇ ਵੈ ਗ॥
ਤਾਂ ਚਿਸ ਨੂ ਬਿਲੀਕਛਣੀ॥ ਭੁਲਿ ਗਈ॥ ਤੇ ਹਜਾ
ਰੋਲੁ ਕਾਤਿ ਆ॥ ਫੇਰ ਪੰਡਤ ਦੇ ਆਇ ਆ॥
ਰੋਲਾਂ ਕਾਛਿ ਆਂਭੀ॥ ਕੂਪੁ ਪਾਵਿ ਤੁਨੀ॥ ਹੋਇ ਆ॥
ਪੰਡਤ ਕਾਤਿ ਆ॥ ਲਖ ਰੋਲੁ ਕਛਣਾ॥ ਤਾਂ ਚਿਸ

ਲਖੁ ਰੋਲੁ ਭੀ ਕਛਿ ਆਂ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿ ਆਹੁ ਦਿ
ਭੀ ਕੁਪਨ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਏ ਆਗ ਕਿਉ ਜੋ ਬਿ
ਲੀ ਵਿਚ ਪਈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਂ ਵਟੀ ਭੀ। ਤਾਂ ਘੰਟ
ਤ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਲਗ ਬਿਲੀ ਨਾ ਕਢੇ ਗੇਤ ਉ
ਲਗ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨ ਭੀ ਤੁੰਦਾ। ਤੈਸੇ ਜੋ ਉਲਗ
ਤ ਉਮੈ ਨਾਨੀ ਵਰਤਿ ਤੇ ਵੈ। ਤਉ ਲਗ ਕੋਇ
ਕਰ ਮਛ ਲੁਨ ਭੀ ਦੇਤਾ। ਤੁਸਾਂ ਤਉ ਮੈ ਨਿ
ਵਰਤ ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾ ਡਾਕ ਲਿ ਆਹੁ ਤੇ ਵੈ
ਗਾ ॥ ੧੧੮ ॥ ਸਾਖੀ ਤਿਰਚਨੀ ॥

ਭਾਈ ਕੁਬਾਰੀ ਭਵਨਾ ਗੁਜਰਾਤ ਵਿਚ ਰਹਿ ੨੪੮
ਦਾਸੀ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤ ਤੇ
ਦਾਨ। ਸਿਖ ਸਾਧਾ ਜਿਨਾ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਅਸਰ
ਹੈ। ਓਨਾ ਦੀ ਪਾਲਨਯੋ ਖਨ ਕਰੇ ਤੇ ਗਿਆਨ
ਚਰਚਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੇ
। ਏਕ ਸਾਦਿਨ ਇਕ ਸਿਖ ਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਬੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਿਸੇ ਗ
ਰ ਮੁਖ ਸਿਖ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਵਹੁ। ਤਾਂ ਬਚ
ਨੁ ਤੇ ਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਜਰਾਤ ਜਾਵਹੁ। ਤਾਂ ਓਹ

ਸਿਖਭਾਈਭੇਖਾਰੀਧਾਸਮਾਇਆਅਗੇਭੁੰ
ਈਭੇਖਾਰੀਓਸਨੁਪਾਰਿਲੈਗਾਇਆਭੇਵੜੀ
ਸੇਵਾਕਤੀ। ਵੇਖੈਤਾਂਓਸਦੇਪੁਤ੍ਰਦਾਵਿਵਾਹੁਤੈ
ਰੂਖਨਬਣਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਬਸਤ੍ਰਸੀਵਾਈਦੇਤੈਨਿ
ਤੇਰੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਰੰਗਰਾਗਤੁਦੇਤੈਨਿ
ਇਕਸਕੇਠੀਵਿਚਚੰਦਨਦੀਆਂਕਾਂਠੀਆਂਤੇ
ਵਿਵਾਨਮਿਤ੍ਰਕਦਾਬਾਇਆਪਾਇਆਤੈ। ਤਾਂਓ
ਸਾਸਿਖਪਾਛਿਆਜੇਏਤੁਮਿਤ੍ਰਕਦਾਸਮਿਆਂ
ਨੁਕਿਉਬਣਾਇਆ। ਤਾਂਬਚਨੁਤਾਇਆ। ਕੁਲ

ਕੇਤੁਸਾਂਨੁਕਹਾਂਗੇ। ਜਦਗਤਨੁਓਸਦੇਪੁਤ੍ਰਦਾ ੨੪੮
ਵਿਵਾਂਹੁੰਦੇਇਆ। ਬਹੁਤਦਨਪ੍ਰੀਤਕੀਤੇ। ਤੇ
ਬਹੁਨੁਪਰਿਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਸੁਲਨਾਲਓ
ਸਦਾਪੁਤ੍ਰੀਮਿਰਤੁਤੇਗਇਆ। ਤਾਂਓਤੇਗਾਂਲਗੰ
ਵਨਿਵਾਲੇਮਾਰੂਗਾਵਨਿਲਗੇ। ਤੇਚੰਦਨਦੀਆ
ਕਠੀਆਤੇਓਤੀਵਿਵਾਨਾਵਿਚਓਸਨੁਪਾਏਕੇ
ਚਿਖਾਬਣਾਇਕੇਸਿਸਕਾਰੁਕੀਤਾ। ਤੇਪ੍ਰਸਨੁ
ਤੀਰਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪਾਛੇਆਜੇਤਸੀ
ਜਾਂਦੁਦੇਸੇ। ਜੇਅਸਾਰੁਪੁਤ੍ਰਸਤੀਮਰਨਾਤੇ।
ਤੁਸਾਂਇਸਦਾਵਿਵਾਹੁੰਕਿਓਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਕਤਿ

ਆਜਮੇਗਾਪੁਰਾਪਿਛਲੇਜਨਮਹਿਖੁਤੈਸੀ
ਤੇਇਕੋਦਿਨਏਹੁਜੇਮੇਰੀਬਹੁਤੈਸੇਵੇਸਵਾਤੈਸੀ
ਇਸਨੇਪ੍ਰਸਾਦੁਆਨਕੇਗਿਖਿਦੇਅਗੋਰਖਆ
ਤਾਂਰਿਖਦਾਧੀਆਨੁਵੇਸਵਵਲਿਅਇਆ
ਤੇਵੇਸਵਾਦਾਧੀਆਨੁਰਿਖਵਲਿਅਇਆ
ਦੋਨੋਦਾਸਰੀਰੁਅੰਤਤੋਇਆਤਾਂਇਸਨੇਮੇ
ਰੇਘਰਿਜਨਮਲੀਤਾਸਾਧਸੰਗਡਕੀਤੀ
ਗਿਆਨਨੂਪ੍ਰਾਤਿਤੋਇਆਤਾਂਓਸਦਾਸਨ
ਬੰਧਕਰਮੁਕਤਨੂਪ੍ਰਾਤਿਤੋਇਆਤੇਏਹੁਲ

੨੫੦
੨ਕੀਭੀਏਬੇਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇਗੀ। ਸਬਦੁਸੁਦੇ
ਗੀਮੁਕਤਿਤੋਵੈਗੀ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਜੇਤੁਸਾਂ
ਨਾਇਤਨੀਪਹੁਚੈਤਾਂਗੁਰੂਬੀਪੁਤ੍ਰਦੀਆਰ
ਜਾਦਧਾਇਲੈਦੇ। ਤਾਂਓਸਕਹਿਅਗੁਰੂਬੀਭੁ
ਠਪਦਾਰਥਕੀਮੰਗਦੇਤੈਨਿ। ਗੁਰੂਦੀਰਜਾਹੁ
ਤੇਗਜੀਗਹਿਦਾਸਿਖਦਾਧਰਮੁਤੈ। ੧੧੬।

ਸਾਖੀਤੋਰੁਚਲੀ। ਪਉੜੀ। ਸੁਤੰਡੇਮਾ
ਈਆਲੀਬੁਤੈਸਾਧਸੰਗਤਿਗਾਵੈਗੁਰਬਾਂਦੀ।
ਭੂਤਚਉਭੁਤਲਖਦਉਗੁਰਮੁਖਮਨਾਦਿਨ

ਨਾਮੁ ਵਖਾਂਦੀ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਪਿਰਾਗਾ ਵਿਚਰੁ
ਈ ਚਰੁ ਈਠੁ ਨਾਂਦਿ ਰਤੀ ਤਾਦੀ॥ ਜਟੂ ਤਪਾ
ਸਜ ਉਦੁਪੁਰਗੁਰਮਾਤਿ ਨਿਤ ਚਲਾ ਸੇਵਕ ਮਾ
ਸੀ ਦੀ॥ ਥਟੇ ਏਠੁ ਰਵਾਲ ਤੈ ਨਿਵਲਾ ਨਿਤਾਲਾ
ਸੁਧਾਰਾਦੀ॥ ਜੈਤਾ ਸੇਠ ਵਖਾਂਦੀ ਮੈਂਦਿ ਦੁ
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇਰੁ ਨ ਜਾਂਦੀ॥ ਰਾਜ ਮਹਲਿ ਕੁ
ਬਡਿਲ ਕੁ ਚਿਰਗਾਤਿ ਗੁਰਮਤ ਮਨਭਾਦੀ॥
ਸਨਮੁਖ ਸੇਫ ਬਦਲੀ ਸੇਠ ਗੁਪਾਲੈ ਗੁਰਮਤ
ਜਾਂਦੀ॥ ਸਿੰਦਰ ਚਢਾ ਮਾਗ ਰੇਫਾ ਕੈ ਸੇਤੁ ਸੇ ਰਖ

ਵਕਮਾਦੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਾਵਿਟਤੁਕਰਬਾਂਦੀ॥ ੨੫੧

੧੨੦। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਆਈਆ
ਲੰਬਸੁਤੰਡੇਰਹਿਦਾਸੀ॥ ਤੇਸਦੀਵਸਾਧਾਂਸੰ
ਤਾਵਿਚਦੁਇਸਮੇਤੁਰਜਾਵੈ॥ ਤੇਗੁਗਾਂਕੇਸਬ
ਦੁਕਾਸਦਾਕੀਰਤਨੁਕਰੇ॥ ਤਾਂਇਕਦਿਨਓਸਨੇ
ਢਿਵੀਪਾਤਿਸਾਤੀਪਾਸੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ॥ ਸ
ਚੇਪਾਤਸਾਠ॥ ਇਕਗੁਰੂਕੇਦਰਬਾਰਵਿਚ
ਸਾਧਸੰਗਤਾਵਿਚਆਪਦੀਕਾਮਦਾਦੇਨਮਿ
ਤਗੁਗਰਬਾਂਦੀਗਾਵਦੇਤੈਨਿ॥ ਜੇਏਥੇਪਦਾ

ਰਬਲੈਕਾਰਿਆਪਣਾਅਹਾਰਵਿਉਹਾਰਕਰਗੇ
ਤੇਇਕਆਪਣੀਕ੍ਰਿਤਕਾਰਿਕੈਤੇਵੇਡਿਭੀਖਾਂ
ਵਦੇਤੈਨਿ।ਤੇਸਾਖੀਸੰਗਤਾਵਿਚਕੀਲਤਨੁਕਰ
ਦੇਤੈਨਿ।ਗੁਰੂਕੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਕੇਵਾਸਤੇ।ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਾਰਿਕੈਜੋਹਕਮੁਤੇਵੈ।ਜੇਥਨਾਨੁਕਿਆਫਲੁ
ਤੈ।ਤੇਨਿਹਕਾਮੀਆਨੁਕਿਆਫਲੁਤੈ।ਬਚ
ਨੁਤੇਇਆ।ਜੇਸਾਤਿਕਾਂਸਤੇਇਕੇਕੀਰਤਨੁ
ਕਰਤੇਤੈਨਿ।ਤਾਂਸਾਂਗੀਰਨੁਤਿਆਗਕੋ
ਪ੍ਰਥਮੇਰੀਧਰਬਲਕਜਾਤੇਤੈਨਿ।ਬੁਝਾਇ

ਰੀਧਰਬਾਂਦੇਸਾਬਤੀਮੁਕਤਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੁੰ ੨੫੨
ਦੇਤੈਨਿ। ਜੋਸੁਖਾਂਦੀਆਂਕਾਮਨਾਵਾਲੇਤੈ
ਨਿ। ਤੇਜੋਨਿਰਚਾਤੈਨਿ। ਤੇਗਿਆਨਵ
ਆਗਾਸਰੁਸੁਖਸੁਭੇਜਨਾਨਦੇਤੈਨਿ। ਸੋ
ਸਰੀਗਤਿਆਗਕੈਵਾਤਗੁਰੂਵਿਚਜਾਇ
ਸਮਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਸਹਿਕਾਮਦਇਪ੍ਰਕ
ਰਦੇਤੈਨਿ। ਇਕਤਾਂਆਪਦੀਨਿਰਬਾਹਸ
ਸਰੀਰਦੇਮਾਂਤ੍ਰਕਾਮਨਾਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਨਿਰਜਾਚਿਆਂਪਾਰਬਲੇਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਜੋ

ਆਂਵਦਾਤੈਸੋਜਾਂਦਦੇਤੈਨਿ ਜੋਵਚਗੁਰੂ
ਦਾਭੇਜਿਆਆਇਆਤੈ। ਤਾਂਓਸਾਵਿਚੋਰੀ
ਵੰਰੁਖਾਂਵਦੇਤੈਨਿ ਤੇਜੋਕੀਰਤਨਕਰਦੇਤੈਨਿ
ਸੋਆਪਦੇਕਲਿਕਲਿਆਂਵਦਾਸਤੇਜਾਨ
ਦੇਤੈਨਿ। ਤੇਬੋਭੇਬਹੁਤੇਰਾਜੀਤੈਨਿ। ਸੋਭੀ
ਨਿਤਕਾਂਮਦੀਪਦਵੀਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਜੇਹਨਾਕਾਮਨਾਭੀਲੋਭੁਬੀਰਹਿਤੈਤਾਇ
ਕੇਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਓਹੁਭੀਗੀਧਰਬਲੋਕਦਾਸ
ਖੋਭੇਗਾਕੇਫੇਰਮਾਂਨੁਖਜਨਮੁਪਾਂਵਦੇਤੈਨਿ ਤੇ

ਜੇ ਅਤਧੀ ਨਦਾਹੀ ਲੋਕੁ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ ਸੇਏਸ ੨੫੩
ਲੋਕ ਦੇ ਪਦ ਚ ਥਾਂ ਨੂਪੁ ਪਾਤਿ ਤੈਦੇ ਤੈਨਿ ਤਾਤੇ
ਤੁਸੀ ਨਿਤ ਕਾਮ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦੇ ਤੇ ਪਰਮੇ
ਸੁਨੁ ਪਾਤਿ ਤੈਦੇ ਗੋ ॥੧੨१॥ ਸਾਖੀ ਤਿਹੁ ਚ
ਲੀ ॥ ਭਾਈ ਚੁਤਰ ਚ ਭੀ ਫੁਲ ਲਖ ਦਭਿ
ਗਹਿ ਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਅਠੇ ਪਾਤਿ ਰਵ ਗਹਿ ਅਠਿ
ਗਹਿ ਅਕੀ ਮੁਕ ਗਹਿ ਅਠਿ ॥ ਵਾਤਿ ਗੁਰੂ ਦਾ
ਨਾਮੁ ਜਪਦਾਰ ਤੇ ॥ ਸਾਤਿ ਬਾਛਿ ਵੀ ਪਾਤਸ ०
ਤੀ ਪਾਸੈ ਓਸ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ ०

ਤਸਿਖੀਦਾਮੂਲਕਿਆਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇ
ਆ। ਮਨੁਨੀਵਾਂ। ਸਿਖੀਦੇਟਾਸਕੈਨਹੈਨਿ।
ਤਾਂਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਸੇਵਾਟਤਿਲਾ। ਸਿ
ਖੀਦੇਪੜਕੈਨਹੈਨਿ। ਬਚਨੁਤੈਇਆ।
ਸਾਧਾਸੰਗਤਾ। ਸਿਖੀਦਾਫਲਕੈਦੁਤੈ।
ਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਸਬਦੁਸਿਖੀਦਾਫਲਕੈਨ
ਤੈ। ਬਚਨੁਤੈਇਆ। ਸਮਝਜਿਸਨੇਜਗ
ਤਨੁਝਠਾਜਾਤੈ। ਤੇਪ੍ਰਮਾਤਾਮਾਸਤਿਜੰ
ਤੈ। ਸੇਈਸਿਖਤੈ। ੧੨੨। ਸਾਖੀ

ਤੋਰਚਲੀ॥ ਨਾਈਭਾਂਨਾਸਨਮੁਖਸਿਖੁ ੨੫੪

ਪਿਰਾਗਵਿਚਰਤਿਦਾਸੀਛੁਦੀਪਾਤਿਸਾਤਿ

ਦੇਖਾਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਜੀਜੇਮੇਰਾਕਲਿਆਤੁ

ਕਰੋ। ਤਾਬਚਨੁਤੇਇਆਸਦਵਾਤਿਗੁਰੂਦ०

ਨਜਨੁਕਰਨਾਤੇਧਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਦੀ

ਰਾਂਓਸਕਾਤਿਆਸਚੇਪਾਤਸਾਤਕਈਕਾਤਿ

ਦੇਤੈਨਿਜੇਬਾਰੰਬਾਰਕਿਸੇਨੁਬਲਾਂਵਦਾਤੈ

ਸੋਤਾਂਓਸਪਰਾਖਿਝੁਦਾਤੈ। ਤੁਸੀਜੇਬਾਰੰਬ०

ਰਗਮਨਾਮਕਾਤਿਦੇਤੈ। ਤਾਂਤੁਸਾਨੁਕਿਅਛੁ

ਲੁੱਤਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਮਾਜੈ ਸੋ ਕੋਈ ਆਜੀਦ
ਤਵੈ। ਤੇਵੈ ਗੀਓ ਸਨੁ ਦੁਖ ਦੇ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਓਹੁ ਗੁਜੇ
ਦਾਨਾ ਮੁਠੈ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਦਾਤੇ। ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ
ਵੇਰੀ ਆਪਣੀ ਠੈ ਕਾਰਿ ਤੁਸਨੁ ਛੇਡਿ ਦੇ ਦੇ ਤੈਨਿ
ਨਹੀ ਤਾ ਤੇਰੁ ਗੁਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਕਰੁ ਸੁਣਦਾ ਤੇ।
ਤਾਂ ਗਰੀਬਨੁ ਛਰਾਇ ਲੈ ਦਾ ਤੇਰਾ ਜੇ ਦੇ ਨਿਕ
ਇਜਾ ਦੇ ਤੈਨਿ। ਤਾਂ ਗੁਜਾ ਓਸਨੁ ਛਰਾਇ ਲੈਦ
ਤੇ। ਤੈਸੇ ਜੇ ਪੁਰਖਾਂ ਮੁਕੋ ਪਾਸਾ ਦਕ ਵੇਰੀ
ਆਂਥੀ ਠੈ ਮਾਨੁ ਤੇ ਇਕੈ ਮਤਾਂ ਗੁਜ ਦਾਨਾ ਮੁਠ

ਚਾਰਨ ਕਰਵਾਏ। ਤਾਪਾਧਓਸਨੁ ਤਿਆਗ ੨੫੫
ਕਾਰਿ ਜਾਵੈ ਤੈਨਿ। ਨਤੀ ਤਾਂਸੀ ਤਾਂਨੁ ਮਿਲਦ ੦
ਤੈ। ਓਤੁ ਓਨਾਨੁ ਨਿਸਚਾ ਦੇਇ ਕੈ ਪਾਧਾ ਬੀਰ
ਤਿਤ ਕਾਰਿ ਦੇਤੈ ਨਿ। ਤੇਨਾਸ ਦੇਨਿ ਸਚੇ ਕਾਰਿ ਕੈ
ਮਹਾਂ ਗੁਜੁ ਆਪ ਦੇਠੁ ਗਤਾ ਦਾਨਿ ਸਤਾਗੁਰੂ
ਦਾ ਤੈ। ਤੁਸਾਂ ਤਾਰ ਕੀਆਂ ਨਿੰਦਕਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾ
ਮਦਾਤਿ ਆਗੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਫਲ ਬ੍ਰਿ
ਫ ਦੇਵੇ ਚੋਰੁ ਸਦਾ ਲੈ ਦੇਤੈ ਨਿ। ਸੋ ਪਰਪ ਕਤੇ
ਇਕੇ ਸਭ ਮਿਠੇ ਤੇ ਦੇਤੈ ਨਿ। ਤੇਜੇ ਅੰਧੀ ਕਰਫ

ਲਾਗਿ ਨ ਜਾਂਦਾ ਤੈ। ਸਿਰੀ ਦਾ ਤੇ ਜਾਂਦਾ ਤੈ॥
ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂ ਨਿਤ ਉਚ॥
ਰਨ ਤੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਸੋਗਿਆਨ ਕਰ
ਪ੍ਰਧ ਕਾਰਿਆਨੀ ਤੇ ਮਿਠੇ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤੈ ਨਿ।
ਤੇ ਜੋ ਨਿਦਕਾਂ ਦੇ ਦੁਹਨ ਸੁਹਿ ਕੈ ਸਬਦ ਤੇ ਨਾ
ਮਨੁ ਛੁਰਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਪ੍ਰਧ ਤ
ਤੇ ਦੇ ਤੈ ਨਿ॥ ੧੨੩॥ ਸਾਖੀ ਤੇ ਹੁਚਲੀ॥
ਭਾਈ ਜਤਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਦੁਪਗਵਿਚਰ ਹਿਦਾ
ਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਪਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆ

ਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰੇ ॥ ੨੫੬ ॥
ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਤੁਸਾਂ ਸਾਂਤ ਕੀਤੁ ਪੁਕਰਨ ਤੇਰੇ ॥
ਮਨ ਮਦਾਉ ਚਾਰੁ ਕਰਣੁ ਤਾਂ ਓਸਨੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਈ ਕਹਿ ਦੇ ਤੈਨੀ ॥ ਰੀ
ਅਨ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਨਹੀ ॥ ਬਚਨੁ ਤੇ ਇਆ ਇ
ਸਵਾਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਚਾਰੁ ਆਰੇਧੁ ਤਗੁ
ਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਤੈਨੀ ॥ ਜੈ ਸੇਹਾਰੀ ਮੰਦ੍ਰਜੀ ਚਾ ਦੇ
ਰਦੁ ਆਰੇ ਤੈਨੀ ॥ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਓਤ ਮੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇ
ਸੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਇਸ ਨੂ ਵਸੇ ਕਰੇ ॥ ਤੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਮ

ਦੇਉਚਾਰਨ ਕਰਿ ਤੇ ਹੁਚਾਰੇ ਗੁਣਿ ਮਾਫੁ ਦੇ ਤੈਨੇ
ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇ ਦੇ ਤੈਨੇ ॥ ਇ
ਹ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਂ ਵੇਗਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਤੈ ॥ ਅੰਗ
ਨ ਇਕਾਗਰ ਕਰਿ ਕੋ ਜਪਦਾ ਤੈ ॥ ਤਾਂ ਜੋ ਗਦੇ ਫਲ
ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਤੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਦੇਟ ਰਿ
ਜਾ ਫਲੁ ਕਰਿ ॥ ਚਰਨ ਚਰਨ ਦਿ ਚਮਸਮੇਧ
ਜਗਦਾਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਤੈ ॥ ਤੇ ਵਚਨਾ ਦੇ ਸੁਣਨੇ ਤੇ
ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਹੁੰਦਾ ਤੈ ॥ ਏਹੁ ਉਪਾਓ ਪਾਸਨਾ ਪ੍ਰਾ
ਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਤੈ ॥ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਦਾ ਜੋ ਜਾ ਕ

ਤਕਰਦਾਏਏਹੁਸਾਂਤਕੀਤਪ੍ਰਪ੍ਰਾਪਤਿਤੰਦਾਏ।
ਤੇਨਾਮਦਾਜੇਗਿਆਨਸਮਸ੍ਰਦਾਏ। ਕਹਿਦਾ
ਏਏਹੁਨਹੀਦੇਤਤਾਏਥੇਤੀਛਰਦੁਇਐ। ਮੈ
ਗਿਆਨਰੂਪਹਾਂਜੇਦੇਤਦੇਭਧਜਲਨੂਭੰ
ਜਾਦੁਦਾਤਾਂਸਾਖੀਇਸਦੇਬਿਨਸਲਨੂਜੰ०
ਦੁਦਾਤਾ। ਤਾਂਸਭੁਕਛੁਦਾਤਗੁਰੁਦੇਨਾਮਕ
ਰਪ੍ਰਾਪਤਿਦਾਏ। ੴ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ।
ੴ ਕੁਈਨਵਾਲਾਤੇਗੁਈਨਿਤਾਲਾਪ
ਟਦੇਵਿਚਰਹਿਦੇਸਨੀ। ਤੇਸਚੁਬੇਲਦੁ

੨੫੭

ਤੇ ਸਚੁ ਹੀ ਕਾਰਕ ਮਾਂ ਵਲ ਤੇ ਸੁਠ ਕ ਦੇ ਨਾ ਬੋਲਾ
ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭਜਨ ਵਲੇ ਤੇ ਵਨ ਚਨਾ ਦੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਰਨਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਚਨਾ ਨੇ ਛੇ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਬੀ ਪਾਛਿਆ ਓਹ ਕੀ ਕਰਮ ਹੋਇ। ਜਿਸ ਕਰੇ
ਹੋਰ ਕਰਨਾ ਰੋ। ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਨਾਮ ਦੀ
ਉਪਾਸਨਾ ਤਾਂ ਚਨਾ ਕਹਿ ਆ ਕਈ ਇਕ ਕਹਿ
ਦੇ ਹੋਇ। ਜੋ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਤਵਿਚ ਹੋਈ।
ਗਿਆਨੀ ਤਾ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹੋਇ। ਓ
ਹ ਕਮ ਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ।

ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭਗਤ ਤੈਨੂੰ ਇਕ ੨੫੮
ਕਾਮੀ ਭਗਤ ਤੈਨੂੰ ਜੇਕਾਮ ਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮਹਾਂ
ਗਾਂਧਰਾਜ ਮੁਖ ਪਦੇ ਤੈਨੂੰ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ
ਕਰਦੇ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਕਾਰਜ ਭੀ ਵਾਤਗੁ
ਰੂ ਕਰਿ ਦੇਵਾ ਤੈ। ਤੇ ਓਨਾ ਨੂਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਮਹਾਰਾ
ਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਤੇ ਆਂਦ ਦੀ ਤੈ। ਇਕੁ ਮਾਗਤਿ
ਭਗਤਿ ਤੈ। ਜੇਕਿ ਸੇਸਰੀ ਰਦੇ ਦੁਖ ਕਰਿ ਕੈ
ਵੈਰੀ ਆਂਦੇ ਕੈ ਕਰਮ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਓਚਾ
ਰਨ ਕਰਦੇ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਰੋਗ ਭੀ ਕਟੀਦ॥

ੴ ਤੇ ਭੰਨਾ ਦੀ ਸਰਸਾ ਭੀ ਵਧ ਖੜੀ ਤੁੰਦੀ ਤੇ
ਤੇ ਇਕ ਉਪਾਸ ਨਾ ਵਾਲੇ ਭੁਗਤ ਤੇ ਨਿ। ਅਧ
ਨੂ ਸਿਖ ਜਾਣਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸੁਆ
ਮੀ ਕਰਤਾ ਜਾਂਦੇ ਕੇ ਮਤਾ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜ
ਪਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਤਾਂ ਭੰਨਾ ਨੂਰਿ ਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਤੁੰਦੀ ਤੇ। ਇਕ ਗਿਆਨੀ ਭੁਗਤਿ ਤੇ ਨਿ।
ੴ ਜੋ ਸੁਬ ਮੈਂ ਕੁਵਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਨਿ। ਜੋ
ਸੇ ਅਕਾਸ ਸੁਬ ਪਟਾਂ ਮਟਾਂ ਵਿਚਾ ਵਿਰੁ
ਜਿ ਮਾਤੇ ਇ ਮਾਤੇ। ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਕਰਿ ਬਤੌਰ

ਵਾਤਗੁਰੂਜੀਕੇਨਾਮਨੂਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਂਓਨਾਦਾਹਿ ੨੫੯

ਆਨਦਿਕੁਹੰਦਾਤੈ। ਚੋਥੀਗੁਮਕਾਥੀਜਸਤਵੀ
ਗੁਮਕਾਗਿਆਨਨੂਪੁਪਤਿਕਰਦੀਤੈ। ਸੋਗੁਗ
ਤਿਤੈਜੋਨਾਮਜਪਦਾਤੇਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੀ
ਤੇਮਨੁਨੀਵਾਂਗਖਣਾ। ਤੁਸਾਡਾਏਸੇਕਰਿਕ
ਲਿਆਣੁਤੈਵੇਗਾ॥੧੨੫॥ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ

ਭਾਈਜੈਤਾਸੇਠਗੁਰੂਕੇ ਹੁਦਆਰੇਰਤੇ
ਤੇਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰੇ। ਤੇਸਿਖਾਂਸੀਤਾਂਦੀਸੇਵਾ
ਕਰੇ। ਤਾਂਓਸਾਛੀਵੀਪਾਤਸਾਤੀਥੀਪਾਛੀਆਜੇ

ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਹਿ ਦੇ ਤੈਨੂੰ ਜੇ ਰੀਅਸਾਇ
ਸਨੂੰ ਤੈਵੇ ਤਾਹੁ ਗਤ ਦਾ ਕਿਆ ਤੈ। ਰੀਅਸਾਨੁ ਤੀ
ਇਸ ਦਾ ਉਪਾਹੁ ਕਰ ਦਾ ਤੈ। ਬਚਨੁ ਤੈ ਆਗਿ
ਆਨੁ ਭਗਤਿ ਬੀ। ਬਿਨਾ ਸੇਰੁ ਨਹੀ ਪਾਵ ਦਾ।
ਇੰਗੁਲੁ ਤੈ। ਜੇ ਸੇਖੁ ਤੁਬਾਸ ਨੁ ਭੀ ਤੇ ਸਰ
ਰਨੁ ਭੀ ਸਨਿ ਗਾਧ ਕਰ ਦਾ ਤੈ। ਪਰੁ ਜੇ ਨਿਗਾਖੀ
ਉਪੀਚੈ ਤਾਪੁ। ਥਸੇ ਤੁਮੁਖੁ ਫਿਕਾ ਤੈ ਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਬ
ਤੁਨੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗਵਿਚ ਪੇਤੀ ਤਿੰਦੀ ਤੈ। ਤਾਬ ਤੁਤੁ
ਪੀਵ ਦੁਕ ਰਿਉ ਦਰਖੁ ਲਜਾ ਤੈ। ਜੁਲਾ ਬੁਲ

ਗਦਾਏ। ਤੇਜੇਕਫੀਤੁਦੀਤੈਤਾਂਖਾਸੀਉਤਪਤ ੨੬੦
ਕਰਦਾਏ। ਜੇਸਦੀਤਵੈਤਾਂਛਤੀਤੇਬੋਸੁਕਰੇ
ਗਉਤਪਤਕਰਦਾਏ। ਚਾਗਅਉਗੁਰੁਤੁਦੇ
ਤੈਨਿ। ਜੇਮਿਸਰੀਨਾਲਮਿਲਾਇਕੇਖਾਈਦਾਏ
ਤਾਮੁਭੀਮਿਠਾਤੁਦਾਏ। ਤੇਖਾਸੀਭੀਨਹੀਤੁ
ਦੀ। ਤੇਪੇਟਭੀਨਹੀਚਲਦਾਤੇਛਤੀਬੋਏ
ਭੀਨਹੀਤੁਦਾ। ਜੇਸੇਭਗਤਿਬੀਤੀਨਰੁਖੇ
ਗਿਅਨਕਰਕਠਿਦਾਏ। ਮੈਤੀਬ੍ਰਹਮਤਾਂ
ਤਾਂਦਚਨੁਸੇਭਾਨਹੀਧਾਂਵਦਾ। ਤੇਦੂਸਰਾਜਾਂ

ਹੁਦਾਤੇਯੋਨਰਕਸੁਰਗਾਫੁਠਤੇਨਿਜੇ
ਵਿਖਈਤੁਦਾਤੇਤਾਵਿਖਿਆਵਿਚਰਨਿ
ਰਠੇਤੋਕਰਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਤੇ। ਏਤੁਓ
ਦਰਦਾਖਲਜਾਂਵਦਾਤੇ। ਵਿਖਿਆਵਿਚ
ਨਿਰਠੇਤੋਕਰਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਤੇ। ਤਿ
ਕਚਾਗਿਆਨੁਤੁਦਾਤੇ। ਤਾਤੇਰਨਾਸਕੁਦੁੰ
ਕਰਮਾਨੁਤੁਓਮੇਰੂਪੀਖਾਂਸੀਕਰਛਾਤਦੰਦੁੰ
ਤੇ। ਤੇਛਾਤੀਦਾਬੰਫੁਏਤਤੇਆਪਦੇਸਮਾ
ਨਕਿਸੇਨੁਨਤੀਜਾਂਦਾ। ਪੂਜੇਰਗਤਰੂਪੀ ੨੬

ਮਿਸਰੀਨਾਲਮਿਲਿਆਸਕੇਵਿਘਨਨਾਸੁ ੨੬੧
ਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਨਿਤਾਪ੍ਰਤਵਧਦਾਜਾਂਦਾਹੈ। ੬੦
ਤਗੁਰੂਨੂਜਾਇਆਪਾਤਿਉਦਾਹੈ। ੧੨੬॥
ਸਾਖੀਤਰਚਲੀ। ਕੁੰਘੀਕੁੰਘੀ
ਤਿਲਾਗੁਜਮਤਲਿਵਿਚਰਹਿਵਾਸੀ। ਤੇਸਿ
ਖਾਂਦੀਕੁੰਘੀਗਤਕਰੇਤੇਵਾਤਗੁਰੂਦਾਨਾਮੁ
ਚਿਚਾਰਣਕਰੈ। ਤਾਂਸਾਂਹਿਬਾਛਿਵੇਪਾਤਿਸੇ।
ਤਯਾਸੇਓਸਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਨੁਕ
ਸੇਸਾਸੁਦਾਸਤੁਹੈ। ਜੇਤਪਤੇਤੀਰਥਵਸੇ

ਖੰਡੈ॥ ਕਿਸੇ ਸਾਸਤਰ ਦਾ ਮਤੁ ਹੈ॥ ਕਿਸ ਗਤੈ
ਮਾਵਿਸੇ ਖੰਡੈ ਨਿ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਤੁ ਹੈ ਬਰਤਮ
ਰੁਨੇ ਮਾਵਿਸੇ ਖੰਡੈ ਨਿ॥ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਿਆਨ ਮਰ
ਧਿਆਨਾ ਵਿਸੇ ਖੰਡੈ ਨਿ॥ ਭੇਸਾਂ ਭਿਦਿ
ਅੰਬ ਚਨ ਵਿਚਿਨਾ॥ ਮਦੇ ਸਮਾਨੁ ਹੈ ਵਸਤੁ ਰ
ਕਾਈ ਨਤੀ ਕਰੀ॥ ਤੁਝੇ ਐਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਾ
ਦੁ ਹੈ ਜੋ ਸਰੁ ਸੇਨੁ ਪ੍ਰਤੀਤੁ ਮਾਜਾਵੈ॥ ਬਚ
ਨੁ ਤੇ ਐਸਾ ਜਿਸ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮੇਨੇ ਜਗੁ ਗਚਿਅੈ
ਸਰੁ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇਵਤੇ ਰਿਖੀ ਸਰਮੁਨੀ ਸਰ

ਸਕੁਆਂਦਇਕਠੇਤੋਏ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮੇਨੇਬਿਸਨਦੇ ੨੬੨
ਵਕੇਕਤਿਆ। ਪ੍ਰਥਮੇਪੁਜਾਕਿਸਕੀਕਰੀਏ।
ਤਾਂਮਤਾਂਗਜਨੇਕਤਿਆਸਾਰੇਬੈਰਾਟਕੀਪ੍ਰ
ਦਖਣਦੇਕੇਜੋਪ੍ਰਥਮੇਆਵੈ। ਓਸਕੀਪੁ
ਜਾਪ੍ਰਥਮੇਕਰਏ। ਤਾਂਸਰੁਦੇਵਤੇਆਧਿਆ
ਪਦਿਅੰਵਾਹਣਾਤੇਚਤੁਰਕੇਵੈਰਾਠਕੇਪਰਦ
ਖਣੇਕੋਗਏ। ਅਮਰਗਣੇਸਜੀਕਾਵਾਤਨਚੁ
ਹਾਤੈ। ਅਰੁਤਾਈਕਾਸੀਸਚਤੁਰੁਜਾਅਰੁ ਰ
ਭਾਰਾਸਰੀਰਸੇਬੈਠਾਹਤਿਆ। ਤਾਂਓਸਨੇਰ०

ਰਾਅਹੁਮਾਮਾਦੇਵੇਰਾਮਦੇਅਖਰਲਿਖਕੇਚੁ
ਤੇਉਤੇਚਨਕੇਤੀਨਵੇਰੀਪਰਦਖਦਕਾਰਿ
ਕੇਮਹਾਂਰਾਜਜੀਦੇਅਗੇਅੰਨਮਥਾਟੇ
ਕਿਆਤਾਂਮਹਾਂਰਾਜਨੇਆਪਦੇਸਿੰਘਾ
ਸਨਕੇਨਿਕਟਿਓਸਨੁਬੈਠਾਇਲੀਆ।
ਜਬਸਰੁਤੀਦੇਵਤੇਪ੍ਰਦਖਦਕਾਰਿਕੇਆ
ਏਤਾਂਓਨਨੇਪੁਛਿਆਪ੍ਰਥਮੇਕੋਦੁਆਇ
ਆਤੈ। ਤਾਂਮਹਾਂਰਾਜਨੇਕਾਤਿਆਪ੍ਰਥ
ਮੇਤੁਮਸਰੁਦਾਤੇਗਦੇਸਜੀਆਏਤੈਨਿ

ਜੇਗਾਇਸਜੀਨੈਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋਅ ੨੬੩
ਰੇਦੁਜਾਤਾਹੈ। ਜੇਨਾਮਅਰੁਨਾਮੀਕੋਅਰੇ
ਦੁਜਾਦੁਕਾਰਿਜਪਤੈਤੈ। ਸੇਸਾਰੇਜਗਤਿ
ਮੇਪੁਜਨੀਵਤੈਤੈ। ਸੁਧੈਯਾ। ਅਗਿਆ
ਨਨਿਆਗਿਆਨੁਲੀਓਧਿਆਨਲੀ
ਓਜੋਗੀਸਿਸਮਾਧਲੀਓਤੈ। ਤਪਸਨਤ
ਪੰਥਪੁਨਤੀਰਥਪੰਥਤਲੀਨਕਿਆ
ਨਾਚਿਓਤੈ। ਕਹਾਂਕਰਸਕੁਸਾਧਨਸਾਧ
ਬੁਲੈਜੋਚਲੇਮਨਸਕੁਭਾਇਓਤੈ। ਸੀਭੁਵਿਸ

ਰਾਮਸਿੰਘਸਕੇਨਾਮੈਸੁਆਲਾਸੀਦਾਸਕੁੰਗਕੇ
ਆਇਓਏ ॥ ੧ ॥ ਏਕਸਮੇਮਤਾਰਾਜਸੇਰੁ
ਜੀਅਜੰਤੁਓਤਪਤਕੀਤੋ। ਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਜੇਕਿਸੇਨੁਲੇਚਾਤੇਵੈਸੇਤੁਸੀਲੇਤੋ। ਤਾਂਦਿ
ਬੀਅਨਤਾਰਾਜਕੇਗਪਨਲੀਤਾ। ਮਾਰੁ
ਗੀਅਨੀਆਗੀਅਨੁਲੀਤਾ। ਮਾਰਧਿ
ਅਨੀਧਿਅਨੁਲੀਤਾ। ਮਾਰਜੇਗੀਸ
ਰਾਂਨੇਸਾਂਮਲੀਤੀ। ਮਾਰੁਤੁਪਸੀਅਨੇ
ਤੀਰਥਯੀਤੋ। ਮਾਰੁਪਰਤਾਂਨੇਨਿਤਾਨੇਮ

ਕਰਮਲੀਤੋ। ਤੇ ਮਹਾਂਗਜਨੇਆਪਦਨਾਮਰੁ ੨੬੪
ਪੀਓਤਾਮਦੁਪੁਗਦੇਬਸਤਨਿਮਤਾਮੈਲ
ਪੇਟਕੇਰਖਿਆਸੀ। ਸੋਮਹਾਂਗਜਦੇਭਗਤਾਂ
ਜੋਚਰਨਾਦਾਪਿਆਨੁਕੀਤਾ। ਮਹਾਂਗਜਦਾ
ਨਾਮਲੀਤਾ। ਤਾਂਨਾਮਬੋਲਿਆਜੇਕਹੋਤਾਂ
ਸਭੇਪਦਾਰਥਤੁਸਾਂਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਦੇਵਾਂ।
ਕੋਹੋਤਾਮਹਾਂਗਜਤੁਸਾਂਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਦੇ
ਵਾਂ। ਤਾਓਨਕਹਿਓਆਸਾਡਾਮਹਾਂਗਜ
ਤੋਵੇ। ਤਾਂਨਾਮਨੇਕਹਿਓਆਜੇਗਰੀਬੀਰਖ

ਲੀ॥ ਮਤਾਰਾਜ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਵੇਗੋ॥
੧੨੭॥ ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਬ-
ਦਲੀ ਸੋਢੀ ਤੇ ਸੇਠੇ ਗੁਪਾਲ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਹਛਿ
ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਕਾਰਿ ਦੇਸਨਿ॥
ਓਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਸੀ ਕੰਨ ਸਾਧਥਮੁ
ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚੈ॥ ਬਚਨੁ ਤੋਇਆ॥ ਸਰੂ-
ਪ ਦੇ ਅਗੇਤੁ ਸਾਂਨਿ ਵਿਚ ਲਲਾ॥ ਜਿਤਨਾ
ਫੁਵਾਰੇ ਦਾ ਜਲ ਨੀਵਾ ਲੁਨੁ ਜਾਂਦਾ ਤੈ॥ ਤਿ-
ਤਨਾ ਹੀ ਉਚਾਚ ਨੁ ਦਾ ਤੈ॥ ਪ੍ਰਥਮੀ ਜੇਸ

ਕਸਬੀਨੀਵੀਤੈ। ਸੋਸਰੁਦਾਦੇਉਪਰਅਵਦੀਤੈ।
 ਨਿਕੀਅੰਗੁਲੀਜੇਅਪਨੁਛਟਕਤਾਇਆਤੈ। ਤਾਛੁ
 ਲਾਛਾਪਸਰੁਇਸਵਿਚਪਾਈਦਾਤੈ। ਬਾਵਨਚੰਦਨਜੇ
 ਨੀਵਾਤੈ। ਸਰੁਦਾਬਿਰਛਨੁਸੁਗੰਧਤਾਪ੍ਰਧਾਤਿਕਰ
 ਦਾਤੈ। ਤਾਂਤੁਸੀਨੀਵਾਂਤੋਰਹਣਾ। ਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਬ
 ਜੀਤਿਆਚਾਤਦਾਤੈ। ਸੋਤਾਰਜਾਂਦਾਤੈ। ਤੇਜੇਏਨਦੇ
 ਅਗੇਤਾਰਚਲਦਾਤੈ। ਸੋਜੀਤਦਾਤੈ। ਫਿਰੰਗੀਦੀ
 ਮਾਂਪਉੜੀਆਂਤੰਦੀਆਂਤੈਨਿ। ਜਿਜਾਂਲਦਾਤੈ। ਮੇਭਿ
 ਚਾਚਾਕੀਅੰਜਾਂਦਾਤਾ। ਸੋਨੀਚੇਉਤਰਦਾਅੰਦ

ਦਾਏ। ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੀ ਵਾਚ ਲਿਆ ਜਾ
ਵਦਾਤਾਂ ਸੋ ਉਚਾ ਚਾੜਿਆ ਆਵਦਾ ਹੈ ਜਿਜੀ
ਤੇ ਤਿਸੁ ਹਾਰੇ। ਜੋ ਹਾਰੇ ਸੋ ਜੀ ਤਿਉ ਤੇ ਸਾਧਗੰ
ਗਤ ਵਿਚ ਨੀਵਾਂ ਤੋ ਚਲਨਾ। ਤਾਰ ਚਲੇ ਗੁਰਮ
ਖਜਗਜੀਤਾ। ੧੨੮। ਸਾਖੀ ਤੋ ਰੁਚਲੀ
ਭਾਈ ਸੁੰਦਰ ਛਾ ਆਗਾਰੇ ਤੰਦਾਸੀ। ਤੇ
ਸਭੁ ਨਾਧਰਮ ਸਾਲਾ ਵਿਚ ਤੇ ਕੁਜਨ ਵਾਲਿ
ਅਗੈ ਸਾਖੀ। ਤਜੁ ਰਤੀ ਤੇ ਤੋਰ ਥੇਭੀ ਸਭੁ ਦੰ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਾਲਿ ਕਰੇ। ਇਕ ਸਮੇਸਾ ਤਿਥਾ ਛੇ

ਵੇਖਾਤਸਾਤੀਥੀ॥ ਭਾਈਸੰਦ੍ਰਪਾਛਿਆਜੁਸਤਿਗੁਰ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਰਕਿਰਸਾਤਰਤਸਿਖਦਾਓਪਾਹੁਕਰਦੇਤੈਨਿ॥
 ਤਾਂਬਚਨਹੋਇਆ॥ ਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਸਤਿਗੁਰਤੈ
 ਨਿ॥ ਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਚੋਤਾਂਨੁਸੇਭਾਵੇਵਦੁਵਾ
 ਲੇਤੈਨਿ॥ ਏਕਭਿਰੰਗੀਦੇਸਮਾਨਗੁਰਤੈਨਿ॥
 ਜੋਭਿਰੰਗੀਨਿਕੀਕੀਤੀਨੂਲਿਆਇਕੋ॥ ਆ
 ਪਦੇਇਸਥਾਨਾਵਿਚਰਖਿਕੋ॥ ਤੇਦੁਆਰੇਤੇਆ
 ਪਬੈਠਦੀਤੈ॥ ਓਸਦੇਪਿਆਨਕਰਕੀਤੀਭਿਰੰਗੀ
 ਤੀਤੈ॥ ਪਰਾਇਕਜਾਤਦੀਕੀਤੀਨੂਭਿਰੰਗੀਕਰਤੈ

੨੫੨

ਕੀ॥ ਸਭ ਕੀ॥ ਤਿਆਨੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ॥ ਤੇ ਇਕ
ਪਾਰਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰੁ ਤੈ॥ ਨਿ॥ ਜੇ ਧਾਂਤ ਨੁ
ਪਰਸ ਕਰਨ ਤੇ ਸੁਵਚਨ ਕਾਰਿ ਦੇ ਤੈ॥ ਨਿ॥ ਪਰੁ ਕੰਚ
ਨੁ ਕਿਸੇ ਨੁ ਕੰਚ ਨੁ ਨ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ॥ ਤੇ ਇਕ ਬਾਦ
ਨੁ ਗੁਰੁ ਤੈ॥ ਨਿ॥ ਜੇ ਸਭ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਨੁ ਚੰਦ ਨੁ ਕਰ ਦੇ ਤੈ॥ ਨਿ॥
ਪਰੁ ਰਿਤ ਬਿਨਾ ਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ॥ ਤੇ ਇਕੁ ਦੀਪ ਕੁ ਗੁਰੁ
ਤੈ॥ ਨਿ॥ ਸਭ ਦੀਪ ਕਾ ਪਸਮਾਨ ਕਰ ਲੇ ਤੈ॥ ਪਰੁ
ਬਾਟੀ ਪੁਨ ਤੇ ਲਚਾ ਹੀ ਦਾ ਤੈ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਐ
ਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤੈ॥ ਨਿ॥ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਨ ਵੇ ਜੇ ਸਰਧਾ

ਕਰਨਿਤਾਪ੍ਰਤਸਬਦਸੁਣੇ। ਓਸਦਾਕਲਿਆਣੁ ੨੬੭
ਤੁੰਦਾਤੈ। ਤੇਗਿਆਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਤੈ। ਇਕੈਅੰਮਭੀ
ਨਿਰੰਕਾਰਰੂਪਤੁੰਦਾਤੈ। ਤੇਤੋਰਨਾਨੂਭੀਗਿਆ
ਨਪ੍ਰਾਪਤਕਰਦਾਤੈ। ਤੇਤੋਰਕਈਸਾਧਨਾਨਤੈ
ਚਾਹੀਦੀ। ਇਕਸਾਧਸੰਗਤਦਾਮੇਲੁਤੀਕਲਿ
ਆਣੁਕਰਦੇਦਾਤੈ। ੧੨੮। ਸਾਖੀਹੋਰਚ
ਲੀ। ਭਾਈਸੋਹਣੁਫਾਕੇਤੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਸ ੦
ਤਿਬਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸਆਇਆ। ਦ੍ਰ
ਸਨੁਕੀਤਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹ

ਤੁਸਾਡਾ ਮੋਤਾ ਅਸਾ ਜੀਆਂ ਦੇ ਓਧਾਰ ਵਸਤੇ
ਤੇ ਇਸਾ ਹੋ। ਅਸਾ ਡਾਜਨ ਮੁਮਰਨ ਕਟੀ ਮੈ
ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ। ਭਾਈ ਸੇਤੁ ਤੁਸੀਆ ਪਦੇ
ਸੁਹੇਤ ਕੇ ਨਹੀ। ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਪਾਣ।
ਸੁਹਾਤਾਂ ਸਕੇ ਕੋਈ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ।
ਤੁਸਾਂ ਆਪਨੁ ਕੀ ਪਛਤਾਏ। ਸਚ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਤੇਰੇ ਸਿਖਾਂ ਬਚਨ ਤੇ ਇਸਾ। ਏਤ ਸਰੀਰ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਭੀ ਪਿਯਾ ਤਤਾਂ ਦਾਏ। ਤੇਰੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸੁ
ਰ ਭੀ ਪਿਯਾ ਤਤਾਂ ਦਾਏ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਰਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ

ਸਿਖਨੀ ਬਣਦਾ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਜਨ ਸਿਖਾ ॥ ੨੬੮ ॥
ਤੈਨ ਮੁਇਆ ਤੈ। ਤੁ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਭੇਦ ਤੈ। ਸੁਧਮ
ਨੁ ਬੁਧ ਗਦਾ ਤੈ। ਅਸੁਧਮ ਨੁ ਸਿਖ ਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੰ
ਦਾ ਮਨੁ ਸਬਦ ਤੈ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਆਗਾ ਸਿਖ ਦੇ
ਸੁਵਨਾ ਦੇ ਮਾਰਗਾ ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸੁ
ਕਾਰਿ ਕੈ। ਸਿਖ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਉਜਲਾ ਕਰਦਾ ਤੈ
ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੁ ਮਾਧਿ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪੈਦੀ ਤੈ
ਤਾਂ ਤੇਲਾ ਖੰਭੀ ਵਟਾਈ ਸੁਦਾਸ ਤਾ ਚਿਤ ਮਨੀ ਦ
ਰੂਪ ਤੈ। ਤੇ ਵਾਚ ਭੀ ਨੁ ਤੈ। ਜੀ ਵਟਾ ਵਾਚ ਅਲ

ਪ੍ਰਗਟੈ ਤੇਈ ਸੁਰਦਾ ਵਰਾ ਸਰਬਗਣੈ ਜੈ
ਸੋ ਸੁਪਤਲ ਵਿਖੇ ਸੁਰਜਦ ਪ੍ਰਤ ਬਿਬਚਿ ਜਲ
ਗੁਸਦਾ ਤੈ ਤੇ ਮੇਲੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਮੇਲਾ ਰੁਸ
ਤਾ ਤੈ ਤੈ ਸੇ ਮਾਇਆ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤ
ਬਿਬਚੈ ਜੇਈਈ ਸੁਤੈ ਤੇ ਆਵਿਦਿ ਆਇ
ਖੇ ਜੋ ਪ੍ਰਤ ਬਿਬ ਆਇਆ ਤੈ ਸੋ ਜੀਵ ਤੈ
ਪ੍ਰਗਟੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਾਇਆ ਕਤ ਤੀਤੈ
ਪ੍ਰਵਿਕਾਰ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮਾਇਆ ਦਿ ਆਕਤੀ ਤੀਤੈ
ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਰੁਕੁ ਰੁਕੇ ਨ ਤੈ ਨਿਤ

ਵਿਕਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿ। ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਧਰਮ ੨੬੮
ਅਰੁ ਜਸਾਰੀ ਅਨਾ ਅਰੁ ਵੈਰਾਗੁ ਸ੍ਰੀਆ ਅਰੁ
ਸਮਤਾ ਏਖਟ ਗੁਣੁ ਤੇ ਨਿ। ਖਾਧਿਆ ਅਰੁ ਪਿ
ਪਾਸਾਤਰ ਥਾ। ਅਰੁ ਸੇਰ ਜਨਮ ਅਰੁ ਮ੍ਰਿਤ ਏ
ਹੁਖਟਾ ਵਿਕਾਰੁ ਤੇ। ਅਰੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰਬਤ ਨਿਰ
ਲੇਪੁ ਤੇ। ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਨਨ ਕਰ ਕੇ ਮੁ
ਕਤ ਤੇ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਤੁ
ਪਿਛੇ ਕਹਿ ਆਏ ਤੇ। ਜੇਨਾ ਮਹੀ ਸਕਤੁ ਤੇ ਸ੍ਰ
ਸਟਿਹੈ ਮਕਤ ਰੂਪੁ ਤੇ। ਅਬ ਬਚਨ ਤੇ ਇਆ ਜੋਗ

ਅਨਕਰਿਕੈਗਤਮੁਕਤਤੈ। ਬਚਨੁਤੈਇਆਜੈ
ਸੇਰੁਜਾਦੇਬਲਿਕਰਿਕੈਭੀਨਦੀਥੀਪਾਰਉਤ
ਰਿਦੇਤੈਨਿ। ਅਰੁਜਾਤਾਂਜਾਕਰਭੀਪਾਰਉਤਰਿ
ਦੇਤੈਨਿ। ਅਰੁਜਾਦੇਬਲਕਰਕੈਈਸਮਰਥ
ਪਾਰਉਤਰਤਾਤੈ। ਅਰੁਜਾਤਾਂਜਾਕਰਸਭੁਕੈਈ
ਸੁਖਨਾਯਾਤੀਪਾਰਉਤਰਤਾਤੈ। ਅਰੁਦਦੁਰੁ
ਨਿਆਭੀਫੇਰਨਹੀਉਗਵਦਾ। ਪਰਜੇਭੀਸਕੈ
ਉਪਰਖੰਡਦਾਗਲੇਫਕਰੀਮੈ। ਤਾਂਉਗਵਤ
ਭੀਨਹੀਅਰੁਭੇਗਦਾਕਰਭੀਰਸੀਲਾਤੈਤਾ
ਤਾਤੈ। ਤੈਸੇਗਿਆਨਭੀਮੁਕਤਕਰਦਾਤੈ। ਪਰੁ

ਭਗਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲੀ ਤੇਈ ਸਰਬ ਨੁਰਸੀਲੀ ਤੇ। ਟੀ ੨੭੦

ਕਾਵਾਰ ਯਾਰ ਵੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤੇਈ। ਬੋਲ ਤੁਝਾਈ ਵ ੦

ਤਿਗੁਰੁ ਵਾ ਤਿਗੁਰੁ ਵਾ ਤਿਗੁਰੁ ਵਾ ਤਿਗੁਰੁ ਵਾ ਤਿ

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਅਨੇਕ ਦਾ ਕਲਿਆਣ

ਤੇਈ ਮਾ। ਚਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਸਾ ਭੀ ਗਾਣ ਤੀ ਵਿਚ

ਨ ਤੀ ਸਾਨਿ ਅਧੁ ਦਾ ਪਰ ਜੇ ਤਿਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਦਸ

ਜੀ ਸਿਖਾ ਗਿਣੇ ਤੇਈ। ਤਿਨਾ ਦੀ ਟੀ ਕਾ ਜੇ ਅਸ ੦

ਡੇ ਬਧ ਦੇ ਇਨਿ ਸਾਰੇ ਸਕੀ ਤੇ ਸੋ ਤੇਈ ਤੇ। ੧੩੦॥

ਸਾਖੀ ਤੇਰੁ ਚਲੀ। ਫੇਰ ਸੇਖਾਂ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀ

ਤਾ ਜੇਮਹਾਂਗਜਟੀਆਇਆਵਡੀਪ੍ਰਬਲਤੈਜੇ
ਅਜੇਤੇਵਚਨਸੁਇਕੈਭੀਸੋਢੀਅੰਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇ
ਨਾਲਬਖੀਲੀਆਂਪਈਆਂਕੀਤੀਆਂਤੈਨਿ।ਤਾਂ
ਬਚਨੁਹੋਇਆ।ਸ੍ਰੀਗਾਂਦੇਤੈਦਿਆਂਮੇਤਾਂਗਾਂਤੇ
ਗੁਰਾਂਤੇਸੰਤਾਂਨੂਜਗਿਆਸਾਵਲਿਆਂਪਛਾਤਾ
ਤਾਤੈਤੋਰਨਾਂਸਰੀਕੀਆਂਪਈਆਂਕੀਤੀਆਂ
ਤੈਨਿ।ਅਸੰਦਾਸਾਤਿਬਸਤਵੀਪਾਤਸਾਤੀਪਾਸ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸੀ।ਗਮਰਾਇਤੁਸਾਤਾਵਰੁ
ਪ੍ਰਤੈਤੈਲਾਇਕੁਗਾਰਿਆਈਦੇਤੈ।ਤੇਗੁਰੂ ੨੧

ਹਰਿਕਿਸਨੀਜੀਗਿਰੀਬਜੀਦਾਵੀਚਾਰੁਕਰਿ ੨੭੧
ਦੇਸਨਿ। ਤਾਂਮਸੰਦਾਨੁਬਚਨੁਤੇਇਆਗਿਰਿ
ਬਜੀਦੀਚੋਕੀਵਿਚਸੁਈਪੋਤਿਆਇਓ। ਤੇਫੇ
ਰਰਾਮਗਾਇਜੀਵੀਚਾਰੁਕਰਨਲਗਾ। ਤਾਂਓ
ਨਾਨੁਬਚਨੁਤੇਇਆਸੁਈਕਛਿਲਿਆਵਹੁ।
ਤਾਂਸੁਈਨਾਨਿਕਲੀ। ਜੇਫੇਰਗੁਰੁਹਰਿਕ੍ਰਿ
ਸੂਜੀਪੜਨਿਲਗੇ। ਤਾਂਓਤਿਕਛਿਲਿਆਇ
ਤਾਂਬਚਨੁਤੇਇਆ। ਸਬਦੁਏਤੈਪਰਗੁਰੁਤ
ਰਿਕਿਸਨੀਦੀਸਨਾਤੇਆਇਆਤੇਇਆ

ਪਥਰੁ ਭੀ ਕੋ ਮਲੁ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਜੈ ਸੇਤੀ ਰਕਮਾ
ਦੁਵਰੇ ਉਤਮ ਸਸਤ੍ਰੇ ਵਾਨਿ ॥ ਪਰੁ ਤੀਰਨ ਦਾ ਜਦੋਹ
ਬੋਧਾ ਉਵੇ ਸੇਖ ਕਰਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ੧੩ ॥ ਸਾਖੀ
ਤਰੁ ਚਲੀ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ
ਪਾਸਿ ਸਿਖਾਂ ਪ੍ਰਸੂਕੀਤਾ ॥ ਸਾਨਿ ਬਨਾਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਜਿਦਾ ਅਸਵਾਗਾ ਰਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰੋ ਤੇਇਆ ॥ ਤਾਂ
ਈ ਮਨੀਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਗੰਗਾ ਤਿਆ ॥ ਜੋ ਮੈਰੰਗ ਜੋ
ਬਜੇ ਬਾਦਸਾਹੁ ਤੈਸੀ ॥ ਸਰੁਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਨਾਲ ਦੁ
ਐ ਖਰਿਦਾਸੀ ॥ ਜੇ ਓਨਾ ਦੀ ਕਿਰਾਬ ਵਿਚਿਲਿ

ਖਿਆਤੈਸੀ। ਜੋਤਿੰਦੂਆਂਵਾਚਿਅਭਿਤਾਰਪੈਦੇ ੨੧੨
ਤੋਵਦਾਤੈ। ਤੇਮਲੇਛਾਂਦੇਦੀਨਉਤੇਭਿਨਾਬਲੁਕ
ਰਨਾਹੈ। ਏਸੇਵਾਸਤਸਭੁਤਿੰਦੂਆਂਸਾਧਾਂਪਾਸੇ
ਸਦਕੇਕਰਗਮਾਤਪੁਛਿਦਾਤੈਸੀ। ਇਕੁਦਿਨ
ਭਿਸਵੀਚਰਾਰਿਆ। ਏਹੁਬ੍ਰਹਮਇੰਜੇਤੈਨਿ।
ਤਿੰਦੂਆਂਨੂੰਏਤੇਵਿਦਿਆਂਦੇਤੇਨਿ। ਤਾਂਭਿਸਨੇ
ਕਹਿਅਜੇਪਤਿਲਾਂਮੈਬ੍ਰਹਮਨੁਦੀਨਵਿਚੰ
ਲਿਆਵਾਂ। ਤਾਸਭੁਤਿੰਦੂਧਰਮਥੇਤੀਨਤੇਏ
ਆਪੇਸੇਰੇਮਜਬਾਵਿਚਿਆਵਨਿਗੇ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮ

ਦਾਂਕਾਤਿਆਜੇਤੁਸੀਇਕੋਮਜਬੁਕਰਦੇਤੋ। ਤਾਂਤੁ
ਸੀਉਰੁਤੇਗਬਤਾਦਰਜੀਜਗਤਗੁਰੂਹਾਨੀ
ਓਨਾਨੁਆਪਣਾਦੀਨਮਨਾਵਹੁਗੋ। ਤਾਂਸਰੁ
ਤਿੰਦੂਤੁਸਾਰੇਕਾਬੂਤੇਵਨਿਗੋ। ਤਿਆਪਸਰੁ
ਧਿਆਨਕਰਿਕੈਅਗਧਨਕੀਤੀ। ਜੇਤੁਸ
ਜੁਮੇਤਾਰਲੀਤਾਹੈ। ਗਭਿਬ੍ਰਹਮਾਦਿਹੀਗਬ
ਆਵਾਸਤੇਲੀਤਾਹੈ। ਤਾਂਅਸਾਰੁਛਰਾਵ
ਇਕਰੋ। ਅਸਾਰੁਧਰਮੁਰਖੋ। ਤਾਂਸਾਤਿਬ
ਨਾਵੀਪਾਤਸਾਤੀਨੁਸਾਬਾਤੀਬ੍ਰਹਮਦੁੰਦੀ

ਪੜੀਓ ਜੀ ਪਹੁੰਚੀ। ਤੇ ਸਾਥੀ ਬਾਦ ਸਾਤ ਦਾ ੨੨੩
ਫੁਰਮਾਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਇਦ
ਲੀ। ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਧਾਨਿ ਤੋਇ। ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾਥੀ ਖਬ
ਕੋਈ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਚੁੰਨ ਕੀਤਾ। ਅਸਿ ਤਾਂ ਤੁ
ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਅੰਏਹਾਂ। ਤੁਸੀ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਦਾਨੁ
ਛੋਡਿ ਦੇਤੋ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਦਾਨੁ ਖਲਾਸ ਕਰਵਾਇ
ਆ। ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਓਥੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਬਾਦ ਸਾ
ਹੁਪਾਛਿਆ। ਜੋ ਤੁਸਾਡੇ ਗਾਬਾਹਿ ਰਨਾਉ
ਰਖਾਇਆ। ਤੇ ਕਿਸ ਜਗਾ ਤੇ ਗਈ ਬਾਦ

ਗੀਕੀਤੀਤੈ। ਤਾਂਬਚਨੁ ਤੇਇਆ। ਤੇਗਬਤਾਦਰਖੁ
ਗਇਤੋਇਆ। ਮੈਸੀ ਤੇਗਬਤਾਦਰੀਇਖ
ਲਾਂਓਗੇ। ਜੇਗਉਬ੍ਰੁ ਸਹਿਦਾਕਸਾਟਿਦੁਰ
ਕਰੋਥਾ। ਤੇਰੇਨਿ ਮਾਏਦੀਜਾਗਾਰੋਲਾਵ
ਰਤਾਂਓਗਾਂ। ਤੇਰੇਸੇਫੀਆਂਦੀਜਗਾਮ
ਮਲੀਕਰੋਗਾ। ਤੁਸਾਡੀਦੀਨਰੂਪੀਘੋਡੀ
ਪਰਜੀਨਪਾਂਓਗਾਂ। ਇਸਸਮੇਨੁ ਤੁਸੀਪਛੇ
ਤਾਵੁਤੋਗੇ। ਤਾਂਬਾਦਸਾਹਕਹਿ ਮਾਏਨਾਨੁ
ਨਦਰਹਵਾਲੇਕਰੋਗਾ। ਮਸਾਂਨੁਕਾਈਕਰਾਸਾ

ਤਵਿਖੋਵੇਤਾਂਛੋਰਾਂਗੋ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਦੇਪਾਸਇ ੨੭੪
ਕਸਿਖੁਤੁਸਨਨੁਆਇਨਿਕਲਿਆਤਾਕਤਿਮਾ
ਤੇਰੀਸਮਰਥਾਕਰਮੇਨੁਇਕਪਾਚਸੁਹਥਿਲ
ਗਾਏ। ਮੇਰੇਟੁਸਾਡੀਆਂਦਾਏ। ਏਤੁਪਾਰਸੁ
ਦੇਕੇਤਸੀਆਪਦਸਹੀਰਬਚਾਵਤੁ। ਤਾਂਬ
ਚਨੁਤਾਇਆ। ਭਾਈਸਿਖਜੇਫੁਠੁਤੈਸੇਸ
ਚਨੁਤੀ। ਯੇਸਚੁਤੈਸੇਫੁਠੁਨੁਤੀ। ਪਾਰਸੁਲੈ
ਕੇਸਾਤਿਬਨੇਜਮਨਾਵਿਚਰਗਲਿਦਿਤੁ। ਤੰ
ਸਿਖਕਤਿਮਾਜੇਮੇਰੇਕੰਮੇਰੀਤੁਸਾਪਾਰਸੁਗ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਬਚਨੁ ਤੇਇਆ॥ ਭਾਈਏਨਾਨੁ ਫੁਠਾਕਰਕੇਵਸ ੨੭੫
ਤੁਏਨਾ ਬੋਲੈਦੀਤੈ॥ ਤੇਨੁਸਮੈਵੁਵਿਚੈਬੰਦਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਤਈਤੈ॥ ਤੁਏਤਤਕਨਾਕਰਰਖਾ॥ ਦੁਖਾਕਿ
ਸੇਦਾਨੀਕਰਨਾਜੇਵਰਤਦਾਤੈ॥ ਸੇਵਾਗੁਰੂਦੀ
ਆਗਿਆਮੈਵਰਤਦਾਤੈ॥ ਗੁਰੂਕੇਖਰਿਸਕੁਕੁ
ਛੁਤੈ॥ ਏਨਾਸੁਖਾਛਕਾਇਕੋਪਾਤਿਲੀਪਾਤਸਾਤਿ
ਬੋਰਾਜਲਇਆਤੈ॥ ਤੇਸੀਸਦੇਕੇਏਨਾਬੋਰਾਜ
ਫੇਰਲੈਦਾਤੈ॥ ਫੇਰਏਤਸਲਕੁਲਿਖਿਕੇਸਾਤਿ
ਬਦਸਵੀਪਾਤਸਾਤੀਦੇਪਾਸਕੁਜਿਆ॥ ਮਃ੯॥

ਬਲੁਟੁਟਿਓਬੀਧਨਪਾਰਿਓਰਹਿਓਨਾਕਛੁਓਪੁ ०
ਓ।ਕੁਨਾਨਕਅਬਓਟਹਰਿਗਜਜਿਓਤ
ਇਸਹਾਇ।ਏਹੁਸਲੇਕੁਲਿਖਿਓਜਿਮਾ
ਸਾਹਿਬਦਸਵੀਧਾਤਸਾਤੀਧਾਸਿਏਸਲੇਕੁ
ਪੁਤੁਤਾ।ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆ।ਸਾਹਿਬਨਾ
ਵੀਧਾਤਿਸਾਤੀਕਚਨੁਜੋਕੀਤਾਤੋ।ਸੋਸਨੁ
ਖਨਾਟਕਕਰਕੀਤਾਤੋ।ਤਾਂਸਾਹਿਬਸਲੇਕੁ
ਲਿਖਿਮਾਮੁ॥੧੦॥।ਬਲੁਟੁਆਬੀਧਨ
ਛੁਟੇਸਭਾਕਿਛੁਤਤਓਧਾਓ।ਸਭੁਕਿਛੁ

ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਤੁਮਹੀ ਤੋ ਤੁਸਹਾਇ। ਤੇ ਫਿਰ ੨੭੬
ਇਕਰਜ ਪੁਤਨੁ ਆਗਿਆ ਆਇ। ਤੂੰ ਆਸਾਨੁ
ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਉਤਾ ਬਿਸਤਵਾਰ ਚਲਾਈ। ਲ
ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿਰੁ ਪੜ ਬੀਤੁ ਦਾ ਤੇਰਾਇ
ਆ। ਸੀਸ ਨਿਆਗਾ ਤੇਇਆਂ ਨੀਰਾਮ ਨਾਮ
ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕੀਤਾ। ਓਜ ਜਾਗਾ ਧਾਤੁ ਸਪਰਥ
ਬਣਾਏ। ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਗੀ। ਬਿਨਾਏ ਤੁਸੀਸ
ਤੇ ਪੜ ਕੇਈ ਨਾ ਲੇਜਾਵੈ। ਤਾਂ ਪੜ ਦਾ ਓਥੇ
ਸਸਕਾਰੈ ਤੇਇਆ। ਤੇ ਸਿਰੁ ਜੋ ਤੈਸੀ ਸੋਸਾਹਿ ਕਰੇ

ਇਕੋਸੋਟਾਗ੍ਰਾਸਿਖਨੂੰਸੁਪਨੇਤੇਇਆਸੁਪਨੇ
ਦੇਵੀਚੇਸਾਹਿਬਓਸਨਬਚਨਕੀਤਾਜੇਅ
ਸਾਡਾਸਿਰਤੰਗਡੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਾਹਿਬਦ
ਸਵੀਟਭੰਸਾਤੀਪਾਸਪਤਚਾਇਦੇਉ।ਤਾਂਓ
ਸਦੇਪਾਸੇਮਾਲੁਦੀਸੋਗਡੀਤੈਸੀ।ਤਾਂਇਕੁ
ਗਡੀਅਸਬਾਬਦੀਵਿਚਪਾਇਕੋਸਿਰਤੀ
ਸਾਹਿਬਦੇਤਜਰਲੇਆਇਆ।ਤਾਂਸੀਸਦਾ
ਸਿਸਕਾਰੁਮਾਏਵਾਲੇਤੋਇਆ१੩੨।
ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ। ਤਾਂਸਿਖਾਨੇਰਾਣੀਅ

ਨੀਸਿੰਘਜੀਤੋਗਾਂਧਸੇਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਜਿਸ ੦੨੭੭
ਤਿਬਦਸਵੀਧਾਤਸਾਡੀਨੇਖਾਲਸਾਵਰਤਾ
ਇਆਹੈ। ਤੇਦੇਵੀਪ੍ਰਗਟੁਤਈਹੈ। ਦੇਵੀਦੀਉ
ਪਾਸਨਾਕੀਤੀਹੈ। ਸੋਸਾਖੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਅ
ਸਾਨੂੰਸੁਟਾਈਏ। ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਤੋ
ਗਾਂਕਤਿਆਯਾਇਕਸਮੇਸਾਤਿਬਦਸਵੀਧਾ
ਤਸਾਡੀਨੇਕਾਂਸੀਤੇਪਰਿਤਬਲਾਇਆ। ਤੇਓ
ਸਨੁਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਭਾਈਛਤ੍ਰੀਆਨੇਜੋ
ਸਸਤ੍ਰਛਾਡਿਤੋਹੈਨਾ। ਤੇਮਲੇਛਨੇਸਸਤ੍ਰ

ਫਾਕਲਾਏਐਨੀ॥ ਇਸਕਾਰਿਕੇਮਲੇਛਾਂਦਾਗਾਜੁ
ਤੇਜੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਤੇਅਸਾਂਨੇਸਸਤ੍ਰੇਫਰਫੜਾਇ
ਕੇਤੇਗਾਜਮਲੇਛਾਂਬੋਫਰਲੈਦਾਹੈ॥ ਚਿਕੜ
ਵਿਚੋਸੋਇਨਾਕਫਿਲੈਦਾਹੈ॥ ਅਸਾਂਨੁਦੇਵੀਕੀਉ
ਪਾਸਨਾਕੇਮਤ੍ਰਿਕੁਤਿਸਕਾਰਿਕੇਦੇਵੀਪ੍ਰਤਖ
ਰੋਵੈ॥ ਤੁਓਸਨੇਕਹਿਅਜੀਗਰੀਬਾਨਿਵਾਜੁ
ਮਲੇਛਾਤਾਂਬੁਤੇਐਨੀ॥ ਤੇਸਰੁਦੇਸਾਂਵਿਚਪ
ਸਰੋਤੋਇਐਨੀ॥ ਤੇਖਾਲਸਾਜੀਤੁਇਸਸਤ੍ਰਾਂ
ਨੁਪਕੜੇਬਾ॥ ਸੇਤੁਮਲੇਛਾਂਬੋਕਿਸਤਰਾਂਜੀ

ਤਨਗੋ॥ ਬਚਨੁ ਤਾਇਆ॥ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀਗਾਂਮਜੀ ਕਪ॥ ੨੧੮
ਅਰੁ ਭਾਲਕਾਂ ਸੇਰਾਖ ਸਾਂਕਾਨਾ ਸੁਕਰਵਾਇਆ॥
ਤੈ॥ ਤੈਸੇ ਹਮਏਨਾ ਤਕੜੀ ਪਕੜਨ ਵਾਲਿਆ
ਸੈ॥ ਅਰੁ ਹਲਵਾਤਾਇ ਵਾਲਿਆ ਸੈ॥ ਸਭ ਮਲੇ
ਛਾਂਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੇਤਾਂ ਬਰਸਰਾਂਤੀ ਤੁਸੀ
ਨੇਮ ਕਰੋ॥ ਤੇਲ ਖੁਦੇਵੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਾਵ ਉਤਾਂ
ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦੇਹੀ॥ ਤਾਸਾਨਿ ਬਨੇਨੈ ਦਾਦੇ
ਵੀ ਕੇਇਲੇ ਉਤੇ ਬੈਠ ਕੇਤੋ॥ ਦਾਸਾ ਰੰਗੁ ਕੀ
ਤਾਚੇ ਤਦੇਨ ਉਗਾਤੀਆਂ ਦੀਅਸਟਿ ਮੀਕੇ

ਇਨਾ ਜਬ ਬਰਸਕਾਇਨ ਪੂਰਾ ਤੇ ਇਆ ਤਾਂ
ਪੰਡਤ ਨੇ ਸਰ ਦੇ ਸਾਂ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲਜਗਾ ਨਿਉਤੇ
ਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ। ਤੇ ਜਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ। ਜਿ ਤੁਸਾਂ ਏਕੁ ਕੋ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਮਨੁ ਖਦੇ ਵੀ ਕੇ
ਤੇ ਮਵਾਸ ਤੇ ਤਿਯਾ ਰੁਕਰਨਾ। ਤਿਸ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਭੋਜ ਬ੍ਰਤਿ ਮਨੁ ਖਵਾਵਨਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ
ਤੇ ਇਆ ਏ ਪੰਡਤਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਹੋਮ ਦੇਵਾ
ਗੇ। ਤੇ ਜਿ ਤਵੇ ਲੇਵੇ ਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਤੇਈ। ਤਾਂ ਅਸੀ
ਕਹਾਂ ਗੇ ਏ ਪੰਡਤਾ ਅਸਾਡਾ ਜੀਵੇ ਤੇ ਜੇ ਏ ਹੁਕ

੨੭੮੧

ਕੇ

ਤੇਸੇਅਸੀਵਿਗਮਗਾਂਗੋ॥ਤਾਂਪਡਤੁਭੈਮਾਨੁ॥
ਕੈਕਤਿਆਮੇਇਸਨਾਨੁਨਦੀਤੇਕਰਮਾਂਵਾਂ
ਤੇਤੁਸੀਹੋਮਕਰੋ॥ਤੇਮੰਤ੍ਰਪੜੋ॥ਤਾਂਮੰਤ੍ਰਪੜਿ
ਦਿਆਂਦੇਵੀਪ੍ਰਤਪਤਈ॥ਤਾਂਕਰਦਸਾਤਿਬਦੇ
ਤਾਬਿਦਿਤੀ॥ਤਾਂਸਾਤਿਬਕਰਦਲੈਨਤਮੰਦ
ਲੀਏ॥ਤਾਂਦੇਵੀਲੇਪ੍ਰਤਈ॥ਤੇਸਦਾਲਾਖਸੀ
ਸਾਸਿਖਾਏਸਾਤਿਬਨੇਸਮਰਪਨਕੀਤੋ॥ਜਿਸਸ
ਤਾਂਕਰਜਾਇਗੋ॥ਤੇਸਸਤਾਦੀਭੇਟੋਦਨਿ
ਗੋ॥ਤੇਸਹੀਦੋਦਨਿਗੋ॥ਤਾਂਲਾਗਾਰੀਅੰਨੁ

ਮਾਨਮਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੀਗਰੀਬਨਿਵੰਜਲੰ
ਗਰੁਤਿਯਾਰੁਏ। ਤਾਂਓਸਸਮੇਬ੍ਰਹਮਦੁਸਰੁ
ਅਧਿਆਪਾਨੁਆਪ੍ਰਗੰਢਿਚਿਤੈਸਾਨਿ। ਤੇ
ਸਿਖਸਰੁਤ੍ਤਰਬੈਠੈਤੈਸਾਨਿ। ਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦੁਸੰ
ਹਿਬਕਰਦਦੀਭਿਟਕਰਿਕੇਸਿਖਾਂਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਦਰਤਾਇਦਿਤਾ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦੁਨੁਖਬਰਤੈ
ਈ। ਤਾਂਸਰੁਇਕਠੈਤੈਇਕੇਕਾਂਸੀਦੇਬ੍ਰਹਮ
ਦੁਪਾਸਗਾਏ। ਲਗਕ੍ਰਿਯਕਰਨਜੇਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਛੁਤਕਰਛਰਿਅਤੈਨੈ। ਤੇਅਸੀਖਿਯਿਆ

ਰਬੀਰਿਤੇਤਾਂ। ਤਾਂਸਾਤਿਬਦੇਪਾਸਸਿਖਾਂਆਂਨਮੁ ੩੮੦
ਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਬ੍ਰਹਮਣੁਬਹੁਤਕਲਪਦੇਤੈਨਿ
ਤਾਂਸਾਤਿਬਨੇਕਾਈਨੰਦਲਾਲਨੂਚਿਨਾਦੇਮਨਾਦੁ
ਵਾਸਤੇਪਾਲਿਆ। ਤੇਏਹੁਸਵਈਯਾਹਿਲਿਖਿ
ਪਾਲਿਆ॥੩੩॥ ਸਵੈਯਾ ਜੋਕਿਛੁਲੇ
ਖਾਲਿਖਿਓਬਿਧਨਾਸੇਈਧਾਯਤਮਿਸੂਜੁਸੇ
ਕਨਿਵਾਰੇ। ਮੇਰੇਕਛੂਅਪਗਾਧਨਤੀਗਾਯ
ਯਾਦਤੇਕੁਲਨਹਕੇਪਾਚਿਤਾਰੇ। ਬਾਰਗਨਿਤਾ
ਲੀਪਠੈਦੈਤਮਾਜੁਕੁਲੇਤੁਮਕੋਨਿਤਚੈਜੀ

ਅਸਾਂਗੇ ਛਤ੍ਰੀਸਭੈਕ੍ਰਿਤਬਿਪ੍ਰਨਕੇਇਨ
ਹੁਪੇਕਟਾਛਤ੍ਰੀਪਾਕੈਨਿਤਾਰੇ ਸਾਸਦੇਆ
ਜੁਥਾਜਿਤੇਇਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਇਨਤ੍ਰੀਕੇ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਸਦਾਨਕਰੇਗਾਅਪਅਉਪਟਰੇਇ
ਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਇਨਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਫੁਨਧਾ
ਮਭਰੇਗੇ ਆਇਨਤ੍ਰੀਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਬਿਦਿਅਾਲ
ਈਇਨਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਸਭੁਸਤ੍ਰਮਰੇਗੇ ਆਇਨ
ਤ੍ਰੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕੇਸਜੇਤਮਰੇਨਤ੍ਰੀਸੇਸੇਗਾਰ
ਬਕਰੇਰਧਰੇਗੇ। ਸਦਯਾ ਸੇਵਕਰੀਇਨ ੨੮

ਤੀਕੀਭਾਵਤਮਭਿਰਕੀਸੇਵਸੁਤਾਵਤਨਜੀ ੨੮੧
ਕੋਦਾਨੁਦਇਯੋਇਨਤੀਕੋਕੁਲੇਅਰੁਅਨ
ਕੋਦਾਨੁਨਲਾਗਤਨੀਕੋਆਗੈਫਲੈਇਨਤੀ
ਕੋਦਯੋਜਗਮੋਜਸੁਅਭਿਰਚੁਏਓਸਭਫੀ
ਕੋਮੋਗੁਤਮੇਤਨਤੇਮਨਤੇਸਿਰਲਭਿਧ
ਨਤੇਸਭਤੀਇਨਤੀਕੋ ਦੋਤਗਾ ਚਧ੨੦
ਇਚਿਤੇਮੇਜਰਿਓਤ੍ਰਿਯਾਜਿਓਕ੍ਰਿਪਤਤੇਇ
ਬੋਜਰੋਜਕੇਤੇਤਲਗਦਇਓ ਮਿਸ੍ਰਜੁਰੋਇ
੪। ਤਾਭਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਓਨਾਬੂਤਮ

ਦਾਦੇਪਾਸਗਾਇਆ ਤੇਕਤਿਓਸੁਜੇਸਾਹਿਤਬ
ਨਬਚਨੁਕੀਤਾਇ ਜੇਹੁਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਾਂਦੇਰੁ
ਸਨਕਰਕੇਤੁਸਾਂਨੁਛਕਾਵਨੇਹਾਂ ਤੇਬਸਤਸ
ਭੇਦੇਆਂਗੇ। ਤੇਤੁਸਾਂਕ੍ਰੋਧਨਹੀਕਕਾ। ਤੁਸੀ
ਆਸਾਂਨੁਓਸੁਪ੍ਰਸਾਦਦੇਵੇਲੇਚਿਤਿਤੇਨੁਲਿ
ਗਏਤੋ। ਤਾਭਾਈਓਹਕ੍ਰੋਧਸੇਟਲਿਓਨਾਤੀ
ਤਾਭਾਈਜੀਨੇਕਹਿਅਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ
ਸਤੈਨਿਤਸੀਜੀਵਗੁਪਨਾਕਰਜਾਨੈ। ਤਾਂਓ
ਕਾਨੇਕਹਿਅਜੇਸਾਹਿਬਨੇਤਾਂਬਚਿਤਨਾਟ

ਕਾਵਿਓਕਾਤਿਆਤੈ। ਜਿਹੁ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਸੁਓ ੨੮੨
ਚਰਤੈ। ਤੇਸੁਨਰਕਕੰਡਮਾਤਿਪਰਤੈ। ਅਸਿ
ਤੇਰਾਬਚਨੁਮੰਨੀਏਕੇਸਾਤਿਬਦਾਬਚਨੁਮੰ
ਨੀਏ। ਤਾਨੁਈਜੀਨਕਤਿਅਜੇਵਚਨੁਸੰ०
ਗੋਪਾਂਗਤੁਦਾਤੈ। ਸਿਸੁਦੀਦਾਤੈ। ਕਿਉਜੇ
ਪਿਛੇਕਾਤਿਆਏਤੈਨਿ। ਏਤਿਬਿਧਿਕਰਤਤ
ਪਾਸਿਅਕੁਜ। ਦੁਇਤੇਏਕਰੂਪਤੇਇਗੋਜਾ
ਤਾਂਤੇਸਤਿਗੁਰਾਂਗੁਗਤਦਾਅੰਤਧਾਰਿਅਤੈ
ਜੇਸੇਸੁਵਾਂਗਿਸੁਵਾਂਗਪਾਭਤਾਤੈ। ਤਿੰਪਿ

ਛਲਾਰੂਪਪ੍ਰਗਟਿਨਤੀਕੀਤਾਚਪਦਾ॥ਤਾਂ
ਓਨਾਨੇਕਾਹਿਅਜੇਸਾਹਿਬਕਾਰਨਹੈਸਾਨੇ॥
ਤਾਂਦੇਵੀਦੇਪ੍ਰਗਟਿਤਾਇਆਨੇਤਕਿਉਮੰਦਲ
ਏ॥ਤਾਂਭਾਈਜੀਨੇਕਾਤਿਆਜੇਦੇਵੀਕੰਨੇ
ਤਾਂਮੇਜਾਗਾਟੀਈਏ॥ਤਾਂਬਾਲਸੇਜੀਕੰਨੇਤਾਂ
ਮੇਦੇਵੀਕਾਨਿਵਾਸਕੀਆਹੈ॥ਜਿਮਲੇਛਹੈ
ਨਿਏਨਾਦਾਤੇਜਨਾਸਹਾਰਸਕਨਗੇ॥ਤਾਂ
ਸਾਤਿਗੁਰਆਦਿਗੁਗਾਦਕੁਗਤਾਕੇਵਡੀ
ਆਈਦੇਤੇਆਈਹੈਨਿ॥ਤੈਸੇਹੀਸਾਹਿਬਨੇ

ਖਾਲਸੇਜੀਨੂਰਾਜੁਭੀਗੁਰਆਈਭੀਇਤੀਏ ੨੮੩
ਏਹੁਜੇਗੁਰੁਕੇਸਿਖਨਿਤਪ੍ਰਤਸਬਦਸੁਇਦੇ
ਤੈਨਿ। ਤੈਨਾਮੁਜਪਦੇਤੈਨਿ। ਇਸਕਰਿਕੇਏ
ਨਾਦੇਮਨਸੁਧਤੈਨਿ। ਕੋਈਤਪਵਨਾਤੈ
ਕੋਈਗਿਆਨੀਤੈ। ਇਸਕਰਿਕੇਪੁਜਨੀ
ਵਤੈਨਿ। ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਾਨੁਖਸੀਕਰਿਕੇ।
ਭਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਮਨਾਇਕੇਹਜਰਲੇ
ਆਏ। ਸਭਦਾਨੰਭੁਜਨਖਵਾਏਕੇਰਪੁ
ਈਆਦਮਦਾਦੇਕੇਵਿਦਾਕੀਤੇ। ਤੇਕਸੀ

ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੁਲਖਤਪਈਆਰੇਟਿਦੇਕੇਕਾਂਸੀ
ਪਹੁਚਾਇਆ। ਤੇ ਓਸਕਰਦਨਾਲਜਲਵਿਖੇਪ
ਤਾਸੇਪਾਇਕੇਸਵਈਯੇ ਪੜਕੇਪੰਜਾਸਿਖਾਂਨੂ
ਪਾਹੁਲਾਖਿਥਮੇਇਤੀ। ਤੇਫੇਰ ਪਾਹੁਲ ਓਨਾ
ਸੋਆਪਲਈਬਚਨੁਕੀਤਾਸੋਸਸਤਾਂਦਾਇਸਾ
ਅਨੀਕਰਨਾ। ਸਸਤਾਂਦੇਪਾਸਦੇਖਣਕਰਨੀ
ਵੈਰੀਹੁਬਨਹੀਪਾਵਦਾ। ਏਹੁਸਸਤਾਂਅਭਿ
ਆਸਰਪ੍ਰਬੰਸੀਆਂਪਾਸੇਛੁਟਿਗਾਇਆਤੈ
ਸੀ। ਸੋਸਸਤਮਲੇਛਾਂਨਾਕਿਲਏਤੈਸਨਾ। ਓ

ਸਕਾਰਿਕੇ ਜਗਤਾ ਦਾਰਾ ਜੁ ਕਰਵੇ ਤੈ ਸਾਨਿ। ਤੇ ੨੮੪

ਤਾਇ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਸਸੜ ਫੇਰ ਫੜਾਏ ਤੈ ਨਿ। ਤੁਸਾਂ ੦

ਸਸੜਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੀ। ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਰਾ

ਜੁ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਇ ਅੰਗੇ। ਤਾਂ ਰਾ ਜੇ ਦੁਸਨ ਨੁ

ਆਇ। ਤਾਂ ਭਨਾਨੁ ਸਾਨਿ ਬਬ ਚਨ ਕੀਤਾ।

ਤੁਸੀ ਪਾਤੁਲਾਂ ਲੈ ਤੇ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ

ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ। ਤੇ ਰਾ ਜੁ ਰਾਪੁ ਵੀ ਸੀ

ਆਂਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਥੀ ਮੀ ਤੋ ਖਬਾਤੇ ਇੰ ਆਇ।

ਸੇ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਈ ਏ ਗਾ। ਤਾਂ ਭਨਾ ਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਯੋਅਸਾਡੀਲਾਂਗਤੋਬੋਦੀਤੇਜਨੇ
ਉਗਾਠਹੁਦੇਤਾ। ਤਾਂਅਸੀਪਾਤੁਲਲੈਦੇਤਾਂ। ਬ
ਚਨੁਤੋਇਆ। ਇਕਜੇਗਰਿਕੇਸਨਿਆਸੀਦਾਸਿ
ਖੁੰਦਾਤੈ। ਤਾਂਅਗਲੀਬ੍ਰਹਮੇਦੀਕਾਂਦੁਸਰੁ
ਸਿਟਾਇਕੇਦੀਬ੍ਰਹਮਾਦੈਦਾਤੈ। ਤੁਸਾਨੁਤਾਂਅਸੀਸਿ
ਗੀਸਾਠਿਬਦਾਜਨੇਉਜਗਤੁਦੇਕਾਜਵਾਸਤੇਦੈ
ਦੇਸਾ। ਤੇਗੀਅਨਦਾਜਨੇਉਜਨਮਸਰਦੁਕ
ਟਲਵਾਸਤੇਦੈਦੇਸਾ। ਤੇਜੇਤੁਸੀਇਤਵਰਿਅਏ
ਸਤਾਰਨਹੀਸਕਦੇ। ਤਾਂਤੋਰਚਾਰਵਰਦਾਨਜ

ਸਤਫੜਾਇਕੇ। ਗਤੇਤੇਮਲੇਫੁਸਭੁਤੁਤਾ
 ਵਣੇਹੈਨਿ। ਜੈਸੇਸੀਗਾਂਮਜੀਨੇਕਪਾਂਤੇਰਾ
 ਲਕਾਤੇਗਕਸਾਨੁਤੁਤਾਇਆਹੈਸੀ। ਤਾਂਠ
 ਨਾਨੇਕਹਿਆਏਹੁਤਾਂਹਲਵਾਹਨੁਵਾਲੇ। ਤੇ
 ਤਕੜੀਆਂਪਕੜਨਵਾਲੇ। ਤੇਸਧਾਖਾਂਵ
 ਨੁਵਾਲੇਹੈਨਿ। ਚਿੜੀਆਂਦੇਸਮਾਨੇਹੈਨਿ
 ਤੇਮਲੇਫਤੇਗਜੇਤਾਂਸਸਤਫੜਨੁਵਾਲੇ
 ਹੈਨਿ। ਤੇਮਾਸਖਾਨੁਵਾਲੇਹੈਨਿ। ਏਹੁਤਾ
 ਬਾਜਾਦੇਸਮਾਨੇਹੈਨਿ। ਬਚਨੁਹੈਇਆ

ਆਸਾਂ ਨੇ ਚਿਟ੍ਰੀ ਆਂ ਤੇ ਬਾਜ਼ ਤੁਨਾ ਵਲੇ ਏਨੀ
ਏਨਾ ਦੇਹੀ ਆਪੀ ਨੁਤ ਸਾਂ ਨੁ ਸਭ ਨਾਨਕ ਰਦੇ
ਨਾਏ ॥ ੧੩੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ਤਿਲਗੁ
ਸੰਗਤਾ ਸਹਿ ਬਦੇ ਦਹਸਨ ਨੇ ਆਈ ਆਖ
ਓਨਾ ਪੁਕਥੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ
ਸੰਗਤਾਂ ਜੇ ਆਉਦੀ ਆਏ ਨਿਰਾਹ ਵਿਚਿ
ਲੇਛ ਸਿਖੀ ਦਾ ਪੰਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦੇ ਏਨੀ ਸਿਖੰ
ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦੇ ਏਨੀ ਸੇਖੇ ਰਿਲੇ ਦੇ ਏਨੀ
ਜੇ ਸਿਖਾਵੀ ਆਸੁੰਦਰ ਇਸਤਰੀ ਆਉਦੀ ਆ

ਐਨਿ ਸੋਧੋਤਿ ਲੈਦੇ ਤੈਨਿ। ਬਚਨ ਤੇਇਆ ॥ ੨੮੬ ॥
ਤੁਸੀਸਿ ਸਤੁ ਫੜੇ ਤੇ ਪੁਲਾਂ ਛਕੋ। ਤੁਸੀ
ਸਭੁ ਨਾਉ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਕਰਦੇ। ਆਵੇਗੇ। ਤੁ
ਸਿਖਾਂ ਨੁ ਪਾਹੁ ਲਾਇ ਤੀ। ਆ ਕੇਈ ਸਿਖਾ
ਪਾਸਰ ਥੈ। ਕੇਈ ਪਾਗਨੁ ਪਲੇ। ਐ
ਜੇਹ ਤੇ ਸਿਖਾ ਸਹਿ ਬਦੇ ਪਾਸਰ ਹਨਿ।
ਜੇਉ ਦਾਸੀ ਹੋਇ ਕੇ ਪਾਗਨੁ ਉਠ ਜਾਵਨਿ
ਤੁ ਬਚਨ ਤੇਇਆ। ਤੁਸੀ। ਆਮਲਾ ਖਾਧਾ ਕ
ਰੇ। ਤੁਸੀ। ਆਮਲਾ ਖਾਵਨਿ। ਕਰੇ।

ਤਾਂਕਿਤਨਿਆਦੀਆਸਿਤਾਤਾਠਹਿ
ਗਈਆਤੋਕਿਤਨੇਜੋਘਗਨੂਗ
ਏਤਾਖਤੀਆਬ੍ਰਹਮਨਾ। ਓਨਾਦਿ
ਆਕੁਟੰਬੀਆਨੂਆਪਿਆ। ਜੇਤੁਸੀ
ਇਕੋਆਸਾਡੇਨਾਲਵਰਤਾਨਿਕਰੋ।
ਇਕੋਇਨਾਦੇਨਾਲਵਰਤਨਾਕਰੋ। ਸ
ਹਿਬਨੇਖਾਲਸਾਉਤਪਤਕੀਤਾਏ।
ਪਰਜੇਆਸੀਵਰਤਾਗੋਨਹੀਤਾਵਧੇ
ਗਯਕਿਸਤਗਾ। ਤਾਸਿਖਾਂਨੇਜੁਗਮ

ਰਦਾਸਕੀਤੀਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਸ ੨੮
ਸਤਫਲੇਤੇਜਿਤਹਿ। ਆਦਾਰਿਜਕਹੈਸਭ
ਤੁਸਾਡੇ। ਆਪੀਨਕਗਾਂਗੇ। ਤੇਬ੍ਰਹਮਨੁਖਤੀਸ
ਰੁਤੁਸਾਡੇ। ਆਪੀਨਹੋਵਨਿਗੇ। ਤੇਸਸਤ੍ਰੰਕਰੀ
ਕੇਜੁਧ੍ਰੇਗੇ। ਤੇਸੁਵਰਗਾਂਨੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗੇ।
ਤੇਜੇਸਬਦੁਪਛੇਗੇ। ਸਮਝੇਗੇ। ਕਮਾਊਗੇ। ਤਾਂਮੈ
ਨੁ। ਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗੇ॥ ੧੩੫॥ ਆਖੀਹੈ
ਰੁਚਲੀ। ਇਕਸਮੇਸਰਬਤਸਿਖਾਂਦੁਸੀਆ
ਵਹਿ। ਆਨ। ਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੇਸਾਹਿਬ

ਮੇਖਾਲਸਾਵਰਤਾਇਆਹੈ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹ
ਦਸਮਾਸਾਂਤੁਸਾਂਡੇਪਾਸੋਪੁਛਿਵੇਗਾ
ਸਿਖੀਦੀਵਰਤਨੁਦੀਆ। ਤੁਸੀਦਸਾਹਿ
ਸਨਦਾਦਇਆਕਰਿਕੇ। ਸਾਨੁਉਤਰਿਹਿ
ਸੇਜੀ। ਤਾਂਉਨਾਵਾਜਬੁਲਾਅਗਜਲਿਖਿਦਿ
ਤੀ। ਇਸਦੇਉਪਰਦਸਖਤਖਾਸਕਰੀਏ।
ਨਕਲਉਤਾਰਵਾਜਬੁਲਾਅਗਜਦੀ। ਜਿਸ
ਮੇਖਾਲਸਾਜੀਪ੍ਰਗਟਿਕੀਤਾ। ਸਿਖਸਬੁਦ
ਸੀ। ਆਲੇਕੇਸਧਾਰੀਤੇਸਹਿਜਪਧਰੀਭੀ। ਰ

ਹਿਤਾਬੰਬੇਕਥਾਨਸੇਜੀਦੀਵਰਤਨੁਦੀਆ ੨੮੮
ਹਜ਼ੂਰਸ਼੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂਦਸਵੇਪਾਤਸਾਹਿਬੋਮਃ ੧੦
ਦਸਿਰਹਿਤਾਭਿਖਕੇਗੁਜੀਰੀਆਸਤਿਗੁ
ਰਾਂਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕੇਦਸਾਹੀਰਹਤਾਂਉਪਰਦ
ਸਖਤਕੀਤੇਸਿਖਾਂਦੀਸੀਕਾਂਦੀਵਰਤਕਰਨ
ਦੇਵਸਤੇਪਿਥਮੇਏਗੁਭਿਖਉਨੇਜੇਸਮੇ
ਦਿਵਾਹਦੇਆਸੀਬੇਦਪਾਠੀਆਂਬ੍ਰਹਮਨੁ
ਨੁਬੁਲਾਇਕੇਦਿਵਾਹਦੀਆਕਾਂਡੀਆ
ਪੜਾਇਕੇਦਿਵਾਹੁਕਰਿਦੇਸਾਂਤੇਹੁਕੁ

ਸਿਖਕਹਦੇਹੈਨਿਤੁਸੀਅਨੰਦਪਣਕੇਵਿਦਾ
ਹੁਕਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਨਾਨਾਬੁਝਾਵਹੁ। ਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹਜਿਵੇਅਮਰੁਤੇਵੇ। ਦਸਖਤਖਾ
ਸਹੈਇਪਹਿਲੇਅਨੰਦਪਣਨਾ। ਆਰਦਾਸਕ
ਰਨੀਪਿਛੇਬ੍ਰਹਮਨਾਬੀ। ਹਮੇਸਾਂਜਿਸਤ
ਰਹਪਣਾਵਦੇਆਏਹੈਤਿਵੇਪਣਾਵਹੁ।
ਸਾਨਹੀਕਰਨਾ॥੧੩੬॥ ਸਾਖੀਹੈਰੂਚ
ਲੀ। ਸਾਖੀਦੂਜੀਆਰਦਾਸਪਿਛੀ। ਜੇ
ਹੁਕਮਸਾਹਿਬਦਾਹੈਇਆਪੀਜਾਮੇ

ਲਾਂ ਨੂ ਨਹੀ ਮਿਲਨਾ ॥ ੧ ॥ ਧੀਰਮਲੀਏ
ਗਮਰਈਯੋ ॥ ੨ ॥ ਮਨਿਕੋ ਮਸੰਦਾ ॥ ੩ ॥
ਸਿਰਗੁਮਾਏ ਹੁਪੰਜ ਮੇਲੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾਂ ਸਿ
ਖਾਂ ਆਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਰਗੁਮ ਕੀਨੇ ਹੋਨਿ ॥
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਰਵ ਵੇਦੁ ਭੀ ਸਿਰਗੁਮ
ਹੋਨਿ ॥ ਅਨੀ ਸਰਵਾਦੀ ਹੋਨਿ ॥ ਤੇਨਿ ਦਚ
ਦਦੇ ਸੰਘੋ ਭੀ ਸਿਰਗੁਮ ਹੋਨਿ ॥ ਨਿਗੁਰੇ
ਨਿਏ ਹੁਜੇ ਪੰਜ ਮੇਲੇ ਹੋਨਿ ॥ ਤਿਨਾ ਨਲਨ
ਹੀ ਵਰਤਨਾ ॥ ਤੇਨੀ ਸਿਖਾਂ ਆਰਦਾਸ ਕੀ

੨੮੯

ਤੀਜੀਆਸਤਿਰੇਸਿਖਾਗਾਂਕੋਈਬੈਪਾ
ਰਦੀਕ੍ਰਿਆਵਾਲਾਹੋ।ਕੋਈਮੁਸਦੀ
ਪੋਸਾਹੋਵਿਹਥਦਾਸਦਕਾਸਭਕਿਜੇ
ਦਾਨਾਂਨਮੇਲਹੀਦੇਹੋ।ਤਾਂਖਾਸਦਸ
ਹੋਏ।ਪਹਿਲੇਪੁਛਿਕੇਵਰਤਨਿਕੀਤਾ
ਕਰੇਜੇਭੁਲਭੁਲਾਵੇਵਰਤੋਤਾਂ।ਅਰਦਾ
ਸਕਰਵਾਇਲੇਣੀ।ਤੀਸਰੀ।ਅਰਦਾ
ਸਸਿਖਾਂਕੀਤੀ।ਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜੀ
ਅਗੋਆਸੀਸਹਿਜਪਾਹੀਤੇਰੇਸਿਖ

ਜੇਹੈ ਸਾਂਸੋ ਮਾਤਾ ਪਤਾ ਵੇ ਮਰਨੇ ਉ २੯੪
ਪਰਿਕ੍ਰਿ ਮਾਕਰ ਮਭ ਪਰੁ ਜੇਹੁ ਹੀ ਸੀ
ਸਾਹਦੀ ਗੀਤ ਸੀ ਸੇਕਰ ਵੇਹੈ ਸੀ। ਤੇਹੁ
ਸਿਖਾ ਮਾ। ਖਦੇਹੈ ਨੀ। ਜੇਖਾ ਲਸਾ
ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਰਤਾਇਆ। ਏਹੁ
ਨਿਤੁ ਸੀ। ਏਹੁ ਗੀਤ। ਸੇਸਾਰੀਆਂ
ਦੀਆਂ ਨਾਕਾਰੀਆਂ ਕਰੀ। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਗਜਿ ਵੇਤੁ ਸਾਂਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ

ਹੋਇਆ ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋਏ। ਭੁਦਰਨ
ਹੀਕਰਨਾ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਤੂਤ
ਜੋ ਸੀ ਦੇਸ ਚਾਲੀ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋਵੇ ਸਿਵੇ
ਰਿਕੇਬ ਖਾਸਾ ਇਥੇ ਨਾ। ਫਿਰ ਸਿਖਾਂ
ਰਦਸ ਚੰਬੀ ਲਿਖੀ। ੪। ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ
ਸਮੇਟਿ ਵਾਹਦੇ ਤੇ ਖਿਆਹਦੇ ਦੇ ਨਾਮ ਗੋਰੀ
ਦੇ ਅਸੀ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਸਦਕੇ ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਰਾ
ਵਦੇ ਹੋਸਾ। ਹੁਕਿ ਸਿਖਾ ਆਖਿਏ ਹੋਨਿ। ੨

ਜੋਸਿਖਾਂਨੂੰ ਛਕਾਵਣਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ੨੮੧
ਤੇ ਵੈਤਿਵੈਕੀ ਚੈ। ਖਾਸ ਦਖਤ ਤੇ ਏ। ਹੁਕਮ ਤੇ ਇ
ਆ ਜੋਸਿਖਾਂਨੂੰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਨੁ ਭੀ ਅਥਿਤਾਂਨੂੰ ਭੀ
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਸਭ ਭਾਨੁ ਪ੍ਰਸਦ ਛ
ਕਾਇਆ ਕਰੇ। ਫੇਰ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸਿ ਪੰਜਵੀਂ ਕੀ
ਤੀ। ਪਾਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਵਖਰ ਜੰਦੁ ਪਤ ਦੋ।
ਅਸੀ ਪ੍ਰਤਾਂਨੂੰ ਉਸਤਰੇ ਨਾਲ ਭਦੁ ਕਰ ਵਾਵ ਦੇਸ ॥
ਹੁਣਿ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜਿਵੇਂ ਹੁਕਮ ਤੇ ਵੈਤਿਵੈਕੀ
ਚੈ। ਹੁਕਮ ਤੇ ਖਾਸ ਦਖਤ ਤੇ ਏ। ਜਿਸਹਿ ਜਾ

ਰੀਆਂਦਿਆਂਬੋਟਿਆਂਨੁਕੋਚੀਨਾਲਰੀਤਕਰਵਾ
ਵੁਣੀ। ਤੇਕੇਸਧਾਰੀਆਂਦਿਆਂਬੋਟਿਆਂਨੁਪਾਤਲ
ਦੇਣੀ। ਫੇਰਸਿਖਾਮਰਦਾਸਛਿਵੀਕੀਤੀ। ਵਜੇ
ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਿਤੀ। ਅਗੋਜੇਤਸਤੀਆਂਗੀਗਾਨੇ
ਜੇਦੇਸਾ। ਤੇਤੁਦਸਿਖਮਨੇਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸਚੇਪਾ
ਤਸਾਹਿਤੀਜੇਦੇਤੁਕਮਤੇਵੈਤੀਕੀਚੇ। ਬਚਨੁਤੇਖ
ਸਦਸਖਤਤੇਏ। ਜੇਪਤੁਚਸਕੇਤਾਂਤਸਤੀਆਂ
੬ ਗੀਗਾਜੀਪਤੁਚਣੀਆਂਨਤੀਤਾਂਸਿਖਜੁਧਾਵਿਚ
ਜਿਥੇਤੁਕਮਸਤਤੇਦਾਤੇਸੇਈਕੁਲਖੇਤੁਹੈ। ਇਕੇ

ੴ
੨੮੨

ਸਾਧਸੰਗਤਦੇਚਰਣਪੂਰਨਵਿਚਪਾਇਦੇਹੀਆਂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਚਉਫੇਰਾਏਸੇਬੀਓਨਾਦੀਗਾਤਿ
ਤਵੈਗੀਫੇਰਅਰਦਾਸਸਿਖਾਂਸਤਵੀਕੀਤੀ॥
ਅਸੀਜੇਅਮਲੀਧੋਸਕਚਹਿਰੀਆਂਜਾਂਵਹੁ
ਵਾਲੇ॥ ਸਿਖਦਾਤੀਆਦੇਕੇਸਇਕੋਜੇਤੋਕੋਈ
ਨਾਲਕਰਵਾਇਲੈਦੇਸਾ॥ ਤੁਹਿਜੇਵੇਤੁਕਮਤੇ
ਵੈਤਿਵੇਕਰੀਏ॥ ਤੁਕਮਤੇਖਾਸਦਸਖਤੋਯੇ
ਜੋਜੇਤਫੇਤੁਸੀਸਤਜਪਾਰੀਸਿਖੋਤੋਜੇਕੇਸਾ॥
ਰੀਆਂਦੀਤਰਾਂਸਾਬਤਰਧੋ॥ ਨਤੀਤਾਂਕੋਈਜ

ਰੂਰਮਾਤ੍ਰਵਧੀਕੋਤਵੈਸੋ ਬ੍ਰਾਬਰਕਰਵਾਇਛੁਡਦੇ
ਤੇਬਖਸਾਇਲੈਦੁਆ ਫੇਰਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਅਠਵੀ
ਕੀਤੀ॥੮॥ ਨੁਕਸੁਤੋਇਆਤੈਜੋਸਿਰਗੁਮਾਤੇਪੰ
ਜਾਂਮੇਲਾਂਦੇਮੁਤੁਕੋਈਲਗੇਨਾਡੀਸਚੇਪਾਤਸਾਹ
ਜੀਸਿਖਕੋਈਆਪਲੁਸਰਧਾਕਰਿਕੇਤਾਂਓਨਦੇ
ਮੁਹਲਗਦਾਨਤੀ॥ ਪਰੁਜੇਕੋਈਆਂਉਦਾਜਾਂਦ
ਕੋਈਮੁਹਲਗਜਾਏਤਾਂਕਿਉਕਰਿਬਚਨੁਤੈ॥੯॥
ਕਸੁਤੇਖਾਸਦਸਖਤੁਤੇਯੋਜੋਰਿਦਾਸੁਪੁਗੁਰਵ
ਲਗਾਤੀਦਾਤੈ॥ ਜੇਮਾਂਵਦਾਜਾਦਾਜੇਮੁਹਲਗ

ਜਾਏਤਾਂਕੀਤੈਵਰਤਨੁਨਹੀਕਰਨੀ। ਫੇਰਸਿਖਾਂ
ਅਰਦਾਸਨਾਵੀਲਿਖੀ॥੯॥ ਜੇਤਵੇਸਿਖਗੀਗਾਜੀ
ਦੇਇਸਨਾਨੁਗਾਏਤੈਨਿ। ਜੇਇਸਨਾਨਕਰਿਕੇਅਵ
ਨਤਾਂਓਨਾਨਾਲਿਕਿਉਕਰਵਰਤੀਏ। ਬਚਨੁਦੇਖ
ਸਦਸਖਤਤੇਇਜੋਭਿਤਪਿਆਰਨਾਲਓਨਾਨਾਲਿ
ਵਰਤਨਾ। ਬਹੁਤੀਦਿਕਤਕੋਈਨਾਹੀਕਰਨੀ॥
ਭਾਈਸਿਖੋਇਕਤੁਸਾਡੇਉਪਰੁਅਸਾਡੇਏਤੁਤੁਕ
ਮੁਹੈ। ਜੇਮਸੰਦਮਸੰਦੀਏਪੰਜਾਂਮੇਲਾਂਵਿਚੋਕਿ
ਸੇਨਾਲਨਹੀਮਿਲਦਾ। ਜੇਓਨਾਦੀਤਿਮਾਏਤ

ਕਰੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਵਿਚੋ ਭੁਸਨੁ ਭੁਠਾਇ ਦੇ ਦਾਜੇ
ਭਿਨਾਏ ਮੇਲ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਦਕੁ ਘਟ ਦਾ ਤੇ ਤੇਜੇ
ਕੋਈ ਭਿਨਾਏ ਚੋਭੀ ਮੇਲ ਕੀਤਾ ਚਾਤੇ ਸੇ ਮੇਲ ਲੈ
ਦਾ ਏਤੇ ਗੁਰਮਤ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ ਦੁਜੋ ਭਾਜਨੁ
ਕਰੇ ਸਿਖੀ ਦੀ ਰਹੁ ਮਾਏ ਤੇ ਤੇ। ਕ੍ਰਿਤ ਧਰਮ ਦੀ
ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੰਡ ਖਾਂਦ ਦਾ। ਫਿਰ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ
ਦਸਵੀ ਲਿਖੀ॥੧॥ ਜੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰੇ
ਜੋ ਕੋਈ ਭੁਕ ਮਾਸ ਤੇ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੇਤ ਤਿਅਗ
ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਪੰਡਤਾਂ ਨੁ ਬਲਾਇ ਕੈ ਗਮੁ

ਪਗਲੁ ਵਚਾਂ ਵਦੇ ਸਾਂ। ਤੇ ਦਸ ਗਾਤ੍ਰ ਕਰ ਵਦੇ ਸਾਂ ॥ ੨੬੪ ॥
ਤੇ ਹੁਲ ਪੰਡਤ ਨਹੀ ਅਵਦੇ ਕਤਿ ਦੇ ਤੈ ਨ ਜੋ ਧਾਗਾ
ਤੇ ਲੰਗੋਟ ਰਖੇ ਤੇ ਜੋ ਗਾਰੁ ਪੁਰਾਣ ਵਿਚ ਦਸ ਗ
ਤ੍ਰਿਆ ਵਕਲਿ ਖੋਲੈ ਨਿਸੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਅਸੀ ਅਵਦੇ
ਹਾਂ ਜਿਵੇ ਹੁਕਮੁ ਹਵੇ ਤਿਵੇ ਕੀਚੇ। ਦਸ ਖਤੋ
ਏ। ਕੁਝੀ ਤੁਸੀ ਸਿਦਕ ਤੇ ਤਕ ਨਾਰ ਹਿੰਦੁ।
ਗਿਰੰਥ ਜੀਵਾ ਕੁਗੁ ਪਾਵਦਾ। ਤੁਪ ਜਿਵੇ ਪਾਤ
ਸਾਹਿ ਦੇ ਸਤੰ ਸਾਤ੍ਰਿਤੀ ਸਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਥਾ ਮਿਖਾਂਥੀ
ਸੁਦਨੀ। ਪ੍ਰਾਨੀ ਦਾ ਕੁਝ ਖਾਲ ਸੇਜੀ ਦੇ ਵਿਚ ਪੈ

ਵਾਸੋਤੇਵੇਗਾਥੇਤੁਸਾਂਨੂਭੀਰਿਗਿਆਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋ
ਵੇਗਾ ਸਿਦਕਜੇਤਾਤੇਨਾਮਜੇਤਾਤੇਰਪਦਾਗਥ
ਚੀਜਕੋਈਨਤੀਵਾਨਗੁਰੂਜਪਦਥੇਵੇਤੁਖਾਂਵ
ਦਾਏਹੁਰਹਿਤਥੇਨਿਤੋਰਸੁਖਤੈ॥੧੩॥
ਸਾਖੀਪ੍ਰਗੀਤਈਵਾਨਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਤੋਰੁ
ਚਲੀ॥ ਸੁਸਿਖਾਂਤਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਤੋਰਾਂ
ਥੀਪ੍ਰਸੰਨਕੀਤਾਜੇਆਦਬਾਂਦੀਜੇਤੋਈਤੈ॥ਸੇ
ਭਗਤਿਮਈਤੈਤੇਸਾਨਿਬਦਸਵੇਪਾਤਾਸਾਨ
ਜੇਬਾਂਦੀਕੀਤੀਤੈਜੁਧਮਈਤੈ॥ਕੈਇਸਤੀ

ਮਾਂਦੇਚਰਿਤੈਨੀ ॥ ਇਸਦਾ ਸਿਧਤ ਕਿਉਕਰਿ ਰਦਿ ॥
ਸਮਝੀਐ ॥ ਤਾਂਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਜੈ ਸੇ ਅਰਜ
ਨਜੁਧਦੇ ਸਮੇਸਸਤ੍ਰਛੇ ਭਿਬੈਠਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਮਤਾਗ
ਜਥੇ ਸਨੂਗੀ ਤਾਉਪਦੇ ਸਕਰਿਕੈ ॥ ਫੇਰਿ ਵਰਨ
ਆਸਰਮਦਾ ਜੁਧਾਦਿਨਾਇਆ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸੇਉ
ਦੁਆਨੇਤੈ ਸਾਂਧਗਮਜਾਇਕੈ ਸਸਤ੍ਰਛੇ ਰਦਿ
ਤੇਹੈ ਸਾਨਿ ॥ ਤੇ ਮਲੇਛਨੇ ਸਸਤ੍ਰਪਕੜਲੀ ਤੇਹੈ
ਸਾਨਿ ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂਦੇ ਬਲ ਕਰਿ ਪ੍ਰਥਮੀ ਦਾਗ
ਜੁਭੇਗਦੇਹੈ ਸਾਨਿ ॥ ਤੇ ਤਿਉ ਦੁਆਂਦਿ ਚਭਗਤ

ਤੇ ਵਲਿਨ ਤੀਸ ਨਿਵੇਦੋ। ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਖਾਲਸੇ ਜੀ
ਨੂਰ ਪਟਿ ਸਜਾਇ ਕੈ ਫੇਰ ਗਾਜੁ ਲੈ ਦੇਵ ਦਾਸੀ
ਤਾਂ ਜੁ ਧਮਈ ਬਾਂਦੀਆਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ
ਹੈਨ। ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਦਿਤ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਸਰੀਰ
ਤੁਸਾਂ ਸੁਠੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਦੇਵਰਨ ਦਾ ਧਰਮ
ਧਰੇਂ ਜੁ ਧਰਨਾ। ਤੇ ਜੁ ਧਰੀ ਤੇ ਗੋਤਾਂ ਗਾਜ
ਕੁੰਗੋਗੋ। ਤੇ ਜੇ ਜੁ ਧਾਵਿ ਚਮਿਤ ਕੁੰਗੋ
ਤਾ ਸੁਰਗ ਦੇ ਸੁਖ ਕੁੰਗੋਗੋ। ਤੇ ਜੋ ਗਿਆ

ਨਨੁਇਨਕਰੇਗਾ। ਤਾਂਜੀਵਨਮੁਕਤੀਹੋਇਕੇ
ਵਿਚਰੇਗਾ। ਜੈਸੇਮੂਰਤਾਂਇਕਮਲੇਛਾਂਦੀਆਂ
ਅਨਿਤਹੈਸਨਿ। ਤੈਸੇਓਨਦੇਸਨਮੁਖਸਿੰਘਾਂਦੀ
ਆਂਮੂਰਤਾਂਬਣਾਇਖੜੀਆਂਕੀਤੀਆਂਹੈਸ
ਨਿ। ਤੇਆਂਪਕਉਤਕਵੇਖਦੇਹੈਨਿ। ਜੈਸੇਘ
ਤ੍ਰਾਕਿਸੇਬੂਰੇਬਾਏਕਦਾਹੈ। ਤਾਂਕਾਰਸੁਆਰ
ਓਸਨੂਬੂਰੇਥੀ। ਤਿਧਾਇਕੇਲੈਜਾਂਦਾਹੈ। ਤੈਸੇ
ਤਿੰਦੂਸਸਤਾਥੀਭੈਮਨਹੈਸਨਿ। ਜੁਧਮਈਬਾਂ
ਦੀਆਂਤੇਰੀਆਨਉਧਦੇਸਕਰਿਕੈ। ਏਨਾਬੀ

੨੬੬

ਜੁਧਕਰਵਾਇਆਉ। ਤੇਚਰਿਤ੍ਰਇਸਵਾਸਤੇਲਿ
ਖੈਤੈਨਿਜੇਇਸਤ੍ਰੀਆਂਦੇਭੋਗਾਂਵਿਚੁਸਾਂਮਨਨ
ਹੀਬੰਧਣਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਂਦੇਸਬਦਨਾਲਖੰਤਰ
ਖੀ। ਤੇਜੁਧਮਈਬਾਂਦੀਸੀਏਸਵਾਸਤੇਕੀਤੀਤੈ
ਜੋਭਗਤਸਈਬਾਂਦੀਪਤ੍ਰਕੈਜੁਧਨਕਰਸਕਨ
ਗੇ। ਤੇਜੁਧਮਈਬਾਂਦੀਤੇਇਸਤੇਤ੍ਰਦੇਵੀਦਾ
ਪਤ੍ਰਨਗੇ। ਅਤ੍ਰਾਂਇਨਾਂਦੇਸਸਤ੍ਰਾਂਵਿਚਸਤ੍ਰਾਇ
ਤਾਤੇਵੈਗੀ। ਜਿਸਸਮੇਜੁਧਕਰਿਕੈਰਜੁਕ
ਰਨਗੇ। ਅਤ੍ਰਭਗਤਾਂਦੀਸੇਵਾਕਰਨਗੇ।

ਮਹਾਂਗਾਜਦੀਕੁਗਤਸਾਰੇਜਗਤਵਿ ੨੬੧
ਚਵਿਸਤੀਰਤਹੈਵੈਗੀ। ਦਸਵੇਪਾਤਸਾ
ਹਦਾਮਿਤਾਗਧਗਮਚਲਾਵਨੁਵਾਸਤੇਹੈ
ਇਆਯੋ। ਇਨਾਦੇਗਜਾਵਿਚਗਭੂਆਦੀ
ਤੇਬ੍ਰਹਮਨਾਦੀ। ਤੇਰਿਖਾਂਦੀਤੇਮੁਨੀਸਰਾਂ
ਦੀਸਰਬਦੀਰਖਿਆਹੈਵੈਗੀ। ਜੇਹਵਾ
ਹਿਗੁਰੂਕੇਗੁਨਿਭੀਆਨੇਕਹੈਨਿ। ਤੇਵਾਹਿ
ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭੀਆਨੇਕਵਰਸਾਨੇਹੈਨਿ। ਸੇ
ਮੈਥੀਗਿਨੇਨਹੀਜਾਦੇ। ੧੩੧ ਸਾਖੀਹੈ

ਰਚਲੀ॥ ਇਕਸਮੇਰੇਰਖਨਾਸੁਤੇਦਤਾਤੇ
ਉਦੈਨੇਸਾਹਿਬਦੇਦ੍ਰਸਨੁਆਇ॥ ਤੇਓਨਾਪ
ਛਿਆਜੇਸਾਸਾਂਗਾਪਾਹਿ॥ ਸਿਖਾਂਨੁਸ
ਕੁਰਸਛਡੁਯਾਇਕੇਬਨਬਾਸਦਿਤੇ॥ ਜੈਨਿ॥ ਜੈ
ਕੁੰਮਹਾਂਗਾਜਦੀ॥ ਮਾਇਆਦੇਮੋਹੇ॥ ਹੋਇ॥
ਫੇਰਦਿਖਿਆ॥ ਦਿਚਪਸਰਦੇ॥ ਜੈਨਿ॥ ਤੇਤੇ
ਰੇਸਿਖਸਾਸਤ੍ਰਪਕਛੇਨਗੋਤੇਰਸਕੁਗਨਿ॥
ਗੋ॥ ਏਹੁਕਿਉਕਗੁਕਤਿ॥ ਹੋਵਨਿਗੋ॥ ਬਚ
ਨੁਹੋਇ॥ ਆ॥ ਇਕਸਿਖਏਨਾਨੁਗੁਰਮ॥

ਦੇਵੈਗਾਕੈਦੇਸਿਖਕੈਚਰਸਿਖਤਾਂਭੰ ੦
ਕਹਿਗਾਕਲਜੁਗਕੈਈਕਿਸੇਨਨਾਭੰ ੨੬੮
ਗਾਬਚਨੁਹੋਇਆਯੋਪੰਜਾਂਸਿਖਾਂ
ਦਿਚਗਾਪਹੀਕਲਗਾਗਮਤਦੀਰਖਾਂ
ਗਾਤੇਆਪਸਬਚੁਪਹੈਕੈਵਰਤਾਗ ੦
ਬਾਣੀਸੁਨਨਗੋਤੇਸਿਖਾਂਦੀਆਂਗਰਿਤਾ
ਨਦੇਖਗੇਸਭਨੁਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਜੇਵੈਗਾਜਨਮਮਰਨਦੇਭੈਜਲਥੀ
ਪਾਰਉਤਰਨਗੇਤਾਭਾਈਮਨੀਸਿਖ

ਕਹਿਅਗੇਰਮੇਰੇਪਾਸਿਦੁਹਿਗੁਰੁਕੇਸਿਖੰ
ਦੀਕਛੁਓਪਾਮਾਨਹੀਕਹੀਜਾਵੈਜੇਮ
ਹਿਮਾਂਸਿਖਾਂਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰੇਯੋਤੇਮੈਕੀਟੀ
ਪਥਨਹੀਪਾਵਦਾਸੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਨੁ
ਰੁਕਮਨਿਪੁਡਿਅਸੀਜੁਜਗਤਤੇਰਮਿ
ਹਿਮਾਂਨੁਗਾਵਦੇਯੋਤੀਕਿਸਦਧਿਆਨੁ
ਕਰਨਾਯੋਮਗਾਂਗਾਜੁਖੇਲਿਆਜੇਮੈਨੁ
ਗਾਵਦੇਯੋਨਿਮੈਓਨਾਨੁਗਾਵਨਾਯ
ਤੇਸੇਸਿਖਵਾਹਿਗੁਰੁਦੀਉਪਮਾਕ

ਕਾਠਿਅਾਤੋਰਮੇਰੇਪਾਸੈਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਂਦੀ੨੬੯
ਕਛੁਓਪਮਾਨਹੀਕਹੀਜਾਂਦੀਜੇਮਾਤਿਮਾਂਸਿ
ਖਾਂਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰਤੈ। ਤੇਮੇਕੀਟੀਪਾਰਨਹੀਪਾਵ
ਦਾ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜੀਨੂਰੁਕਮਾਨਿਪਾਛਿਆਸੀਜੁ
ਜਗਤਤੇਰੀਮਾਤਿਮਾਂਨੁਗਾਵਦਾਤੈਤੈਕਿਸ
ਦਾਪਿਆਨਕਰਨਾਤੈ। ਮਹਾਰਾਜੁਬੋਲਿਆ
ਜੇਮੇਨੂਗਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਮੇਓਨਨੂਗਾਵਨਾਤਾ। ਤੇ
ਸੇਸਿਖਵਾਹਿਗੁਰੂਦੀਉਪਮਾਕਰਦੇਤੈਨਿ। ਤੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂਦੀਬਾਂਦੀਵਿਚਸੰਤਾਂਦੀਸੋਭਕੀਤੀਤੈ। ੨੭

ਬੋਲਤੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਭਾਈ ਦੀ
ਵਾਰ ਦੀਆ ਪੂਰੀਆਂ ਤੇਈਆਂ ਤੇਨਿ ਜੇ
ਥੇਜੀ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਸੋ ਸਰਥਾਨ ਲਪੜਨਾ ਗੋਗਿਆ
ਨਨੂ ਪਾਤਿ ਤੇ ਵਨਿਗੋ ਤੇ ਜਿਨਾ ਦਾਨਿੰਦਾ ਅੰਦ
ਸੁਭਾ ਉਤੇ ਵੈਗਾ ਸੋ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਿਆਂ ਕਰਨਗੇ
ਤਾਂ ਮੇਸਿਖਾਂ ਦੇ ਅਗਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਤੇਨਿ
ਦਕਾਂ ਦੇ ਅਗਭੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਜੇ ਮੈਨੂ ਆਪ
ਨਾਂਦਾ ਸੁਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਤੇਸਿਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਵਾਸ
ਤੇ ਭਾਈ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਟੀਕੇ ਦੀ ਗੋਸਟਿ ਲਿਖੀ

ਤੈ॥ ਤੇਰੁ ਭੀਗੋ ਸਟਾਂ ਜੋ ਸਬਦ ਨਾਲ ਮਿਲਈਆਂ ੩੦੦

ਤੇਵਨਿ ਸੋ ਪੜਨੀਆਂ। ਤੇ ਜੋ ਸਬਦ ਥੀਵੇ ਪ੍ਰੀਤ

ਤੇਵਨਿ ਸੋ ਨਤੀ ਪੜਨੀਆਂ। ਬੋਲੁ ਗੁਣੀਵਾ

ਤਿ ਗੁਰੂਵਾ ਤਿ ਗੁਰੂਵਾ ਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਤੈ॥ ੪੦

ਸਾਖੀ ਤੇਰੁ ਚਲੀ॥ ਸਿਖਾਂ ਭਾਈ ਮਨੀ

ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਦਸ

ਵੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜੋ ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਨੁਵਾਡੇ॥ ਆਈ ਤੇਗੁ

ਰਿਆਈ ਬਖਸੀ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਦਾਨੇ॥ ਕਿਉਰੋ ਦਿਤਾ

ਤਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆਬ੍ਰਹਿਮਦੁ ਵੇਦ ਪਾਠੀ ਤੈ॥

ਤੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਤੇ ਸੀ। ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਸਾ
ਇਕ ਦਸਵੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜੇ ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਨੂ ਗੁਰਿਆਈ
ਬਖਸੀ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦਤੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਦੀ ਗੋ
ਸਾਇਤੋਈ ਤੇ। ਸੋ ਤੁਸਾਂ ਨੂ ਕਹਿ ਦੇਹਾ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਕ
ਹਿ ਆ ਜੇ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪਾਤ੍ਰ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਲਿਹੈ ਸਾਨੀ। ਤੇ ਸਾ
ਇਕ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਪੂਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕੀਤੀ ਤੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਨੰ
ਦ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆ। ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੁਸੀ ਲਤੇ ਸੀ ਤੇ ਖ
ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਵਨਿਸੇਈ ਪੂਜਨ ਜੇਗ
ਤੇ ਨੀ। ਬਚਨੁ ਤੇ। ਬਧਨ ਤੇ ਤੇ ਵੇ ਮੁਕਤ। ਸੇਈ ੩੦

ਬ੍ਰਹਮਾਣੁਪੁਜਦੁਗਤਾ। ਜਿਸਨੇਗਿਆਨਰੂਪੀਕਰਦ
 ਲੈਕੇਅਗਿਆਨਦੇਬੰਧਨਤੇਰੋਹੈਨਿ। ਸੋਈਪੁਜਨਜੇ
 ਗਹੈ। ਤੇਪੁਜਾਨੀਇਕਅਨਿਜਲਬਸਤਰਦੀਪੁਜਾ
 ਸੰਕਲਪਸਮੇਤਹੈ। ਸੋਬ੍ਰਹਮਾਣੁਪੁਜਾਦਾਅਧ
 ਕਾਰੀਹੈ। ਪਗੁਜਿਥੋਗਿਆਨਤੇਗਾਜੁਤੇਵਾਰਿਅ
 ਈਦੇਵਦੀਹੈ। ਓਥੇਗੁਰਮਤਵਾਲਾਸਰਧਾਵਾ
 ਲਾਹੀਅਧਾਕਾਰੀਹੈ। ਤੇਏਹੁਗਿਆਨਆਦਿਜੁ
 ਗਾਦਜਗਿਆਸੀਸਿਖਨੂਤੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਦੇਆ
 ਏਹੈਨਿ। ਪ੍ਰਥਮੇਗੁਰਨਾਨਕਜੀਨੇਗੁਰਮੰਗਦ

ਜੇ ਸਿਖਾਨੂ ਜੋਗਿਆਨੁ ਦਿਨ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ
ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ
ਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਸਰੂਪ ਦਾ ਲਾਭ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬ
ਖਸਿਆ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁ
ਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਗਿਆ
ਨ ਸੰਪੰਨ ਜਾਂਦੇ ਕੈ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਤਿਨ ਪੁਤ੍ਰ ਤੈਸੇ ਨੀ ॥ ਪ੍ਰਥਮਾ ਤੇ ਮਹਾਂ
ਦੇਵ ਪਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂ ਗਿਆਨੁ ਸੰਪੰਨ ਜ
ਦਿਕੈ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ

ਨੇਗੁਰੁਤਾਰਿਗੋਬੰਦਜੀਨੁਗਿਆਨਸੰਪੰਨਾਇਕੈ ੩੦੨
ਮਥਾਟੇਕਿਆਤੈਸੇਹੀਗੁਰੁਤਾਰਿਗੋਬੰਦਜੀਨੇਗੁਰੁ
ਤਾਰਿਗੋਇਜੀਨੁਆਤਮਾਗਿਆਨਸੰਪੰਨਕਰਿਕੈ
ਥਾਟੇਕਿਆਤੈਸੇਹੀਗੁਰੁਤਾਰਿਗੋਇਜੀਨੇਗੁ
ਰੁਤਾਰਿਕਿਸਨਜੀਨੁਬਾਲਾਬਿਵਸਥਾਵਿਖੇਆ
ਤਮਾਗਿਆਨਦੀਬੁਧਦੇਕੈਮਥਾਟੇਕਿਆਤੈਸੇਹੀ
ਗੁਰੁਤਾਰਿਕਿਸਨਜੀਗੁਰੁਤੇਗਬਤਦਰਜੀਨੁਗਿ
ਆਨਸੰਪੰਨਜਾਂਦਦੇਸਨਿ। ਤਾਂਓਨਾਬਾਬਾਬਕਾਲੇ
ਉਚਾਰਨਕੀਤਾ। ਤੈਸੇਹੀਗੁਰੁਤੇਗਬਤਦਰਜੀ

ਦਸਵੇਪਾਤਸਾਹਨੁਬੁਧਮਭੂਪਜਾਤਾਜਿਮਾਇਆਜਿਸ
ਦੇਬਿਲਾਸਕਰਿਕੈਵਰਤਦੀਤੈ। ਸਕੁਜਗਤਜਿਸ
ਦੇਨਾਜਾਂਦਨਕਰਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਜਿਸਦੇਜਾਤਿਮਾਂ
ਜਗਤਕੁਮਮਿਟਜਾਂਦਾਤੈ। ਜਿਸਨੇਕਿਸਨਾਅਉ
ਤਾਰਧਾਰਿਕੈਲੀਲਾਪ੍ਰਸੇਤਮਤੋਵਿਚਰਿਆਤੈ। ਸ
ਈਤਿੰਦੂਆਂਨੁਸਸੜਫਨਾਇਕੈਤੇਗਿਆਨਬ੍ਰਿਤਦੇ
ਵੈਗਾ। ਜਿਜਗਤਨੁਜੂਠਜਾਂਦਨਤੇਵਰਨਦਾਧਰ
ਮੁਕਕਕੈਪ੍ਰਿਥਮੀਦਾਰਜੁਭੀਭੁਗਨਗੋ। ਤਾਂਸਲੇ
ਕਦੇਵਿਚਬੇਨਤੀਕੀਤੀਤੇਸਾਹਿਬਦਸਵੇਪਾ

ਤਸਾਤਵੀਚਾਰਿਆਮਗੋਕਲਜੁਗਦਾਸਮਾਂਆਵੈ ੩੦੩
ਗਾਇਕਸਦੇਉਤੇਕੋਈਪ੍ਰਤੀਤਨਕਰੇਗਾਤਾਂਪ੍ਰ
ਜਸਿਖਾਰਿਆਨਸੰਪੰਨਕਾਰਿਕੋਪ੍ਰਿਥਮੇਓਨਾਨੁਸ
ਸਤਫਨਾਇਕੈਤੇਪਾਤੁਲਿਅਦਿਤੀਤੇਬਹੁਤਓਨਾ
ਥੀਪਾਤੁਲਲਈ। ਬਚਨੁਤਾਇਆਜੋਪਾਤੁਲਦੇ
ਦਿਚਜਲਮਮਰੁਪਤਾਸੇਪਾਏਮਰੁਕਰਦਜੇਦੇਵੀ
ਦਿਤੀਸੀਜੋਫੇਰੀਤੇਸੁਈਯੋਪਕੋ। ਤੇਬਾਦੀਜੁਪ
ਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਚਰਿਤ੍ਰਮਈਤੇਦੇਵੀਦੇਇ
ਸਤੇਤ੍ਰਮਈ। ਤੇਗਿਆਨਮਈਉਚਾਰਨਕੀਤੀ।

ਬਚਨੁ ਤੇ ਏਯਾ ਬਾਂਦੀ ਵਿਚ ਜਲ ਦੀ ਬਾਂਡੀ ਅੰ०
ਚਰਿਤ੍ਰ ਪਾਏ ਤੈਨੀ ਤੇ ਕਰਦ ਦੀ ਬਾਂਸ ਤਫਨਾਏ
ਤੈਨੀ ਤੇ ਜੁਧ ਮਈ ਬਾਂਦੀ ਕੀਤੀ ਤੈ॥ ਤੇ ਉਪਾਸਨਾ
ਭਗਤ ਦੀ ਬਾਂਸ ਠਾਈ ਵਿਚ ਪਈ ਤੈ॥ ਤੈ ਗਿਆ
ਨ ਦੇ ਬਸਵਈ ਯੋ ਪਾਏ ਤੈਨੀ॥ ਇਨਾ ਸਿਖਾਨੂ ਸਾਥ ਤੈ
ਰਾਜ ਬਖਸਿਆ ਤੈ ਸਾਥ ਤੀ॥ ਗਿਆਨ ਬਖਸਿਆ
ਤੈ॥ ਏਤੁ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦੇ ਤੇ ਸੁਵਰਨ ਦੇ ਵਾਨ
ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਜਾ ਤੇ ਤੈਨੀ॥ ਤੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ
ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਤੇ ਦਾਨ ਦਾ ਤੇ ਆਗਨ

ਤੀਕਰਨਾ ਜੈਸੇਬਠਿਆਂਤਪਅਰਜਗਾਕਰਿ ੩੦੪

ਅਗਲੇਜੁਗਾਵਿਚਫਲੁ ਤੁੰਦਾਤੈਸੀਸੋਤੁਸਨੁ

ਵੈਗਾ। ਬਚਨੁਤੋਇਆਤੈ। ਜਿਨਜਾਤਸੋਤਿਸ

ਤੀਜੇਤਾ। ਅਤਨਿਰਮਾਇਲਸੀ। ਸਦੇਤਾ। ਜੈ

ਸੇਬੀਜਾਇਕਬੋਈਤਾਤੈ। ਤੇਓਸਵਿਚੋਬਿਛ

ਭਿਤਪਤੁਤੁੰਦਾਤੈ। ਤੈਸੇਆਸਾਨੇਸਬਦਰੂਪੀਬੀ

ਜਸਿਖਧੇਰਿਦੇਰੂਪੀ। ਸੁਪਕੂਮਕਾਵਿਖੋਬੀਜਿ

ਆਤੈ। ਜੇਤਾਅਸੀਜੁਪਕਰਨਵਾਲੇਸਿਖ

ਤੇਵਨਿਗੇ। ਸੇਮੁਛਇਸਥਾਨੀਕਰਨਤੇਵਨਜੁ

ਪਕਾਰਿਕੈ ਮਾਲੇ ਛਨੂ ਜਿਤ ਨਗੋ ਪਰਮ ਚਲਾਇ
ਨਗੋ। ਤੇ ਜੋ ਸੰਤਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਕਰਨ
ਗੋ। ਸੋ ਪਾਤ੍ਰਾ ਦੀ ਇਸ ਬਾਨੀ ਸਿਖਾਨੂ ਆਪਣੀ
ਛਾਇਆ ਕਰ ਸੁਖ ਦੇਵ ਨਗੋ। ਤੇ ਸੋ ਸਬਦ ਦਾ ਪਾ
ਠਨ ਸੁਣਿ ਨ ਕਰਨ ਗੋ। ਸੋ ਫੁਲਾ ਤੇ ਬੂਰ ਦੀ ਇ
ਸ ਬਾਨੀ। ਸਿਖੀ ਵਾਸਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨ ਗੋ। ਤੇ
ਜੋ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਸਿਖ ਤੇ ਵਨਿ ਗੋ। ਸੋ ਫੁਲਾ ਦੀ
ਇਸ ਬਾਨੀ ਤੇ ਵਨਿ ਗੋ। ਜੋ ਸੋ ਫੁਲਾ ਪ੍ਰਥਮ ਕੋ
ਨਾ ਤੇ ਦਾ ਤੇ। ਤੇ ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ਵਿਚੇ ਰਸੁ ਲੈ ਦੇ

ਰਖਟੇਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਬਤੁਕੇਪਰਮਕਤਾਇਕੈਮਿਠੇਤੁ
 ਦੇਤੈਨਿ। ਤਾਬਿਛਬੀਨਿਆਰੇਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਰਸੀਲ
 ਤੁਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਜੇਗਿਆਨਵਾਨਸਿਖਤੈਨਿ। ਓਨਾ
 ਦੀਤੀਵਡਿਆਈਸਵਈਆਵਿਚਲਿਖੀਤੈ। ਕਬੀ
 ਰਜੀਦਾਭੀਬਚਨੁਤੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਗੁਰੂਤੈਜਗਤਦੁਰੁ
 ਗਤਨਕਾਰਗੁਰਨਾਠਿ। ਅਰਥਉਰਥਕੈਪਚਮੁਆਚ०
 ਰੋਵੇਦਾਮਾਠਿ। ਜੇਦੇਹਅਠਮਾਨੀਬ੍ਰਹਮਾਣਿਮਾਤ੍ਰਤੀ
 ਤਾਇਕੇਤੇਪੂਜਾਕਰਾਵਦੇਤੈਨਿ। ਸੋਕਰਮਕਾਭੀਅ०
 ਦੇਪੂਜਨੀਵਤੈ। ਅਗਿਆਨੀਆਦੇਗੁਰੂਤੈਨਿ। ਓ

ੴ ਸਤਿਗੁਰਮਾਸੀਦੇਪੁ
ਜਨੀਵਗਿਆਨੀਤੈਨਿ॥ਕਿਉਓਤੁਚਤੁਵੇਦਾਦਾਮੂਰ
ਧਨਜੋਗਿਆਨੁਤੈ॥ਓਸਾਵਿਚਵਰਤਦੇਤੈਨਿ॥ਤੇਅ
ਗਿਆਨੀਵੇਦਾਦੇਕਰਮਕਾਡਵਿਚਵਰਤਦੇਤੈਨਿ
॥ਤੇਅਗਿਆਨੀਵੇਦਾਦੇਕਰਮਕਾਡਵਿਚਉਰਯੋਤ
ਮਰਦੇਤੈਨਿ॥ਸੋਗਿਆਨਵਾਨਾਦੇਪੁਜਨੀਵਨਤੀ॥
ਤੈਨੁਜੇਸਾਤਿਬਕਾਤਿਆਸੀ॥ਜੇਤੈਨੁਤਮਕਰਗੇ
ਸੋਪਛਾਣਦੇਸਨਿਜੇਦੇਤੁਅਗਿਆਨੀਤੈ॥ਕੇਅਤਮ
ਗਿਆਨਧਨੁਤੈ॥ਦੇਤਨੁਮਿਥਿਆਜਾਣਦਾਤੈਕੇਸਤਿ

ਜਾਣਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਜਿਨਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੈਨਾ ਸੇ ੩੦੬
ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੀ ਤੈਨਾ। ਤੇ ਬਚਨੁ ਤੈ। ਅਰੁ ਨਿਰੰਜ
ਨ ਪਰਮ ਪਦ ਤਿਸਦਾ ਨੀਖ ਫੁੱਤੇ ਇਹ। ਤਿਸਦਾ ਭੁਜ
ਨ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ। ਰੁੱਕਾ ਤੂ ਕੋ ਦੇਤ ਨਾਇ
ਨ ਤਿਥੈ ਮਾਨਤਾ ਆਨਾ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾਗਿ
ਆਨੀ ਤਾਤ ਪਛਾਨਾ। ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਜੋਗਿ
ਆਨਿ ਵਨ ਤੈਨਾ ਸੋ ਕਿਸੇ ਨੂਰੈ ਨ ਤੀ ਦੇਤੇ। ਤੇਨਾ ਕਿ
ਸੇਦਾ ਰੁੱਖ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਨਾ। ਸਭ ਸੁਨ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਜਾ
ਣ ਦੇਤੇ ਨਾ। ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਹੀ ਮੈਂ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੇ

ਉਪਾਧਥੀਗਤਤਜੋਧਰਮਪਦਸਰੂਪਦਾਲਾਭੁਤੈ।
ਕਈਕਿਓਸਨੂਪ੍ਰਾਪਤਿਤਏਤੈਨਾ। ਤੇਕਈਇਕ
ਓਸਦੇਭੂਖੇਤੈਨਾ। ਓਨਾਂਦੇਭੁਜਨਦੇਖਵਾਂਦਵਦਾਲੇ
ਕਈਵਿਗਲੇਤੈਨਾ। ਪ੍ਰਥਮੇਤਾਂਓਨਾਂਦਾਭੁਜਨਸਿ
ਆਨਤੈ। ਓਸਨੂਵਿਗਲੇਪ੍ਰਾਪਤਿਤਏਤੈਨਾ। ਤੇ
ਸਗਓਨਾਂਦੀਸੇਵਾਂਦਾਲੇਨੂਬਹੁਤੁਲਾਭੁਤੈਦਾਤੈ। ਜੇ
ਤੁਖਾਦੇਤੈਨਾ। ਸੋਈਤਮਤੈ। ਤੇਜੇਓਹੁਬਲਦੇਤੈ
ਨਸੋਈਭੁਜਨਤੈ। ਤੇਜੇਓਹੁਕਮਾਵਦੇਤੈਨਸੋਈ
ਜਗਤੈ। ਤੇਜੇਓਹੁਕਰਮਕਰਦੇਤੈਨਸੋਈਧਰਮਤੈ।

ਤਾਮੈਸੇਗੁਰੂਕੈਸਿਖਾਂਦੀਸਤਿਗੁਰਾਂਨੈਵਡਿਆਈ ੨੦੧
ਕੀਤੀਏ। ੧੧੪੦

ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ।

ਸਿਖਾਂਨੈਅਗਦਾਸਕੀਤੀਜੋਗੋਸਟਾਂਅਗੋਹਈ
ਆਤੈਨਾਸੋਛੁਟੇਮੇਲਵਾਲਿਆਨੈਗੋਸਟੀਵਿਚ
ਆਪਣੀਮਾਤਿਦੀਆਬਾਤਾਂਲਿਖਛੋਡੀਆਤੈ
ਜੋਬਾਬੇਰੀਪਤੀਦੀਬੇਟੀਵਿਵਾਹੀਏ। ਤੇਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਜੀਗਾਜੇਜਨਕਦੇਸਿਖਤੈਨਾ। ਅੈਸੇਅੈਸੇ
ਵਚਨਲਿਖਕੇਤੇਗੋਸਟਾਂਨੂਦੁਖਤਕੀਤਾਤੈ। ਤਾਂ
ਇਸਗੋਸਟਦੇਭੋਗਤੇਮੰਦਾਂਵਲੀਲਿਖਦੇਤਾ।
ਤੇਸਾਖੀਆਂਸਭਗਿਲਛੋਡਦੇਤਾ। ਏਨਾਂਸਾਖੀਆਂ

ਬਿਨ ਜੋਤੋਰੁ ਸਾਖੀ ਕੋਈ ਵਿਚਾ ਲਿਖੇ ਨਹੀਂ ਇਕ ਸਮੇ
ਸਿਖਾਂ ਪੰਜ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਪੂਜਾ ਦਾ ਮ
ਧਕਾਰੀ ਕੋਨ ਪਾਤੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾਹਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਥਾਂ
ਲਾਇ ਚੜ੍ਹੇ ਬਸਤੂ ਪਈ ਅਸਾਤਿ ਸੈ ਤੇ ਪਵੀ ਚਰੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਾਇ ਅਜਿਸ ਦਾ ਸਰੁਸੁ
ਆਧਾਰੇ ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇ ਕੇ ਕੁਚੈ ਤਿਸ ਦਾ ਤੇ ਇਉਂ
ਤੁ ਰਧਾਰੇ ਏਵੇ ਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੇ
ਉ ਰਧਾਰੇ ਤਮ ਸੀਸਾਰ ਚਰਨ ਲਗਾਤਰੀ ਐਸ
ਭਨਾਨ ਕਬੂਤ ਮਪਸਾਰੇ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰਾ ਪੂਜ
ਦਾ ਪਾਤੁ ਬਾਲੁ ਭੈ ਤੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸਤੁ ਹੈ ਸਤਿ

ਕਤੀ ਮੈ ਬੋਲਣਾ ਸਚਾ ਤੇ ਸਚ ਕਮਾਵਣਾ ਤੇ ਦੁਜਾ ਸੈ ੩੦੮
ਤੇ ਖੈ ਤੈ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਬਦ ਦੇਇਨ ਸਾਰ ਅਵੇਓ ਸਦੇ ਓ
ਪ੍ਰਸੰ ਤੇ ਖਕਰਨਾ ਤੀ ਸਗਾ ਸਬਦ ਨੁ ਸਮਣਾ ਤੇ ਵੀ ੪
ਚਾਰਨਾ ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਤ ਮਾਸਾ ਤਿ ਤੈ ਤੇ ਦੇਤਾ ਅਦ
ਕਪਟਾਰ ਬਾਸਾ ਤਿ ਤੈਨਾ ਤੇ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਜੇਨਾ
ਮਨਾ ਗਏ ਨਦਾ ਤੈ ਜੇਨਾ ਮਨੁ ਜਪਨ ਗੋ ਸੈ ਗਿਅੰ
ਨਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਕੇਓਨਾ ਦਾ ਓ ਪਾਰੁ ਤੇ ਵੈਗਾ ਜੇ ਓ
ਨਾਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖੁਵਾਵਨ ਗੋ ਬਸਤ੍ਰ ਪਾਤਿਗਾਵਨ
ਗੋ ਸੇਵਾ ਟਲਕਰਨ ਗੋ ਸਨੁ ਸੇਵਾ ਓ ਪਾਰੁ ਤੇ ਵੈ

ਗਾ॥ ਤੇ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਮਤਾਂ ਮੀਧ ਕਾਰ ਸੀਸਾਰ
ਤੈਸੇ ਬੰਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਰਨਗੇ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਨੂੰ ਪ੍ਰ
ਪਾਤਿ ਤੇ ਵਨਗੇ॥ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੋ ਪੂਜਨੀ ਵੇਦੇ ਤੇ ਨਾ॥
ਸੇਭੀ ਤਖਵਨ ਗਿ ਮਾਨ ਵਾਨ ਪੂਜਨ ਦੇ ਜੋਗੇ ਤੇ ਨਾ॥ ਤੇ
ਸਧਾਕਨ ਜਾਤ ਮਾਤ੍ਰਾਂ ਪੂਜਨੀ ਵਨਤੀ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰੁ ਕੇ
ਸਿਖ ਭੁਜਨ ਮਾਰਿ ਮਾਨ ਕਰ ਪੂਜਨੀ ਵਨ ਤੇ ਨਾ॥
੧੪੯ ਸਾਖੀ ਤੇ ਰੁਚਲੀ॥ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੈ ਭਾਈ ਮਨੀ
ਸਿੰਘ ਤੇ ਰਾਂਝੀ ਪਾਛਿ ਮਾਂਜੇ ਚਾਰੇ ਗੁਰੇ ਵਾਲੇ ਸਿਖ
ਨਿਪਾਏ ਜਾਵਨਾ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਂਜੇ ਚਾਰੇ ਗੁਰੇ

ਲੁਨਾਪਾਏ ਜਾਵਨ ਤਾ ਕਾਈ ਜੀ ਕ ਤਿਆ ਜੇ ਚਾਹੇਗੁ ੩੦੯
ਲੁਨਾਪਾਏ ਜਾਵਨ ਤਾ ਤੀਨ ਗੁ ਲੁਸਾਤਿ ਤੇ ਸੰਤਖੇ
ਦੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਵੇਗਾ। ਜੇ ਤਿੰਨ ਗੁ ਲੁਕੀਨਾ ਤੇ ਵਨ ਸੰ
ਤੋ ਖਅਰੁ ਨਾਮੁ ਤੇ ਵੇ। ਤਾਂ ਦੁਇ ਗੁ ਲੁਕੇ ਵਨਾ ਜੇ ਦੁ
ਇ ਭੀਨਾ ਤੇ ਵਨ ਤਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਹੀ ਤੇ ਵੇ। ਕੈ ਇਕੁ
ਸਾਤਿ ਤੇ ਵੇ। ਕੈ ਇਕੁ ਵਿਚਾਰੁ ਤੇ ਵੇ। ਕੈ ਇਕੁ ਸੰਤ
ਖੇ ਤੇ ਵੇ। ਜਿਉ ਜਿਉ ਗੁਣਾ ਦੀ ਵਸੇ ਖਤਾ ਤੁੰਦੀ ਤੇ
ਤਿਉ ਤਿਉ ਪੂਜਨੀ ਵਸੇ ਖਤੰਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਬਿਨਾ
ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਪੂਜਾ ਕਰਾਵਦਾ ਤੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਾਵਦਾ ਤੈ। ਖ

ਚਨੁ ਤੇ। ਜੋ ਬਿਨਾਸਾ ਤਿ ਗੁਰ ਕੇ ਮੰਨ ਮੰਨੇ ਗੁਰ ਸਿ
ਖਾਂ ਪਾਸੇ ਪੂਜ ਕਰਾਇਆ ਲੇਵੈ ਸੋ ਜੀਤ ਮਾਤਾ ਦੁਖ
ਖਾਵੈ। ਜੋ ਸਭ ਸਿਖ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸੰਪੰਨ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤੇ
ਇਕਭੀ ਮੈਸਾ ਸਿਖੁ ਵਿਚੋਂ ਹੋਵੈ ਤਾ ਓਸ ਦੇ ਸਾਥ ਸਕੁੰ
ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਚੇ। ਬਚਨੁ ਤੇ। ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕੁਖ ਸ
ਭਗਈ ਓਸ ਦੇ ਪਿਛੋਂ ਹੋਵੈ ਖਾਇ ਪਨੇਰੀ। ਤਿਸ
ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ। ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਤਿਸੀਤੋ ਖ ਅਰੁ ਵੀ
ਚਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਵੈ ਨਾ। ਤੇ ਜਗਤ
ਨੂੰ ਓਨਾ ਅਸਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਦੀ ਸਭ ਪਦ

ਰਥਾਤੇ ਕੁਖ ਦੁਰ ਤੇ ਗਈ ਤੈ। ਓਨਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਭ
 ਪਈ ਖਾਂਦੀ ਤੈ। ਜੈ ਸੇ ਗਉ ਦੁਪੁ ਵਢੇ ਵਾਸ ਤੇ ਸੰ
 ਚਦੀ ਤੈ। ਤੇ ਓਸ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਾਰ ਜਗਤ ਕੁੰਦ
 ਦਾ ਤੈ। ਤੇ ਜੇ ਏਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਲਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਵੈਸ
 ਭੀ ਪੁਜਨੀ ਵਤੈ। ਜੇ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਭੀ ਮਾਰਿ ਗਿਅੰ
 ਨੀ ਤੈ। ਤੇ ਸਿਖੁ ਭੀ ਮਾਰਿ ਗਿਅੰ ਨੀ ਤੈ। ਤਾ ਦੇ
 ਅਵਸਮਾ ਤਖਾਧਿ ਮਾਰ ਥੀ ਤੇ ਵਨ ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖੁਦ
 ਵਲਾ। ਤੇ ਜੇ ਨੀ ਗਾ ਤੇ ਵੈ ਤਾਂ ਬਸ ਤਖਾਧਿ ਗਵਲਾ
 ਗੁਗਰਿ ਤੇ ਜਾਂ ਸਿਖ ਮੁਖ ਪਾਏ। ਪੁਜਾ ਦੇ ਨਕੀ

ਸਮਾਨਕਰਨੀ॥ ਤੇਜੇਬ੍ਰਹਮਦਰਿਅਮਾਂਨਵਾਂਨ
ਵੈਤੇਸਿਖਅਗਿਆਨੀਤੇਵੈਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਪੂਜਨੀ
ਵਤੈ॥ ਤੇਜੇਸਿਖਰਿਅਮਾਂਨਵਾਂਨਤੇਵੈਤੇਬ੍ਰਹਮਦ
ਅਗਿਆਨੀਤੇਵੈਤਾਂਸਿਖਪੂਜਨੀਵਤੈ॥ ਤੇਜੇਦੋਨਾਂ
ਅਮਾਂਨਵਾਂਨਤੇਵਨਤਾਂਦੋਨੋਪੂਜਨੀਵਤੈਨਾਪਾਤ੍ਰਪੂ
ਜਾਦਾਸੋਤੈਜੇਚਾਰਗੁਣਸਬਦਵਿਚਕਰਤੇਤੈਨ
ਤਿਨਕਰਸੰਪੰਨਤੇਵੈ॥ ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਕਹਿਅਜੇ
ਵੇਦਾਸਾਸਤ੍ਰਾਪੁਰਾਣਾਹਿਚਤਾਂਬ੍ਰਹਮਦਬ੍ਰਹਮੇਦਾ
ਮੁਖਕਹਿਅਤੇ॥ ਪੂਜਨੀਵਤਾਏਤੈਤੈਕਿਸੇਜਾ ੩੧

ਗਾਸਿਖਦੀਪੁਜਾਨਹੀਕਹੀ। ਤਾਂਗੁਈਨੰਦਲਾ
 ਲਕਹਿਮਾਜੈਸੇਤੁਸਾਨੁਪੁਗਾਣਾਤੇਸਾਸਤ੍ਰਾਤੇਪ੍ਰ
 ਤੀਤੈਤੈਸੇਸਿਖਾਨੁਗਾਗਾਦੇਵਚਨਾਤੇਪ੍ਰਤੀਤੈ
 ਬਚਨਹੈ। ਜੇਕੋਈਸਿਖਨੁਪ੍ਰਸਾਦਖਵਦੁਦਾ
 ਤੈਤੇਵਾਤਗੁਰੁਕਹਕੇਓਤੁਸੁਪਾਵਦਾਤੈ। ਤਾਂ
 ਸਾਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸੰਨਤੈਦਾਤੈ। ਤੇਕਹਿਮਾਏਜੋਗਿ
 ਅਨੀਦੇਸਰੁਨਾਵਤੈਨਾ। ਬ੍ਰਾਤਮਦਓਸਨੁਬ੍ਰਾ
 ਹਮਦਕਹਦੇਤੈਨਾ। ਤੇਸੰਨਿਆਸੀਓਸਨੁਸੰਨਿ
 ਆਸੀਕਹਦੇਤੈਨਾ। ਤੇਜੋਗੀਓਸਨੁਜੋਗੀਕਹ

ਦੇ ਤੈਨਾ ਤੇ ਸਿਖ ਥੇ ਸੇ ਨੂੰ ਗਗੁ ਖਕ ਤ ਦੇ ਤੈਨਾ ਸਕੇ
ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਤੈਨਾ ਜੇ ਦੇ ਤ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਤੀ
ਏ ਤਾਂ ਦੇ ਤਾਪ ਜੰਤ ਤਾ ਦੀਆਂ ਸਕੁਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤੈਨਾ॥
ਤੇਨਾ ਉ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਤੀ ਮੈ॥ ਤਾਂ ਨ ਉ ਚਾਰੇ ਵਰ
ਨਾਂ ਦੇ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਤੇ ਤੈਨਾ ਜੇ ਜਾਤ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਕਤੀ ਮੈ ਤਾ ਜਾਤਾਂ ਇਕੋ ਜੇਹੀਆਂ ਚਾਰੇ ਵਰਨਾਂ ਵਿ
ਚ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਤੈਨਾ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਣੀ ਦੇ ਪਰਜਨ ਮੁਤੇ ਵਰ ਕਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੇ ਵੈ॥
ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋਲਾ ਵਿਚ ਉਤਪਤ ਤੇ ਇਸ ਤੈਨਾ ਵਿ

ਆਸੁਮਛੋਦਗੀਥੀਉਤਪਤਤੋਇਆਤੈ। ਸਿੰਘੀਰਿ
 ਬੁਧਿਗੀਥੀਉਤਪਤਤੋਇਆਤੈ। ਤਾਤੇਜਿਨਬ੍ਰ
 ਹਮਨੂਪਛਾਇਆਤੈਸੋਈਬ੍ਰਾਹਮਣੁਤੈ। ਕਬਰਜਿ
 ਦਾਬਚਨੁਤੈ। ਕਤਤਕਬੀਰਜੋਬ੍ਰਾਹਮਣੀਚਾਰੇ। ਸੋ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣਕਤੀਅਤਤੈਤਮਾਰੇ। ਤਾਤੇਜੋਬ੍ਰਾਹਮਣਿ
 ਆਨੀਤੈਨਸੋਈਪੂਜਨੀਵਤੈ। ਤਾਂਬ੍ਰਾਹਮਣਪ੍ਰ
 ਸਨਕੀਤਾ। ਜੋਜਿਵੈਪੁਰਾਣਾਂਵਿਚਚਾਰਵਰਨਤੈ
 ਨਚਾਰਆਸੁਮਤੈਨ। ਤੈਸੋਈਕੋਈਸਿਖਾਂਦਾਭੀ
 ਵਰਨੁਆਸੁਮਤੈਨਹੀ। ਤਾਂਬਚਨੁਤੋਇਆਵਿ

ਵਹਾਰਵਿਚਭੀਤਾਂਸਭੇਵਰਨਆਸਮਹੈਨਾਤੇ
ਪ੍ਰਮਾਰਥਾਵਿਚਦੁਇਵਰਨਆਸਮਹੈਨਾਤੇਵਸ
ਤਵਕੋਈਵਰਨਆਸਮਨਹੀ।ਤਾਂਓਨਕਾਤਿਆ
ਬੋਲਕੇਕੋਤਾਜੇਵਰਨਆਸਮਹੈਨਾਕਿਉਕਰਮ
ਰਨਹੀਕਿਉਕਰਤਾਭਾਈਨੰਦਲਾਲਜੀਕਹਿ
ਦ ਆਜੋਸਬੰਦਾਅਭਿਮਾਸਮਠੇਪਤਰਕਰਦੇਹੈ
ਨਾਸੋਬ੍ਰਾਹਮਣਹੈਨਾ।ਤੇਜੇਖੜਗਤੇਸਸੜ
ਪਕੜਾਏਹੈਨਾਸੋਖੜੀਹੈਨਾ।ਤੇਜੇਬੈਪਾਰੁਖੇ
ਤੀਕਰਦੇਹੈਨਾਸੋਵੈਸਹੈਨਾ।ਤੇਜੇਇਕਦੂਜੇਦੀ

ਨਿੰਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੋ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਸੋ ਸੁਦਰ ਤੈ ੩੧੩
ਨਾ ਏਤ ਤਾ ਚਾਰ ਵਰਨ ਤੈਨਾ ਤੇ ਚਾਰ ਮਾਸੁ ਮਕਿ
ਓਕਰ ਤੈਨਾ ਜੋ ਤਾ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਤੇ ਮਲ ਪੁਖ
ਤਾਰੁ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੇਕੁ
ਸਤ ਵਿਚ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਤੈਨਾ ਏਸ ਤੀਨਾ
ਪ੍ਰਭਾਸ ਮੇਤ ਸੋ ਗ੍ਰਸਤੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੇਤ ਪ੍ਰਕਰ ਦੇ ਤੈ
ਨਾ ਸੋ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਜੇਗੁਰੀ ਮਾਨ ਵਨ
ਤੈਨਾ ਸੋ ਸੰਨਿ ਮਾਸੀ ਤੈਨਾ ਤੇ ਦੁਇ ਵਰਨ ਮਾਸੁ
ਕਿਉ ਕਰ ਤੈਨਾ ਇਕ ਗੁਰੁ ਮੁਖ ਤੈਨਾ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਮੁਖ

ਤੈਨਾ ਜਿਨਾ ਦੇ ਕਾਰਾ ਬੀ ਮੁਖਿ ਫੇਰ ਕ੍ਰਮ ਬਦਵਲ
ਕੀਤਾ ਤੈ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੈਨਾ ਸੋ ਉਤਮ ਵਰਨ ਤੈ ਜਿ
ਨਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਵਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀ ਕੀਤਾ। ਤੇ
ਸੋ ਮਨ ਮੁਖ ਤੈਨਾ ਸੋ ਈਨੀ ਚ ਤੈਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੇਹ
ਦੇਰ ਸਾਂ ਵਲ ਧਿਆਨ ਤੈ। ਸੋ ਤਾ ਦੇਹ ਅਨਿਤ ਤੈ। ਤੇ
ਜੋ ਵਾਸਤਵ ਬੀ ਨਾ ਜੋ ਤੈਦਾ ਤੈ। ਸੋ ਪਾਨਕ ਬੁਧ
ਗੀਭੂਨਾ ਮਾਧਏਰੰਗਾਨੁ ਛਰਦਾ ਤੈ। ਤਾਂ ਲਾਲਰੰ
ਗ ਉਸਦਾ ਤੈਦਾ ਤੈ। ਤੈ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖ ਮਾਧਨਾ ਮਾਭ
ਮਾਨੁ ਕਿਰਿਆ ਦਾ ਛਰਦੇ ਤੈਨਾ ਸੋ ਈ ਗੁਰਮੁਖ ਤੈ।

ਦੇ ਤੇ ਨਾ ੧੬੦ ਬੋਲੇ ਨਾਈ ਜੀ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਅੰ ੦
 ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਈਸ ਮਾਪਤੁ ਸਸਤੁ ਸਸਤੁ ਸਸਤੁ ਸਾਖੀ
 ਅੰਦਾਤਤ ਕਰਾ ੧ ਪਾਤਸਾਤੀ ੧ ਪਾਤਸਾਤੀ ੨ ਪਾ
 ਤਸਾਤੀ ੩ ਪਾਤਸਾਤੀ ੪ ਪਾਤਸਾਤੀ ੫ ਪਾਤਸਾਤੀ
 ੬ ਪਾਤਸਾਤੀ ੭ ਪਾਤਸਾਤੀ ੮ ਪਾਤਸਾਤੀ ੯
 ਪਾਤਸਾਤੀ ੧੦ ਇਕੁ ਸੇਤੇ ਸਠ ਸਾਖੀਆ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਈ
 ਆ ਬੋਲੇ ਨਾਈ ਵਾਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫੁਤੇ ਤੇ ॥ ੨ ॥
 ਸੀ ਮਤ ਚਨੀ ਸੇਦੁ ਆ ੧੬੨ ਅਤੀ ਨਾਮ ਗੁਪਤ
 ਸਦੇ ਸਤਾਈਏ ਬਧਵਾਰ ਸਪੁਰਨ ਤੇਈ ਸਾਬ ਸਿੰਘ ਲਿਖੀ

ॐ
ਸੀਭੀਸਤਿਕੁਰਪ੍ਰਸਾਦੇ। ਸੀਮੁਖਵਾਕਪਾਤਸਾਤੀ
१੦। ਭੁਗਥਿਤੀਜਕਾਛੰਦਰੁਕਾਸੁਮੇਉਗਰਦੇ
ਤੀਅਨੰਤੀਸਾਵਈਯਾ। ਨਮੋਜੋਗਜੋਗੋਸਿੰਦੁਰੀਜੋਗ
ਮਈਯਾ। ਨਮੋਕੇਹਰੀਬਾਂਡਨੀਸਤਤੀ। ਨਮੋ
ਸਾਰਦੀਬ੍ਰਹਮਾਵਿਦਿਆਪਤੰਤੀ। ੨। ਨਮੋਰਿਪ
ਦਾਸਿਪਦਾਬੁਧਦੈਨੀਨਮੋਕਾਲਕੇਕਾਲਕੇਕਾਲ
ਛੈਨੀ। ੩। ਨਮੋਕਾਲਿਅਜਾਲਿਤੇਤੇਰਿਤੇਰੇ।
ਨਮੋਤੀਨਹੁਲੋਕਕੀਨੋਅਤੇਰੇ। ੪। ਨਮੋਜੋਤਿਜੁ
ਆਲਾਤੁਮੈਬੇਦਗਾਵੈ। ਸੁਰਾਸੁਰਰਖੀਸੁਰਨਕੁਦ

ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋ ਗੁਰਗਤ ਦੁਤੀ ਖਨੁ ਗਯਾ ॥ ੩੧੪ ॥
ਗੈ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋ ਕਰੰਤੀ ਅਸੁਰਗਾਤਿ ਪਛਾਰੈ ॥
ਤੁਹੀ ਜੋ ਗਣੀ ਖਪਰ ਰੁਰਦੀ ਅਦੋਖੀ ॥ ਰਕਤ ਖ
ਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕਉ ਪਕਾਇ ਸੇਖੀ ॥ ੧ ॥ ਤੁਹੀ ਜਿ ਲਖ
ਲਖ ਰਬ ਤੇ ਗਿਰਨਿ ਵਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਪਟ
ਨ ਸੋ ਨਿਗਲ ਮਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ਤੁਹੀ ਦੁਸਟ ਦ
ਹਨ ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਪਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਬਕਛ ਪਾਪ
ਤੁਹੀ ਮਾਪ ਮਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ਤੁਹੀ ਬਿਸਨੁ ਕਰਦੀ

ਕਾਲ

ਤੁਹੀ ਜਗ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਬਰਦੀ ॥
ਤੁਹੀ ਭੂ ਅਕਾਸੀ ॥ ੧੦ ॥ ਨਮੋ ਜਾਲ ਪਾਦੇ ਉਦਰਗੇ
ਭਵਾਨੀ ॥ ਤਿਉ ਲੋਕ ਨਵ ਖਰਿ ਮੇਤ ਮ ਪ੍ਰਧਾਨੀ ॥
੧੧ ॥ ਅਟਲ ਛਤ ਬਰਦੀ ॥ ਤੁਹੀ ਮਾਇ ਦੇਵੀ ॥
ਕਲ ਮਨ ਜਨਾ ਤੇ ਹਿ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਸਰੇਵੀ ॥ ੧੨ ॥
ਤੁਹੀ ਅਕਾਲੀ ਕੀ ਜੋ ਤਿਛਾ ਜੈ ॥ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦ ॥
ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਬਿਰਜੈ ॥ ੧੩ ॥ ਅਤੀ ਦਾਸ ਮਾਂਗੀ ॥
ਪਾਸਿ ਪਕੀ ਜੈ ॥ ਸੁਖ ਬ੍ਰਮਕੀ ਭਗਤ ਸਬ
ਰਦੀ ਜੈ ॥ ੧੪ ॥ ਤੁਹੀ ਜਾਗਤੀ ਜੋ ਤਿਜੁ ਵਾ

ਲਾਸ ਰੂਪੀ ਤੁਤੀ ਜਗਿ ਸਕਲ ਸਤਿ ਰਮੰਤੀ ਅਨੂ ੩੧੬
ਪੀ ੧੫। ਅਤਾ ਮੁਕਤ ਭਿਦਾ ਸਦਾ ਸਨਤਿ ਹਾਰਾ ਪੁਕ
ਨਿਬਾਤ ਭੁਵਨ ਲਕਰੇ ਬੇਗ ਪਾਗ ੧੬। ਫਤੇ
ਤਿਡ ਕਬਾਜੇ ਕ੍ਰਿਧਾਯੋ ਕਰੀਜੇ। ਯਹੀ ਬਾਰਤਾ ਦਾ
ਸਕੀ ਨਿਤ ਸੁਣੀਜੇ ੧੭। ਕਰਤੁ ਤਕਸਿ ਅਪਨਾ ਸ
ਭੈਦੁ ਸਟ ਪਾਂਥ। ਤੁਰਕ ਨਿਤਿ ਦਕਾ ਸਕਲ ਸੁਗ
ਰਾਮਿ ਟਾਥ ੧੮। ਅਗਾ ਮਸੂਰ ਬੀਰੇ ਓਠੈ ਸਿੰਘ
ਜੇਧਾ। ਪਕਾਇਤੁ ਰਕਨ ਕੇ ਕਰੇ ਵੇ ਨਿਰਧਾ ੧੯
ਸਕਲ ਜਗਤ ਮੇਖਾਲਾ ਸਾਧੀ ਬਗਾਜੇ ਜਗੀ ਪਰਮ

ਤੰਦੁਰਕਨਦੰਦੁਰਾਜੋ ੨੦॥ ਜਪਉਦੇਕੋਤਰੇ
ਤਰਿਆਕਾਲੀ॥ ਤੁਵੈਬੁਬੰਦਨੀਸਕੁਛਿਨਕ
ਮੋਨਿਤਾਲੀ॥ ੨੧॥ ਸੁਣਤਮਭਵਾਨੀਤਮਨਕੀ
ਪੁਕਾਰੇ॥ ਕਰਤੁਦਾਸਪਰੈਸਿਹਾਰਿਆਪਰੈਅਪਾਰੇ॥
੨੨॥ ਭਗਉਤੀਛੰਦਾ॥ ਦਸਗਾਨਮੋਕਲੀਕਾ
ਕਾਲਰੂਪੀਕਿਪਾਨੀ॥ ਨਮੋਸੁੰਨਿਸੰਨਾਸਨ
ਭਾਨੀ॥ ੨੩॥ ਨਮੋਚੰਡਅਰਮੰਡਸੰਪਾਰਕਾਰੀ॥
ਨਮੋਰਕੁਬੀਜਨਕੇਪ੍ਰਾਣਹਾਰੀ॥ ੨੪॥ ਨਮੋਵੇਦਾਇ
ਦਿਆਨਮੋਸ਼ਾਲਰੂਪਾ॥ ਨਮੋਅੰਜਨੀਪੁਰਣੀ॥

ਭੂਪਭੂਪਾਰ ੪॥ ਨਮੋ ਜੈ ਅਨੰਤੀ ਭੁਵਕਾਲੀ ਅਥਾਹਿ ੩੧॥
ਨਮੋ ਭੁਗਵਤੀ ਤਿਜਵੰਤੀ ਅਛਾਤੀ ੨੬॥ ਨਮੋ ਸਕਤ
ਭੂਪੀ ਅਗਮਣ ਅਰੇਲਾ ॥ ਨਮੋ ਖੜਗ ਪਾਰਣਮੁ
ਛੇਦਨ ਅੰਤੋਲਾ ੨॥ ਨਮੋ ਗਾਰਬਰੀਜਨ ਸਿਰੀਜ
ਗਮਾਇਆ ॥ ਸਰੋਥ ਕਿਰੋਤ ਮਗਮਾ ਕਿਨਤੰਨ ਪਾਇ
ਆ ੨੮॥ ਤੁਤੀ ਜਲ ਅਗਨ ਪਵਨਿਤ ਤੀਤੁਰਿ
ਗਾ ॥ ਤੁਤੀ ਜਾਤਿ ਉਰਗਨ ਤੁਤੀ ਚੰਦ ਸੂਰਾ ੨੯॥ ਤੁ
ਤੀ ਖੇਚਰਾ ਭੁਚਰਾ ਜੋਧ ਬੀਰੋ ॥ ਤੁਤੀ ਰਛਤੀ ਸਿ
ਸਟਿ ਰੂਪ ਲੰਗੀ ਰੋ ੩੦॥ ਤੁਤੀ ਜਗਤਿ ਜਨਨੀ

ਅਨੰਤੀਅ ਕਾਉਂਤੀ। ਤੁਹੀਅਨਿਦੈਨੀਸਰੁਨਕੋਸਮਾਲੀ।
੩੧। ਤੁਹੀਅੰਡਰੁਤਮਤਿਭੂਪੀਸਰੁਪਿ। ਤੁਹੀਅੰ
ਸੁਨਸਿਵਾਇਤੁਅਨੂਪੀ। ਤੁਹੀਸੀਤਲਾਤਤਲਾ
ਬਾਕਬਾਂਸੀ। ਨਸੇਚੈਰੁਕਾਮਤਿਲਾਸੀਰੁਵਾਨੀ। ਤੁਹੀ
ਤੁਹੀਤੁਮਾਬਿਨਾਕੋਇਰੁਛਕਰਮਾਗਾ। ਤੁਹੀਅਦਿਕੁ
ਆਰਿਦੇਵੀਅਪਾਗਾਤੁਹੀਦੇਵਕੀਕ੍ਰਿਸਨਮਾ
ਤਾਕਤਾਹੀ। ਤੁਹੀਨੈਦਿਦੇਵੀਅਲਖਜਗਸਾਤਾਹੀ।
੩੪। ਤੁਹੀਬੰਭਸੈਨੀਕਸਿਨਗਸਿੰਘਤਈ। ਉਦਰ
ਤਿਰਨਕਸਕਾਨਖੰਕਰਧਰੋਣੀ। ੩੬। ਤੁਹੀਕਛੁਤ

⋮

ਇਕੈਤਮਧਕੀਟਜਗੇ। ਤੁਹੀ ਤੈ ਬਾਗਨਾਛਮਾਰੇ॥ ੩੧੮
ਇਕੈਤਮਧਕੀਟਜਗੇ। ਤੁਹੀ ਤੈ ਬਾਗਨਾਛ
ਮਾਰੇ॥ ੩੧॥ ਤੁਹੀ ਤੈ ਬਾਗਨਾਛਮਾਰੇ॥ ੩੧੮
ਪਕਰਿਗਜਬਲਕੇਪਤਾਲੈਪਠਾਯੋ॥ ੩੨॥ ਤੁਹੀ
ਤੁਇਪਰਸਗਮਜਗਮਹਿਪ੍ਰਕਾਸੀ॥ ਸਕਲਛ
ਤਾਯਨਕਉਛੈਬਿਨਾਸੀ॥ ੩੩॥ ਤੁਹੀ ਫਿਰਕੁਈ
ਗਮਚੰਦ੍ਰਮਪਾਰੀ॥ ਪਕਰਲੀਕਸਿਥਿਵੈਤਰ
ਵਨਪਛਾਰੀ॥ ੩੪॥ ਤੁਹੀ ਮੁਕਤਦਾਇਦਸਦਾ
ਸੁਭਕਰੰਤੀ॥ ਤੁਹੀ ਸੂਰਬਲਬੀਰਦਸਨਦਤੀ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਦਰਜਗਤਿ ਨਰਨੀ॥੪੬॥ ਤੁਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੇਦਪਾ ੩੧੯
ਠਣਸਾਵਿਤੀ॥ ਤੁਹੀ ਧਰਮਣੀ ਕਰਣ ਕਾਰਣਪਵਿ
ਤੀ॥੪੭॥ ਤੁਹੀ ਗੋਰਜ ਪਾਰਬਤੀ ਜੋਗਾਧਰਣੀ॥ ਤੁ
ਹੀ ਲਛਮੀ ਅਲਖਰੂਪੀ ਅਵਰਣੀ॥੪੮॥ ਤੁਹੀ ਸ
ਭਜਗਤ ਕਉ ਉਪਾਵੈ ਛਕਾਵੈ॥ ਤੁਹੀ ਬਹੁਕ੍ਰਿਅ
ਧੋ ਛਨਕਮਓਖਪਾਵੈ॥੪੯॥ ਤੁਹੀ ਨਰਗਤਿ ਕਰਣ
ਰਕੀ ਸਕਤ ਰਾਣੀ॥ ਤੁਹੀ ਤਰਿਸਿਮਰਿ ਕਰਨੁਈ
ਜੋਗਾਧਿਆਨੀ॥੫੦॥ ਅਗਮਲੇਖ ਤੁਮਰਾ ਚਕਤਾ
ਕੋ ਬਖਾਨੈ॥ ਤੁਹੀ ਅਪਨਾ ਆਪ ਅਪੁਜਾਨੈ॥੫੧॥ ਸ

ਕਲਾਢੀ ਫੇਬਾ ਕੇਲਾਧਿਯੋ ਕਛੁ ਨ ਕੇਦਾ ॥ ਤੁਹੀ ਟੀ
ਸੁਰੀ ਦੁਖਾ ਬਿਨਾਸਨ ਅਢੇਦਾ ॥ ੫੨ ॥ ਕਰਤੁ ਸਿਤਰ
ਅਪਨੀ ਚਰਨ ਪੂਰ ਪਾਓ ॥ ਤੁਮਨ ਦੁਵਾਰਿ ਪਰਿਸੀਸ
ਅਪਨਾ ਪਸਾਓ ॥ ੫੩ ॥ ਅਤੀ ਦਾਨ ਮਾਗ ਓ ਕਰਉ
ਜੇਤ ਮਾਰੀ ॥ ਸਕੈ ਦੁਸਟ ਦੇ ਤਾਖੋ ਪੋਛਿ ਨ ਮਝਰੀ ॥ ੫੪ ॥
ਤੁਹੀ ਤਾ ਕਦੀ ਸਾ ਕਦੀ ਸੂਰ ਬੀਰੋ ॥ ਤੁਹੀ ਰੂਪ ਨਾਗ
ਇਦੀ ਪੁਰਿ ਸਰੀਰੋ ॥ ੫੫ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਦੁਰਗਾਜ
ਗਤ ਕਰਨੁ ਤਾਰੀ ॥ ਸਕਲ ਛੇਡਿ ਕਰਿ ਓਟ ਪਕਰੀ
ਤਿਤਾਰੀ ॥ ੫੬ ॥ ਤੁਹੀ ਮਛੁ ਤਾਇ ਸਿੰਧਨੀ ਤਰਿਖਿ

ਭੀਤੀ। ਤੁਹੀ ਦੇਤ ਸੰਖਾ ਸਰੋਕ ਓਟੁਲੀਤੀ॥ ੫੧॥ ਤੁਹੀ ੩੨੦
ਤੁਹੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੋਇ ਕ੍ਰਿਸਕੇਸੀ ਖਪਾਇਯੋ। ਤਮਨ ਮ
ਲਚ ਭੁਰਗਾਤਿ ਕਰਿ ਓਤਾ। ੫੨॥ ਜਗਨ ਨਾ
ਥਤੁ ਇਤਗਾਯਾ ਸੁਗਥਿ ਭੁਗੇ। ਤੁਹੀ ਨਾਨਕ ਲੰਕੇ
ਭਾਲੀ ਖਿਡਿ ਗਯਾਰੇ॥ ੫੩॥ ਤੁਹੀ ਦੇਤ ਕਿਲਕਾਸੁਰੁ ਤਿ
ਕ੍ਰਿਸਿ ਪਰਦੀ। ਤੁਹੀ ਸਭੁ ਜਗਨ ਬੀਚ ਆਵਤਾ
ਰਧਰਣੀ॥ ੬੦॥ ਜੋਗੇ ਜੁਗਲ ਕਲਖੇਲ ਤਮਨ
ਚਚਾਯੋ। ਤਮਨ ਖੇਲ ਕਾ ਭੁਵਾਕਿਨ ਤਨ ਪਯੋ॥ ੬੧॥
ਤੁਹੀ ਅਸਟੁਰ ਗੇਭੁਵਾਨੀ ਅਮਕਾਲੀ। ਤੁਹੀ ਸ

੦੫ ਕਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਪਾਗਿਦਿ ਮਾਲੀ ॥ ੬੨ ॥ ਤੁਮੀਨ ਕੁੰਦੁ ਤੁ
 ਮੇਲਾ ਕੀਨੇ ਆਕਾਰਾ ॥ ਤੁਮਨ ਤੇਜਸ ਮੋਕੋਟ ਰਵਿ ਸਸਤਿ
 ਸਾਰਾ ॥ ੬੩ ॥ ਤੁਤੀ ਨਿਜ ਵਜੀਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਸ ਕੀਤ
 ਤੁਤੀ ਨਿਸਾਦਿ ਨਾਜਾਪਿ ਹਰਿ ਕਰੀਤੀ ॥ ੬੪ ॥ ਨਿਰੰਜ
 ਨ ਪੁਰਖ ਸਾਤਨ ਸਾਤਨਿ ਆਪੇ ਬੋ ॥ ਤੁਤੀ ਸਕਤੁ ਤੁ
 ਨਿਕਟਿ ਦਰਤੀ ਮੁਗਰੇ ॥ ੬੫ ॥ ਸੁਲਤੁ ਦਾਸ ਕੀ ਬੋ
 ਤੀ ਤਰਿ ਭਵਾਨੀ ਦਯਾਧਾਰਿ ਮੁਤਿ ॥ ਲਾਖ ਰਾਖ ਧਰਿ
 ਦਾਨੀ ॥ ੬੬ ॥ ਛੰਦ ਚਰਿਕਾ ॥ ਤੁਤੀ ਜੋਤੁ ਜੁਆਲਾ
 ਮੁਖ ਤੇਇ ਦਿਖਾਨੀ ॥ ਪਰਬਤ ਛੇਕ ਲਾਟਾ ਅਗਨਿ ਜ

ਗਮਗਾਨੀ॥੬॥ ਤੁਹੀ ਤਰਦੁਰਦੀ ਤੁਹੀ ੩੨੧
ਜਗਤ ਮਾਏ॥ ਤੁਹੀ ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਰਤੀਆ
ਪਿਛੋਏ॥੬੮॥ ਤੁਹੀ ਉਤਰੁ ਜਾ ਸੁਖ ਨਿਧਾ
ਨੀ॥ ਤੁਹੀ ਅੰਤ ਜਾ ਜੇਰ ਜਾ ਬਤ ਰਬਾਦੀ॥
੬੯॥ ਤੁਹੀ ਤੀਰਤ ਰਵਾ ਕੁਬਰ ਛੀਕਟਾ
ਰੀ॥ ਤੁਹੀ ਸੰਖ ਪਦਮ ਟੁਗਦਾ ਚਕ੍ਰ ਪਾਰੀ॥
੭੦॥ ਤੁਹੀ ਤੋਪ ਬੰਦੂਕ ਗਲਾ ਚਲੀ ਤੀ॥ ਤੁਹੀ
ਕੋਟ ਗੜਕ ਉਧਾ ਮੱਕ ਸਿਉ ਉਠੀ ਤੀ॥੭੧॥ ਤੁਹੀ
ਅਜੀਤ ਲਸਕਰ ਲਵੇ ਖਹਰਦੀ॥ ਤੁਹੀ

ਰਿਅਰੋਲਦਮਗਮਖੇਲਕਰਦੀ ॥ ੭੮ ॥ ਤੁਹ
ਆਤਿਬਲਸਟਦਚਤਰਗੁਜਗੁਵਾਨੀ ॥ ੭੯ ॥
ਮਨਸਰਬਦੁਸਟਾਕਿਏਮਾਰਿਫਾਨੀ ॥ ੮੦ ॥
ਤੁਹੀਗੁਪਤਪ੍ਰਗਟਸਕੁਨਮਉਖਿਲੰਤੀ ॥
ਤੁਹੀਸੰਗੁਮਾਤਿਖਾਸੁਗਤਿਕੋਟਲੰਤੀ ॥ ੮੧ ॥
ਤੁਹੀਜਗਤਮੰਡਦਦਯਾਵੰਤਗੁਰੀ ॥ ੮੨ ॥
ਲਸਿਧਮਨੁਜਨਾਲਏਤੇਉਬਾਰੀ ॥ ੮੩ ॥ ਲਖੇ
ਨਾਤਿਕਉਅਜਬਖੇਲਤੇਗਾ ॥ ਤੁਹੀਧਰਣਿ
ਧਰਿਕੈਕਰੈਫਿਰਨਿਬੇਗਾ ॥ ੮੪ ॥ ਤੁਹੀਬਿਜ

ਲੁਟਾਇਚਕਿਗਨਿਫਿਲਮਿਲਾਨੀ॥ਤੁਮਨਚਰ ੩੨੨
ਦੁਪਰਸੁਗਤਿਤਮਰੀਲਗਾਨੀ॥ਤੁਹੀਮਲਖ
ਕਰਤਬੁਨੀਸਿਵਸਰੂਪਾ॥੧੦॥ਤੁਹੀਘਟਿਘਟੇ
ਦੇਵਿਦੁਰਗੋਮਨੁਪਾ॥੧੧॥ਤੁਹੀਤੈਸਕੁਨਬੀ
ਚਸਕੁਸੋਨਿਗਲੀ॥ਤੁਹੀਸਕੁਜਗਤਿਕੀਕ
ਗਤਿਪ੍ਰੀਤਿਪਾਲੀ॥੧੨॥ਤੁਹੀਬਾਸਿਕੁਗਤ
ਦੁਤਰੇਤਰਿਜਪੰਤੀ॥ਤੁਹੀਤਰਿਚਰਦੁਪ
ਰਾਅਪਨਸਿਰਿਧਰੀਤੀ॥੧੩॥ਤੁਹੀਤਰਿਕ੍ਰਿਪ
ਸਿਉਅਗਸਰੂਪਤਈ॥ਸਕੇਪਾਚੇਮਏਪਾਰਪਾ

ਵਤਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਰਬਲ ਵੈਤਨੀ ਗੁਣਗੀ
ਗੀ ॥ ਤੁਮਨ ਦੁਆਰੇ ਘੋਰੇ ਅਨਾਤਨ ਫੀਰੇ ॥ ੨ ॥
ਰ ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪ ਤੁਹੀ ਗਈ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋਗਾ ਬਿ
ਦਿਆ ਤੁਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ
ਬਕਾਦਰ ਮੁਗਾਰੇ ਤੁਹੀ ਖਨੀ ਕੁਦਰਤੀ ਗੁਪਤੀ
ਯੋ ਤੁਹੀ ਅੰਬਿਕੇ ਸਕਤ ਕੁਦਰਤਿ ਕੁਦਾਨੀ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਕੁਦਰਤੀ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੫ ॥
ਧਰਨਿ ਪਵਦਿ ਆਕਾਸ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰੂਪੀ ॥ ਤੁ
ਹੀ ਕੁਦਰਤੀ ਅਲਖ ਦੇਵੀ ਅਨੂਪੀ ॥ ੬ ॥ ਨੁਹੀ
ਭਾਖਿ ਸਕਉ ਮਹਾਮਾਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ॥ ਲਖ ਯੋਨਾ

ਹਿਕਨੁ ਤੁਮ ਅੰਤ ਪਾਰੀ ॥ ੮੭ ॥ ਜਾਨੀ ਦਾਸੁ ॥ ੩੬ ॥
ਤੁਮ ਗਾਚ ਕਨ ਧੂਰਿ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਮ ਨ ਦੁਆਰੁ ॥
ਛਾਸ ਦਾ ਪੁਨਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ੮੮ ॥ ਛੰਦ ਪੰਕ
ਵਾਨਾ ਮੇ ਦੇ ਵਿਸਾ ਕੁਰੀ ॥ ਤਿੰ ਗਲਾ ਜਾ ॥ ਤੁ
ਯੀ ਸਰੁ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਗਤਿ ਸਿਧ ਕਾ ਜਾ ॥ ੮੯ ॥
ਤੁਤੀ ਮਲਖ ਜੁ ਮਾਜਾ ਕਮਾਖਿ ਮਾਧੁ ਪਾਨੀ ॥
ਤੁਮ ਨ ਜਸ ਸਕਲ ਜਗਤਿ ਕਰਗਤਿ ਬਖਸ
ਦੀ ॥ ਤੁਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਠਾਕਰ ਜਪੰਤੀ ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ २ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ३ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ४ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ५ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ६ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ७ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ८ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ९ ॥
ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १० ॥

ਬਹੁਤ ਤੀਸਰਾਧੀਥਕੀਜੈਪ੍ਰਧਨੀਦੀਪਜੈ ੩੪੪
ਜੋਓਪਜੈਮਰੈਤਤਿਸਿਮਰਨਨਕੀਜੈਅ
ਟਲਖੁਰਖਅਕਾਲਿਨਾਮਲੀਜੈ੬੬।
ਮਤੀਗੋਰਦੇਵਲਿਮਸੀਤਾਗਿਰਾਧੀਤ
ਤੀਦੇਕਆਕਾਲਤਰਿਹਰਿਜਪਾਧੀਦੋ
ਮਿਟਤਿਬੇਦਸਾਸਤ੍ਰਅਠਾਠਤਿਪੁਰਾਨਾ
ਮਿਠੇਬਾਂਗਸਲਵਾਤਸੁੰਤਕੁਰਾਨਾ੬੬
ਸਕਲਸਿਸਦਿਏਕਬਰਦੁਇਕਰਿਖੁ
ਲਾਨੀਘਰਮਨੇਮੁਕੀਜਗਤਕਿਨਤ੍ਰੀ

ਨਸਾਨੀ ੯੯੯ ਕਠਨੁ ਦੁੰਦਰ ਬਰਤੈ ਜਗਤ
ਮਾਤਿ ਰੁਬਾਰਾ ਦਯਾ ਪਾਰਿਕਾਰਿ ਸੋ ਤਕੀਜੈ
ਉਬਾਰਾ ੧੦੦ ਤੁਹੀ ਕੁਦਰਤੈ ਸਕਤਿ ਦੁ
ਰਗੀ ਕੁਦਾਨੀ ੧੦੦ ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਮਧੁ ਮਕ
ਲਾ ਬਿਦਿ ਨਿਧਾਨੀ ੧੦੦ ਤੁਹੀ ਬਿਅਸ
ਗਰਖ ਅਗਸਤੰਕ ਬਰਿੰ ੧੦੦ ਤੁਹੀ ਰਿਖਸ
ਨੀਸਰ ਤੁਹੀ ਗੋਸਪੀ ਰੋ ੧੦੦ ਨਿਰੰਜ
ਨ ਪੁਰਖ ਕਉ ਸੁਦਾਤੀ ਆਵੈ ੧੦੦ ਪ੍ਰਕੁਦਾ
ਰਠਾ ਫੀਦ ਜੀਰਨਿ ਕਹਾਵੈ ੧੦੩ ਨਤੀ

ਤਮਾਬਿਨਾਕੋਇਦੁਸਰੇਤਜੁਰੇ॥ਤੁਹੀਮਾਲੁ॥੨੨੪
 ਖਲੀਹੁਇਰੀਜਗਤਪੁਰੇ॥੧੦੪॥ਮਾਲੁ
 ਪਨਜਨਕਤਿਲੀਜੈਬਚਾਈ॥ਅਮਸ
 ਰਪਾਧੀਅਨਮਾਰਿਦੇਵਹੁਉਗਾਈ॥੧੦੫॥
 ਸਕਲਜਗਤਕਉਸੁਖਬਸਾਵਹੁਮਨੀ
 ਦਾ॥ਤੁਹੀਦਰਦਮੇਦਇਸਿਰੀਤਾਰਿਮ
 ਕੰਦਾ॥੧੦੬॥ਅਤੀਦੇਹੁਆਗਿਅਮਾਤੁਰ
 ਕਨਿਗਾਤਿਖਪਾਉ॥ਗਉਪਤਕੁਦੇਖ

ਜਗਾਸਿਉ ਮਿਟਾਉ १੦੭ ਛਰਤਖਡਮ
ਗਲਨਕਰਤੁ ਮਾਰਦੁਰੇ ॥ ਪਰਤਿਤਬ
ਜਗਤਮਾਤਿ ਫਾਤਿ ਤਿਧਰਮਤੁਰੇ १੦੮
ਤੁਮਨਦਰਿਖਤਾਦਾ ਮਿਕਰਤਿ ਪਕਾਰਾ
ਤਰਕਨਮੇਟਕੀਜੈ ਜਗਤਿ ਮਾਤਿ ਉਜਾਰ ०
੧੦੯ ਤਬਾਤਿਗੀਤ ਮੀਗਲ ਫਤਤਿਕੇ
ਸੁਨਾਉ ॥ ਤੁਮਨਕੇ ਸਿਮਰਦੁਖਸਕਲਾਮਿ
ਟਾਉ ੧੧੦ ਛੰਦਛੇਦਾ ਨਮੋਕਸਟਤ

ਰਣੀਦਰਗਾਸਕਤਿਮਾਏਸਕੈਦਸਦਾਨੇ
 ਪਕਾਫਿਤੈਧਾਏ ॥੧੧੧॥ ਤੁਮਨਕੁਦਾਨਤਿ
 ਲੋਕਪੁਰਿਮਾਠਿਬਿਰਜੈ ਤੇਗਾਨੀਤੁਮਗਾ
 ਅਗਸਰੁਪਛਾਏ ॥੧੧੨॥ ਤੁਨੀਧਉਲਹਿ
 ਰਕੋਟਿਕਾਗਨਬੰਸੰਤੀ ॥੧੧੩॥ ਅਛਲ
 ਮਨਾਸਦੇਵਨਅਨੰਤੀ ॥੧੧੪॥ ਰਟਉ
 ਨਿਸਾਇਨਯਾਪਤੁਮਗਾਕੁਦਾਨੀ ॥੧੧੫॥
 ਚਰਨਿਸਿਉਪ੍ਰੀਤਤੁਮਰੀਲਗਾਨੀ ॥੧੧੬॥
 ੧੧੭॥ ਕਰਤੁਹਾਰਿਕੁਦਾਨੀਜਗਤਕੀਸੰਗੁਏ ॥

ਅਮਨਦਸਟਏ ਖੀਸਕੁਨਤੋਇਛਏ ੧੧੫੫
ਵਸਰਬਦਰਕਨਤਮਰੇਧਿਆਉ। ਤਮਨਮਿ
ਤਨਸਿਉਦੈ ਤਸਗਲੇਖਧਾਉ ੧੧੬੫
ਤੀਆਸਪੁਰਦਕਰਤਮਨਸਾਗੀਮਿਟੈ
ਕਸਟਗਉਦਨਛੁਟੈਦੋਖਤਰਾਰੀ ੧੧੭
ਫਤਹਿਸਓਗੁਰਕੀਜਗਤਸਿਉਬੁਲਾਓ
ਸਕੁਨਕਉਸਬਦਵਾਤਿਵਾਤੇਦ੍ਰਿੜਾਓ
੧੧੮ ਕਰਤਮਾਲਸਾਪੀਬਤੀਸਰਪ੍ਰਵੇਸਾ
ਜਗਤਿਸੰਪੰਜੋਧੋਪਰਨਿਨੀਲਕੇਸਾ ੧੧੯

ਸਕਲਗਾਛੁਸਨਕਉਪਕਾਨਿਵਾਤਿਖਪਾਵੈ ੩੨੧
 ਸਕੁਜਗਾਤਿਸਿਓਪਨਿਠਤੁਤਿਕੀਬੁਝਾ
 ਵੈ ੧੨੦ ਤੁਹੀਸਾਗਦਾਬੇਦਗਾਇਲਸਰ
 ਸਤੀ ॥ ਸੁਤੀਦੇਵਦਗਗੋਨਿਰੰਜਨਪਰਸਤੀ
 ੧੨੧ ॥ ਯਤੀਬੇਨਤੀਖਾਸਤੁਮਾਰੀਸੁਦੀਜੈ
 ਅਸਰਸਾਗਰਿਕਾਰਿਰਿਛਗਓਵਨਕਰੀਜੈ
 ੧੨੨ ਤੁਹੀਸਿਓਨਿਧਿਕਉਕੁਚਾਨੁਹਾ
 ਗੀ ॥ ਤੁਹੀਅੰਨੰਦੀਯਾਹਿਸਕਲਜਗਾਤਿ
 ਠਿਥੀ ॥ ੧੨੩ ਤੁਹੀਰਿਖਬਸਾਸੰਟੇਤੁ

ਤੀ ਦੁਰਬਾਸਾ ਤੁਤੀ ਜਮਦਗਨ ਸੰਤ ਗੋਤਮ
ਪ੍ਰਕਾਸਾ ੧੨੪ ਤੁਤੀ ਕਾਲ ਕੇ ਅਸਰ ਸੰਘ
ਰਕਰ ਲੁਤੁਤੀ ਸੇਵਾ ਕਨ ਪਰਸਦਾ ਮਿਤਰ
ਰਣੀ ੧੨੫ ਕਹਾਲੇ ਬਖਾਨੇ ਤਮਨ ਗਤਿ
ਅਪਾਰੇ ਤੁਤੀ ਜਾਲ ਫਾਅਲ ਖਰਪਦ ਮੁਰ
ਰੇ ੧੨੬ ਤੁਤੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੁਵਨੀ
ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਰਖ ਪਾਰਿ ਕੁਟੀ ਤੁਕਰ ਬਾਨੀ ੧੨੭
ਅਤੀ ਦੇਹਿ ਬਰਸੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਉ
ਅਸਾਰਿ ਜੀਤਿ ਕਰਿ ਧਰਮਨ ਓ ਬਾਤਿ ਬਜਾਈ ੧੨੮

ਮਿਟੈ ਸਭ ਜਗਤ ਸਿਉ ਤਰਕਨ ਦੇ ਚਰਗ ॥ ੩੨ ॥
ਬਚਤਿ ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਧਰਿ ਦੁਸਟ ਚਰਗ ॥ ੩੩ ॥
ਸਭੈ ਸਿਸਟਿ ਪਰਜਾ ਸੁਖੀ ਨੁਇ ਬਿਗਯੈ ॥
ਟੈ ਤਿਦਰ ਦਸੰਤਾ ਧਮਾਨੰਦ ਗਯੈ ॥ ੩੪ ॥ ਨਛ
ਰੈ ਕਉ ਦੁਸਟ ਅਸੁਰ ਨਨਿਦਾਨੀ ॥ ਚਲੈ ਸਭ
ਜਗਤਿ ਮਾਹਿਧਰ ਮਕੀ ਕਹਾਨੀ ॥ ੩੫ ॥ ਛੜ
ਧਾਰੀ ਅਨਕਉ ਕਰੋ ਬੇਗਿ ਨਾਸਾ ਅਪਨ ਦਾ
ਸਕਾਏ ਖਿਓਤ ਬਤੁ ਮਾਸਾ ॥ ੩੬ ॥ ਦੋਹਰਾ
ਤਬ ਖਨਗਤ ਮਾਸਾ ਦੇਖਿਏ ਗਰਿ ਦੁਰਗੇ

ਆਬਿਨਾਸਾਪਕਤਿਤੇਗਦੁਸਦਨਤਤਕਰ
ਧਰਮਧਰਗਾਸੁ੧੩੩।ਤਰਿਕੁਗਤਿਕੁਓ
ਗਤੀਤਿਸਤਕੀਜੋਗਦਿਧੀਰਧਰੋਗਤਿਤਿ
ਅੰਗਿਸੀਗਤਮਲਾਗਰੋਤਜੁਪੀਛੇਪਗ
ਨਾਧਰੋ੧੩੪।ਓਚਉਪਦੀਖਟਛੰਦਕੁਗ
ਵਤੀਮਹਾਪੁਨੀਤੇਤਿਸਧਠਵਤਉਪਜਤਿ
ਧਰਤੀਤੇਗਦਿਉਨਿਸਬਾਸੁਰਿਦਰਗੋਗੁ
ਨਗਾਯੀ।ਤਤਸਤਜੇਅਟਲਅਮਰਧਦ
ਧਾਯੀ੧੩੫।ਯਤਿਖਟਕਿਛੰਦਸਪੁਰਣਕੁ

ਇਥਾ॥ ਤਿਸੁ ਉਚਰਾਤਿ ਸਗਲ ਕੁਰਸਾਗਰੇ ॥ ੩੨੬ ॥
੩੨੭ ॥ ਹਰਿ ਅਲਖ ਈਸਰੀ ਕੁਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੀ॥ ਤਿ
ਨ ਦਾਸ ਅਪਨਾ ਕੀਯੋ ਨਿਹਾਲੀ॥ ੩੨੮ ॥ ਦੁਖ
ਰੋਗ ਸੋਗ ਭੈ ਮਿਟੈ ਕਲੇਸਾ ਬਹੁ ਸੁਖ ਉਪਜੇ
ਅਨੰਦ ਪਰਵੇਸਾ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਦੁਰਗੋ ਕ੍ਰਿ ॥ ੩੨੯ ॥
ਪਾਬਾਰੀ॥ ਤੁਠ ਅਪਨ ਦਾਸ ਕਓ ਲੀਯੋ
ਭਿਥਾਰੀ॥ ੩੩੦ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਿ
ਗਚੇ ਤੰਗ ਵਤੀ ਛੈ ਦਖ ਸਟਕੰਸਾ ਮਾਪਤੀ ਸੁਭੰ॥

ੴ ਸ੍ਵੈਯੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ਜੋ ਕੇ ਛ ਲੇ
ਬਾਲਿਖਿ ਚਿ ਬਿਧਨਾ ਸੇਈ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਸ੍ਰੁ
ਸਾਕਿ ਨਿਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕਹੁ ਅਪਰਾਧੁ ਨੀਰੋ
ਪੋਯਾ ਵਤੇ ਕੁਲਨ ਤਕੇ ਪਾਚਿਤੁ ਗੋਬਿੰਦੁ
ਤਾਲੀਧਰੈ ਤੇ ਅਜਰੁ ਕੁਲੇ ਤਮਕੇ ਨਿਤੈ
ਜੀਅ ਧਾਰਾ ਛਤ੍ਰੀ ਸਰ੍ਹੋਰਿ ਤਬਿ ਪਨ ਕੇਇ
ਤੁਪੇ ਕਟਾਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਨੀਤਾਰੇ ॥ ਸ੍ਵੈਯੇ ॥
ਜੁਧਾ ਜਿ ਤੇਇਨ ਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨ ਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਬਦਾਨ ਕਰੇ ਅਪ ਅਉਪਾਟ ਕੇਇ

ਨਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫਨ ਧਾਮੁ ॥ ੩੩੦ ॥
ਰੇ ॥ ਨਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਦਿਲੈ ਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਸਰੁ ਸਤ ਮਰੇ ॥ ਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸੇ
ਤਮ ਤੈ ਨਤੀ ਸੇ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕਰੇ ਰਖੇ ॥ ੨ ॥
ਸੇ ॥ ਸੇ ਵਕਰੀ ਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਤੁ ਅਭਿਰ
ਕੀ ਸੇ ਵਸਤਾ ਤਨ ਜੀ ਅਕੋ ਦਾਨ ਦਯੋ ਨ
ਤੀ ਕੇ ਕਲੇ ਅਰੁ ਆਨ ਕੇ ਦਾਨ ਨ ਲਾਗਤ ਨੀ
ਕੋ ॥ ਆਗੈ ਫਲੈ ਨਤੀ ਕੇ ਦਾਇਯੋ ਜਗ
ਸਿਸ ਅਭਿਰ ਦਯੋ ਸਰੁ ਫੀ ਕੋ ਸੇ ਗੁਪੇ
ਤਨ ਤੋ ਮਨ ਤੋ ਸਿਰਲ ਉਧਨ ਤੋ ਸਬ ਨਤੀ

ਕੋਰਾਇਤਗਾ ਚਟਪਟਾਇਚਿਤੀਮੈਜਰਿ
 ਜਾਕਿਤਿਲਜਿਫਪਤਤੋਇਐਜਰੋਜਕੋ
 ਤੇਤਲਗਾਟੇਜਸੂਜੁਰੋਇ॥੪॥=॥=॥
 ॥=॥=॥=॥=॥=॥=॥=॥=॥

ਮਿ

ੰ ੰ ੰ ੰ ੰ ੰ ੰ

॥ ਸਾਧਾ ਗਲਾਸਿ ਧਰਾਰੀਬ ॥

M-3403

